ULUSLARARASI ÇOKSATAR

Dolly Alderton

Hayaletler

"Seni seviyorum," dedi ve sonra ortalıktan kayboldu.

Çeviri: Elif Günay

MUNDİ

ROMAN

Dolly Alderton

HAYALETLER

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Müzisyen Kitap

Copyright © Holly Alderton
Kapak ve ciltinden yayılan Elif Cüney
ISBN
Bu eser yazılı izinle başvuru alınmış hariç Pig Tree, 2020
© 2020 Holly Alderton
© 2025 Can Sanat Yayınları A.Ş.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hiz. Ltd. Şti. aracılığıyla
alınmıştır
Yazın hakları sahibinin izinsiz yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz

1. baskı Aralık 2025, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 5000 adet yapılmıştır

Dizi editörü: Merin Sever
Editör: Hazal Bayat
Düzelti: Mert Tokur
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak tasarımı: Efe Eriş / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No:8 Kat:2
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 47939

ISBN 978-625-5898-58-6

MUNDI KITAP
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz. No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
mundikitap.com
bilgi@mundikitap.com
Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır
Sertifika No: 43514

Ninova

Dolly Alderton

HAYALETLER

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Elif Günay

Ninova

DOLLY ALDERTON, gazeteci, senaryo yazarı ve podcast sunucusudur. *Sunday Times Style* dergisinde köşe yazarlığı yapan Alderton, ayrıca Britanya'nın önde gelen podcast'lerinden *The High Low*'un eski ortak sunucusu ve yaratıcısıdır. İlk kitabı *Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey*, *Sunday Times* çoksatar listesine girmiş, Birleşik Krallık Ulusal Kitap Ödülleri'nde "Yılın Otobiyografisi" ödülünü kazanmış ve BBC One tarafından televizyon dizisine uyarlanmıştır. Yarı Kanadalı olan yazar, Londra'da yaşıyor.

ELİF GUNAY, 1981'de İstanbul'da doğdu. İstanbul Bilgi Üniversitesi Sinema ve Televizyon bölümünden mezun oldu. Televizyonculuk yaptığı dönemde yolu çeviriyle kesişti ve 2005 yılından bu yana onlarca roman ve kurgu dışı eser çevirdi.

Ninova

Hiç çekip gitmedikleri için, anne ve babama

Ninova

GİRİŞ

Doğduğum gün, 3 Ağustos 1986 günü, Wham!'in "The Edge of Heaven" şarkısı listelerde bir numaraymış. Kendimi bildim bileli, her yıl uyanır uyanmaz o şarkıyı son ses çalmak gibi bir geleneğim var. Çocukluğumdaki tüm yaş günlerimi, yani pijamalarımla annemlerin yatağında zıplayıp kahvaltıda pasta süslü sandviç yediğim günleri, George Michael'ın şarkının açılışındaki cüretkâr "evet, evet, evet"leri eşliğinde hatırlarım. Göbek adım bu yüzden George ve adım da Nina George Dean. Ergenlik yıllarım boyunca, büyümeyen memelerim ve keskin çene hatlarım bana yeterince erkeksi bir enerji vermiyormuş gibi, bir de yaşlı bir erkek pop yıldızının adını taşımak benim için büyük bir utanç kaynağıydı. Ama çocukluktaki tüm anormallikler ve rezillikler gibi, yetişkinliğe geçerken hepsi büyüleyici bir kimlik özgeçmişine dönüştü. Tuhaf göbek adım, üzerine kalın bir tabaka margarin sürülüp binlerce pasta süsüne bulanan yaş günü sandviçim, hepsi, bir gün ilgilenip merak edenlere şaşkın bir gururla anlatacağım eşsiz destanımı oluşturmak üzere bir araya gelmişti aslında.

Rezil tuhaflıklar + zaman = merak uyandıran bir sıra dışılık.

32. yaş günümde, 3 Ağustos 2018'de de salonumdaki hoparlörlerden çalan "The Edge Of Heaven" eşliğinde dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Sonra bütün günü tek başıma, en sevdiğim şeyleri yaparak ve yiyerek geçirdim. Kahvaltıda kızarmış ekmek üstü poşe yumurta yedim. 32 yaşımda büyük bir özgüvenle, kusursuzca yapabildiğimi iddia ettiğim üç şey var: gitmem gereken her yere beş dakika önce varmak, konuşmaya üşendiğim ve sadece karşı tarafın konuşacağını bildiğim sosyal durumlarda insanlara belirli sorular *(Sence içedönük müsün, dışa dönük mü? Kalbinin sesini mi dinlersin, ak-*

Ninova

lının sesini mi? Bir şey yaktın mı hiç?) sormak ve mükemmel poşe yumurta yapmak.

Telefonuma baktım ve annemle babamın yaş günümü kutlamak için çektikleri sırıtan özçekimlerini gördüm. En yakın dostum Katherine WhatsApp'tan bebeği Olive'in "İyi ki doğdun Nino Teyze" dediği (ne kadar çok öğretmeye çalıştıysam da adımı söylemeyi henüz başaramıyor) bir video göndermiş. Arkadaşım Meera, patisiyle bir kadeh Martini tutan uzun tüylü, pahalı görünümlü bir kedinin yer aldığı bir *gif*'le "BU GECE İÇİN SABIRSIZLANIYORUM DOĞUM GÜNÜ KIZI!!!!!!" yazan bir mesaj yollamış. Demek ki saat 11.00 olmadan yatacak. Çocuklu insanlar gece dışarı çıkmak için çok heyecanlandığında böyle oluyor. Beklentinin büyüklüğüyle bitkin düşüyor, içi boş bir cesaretle kendilerini başarısızlığa hazırlıyor, sahne korkusuna kapılıp iki biradan sonra eve dönüyorlar.

Hampstead Heath'e yürüyüp Kadınlar Göleti'nde yüzdüm. Üçüncü turumda hafif bir yaz yağmuru çiselemeye başladı. Yağmurda yüzmeyi çok severim; anaç tipli cankurtaran kadın "sağlık ve güvenlik sebepleriyle" çıkmamı emretmeseydi daha da yüzerdim. Kadına yaş günüm olduğunu söyledim ve gizlice bir tur daha yüzmeme izin vereceğini umdum; ama yıldırım düşerse açık suda doğrudan çarpılacağımı, "sucuk gibi kızaracağımı" ve "doğum günüm olsa da olmasa da" o pisliği temizlemekle uğraşmak istemediğini söyledi.

Öğleden sonra evime, satın aldığım ilk eve, yeni daireme geldim. Archway'de Victoria döneminden kalma bir binanın birinci katında, tek odalı, küçük bir daire. Emlakçının ev hakkındaki iyimser açıklamasında "sıcak, sıra dışı ve tadilata ihtiyaç duyan bir daire" yazıyordu. Granül hazır kahvelerin dokusuna ve rengine sahip bir halısı, kullanılmayan bidesiyle sıkış tıkış duran 80'lerden kalma şeftali rengi bir banyosu ve iki kapağı kırık, çam rengi dolapları olan bir mutfağı vardı. Orada ne kadar yaşarsam yaşayayım, içini yenilemeye paramın yetmeyeceğini biliyordum; ama yine de her sabah uyanıp Artex tavanımdaki dairesel desenleri görünce kendimi şanslı hissediyordum. Londra'da ev sahibi olabileceğimi hiç düşünmezdim ve bir zamanlar imkânsız olan bu hayalin gerçekleşmesi bile, orayı gördüğüm en güzel yer haline getiriyordu.

Ninova

İki komşum vardı: Üst katımda oturan yaşlı dul Alma, sahanlıkta karşılaştığımız zamanlarda pencere pervazında domates yetiştirmekle ilgili yaptığı sohbetleri ve cömert ev yapımı *kibbeh*[1] bağışlarıyla oldukça keyifli biriydi. Bir de alt katımda oturan, taşınalı bir ay olmasına ve defalarca girişimde bulunmama rağmen henüz tanışamadığım o adam. Kapısını çalıyordum ama hiç açmıyordu. Alma da onunla hiç konuşmamış; bir keresinde ev arkadaşı olan kadınla binanın elektrik saati hakkında konuşmuş. Bense sadece sesini duyuyordum: İşten saat altıda geliyordu ve gece olana dek çıt çıkarmıyor, sonra yemek yapıp yiyor ve televizyon izliyordu.

Dairenin parasını bulup buluşturmak için tüm birikimimi, ilk kitabım *Lezzet*'in teliflerini ve ikinci yemek kitabım *Ufak Mutfak*'ın ön ödemesini kullanmıştım. *Lezzet* ailemin yemeklerinden, dostluklarımdan, tek uzun süreli ilişkimden, seyahatlerimden ve en sevdiğim şeflerden ilham alan bir tarif kitabıydı. Tariflerin arası serpiştirilmiş anılarla örülüydü. Mutfaktaki ağız tadımın yanı sıra hayattaki zevklerimi, yani sevdiğim ve beni tatmin eden şeyleri keşfedişimi de kapsayan bir tema üzerinden ilerliyordu. Akşamları ve hafta sonları bir yemek kulübü işleterek, gündüzleri de ortaokulda İngilizce öğretmenliği yaparak hayatımı nasıl dengelediğimi ve nihayetinde işi bırakıp tam zamanlı bir yemek yazarı oluşumu anlatıyordu. Ayrıca ilk ve tek erkek arkadaşım olan ve ilişkimizden bahsetme kararımı destekleyen Joe'yla ilişkime ve nihayetinde dostane bir şekilde ayrılmamıza da değiniyordu. Kitap şaşırtıcı derecede başarılı oldu; sayesinde bir gazete ekinde köşe yazısı yazmaya başladım, gıda markalarıyla insanın ruhunu öldüren ama banka hesabını canlandıran ortaklıklar yaptım ve iki yeni yemek kitabı için de sözleşme imzaladım.

Yeni tamamladığım *Ufak Mutfak* ise mutfağında pek dolabı olmayan, sadece oyuncak bir tencerenin girebileceği bir fırınla tek gözlü bir elektrikli ocağı bulunan tek odalı stüdyo dairemde yemek yapıp insan ağırlamaktan öğrendiklerimi konu alıyordu. Joe'yla ayrıldıktan sonra tek başıma yaşadığım ilk evdi. Ama ben daha çok henüz teklif aşamasında olan, mevsimsel yemekleri konu alan ve şimdilik adı belli olmayan üçüncü kitabımdan bahsetmeyi tercih ediyordum. Yıllar içinde yazdıklarım bana şunu öğretmişti: Bir ese-

1. İçli köfteye benzeyen Lübnan yemeği. (Y.N.)

Ninova

rin en iyi versiyonu hâlâ yalnızca bir fikir olduğu ve bu yüzden kusursuz kaldığı zamandı.

Küveti doldurdum ve 20'li yaşlarımda "Parti Öncesi" adını verdiğim ama son yıllarda kayıtsız, bedensel coşku odaklı zevklerden daha bilinçli ve düşünülmüş zevklere geçtiğimi göstermek amacıyla adını "Güzel Zamanlar" olarak değiştirdiğim favori *iTunes* çalma listemi açtım. Bu çalma listesini üniversitenin ilk yılında, bir gece dışarı çıkmadan önce dinlemek üzere hazırlamıştım ve baştan sona çaldığımda, 15 yıldır uyguladığım bitmek bilmez kadınsılaşma ritüelleriyle uyum içinde akıyordu: Saçını yıka, başını eğip kurutarak saçlarının hacmini yüzde 10 artırmaya çalış, bıyıklarını al, iki kat rimel sür, ikinci içkini iç, parfümü iki kez havaya püskürtüp içinden geç ve son şarkı çalmaya başladığında ("Nuthin' but a 'G' Thang") duşta yapmayı unuttuğun için lavaboda tek kullanımlık jiletle bacaklarına kesikler atarken dışarıdaki taksiyi beklet.

Omuz hizasında kestirdiğim saçlarım doğal koyu kahve rengine dönmüştü. Alnımda yeni beliren, buruşturulmuş kâğıt mendil kadar hafif ama kafamdan atmak isteyeceğim kadar görünür çizgileri saklamak amacıyla kâkül bırakmıştım. Neyse ki makyajla vakit kaybetmiyordum. Makyaj bana hiç yakışmazdı. Bundan gayet memnundum çünkü kişisel bakımın haddinden fazla zaman aldığını düşünüyordum ve tıpkı "kendin yap" projelerine ve tüm sporlara ilgisizliğim gibi, sürekli bir feminist suçluluk kaynağı yaratıyordu. Umutsuzluğa kapıldığım zamanlarda bazen 85'ime kadar yaşarsam bıyıklarımı almaya ne kadar zaman harcayacağımı ve bu sürede kaç dil öğrenebileceğimi hesaplardım.

Yaş günümde bir şeyler içmeye çıkarken boyundan bağlamalı, sırtı açık bir elbise giydim. Sırf sutyene ihtiyacım olmadığını göstermek için sutyen takmadım; bu kadar küçük memeli olmanın saçma bir tesellisiydi bu. Ama artık önemsemiyordum, bedenime karşı kayıtsızlaşmıştım. Gıcık bir şekilde 40'la 42 beden arasındaydım, boyum 162 gibi son derece ortalama bir uzunluktaydı ve koca popolar yine moda oldu diye öyle mutluydum ki... Artık herhangi bir porno sitesinde en az iki kategoride yer aldığımızı gördükçe gurur duyuyordum.

Bu sene yaş günü içmecesine epey bir insanı çağırmamıştım. Özellikle de eski sevgilimi. Aslında Joe'nun gelmesini isterdim ama onu çağırmak, kız arkadaşı Lucy'yi de çağırmak anlamına gelecekti.

Ninova

Lucy, topuklu ayakkabı şeklinde bir çantası olması dışında zararsız biriydi ama aramızda konuşulmamış şeyler olduğunu düşünüyordu. Özel roze şarabından üç kadeh içti mi (o gün aynı soruyu soran 134. kadın olarak yılgın bir menü "*Blush* mı?" diye sorardı) hepsini konuşmak isterdi. Onunla bir derdim olup olmadığını, aramızda bir tuhaflık olup olmadığını sorardı. Joe'nun bana ne kadar değer verdiğini, beni ne kadar özel gördüğünü söylerdi. Sürekli sarılıp arkadaş olmayı umduğunu söylerdi. En az beş kere görüşmüştük ve Joe'yla bir seneyi aşkın süredir çıkıyorlardı ama yine de sosyal ortamların sessiz köşelerinde birbirimize ilan etmemiz gereken şeyler olduğuna inanıyordu. Buna niye bu kadar takıldığını düşündüm ve fazla senaryolu *reality show* seyretmiş bir kadın olduğu sonucuna vardım. Fırfırlı elbiseler giymiş iki kadın el sıkışırken biri, "Ryan'la yattığın için seni artık arkadaş olarak sevmiyorum ama kız kardeşim olarak hep seveceğim," diyene dek, partiye parti denmeyeceğini düşünüyor gibiydi.

Bara toplamda 20 kişi gelmişti ve çoğu da üniversite arkadaşımdı; ama aralarında birkaç eski okul arkadaşı, eski veya yeni iş arkadaşı da vardı. Ayrıca yılda tam iki kez (biri onların doğum gününde bir şeyler içerken, biri de benimkinde içerken olmak üzere) gördüğüm birkaç arkadaş daha gelmişti; onlarla arkadaşlığımızı tamamen bitirmek istememekle birlikte, birbirimize yılda iki kez buluşmanın ötesinde vakit ayırmak istemediğimize dair anlaşmış gibiydik. Bu sessiz anlaşma aynı ölçüde üzücü ve sevindiriciydi.

Görgü kuralları gereği arkadaşlarımın partnerleriyle eşlerini de davet etmem gerekiyordu. Bunlar genel olarak karizmatik sohbet becerilerinden umudu kestiğim adamlardı ve bütün akşam oturup bira içecek, sadece tuvalete giderken yanımdan, "Doğum günün kutlu olsun," diye geçecek, nihayetinde de yorulup huysuzlanacak ve kız arkadaşlarını eve götüreceklerdi. Arkadaşlarımın hayatlarını birleştirmek için seçtikleri adamlar, özellikle de birbirleriyle etkileşimleri beni hayrete düşürüyordu. Joe'yla birlikte olduğum dönemde bütün arkadaşlarının eşleri ve sevgilileri her buluşmaya bir Blitz[1]

1. Blitz, İkinci Dünya Savaşı sırasında Londra'nın yoğun Alman hava bombardımanına maruz kaldığı döneme verilen isimdir. Burada dayanışma ve seferberlik ruhunu anlatmak için kullanılmıştır. (Y.N.)

Ninova

ruhuyla iştirak ederlerdi. Sevgililerimiz sayesinde yolumuz her kesiştiğinde muhabbet eder, dinler, birbirimizi tanımaya çalışır ve giderek yakınlaşırdık. Yıllar içerisinde fark ettim ki, erkek tarafını aynı ortama soktuğunuzda onlar tam tersini yapıyor. Defalarca gözlemlediğim üzere, erkekler için iyi bir sohbet, diğerlerinin bilmediği bilgileri veya verileri aktarmaktan, ilginç bir anı anlatmaktan, bir planla ilgili tavsiye veya fikir vermekten ya da genelde konuşulan konuyla ilgili ağaca işermişçesine bir iz bırakmaktan ibaretti. Eğer bir erkek o akşam boyunca anlattıklarından daha fazlasını öğrendiyse o partiyi başarısız geçmiş sayıyor veya yeterince kendini gösteremediğini düşünüp üzülüyordu.

En sevdikleri şeyse eften püften ortak noktalar bulmaktı. Bütün arkadaşlarımın yaş günlerinde aynı şeyi yapıyorlardı. Karşısındaki adamı tanıma ya da anlama zahmetine girmeden, ânında bağ kurmak amacıyla ortak bir düşünce veya deneyim arıyorlardı. *Evet. Kardeşim de Leeds Üniversitesi'ne gitti. Nerede oturuyordun? ŞAKA YAPIYORSUN, yok artık, o zaman Co-op'un oradaki Silverdale Sokağı'nı bilirsin. Evet, Co-op'un solundaki. Aynen. Kardeşimin arkadaşının kız arkadaşının orada bir evi vardı! Dünya ne kadar küçük! O köşedeki bara gittin mi hiç? King's Arms adı. Hayır mı? O zaman gitmelisin, çok iyi bir bardır, 10 numaradır.*

Erkek arkadaşlar arasında en sevdiğim, üniversiteden arkadaşım Dan'in yıllardır birlikte olduğu sevgilisi Gethin'di. Üçümüz bayağı yakındık ve en çılgın gecelerimle en eğlenceli tatillerimden bazılarını birlikte geçirmiştik. Gerçi son zamanlarda beni hayal kırıklığına uğratmışlardı. Gelenekleri yıkmak konusunda onlara her daim güvenebileceğimi sanıyordum ama son zamanlarda aşırı geleneksel tercihler yapmaya başlamışlardı. Açık ilişkilerini "kapamaları" beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü kaçamaklarından aşırı komik hikâyeler çıkıyordu ve gördüğüm tek başarılı açık ilişki onlarınkiydi. İnanılmaz karmaşık bir alkol kısıtlaması takvimleri vardı; yani bazı hafta sonları içip bazılarında içmiyor, hafta içindeyse kesinlikle içmiyorlardı. Her zaman bir şeyler için para biriktirmeleri gerektiğinden dışarı çıkmamaya başladılar. Evlat edinme sürecine girmişlerdi. Bromley'de iki odalı bir de daire aldılar.

Dan ile Gethin iki limonata içip komşularının bahçesinden kendi bahçelerine sarkan ağaç yüzünden yaşadıkları kâbusu anlattılar,

Ninova

sonra da Mordor'a gidiyorlarmış gibi bir edayla "Bromley'e varmak" için sekizden önce kalktılar.

Bir sürü incelikle düşünülmüş hediye de aldım ve kim olduğumu, bunun zevklerime ve hayat tarzıma nasıl yansıdığını gayet iyi kavradıklarını gördüm. Philip Larkin'in *Bayram Düğünleri* kitabının ilk baskılarından biri, sevdiğim ve sadece Amerika'da bulunan füme bir acı sos, ev hediyesi olarak da işlev gören bir salon sarmaşığı, bir de yeni kitabım için şans getirecek bir maskot. Tek işe yaramaz hediye, eskiden çalıştığım okuldaki patronumdan gelen, 1950'ler tarzında, bulaşık yıkayan bir kadın çiziminin yer aldığı ve altında *Tanrı ev işi yapmamı isteseydi lavaboya pırlanta koyardı!* yazan çerçeveli resimdi. Bu tür bir hediyeyi ilk defa almıyordum ve karar verdim ki, uzun zamandır bekâr olmamın üzerine bir de votka Martini sevdam eklenince kadınları sarhoş, çaresiz, çocuksuz, çikolata bağımlısı veya alışveriş meraklısı olarak resmedip dalga geçen bu tür ucuz ve nostaljik sloganları sevdiğime kanaat getiriliyordu. Neyse, eski patronuma teşekkür ettim.

Eddie ve Meera adlı arkadaşlarım bana bir fırt kokain teklif ettiler. Onlar da 18 aydır ilk kez dışarıda doğru dürüst eğlenmek için can atıyorlardı çünkü Meera 18 aylık hamilelik, doğum ve emzirme safhalarının ardından artık bebeğe geçirme korkusu olmadan istediği kadar içebilirdi. Eddie'yle Meera'nın gözlerinde, çocuk yaptıktan sonra ilk kez dışarı çıkan çiftlerde gördüğüm o vahşi bakış vardı. Onları nazikçe reddettim. Partide kokain çekmelerine aldırış etmiyordum ama Meera'nın kafası güzel olduğunda babalık izninin önemi konusunda ne kadar çok konuştuğunu, özellikle de "ebeveynliğin halihazırda var olan ataerkil yapıları" lafını ne kadar sık kullandığını biliyordum. Eddie ise yerinde duramıyor, kıpırdanıp duruyordu ve ikisi de sanki kurucusu bizzat kendileriymişçesine, Glastonbury'den bahsediyorlardı.

Tek Bekâr Arkadaşım Lola beni kenara çekip gergin bir edayla, evli çiftlerin arasında dışlanıyor ve yargılanıyor gibi hissettiğini söyledi. Kırmızı ruj sürmüş, saçlarını da garip bir şekilde tepeden toplamıştı: Maşayla kıvırdığı tutamların yarısını aşağı, yarısını yukarı tutturmuştu, hafiften avukat peruklarını andırıyordu. Saçını ancak akşamdan kalma olduğunda ve bir şeyleri telafi etmeye çalış-

Ninova

tığında böyle yapardı. Bir gece önce epey fazla içtiğini itiraf etti. Kanal kıyısındaki bir barda, akşam yedide biriyle buluşmuş, akşam yemeğinin ardından başka bir bara geçmişler, sonra bir bara daha uğrayıp gece üçte Lola'nın evine gitmişler. Uyumadığı açıktı. Tek Bekâr Arkadaşım Lola etkinlik organizasyonunda çalışıyordu ama o sıralar onu daha ziyade serbest randevu uzmanı olarak tanımlardım. 10 yıldır bekârdı ve bir sevgilisi olmasını çok istiyordu. Üniversitedeki en yakın arkadaşımdı ve üniversite grubumuzdaki diğer arkadaşlar onun neden birkaç buluşmanın ötesine geçemediğini anlamıyordu. Neşeliydi, komikti, güzeldi ve genetik havuzun en büyük ganimetini kaparak devasa memelere, hem de sutyen takmasını gerektirmeyen devasa memelere sahip olmuştu. Bir önceki gece buluştuğu adamla ilgili aşırı heyecanlı olduğunu söyledi. Saçlarının ruh halini yansıttığına dair bir espri yaptım. Eve metroyla döneceğini söyledi. Ben de Eddie'nin kardeşinin birazdan geleceğini, bekâr, 26 yaşında ve stajyer veteriner olduğunu söyledim. O da son bir *prosecco* içebileceğini söyledi.

Ortaokulun ilk gününde tanıştığım en eski arkadaşım Katherine, yeni yaşımdan neler beklediğimi sordu. Biriyle tanışmaya hazır olduğumu söyledim. Bu cevabım onda tarifsiz bir coşku yarattı. Sanırım ilişki arama kararımı, evlenip çocuk sahibi olma tercihine dolaylı bir onay gibi gördü. İnsanların 30'larına geldiklerinde böyle şeyler yaptığını fark etmiştim: Her kişisel kararınızı, hayatlarına yönelik bir yargı olarak algılıyorlardı. Siz İşçi Partisi'ne oy verirken onlar Liberal Demokratları destekliyorsa, özellikle onların siyasi görüşünü yanlış bulduğunuzu göstermek için İşçi Partisi'ni seçtiğinizi düşünüyorlardı. Eğer onlar banliyöye taşındıysa ve siz taşınmadıysanız, bunu sadece daha havalı bir hayatınız olduğunu kanıtlamak için yaptığınızı düşünüyorlardı. Katherine 20'li yaşlarının ortasında eşi Mark'la tanıştığında tekeşliliğe geçiş yapmıştı ve o zamandan beri de herkesin aynı kulübe katılmasını istiyordu.

Joe'yla ayrıldığımızdan beri, yani iki yıldır, aktif olarak yalnızdım; ne bir ilişkim vardı ne de flört ediyordum. (İlişki yedi yıl sürmüştü ve dört yıl birlikte yaşamıştık, hayatlarımız ve arkadaş gruplarımız tamamen iç içe geçmişti; zamanla Joe'nun "yarın" yerine "sabahleyin" dediğini, Facebook'tan bahsederken "Yüz Defteri"

Ninova

gibi ifadeler kullandığını fark etmeye başlamıştım.) Ayrıldıktan sonra, 20'li yaşlarımda yaşamadığım cinsel deneyimleri altı aylık bir "hafifmeşreplik serisi"yle telafi etmeye çalışmıştım. Gerçi benim "hafifmeşreplik serisi" tanımım, üç adamla birlikte olup hepsiyle sevgili olmaya çalışmamdan ibaretti. Kendime bağımlı kişilik teşhisi koyduktan sonra, 30'uncu yaş günümden hemen önce, birileriyle randevulaşmayı tamamen bırakıp gerçekten yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu keşfetmeye karar vermiştim. O zamandan bu yana ilk defa gerçekten yalnız yaşadım, tek başıma seyahat ettim, öğretmenlik ve yarı zamanlı yazarlıktan kitabı basılmış tam zamanlı yazarlığa geçiş yaptım ve son 10 yıl içerisinde tekeşlilik sebebiyle oluşan o rahat ve huzurlu alışkanlıkları geride bıraktım. Son zamanlardaysa yeniden birileriyle görüşmeye hazır hissetmeye başladım.

Saat 11.00'de son siparişler alındı. Katherine biraz öncesinde çıkmıştı çünkü hamileydi. Bana söylememişti ama sürekli turşu yemesinden anlamıştım. Herkesin hamburgerindeki turşuları topladığı yetmemiş, kendine bir tabak dolusu kornişon turşusu daha sipariş etmişti. Olive'e[1] hamileyken de hep aşırı tuzlu yiyeceklere aşeridi. Bebeğine koyduğu isimde umami aşkının etkisi olup olmadığını sormuştum ama bu sorudan hiç hoşlanmamıştı. Son birkaç yıl içinde hamile kadınlarla yeni annelerin nelerden hoşlanmadığına dair epey bilgi edinmiştim ve bunlardan biri de bebeklerinin adıyla ilgili soru sorulması ya da yorum yapılmasıydı. Bir arkadaşıma, oğluna koyduğu Beaux isminin Fransızcada çoğul olduğunu ve ismi Beau olarak yazması gerektiğini söylediğimde (ki bence gayet de faydalı bir bilgiydi) bana küsmüştü. Çünkü ismini kaydettirmişti bile. Bir diğerinin kızına verdiği Bay[2] isminin defne yaprağı anlamına mı, pencere anlamına mı yoksa otopark anlamına mı geldiğini sormam üzerine kızmıştı. Özellikle de bebeklerinin ismini size "sır" olarak vermelerinin ardından siz o ismi kazara başka birine söylerseniz ve o da annenin kulağına giderse çok sinir oluyorlardı.

Ama en büyük gaf, yani birine yaşını sormak, toplum içinde geğirmek ya da bıçağı yalamak kadar feci olan tek gaf, bir kadının

1. Olive aynı zamanda "zeytin" anlamına gelir. (Ç.N.)
2. Bay aynı zamanda "defne" anlamına gelir. (Ç.N.)

Ninova

hamile olduğunu anlayıp bunu sormaktır. Nihayetinde size hamile olduğunu söylediklerinde de, "Anlamıştım zaten," diyemezsiniz; çünkü bundan da *nefret* ederler. O büyük açıklamayı yaparken küçük bir teatral dokunuş isterler. Açıkçası onları anlıyorum ve muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim. Dokuz ay boyunca kokteyl içemiyorsanız, heyecanı başka bir yerden elde etmeniz gerekir. Katherine partiden, "Sabah arabayı tamire götürmem gerek," gibi uydurma bir bahaneyle ayrılırken sadece başımı sallayıp hiçbir şey söylemediysem sebebi işte tam olarak buydu.

Saat 10.00 civarında, özellikle de yeni gelen ve Lola'nın çoktan konuşmaya başladığı ve peruğuyla oynayarak flört ettiği stajyer veterinerden, King's Cross'taki 24 saat açık kulübe gitmekle ilgili fikirler yükselmeye başlamıştı; ama saat 11.15'te kimse gidecek gibi görünmüyordu. Eddie ile Meera'nın bakıcıyı azat etmek için eve dönmeleri gerekiyordu; ritmik bir şekilde sıktıkları çenelerine bakıp onları bekleyen huzursuz ve uykusuz geceyi düşününce onlar adına ürperdim. Lola'yla veteriner bir "şarap barı" bulmaya gittiler ama aslında loş bir yerde, sarhoş kafayla birbirlerine saçma sapan şeyler anlatacaklar; birinin hamile yapmasının ardından da bir kanepe köşesinde yiyişeceklerdi. Benim için hiç sakıncası yoktu çünkü ben de artık uyumak istiyordum. Kalan misafirlere sarılıp veda ettim ve kafam hafiften güzel bir halde, hepsini sevdiğimi söyledim.

Eve varınca kadın seri katillerin tarihine neşeli bir yolculuk sunan yeni favori *podcast*'imden yarım bölüm dinledim, rimelimi sildim, diş ipiyle dişimi temizleyip fırçaladım. Hediye gelen eski baskı *Bayram Düğünleri*'ni kitaplığıma, salon sarmaşığını da şöminenin üzerine yerleştirdim. Alışılmadık biçimde huzurlu ve aşırı mutluydum. O ağustos akşamında, 33. yaşımın ikinci gününün ilk saatlerinde, hayatımın tüm rasgele parçaları sanki çok eskiden, tam o anda bir araya gelecek şekilde tasarlanmış gibi hissettim.

Yatağa uzandım ve hayatımda ilk kez bir flört uygulaması indirdim. İnternetten birileriyle tanışma mevzusunun emektarlarından olan Lola, bana eli yüzü düzgün erkeklerin ve uzun ilişki potansiyelinin en çok Linx'te (logosu avlanıyor gibi duran yabani bir kedi siluetiydi) olduğunu söylemişti.

Ninova

"Hakkımda" bölümündeki kutucukları doldurdum: "Nina Dean, 32, yemek yazarı. Konum: Archway, Londra. Aradığı şey: aşk ve mükemmel üzümlü çörek." Birkaç fotoğraf yükledikten sonra uyuyakaldım.

32. yaş günüm, hayatımın en sade yaş günüydü. Bu, hayatımın en garip yılına başlamanın da şahane bir yoluydu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BİRİNCİ BÖLÜM

"Aşkın sebebi hayal gücümüzdür,
karşımızdaki kişi değil."

Marcel Proust

1

Kuzey Londra'nın banliyösünde yaşamamızın tek sebebi annemle babamın pragmatik yaklaşımıydı. Onlara neden 10 yaşımdayken Doğu Londra'yı bırakıp banliyöye taşındığımızı sorduğumda hep işlevsellikten bahsediyorlardı: biraz daha güvenliydi; biraz daha geniş bir ev alabiliyordun; şehre, otoyollara ve okula yakındı. Pinner'a yerleşmekten bahsederken, sanki sabah erkenden uçuşları var diye havalimanına yakın bir otel aramış gibi konuşurlardı. Yani kullanışlı, kimliksiz, gösterişsiz, hiçbir özelliği olmayan ama iş gören bir yerdi. Yaşadıkları yerde onlara keyif ya da heyecan veren hiçbir şey yoktu; ne manzarası ne tarihi ne parkları ne mimarisi ne de toplumu veya kültürü vardı. Banliyöde yaşamalarının tek sebebi bir şeylere yakın olmasıydı. Evlerini ve dolayısıyla hayatlarını tamamen kolaylık üzerine kurmuşlardı.

Joe'yla birlikteyken o Kuzeyli oluşunu aleyhime koz olarak kullanır, bu sayede benden daha hakiki, daha mütevazı olduğunu, dolayısıyla da haklı olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu kanıtladığını zannederdi. En sevmediğim özelliği buydu: Hiç zahmete girmeden bütün erdemini Yorkshire'dan temin edip, tüm işi madenciler ve bozkırlarla ilgili romantik çağrışımlara yıkması. İlişkimizin ilk dönemlerinde, sırf onun annesi Sheffield'da kuaförlük yaptı da benimki Harrow'da resepsiyonist olarak çalıştı diye ayrı galaksilerde büyümüşüz gibi davranırdı. Ailesinin evine, yani Sheffield'ın bir banliyösünde yer alan, üç yatak odalı o mütevazı eve ilk kez gittiğimizde bana nasıl yalan söylendiğini anlamıştım. Yorkshire'da olduğumu bilmesem, Londra'nın etekleriyle Hertfordshire arasında yer alan; ergenliğimi geçirdiğim; karolajlı pencereli, çakıl sıvalı evlerin olduğu mahallelerde dolaştığımızı zannedebilirdim. Joe'nun çık-

Ninova

maz sokağı benimkinden farksızdı, evler aynıydı, buzdolabında aynı meyveli yoğurtlardan ve fırına girmeye hazır sarımsaklı ekmeklerden vardı. Çocukken o da benimki gibi bir bisiklete binmişti ve ergenlik döneminde bütün hafta sonlarını aynı benim gibi, hepsi birbirine benzeyen kırmızı çatılı evlerin bulunduğu sokaklarda bir uçtan diğerine gidip gelerek geçirmişti. Yaş gününde onu da hep Pizza Express'e götürmüşlerdi. Sırrı açığa çıkmıştı. Eve dönerken trende ona, "Artık bambaşka çocukluklar geçirdiğimizi iddia etmek yok Joe," demiştim. "Artık kolsuz kazak giyen bir kadına aşkını anlatan bir Jarvis Cocker şarkısından çıkmışsın gibi davranmak yok. Sen o şarkıya ne kadar aitsen, ben de bir Chas and Dave şarkısına o kadar aitim. Benzer banliyölerde büyümüşüz."

Son yıllarda büyüdüğüm yerin tanıdıklığını özlerken buluyordum kendimi. Dişçilerle, kuaförlerle ve bahis dükkânlarıyla dolup taşan ama bağımsız kahvecilerin olmadığı o anacaddeleri. İstasyondan ailemin evine kadar yürümem gereken o uzun yolu. Aynı uzun küt saça sahip kadınları, kelleşen erkekleri, kapüşonlu gençleri. Bireyselliğin yokluğunu, sıradanlığa sessizce razı olmayı. Genç yetişkinlik dönemim hızla sıradan bir yetişkinliğe; kim olduğum, kime oy verdiğim, internet sağlayıcımın hangisi olduğu gibi gündelik tercihlerle dolu bir yetişkinliğe dönüşmüştü ve ergenlik yıllarımın geçtiği yere bir günlüğüne bile olsa geri dönmek, kısa bir zaman yolculuğu molası gibi gelmişti. Pinner'da bir günlüğüne yeniden 17 yaşında olabiliyordum. Dünyam dar ve seçimlerim anlamsızmış gibi, önümdeki olasılıklar sonsuz ve sınırsızmış gibi yapabiliyordum.

Annem kapıyı her zamanki gibi, ne kadar meşgul olduğunu açıkça belli eden bir tavırla açtı. Kulağıyla omzu arasına sıkıştırdığı taşınabilir ev telefonuyla kapıyı açarken özür dilermiş gibi çarpık bir gülümsemeyle bakıp ağzını oynatarak sadece, "Pardon," dedi ve gözlerini devirdi. Altında ne pantolon kadar ciddi ne tayt kadar sıkı duran, ne de pijama kadar rahat görünen siyah, jarse bir şey vardı. Bisiklet yakalı gri melanj bir tişört giymişti ve temel takılarını takmıştı: kalın bir altın bilezik, altın bir bileklik, inci küpeler, altın bir yılan zincir kolye ve altın alyansı. Büyük ihtimalle bir egzersizden geliyor ya da bir egzersize gidiyordu. Annem 50'sinden sonra sporu

Ninova

takıntı haline getirmişti ama vücudunda yarım kilo bile oynamamıştı bence. Menopoz sonrası oluşan o yumuşak katmanla kaplıydı; çenesinin altında ufak bir sarkıklık oluşmuş, beli kalınlaşmıştı ve sutyeninin sırt kısmından taşan derisi tişörtün üzerinden bile görünüyordu. Yine de muhteşem görünüyordu ama. Hani şu çok heyecan verici olmasa da herkeste tanıdık bir cazibe uyandıran eşek gözlü kadın muhteşemliğinden. Açık havada yanan ateş, bir demet pembe gül ya da sarı bir cocker Spaniel köpek gibi. Koyu kahverengi küt saçları, aralardaki gri tutamlara rağmen son derece gürdü ve sarı röflesi tepedeki IKEA lambasının altında parıldıyordu. Fiziksel olarak anneme neredeyse hiç benzemiyordum.

Telefondaki kişiye "İyi, tamam," diyerek hole geçmemi işaret etti. "Harika, o zaman haftaya bir kahve içelim. Gününü yazarsın. Sana bahsettiğim şu kendi kendine tarot öğrenme setini de getiririm. Hiç sorun değil, sende kalabilir zaten. QVC'den aldım, hiç sorun değil. Tamam. Sonra konuşuruz, güle güle!" Telefonu kapadı, bana sarıldı ve ardından kol mesafesinde tutarak kâküllerime dikkatle baktı. Kare bulmacada yukarıdan aşağı üçüncü soruyu çözermiş gibi merakla inceleyerek, "Değişik olmuş," dedi.

Çantamı bırakıp ayakkabılarını çıkarırken (kimse ayakkabılarını çıkarmadan içeri giremezdi, annem bu kural konusunda Sultanahmet Camii'nden daha katıydı), "Evet," dedim. "Doğum günümden hemen önce kestirdim. 32 yıllık alnımdaki 32 yıllık çizgileri kapamak açısından iyi olur diye düşündüm."

Kâkülü nazikçe kenara çekerek, "Saçmalama," dedi. "Onun için bu püsküle ihtiyacın yok, etkili bir fondöten yeter."

Gülümsedim, ne alınmıştım ne de hoşuma gitmişti. Annemin, kızının yeterince "kız gibi" olmayışı sebebiyle hayal kırıklığı yaşadığını kabulleneli çok olmuştu. Tatil için giysi alışverişine çıkabileceği ve makyaj bazı hakkında dedikodu yapabileceği bir kızı olmasını çok isterdi. Ergenlik yıllarımızda Katherine bize geldiği zaman annem ona tüm eski takılarını ve çantalarını gösterir, beraber mağazada gezinen iki arkadaş gibi hepsine tek tek bakarlardı. Lola'yaysa tanıştığı anda resmen âşık olmuştu ve bunun tek sebebi, ikisinin de aynı aydınlatıcıya bayılmasıydı.

"Babam nerede?" diye sordum.

Ninova

"Kitap okuyor," dedi.

Sakına açılan Fransız tarzı kapıdan içeri baktım ve koyu yeşil koltuğunda oturan babamı gördüm. Ayaklarını pufa uzatmıştı, yanındaki sehpanın üzerinde büyük bir çay kupası vardı. Bana da miras bıraktığı o sivri çenesi ve uzun burnu, bitiş çizgisine önce varmak için birbiriyle yarışıyor gibiydi adeta.

Annemle babam arasında 17 yaş fark vardı. Babam devlet okulunda müdür yardımcısıyken annem sekreterlik ajansı tarafından o okula resepsiyonist olarak atanmış. O sırada annem 24, babam 41 yaşındaymış. Kişilikleri de en az yaşları kadar farklı. Babam duyarlı, nazik, meraklı, içedönük ve entelektüeldi. İlgilenmediği bir konu yoktu neredeyse. Annemse iş bitirici, girişken, mantıklı, açıksözlü ve otoriterdi. Dahil olmadığı mevzu yoktu neredeyse.

Cam kapının ardından onu iyice süzdüm. Oradan bakınca hâlâ her zamanki babamdı; *Observer*'ını okuyordu ve bana Çin'de çöplerin nereye gittiğini, Wallis Simpson hakkında bilmediğim 10 bilgiyi ya da nesli tükenen şahinlerin dramını anlatmaya hazırdı. Beni, yani sadece yüzümü değil de tüm varlığımı; çocukluğumdaki hayali arkadaşımın ismini, tez konumu, en sevdiğim kitaptaki en sevdiğim karakteri ve bugüne kadar yaşadığım her sokağın adını hiç düşünmeden bilen tek kişi babamdı. Artık yüzüne baktığımda genelde hâlâ babamı görüyordum ama bazen gözlerinde beni huzursuz eden başka bir şey de oluyordu. Bazen sanki anladığı her şey parça parça edilmiş de o parçaları anlamlı bir kolaja dönüştürmeye çalışıyormuş gibi duruyordu.

Babam iki yıl önce felç geçirdi. İyileştikten birkaç ay sonra, aslında tam düzelmediğini fark ettik. Her daim son derece zeki ve akıllı olan babam yavaşlamıştı. Aile fertlerinin ve yakın dostlarının isimlerini unutuyordu. O eski özgüveni ve karar verme becerisi zayıflamıştı. Dışarı çıktığında alıp başını gitmeye ve kaybolmaya başlamıştı. Evin sokağını sık sık unutuyordu. Annemle başta yaşlanmanın normal bir sonucu olduğunu varsaydık, daha ciddi bir şey olma ihtimalini düşünmekten kaçındık. Sonra bir gün tanımadığımız biri annemi arayıp babamın yoğun bir döner kavşakta 20 dakikadır dönüp durduğunu söyledi. Sonunda biri onu kenara çekmeyi başarmış. Nereye döneceği hakkında hiçbir fikri yokmuş. Bunun üzerine

Ninova

doktora gittik, bir dizi fiziksel testle bilişsel değerlendirme yapıldı ve MR'lar çekildi. Korktuğumuz ihtimal doğrulandı.

Ona doğru yürürken, "Merhaba, baba," dedim. Gazetesinden başını kaldırdı.

"Merhaba canım!" dedi.

"Kalkma," dedim ve eğilip ona sarıldım. "İlginç bir şey var mı?"

"*İkna*'nın yeni bir uyarlaması çekilmiş," diyerek film eleştirisini bana doğru tuttu.

"Ah," dedim. "Düşünen insanların sevdiği Austen."

"Doğru."

"Ben öğle yemeği için anneme yardım edeyim."

"Tamam hayatım," deyip gazeteyi yeniden açtı ve çok iyi bildiğim o rahat pozisyonuna geri döndü.

Mutfağa girdiğimde annem bir yandan brokolileri doğrayıp dilimlenmiş kivi yığınının yanına koyuyor, bir yandan da hoparlörden tiz ve yavaşça konuşan bir kadını dinliyordu. Kadın, erkeklerin cinsel arzularına uyum sağlamaktan bahsediyordu.

"Bu ne ya?" diye sordum.

"Andrea Dworkin'in *Intercourse*[1] kitabının sesli versiyonu."

Sesini biraz kısıp "Ne?" diye sordum.

"Andrea Dworkin. Ünlü bir feminist. Tanırsın, epey iri bir kadın ama mizahtan pek anlamıyor. Çok zeki ama..."

"Andrea Dworkin'in kim olduğunu biliyorum. Neden onun sesli kitabını dinlediğini sordum."

"Şarap Aralarını Okumak için."

"Bahsettiğin kitap kulübü mü o?"

Bezgince iç çekip buzdolabından bir salatalık çıkardı. "Kitap kulübü değil Nina. Edebiyat toplantısı."

"Ne farkı var ki?"

"Yani," diye söze başlarken dudaklarının kenarı hafifçe büzüldü, kitap kulübüyle edebiyat toplantısı arasındaki farkı bir kez daha açıklamanın verdiği keyfi gizleyemedi. "Kızlarla iki ayda bir buluşup sadece kitabın kendisi hakkında değil, fikirler üzerine konuş-

1. Cinsel İlişki. (Y.N.)

maya karar verdik. Daha az kuralcı bir oluşum diyebilirim. Her toplantının bir teması oluyor ve bu temayla ilgili tartışmalar, şiir okumaları ve kişisel paylaşımlar yapılıyor."

"Sıradaki temanız ne peki?"

"Temamız, 'Tüm heteroseksüel cinsel birleşmeler tecavüz müdür?'"

"Anladım. Kimler katılıyor peki?"

"Annie, Cathy, koşu kulübümden Sarah, Gloria, Gloria'nın eşcinsel kuzeni Martin, hayır kurumunda benimle gönüllü çalışan Margaret. Herkes bir yemek getiriyor. Ben hellim şiş hazırlıyorum," derken bir yandan da kesme tahtasını üzerindeki meyve ve sebzeleri *blender*'a doldurdu.

"Feminizme bu ani ilgi de nereden çıktı?"

Blender'ın düğmesine bastı; makinadan çıkan uğultuyla birlikte küpler, soluk yeşil bir bulamaca döndü.

Aletin uğultusunu bastırmak için, "Ani mi bilmem," diye bağırdı. Sonra *blender*'ı durdurup lif lif görünen sıvıyı bir bira bardağına döktü.

Sonunda pes edip, "Çok iyi yapıyorsun anne," dedim. "Böyle ilgili ve meraklı olman gerçekten çok hoş."

"Öyle," dedi. "Evde fazla odası olan tek kişi ben olduğum için Şarap Aralarını Okumak buluşmalarını burada yapabileceğimizi söyledim."

"Fazla odan yok ki."

"Babanın çalışma odası var."

"O oda babama lazım."

"Oda bir yere gitmiyor. Hem Blenheim Sarayı'nda mı yaşıyoruz da kırk yılda bir kullandığımız bir odamız olsun?"

"Kitapları ne olacak?"

"Onları buradaki raflara taşırım."

"Ya evrakları?"

"Önemli olan her şeyi sakladım. Atılabilecek bir sürü şey var."

Şımarık çocuklar gibi hafifçe mızmızlanarak "Onları ben eleyeyim," dedim. "Belki onun için önemlidir. Belki ileride hatıralarını canlandırmak, bir şeyler hatırlatmak için bizim de işimize yarayabilir..."

Ninova

Smoothie'sinden bir yudum alıp memnuniyetsizlikle burun deliklerini açarak, "Olur olur," dedi. "Hepsi yukarıdaki yığınlarda, merdiven sahanlığında görürsün."

Zeytin dalı uzatırmışçasına hafifçe gülümseyerek, "Tamam, teşekkürler," dedim. Derin, görünmez bir yoga nefesi aldım. "Başka neler oldu görüşmeyeli?"

"Pek bir şey olmadı. Hah, adımı değiştirmeye karar verdim."

"Ne? Neden?"

"Nancy adını oldum olası sevmem, çok demode bir isim."

"Şimdi değiştirmek biraz garip olmaz mı? Herkes seni Nancy olarak tanıyor, yeni bir ismin tutması için biraz geç."

"Yani çok yaşlıyım, öyle mi?"

"Hayır, isim değiştirme işini 50'lerinde değil de ortaokulun ilk haftasında falan yapsan daha uygun olurdu diyorum."

"Kararımı verdim ve nasıl yapılacağını da araştırdım. Çok kolaymış. Yani kararlıyım."

"Peki yeni ismin ne olacak?"

"Mandy."

"Mandy mi?"

"Mandy."

"Ama," diyerek bir yoga nefesi daha aldım. "Mandy, Nancy'den çok da farklı değil sanki. Yani, hatta kafiyeliler."

"Hayır, değiller."

"Hayır, öyleler. Buna asonans deniyor."

"Böyle yapacağını biliyordum. Yine bana nutuk çekmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Sana niye dert olduğunu anlamıyorum, sadece adımı sevmek istiyorum."

Yalvarır gibi bir ses tonuyla, "Anne!" dedim. "Sana nutuk çekmiyorum. Ama senin de durup dururken böyle bir haber vermenin tuhaf olduğunu anlaman gerek."

"Hiç de durup dururken değil, Mandy adını sevdiğimi hep söylemişimdir! Bu ismi ne kadar havalı ve eğlenceli bulduğumu defalarca söyledim."

"Tamam, havalı ve eğlenceli bir isim, haklısın; ama şunu da hesaba katman gerek," kısık sesle devam ettim, "babam 35 yıllık eşinin artık farklı bir isim kullanacağını idrak etmekte biraz zorlanabilir."

"Saçmalama, çok basit bir değişiklik bu. Büyük bir mesele haline getirmenin anlamı yok."

"Kafası karışacak."

"Şu an bu konuyu daha fazla konuşamam. Gloria'yla Vinyasa Flow[1] dersine gidiyorum."

"Bizimle yemek yemeyecek misin? Öğle yemeği yiyeceğiz diye onca yol geldim."

Anahtarlarını alırken, "Evde bir sürü yiyecek var. Aşçı olan sensin. Birkaç saate dönerim," dedi.

İçeri dönüp babama baktım. Gazetesini okumaya devam ediyordu.

"Baba?"

"Efendim Bızdık?" diyerek kafasını bana doğru çevirdi. Çocukluktaki lakabımı kullanması içimi ısıtıverdi. Çocukluktaki bütün güzel lakaplar gibi, benimki de saçma ve karmaşık bir dönüşümden geçmişti. Bir zamanlar Nina-Bızdık olan adım Bay Bızdık, Bızdığım, Bızdıkçık ve sonunda sadece Bızdık'a dönüştü.

"Annem çıktı, ben de birazdan bize öğle yemeği yapacağım. *Frittata* yer misin?"

"*Frittata*," diye tekrar etti. "Evde yapılanına ne deniyor?"

"Tarta benzer bir omlet. Omletin süslenmişi gibi düşün."

Güldü. "Harika," dedi.

"Önce yukarıda birkaç iş halledeceğim, sonra hazırlarım. O zamana kadar açlığını bastırsın diye bir dilim kızarmış ekmek ister misin? Ya da başka bir şey?" Yüzüne baktığım anda bu soruyu daha basit bir şekilde sormadığıma pişman oldum. Çoğu zaman hızlı karar verebilse de bazen olası cevapların içinde kaybolup gidiyordu. Keşke, "Kızarmış ekmek? Evet mi, hayır mı?" diye sorarak onu bu karışıklıktan kurtarsaydım.

Hafifçe kaşlarını çatarak "Olabilir," dedi. "Bilemedim, biraz bekleyeyim."

"Tamam, haber verirsin," dedim.

Üç koliyi eski yatak odama sürükledim. 10 yıl önce evden taşındığımdan beri odamı hiç değiştirmemişlerdi; oda 2000'lerin başla-

1. Hareketlerin nefesle senkronize edildiği, akış temelli bir yoga pratiğidir. (Y.N.)

rında genç kızların nasıl yaşadığını gösteren bir müze canlandırması gibiydi. Duvarlar eflatundu, gardırobun üzerinde okul arkadaşlarımın yer aldığı fotoğraf kolajları vardı ve aynada Katherine'le topladığımız bir dizi yıpranıp solmuş festival bilekliği asılıydı. Yerdeki kâğıtları karıştırmaya başladım. Kâğıtlarda genelde zamanlar ve planlar yazıyordu, duygulara ve ilişkilere dair iz yoktu: 90'ların sonlarından dişçi randevuları ve sömestr tarihleriyle dolu ajanda sayfaları, ilgisini çekmiş haberlerle dolu eski gazete yığınları. Müsveddelerin arasından birkaç mektupla kartı ayırdım: Vefat eden amcam Nick'in Paxos'taki yemeklerin çok yağlı olduğundan şikâyet ettiği, laf kalabalığıyla dolu bir kartpostal; babamın eski bir öğrencisinden gelen, Oxford başvurusundaki yardımları için teşekkür eden bir kart ve öğrencinin Magdalen College'daki mezuniyet gününde çektirdiği gülümseyen bir fotoğrafı. Annem haklıydı, babamın bu dünyevi kalıntılara ihtiyacı yoktu; ama onlara tutunma istediğini de anlıyordum. Ben de Joe'yla ilk buluşmalarımızdan kalma sinema biletlerini ve artık oturmadığım dairelerden gelen faturaları kutularda saklıyordum. Neden önemli olduklarını hiç bilmiyordum ama öyleymiş gibi geliyordu; tıpkı gerektiğinde çıkarılan bir ehliyet ya da pasaport gibi, sanki yaşadığım hayatın birer kanıtıydılar. Belki de babam, bir gün zihnindeki dosyalar silinirse diye, hayatını bir şekilde evraklara, ajanda sayfalarına, mektuplara ve kartpostallara kaydetmesi gerektiğini sezmişti.

O sırada birden duman alarmının tiz çığlığını duydum. Yanık kokusunu takip ederek mutfağa koştum. Babam dumanı tüten bir ekmek kızartma makinesinin başında durmuş, öksürükler eşliğinde, içinden kömüre dönmüş *Observer* sayfalarını çıkarıyordu.

Ellerimle dumanı dağıtmaya çalışıp ciyak ciyak öten alarmın sesini bastırarak, "Baba!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

Rüya görüyormuş da birden uyanmış gibi irkilerek baktı. Elindeki katlanmış ve yanmış gazete parçasından ince dumanlar yükseliyordu. Ekmek kızartma makinesine bakıp ardından tekrar bana baktı.

"Bilmiyorum," dedi.

Ninova

2

Barda buluşmayı seçti. İçim çok rahatladı. Lola bana doğum günümden beri bir şeyler içmeye çıktığımızda ya da e-postalar üzerinden, günümüz flört dünyasıyla ilgili hızlandırılmış bir kurs veriyordu ve karşılaşabileceğim hayal kırıklıkları konusunda beni uyarmıştı. Bunlardan biri de erkeklerin artık buluşacağımız yeri seçmekten ya da önermekten âciz olduklarıydı. Bu türden bir lakayıt, ergence, gönülsüz, "yazıcıyı kullanmayı hâlâ bilmediğini söyleyen işe yaramaz stajyer" havayı aşırı itici buluyordum. Lola bunu aşmam gerektiğini, yoksa hayatımın geri kalanını seksten yoksun bir yan koma halinde, kanepede oturup Linx üzerinden hiçbir zaman tanışmayacağım erkeklere "Hey, yarın hâlâ müsait misin? Saat kaçta? Nerede buluşalım?" mesajları atarak geçireceğimi söylemişti.

Max konuşmaya başladıktan sonraki bir saat içinde nereye gideceğimizi söyledi.

"Salaş barlar ve yaşlı adamların takıldığı pub'lar uyar mı?" diye yazdı.

"En sevdiklerim," diye cevap verdim. "Kimse benimle oralara gelmiyor artık."

"Benimle de."

"Öğrenciyken herkes bayılıyordu ama artık ironik olmadıkları için istemiyorlar sanırım."

"Haklısın," dedi. "Belki de yaşlı adamların gittiği pub'lardan keyif alacak yaşlı adamlara dönüşmemize az kaldığını düşündükleri içindir."

"Belki de yaşlı adamların gittiği pub'lar insanın içme ömrünün başı ve sonu gibidir. Gençken ironi olsun diye gidiyorlardır, emeklilikteyse ciddi ciddi."

"İkisinin arasındaki dönemde de dokuz sterline sosisli börek satan yemekli pub cehennemine saplanıyoruzdur."

"Aynen."

"Perşembe günü saat yedide Archway'deki The Institution'da buluşalım," yazdı. "Dart tahtası var ve işletmecisi yaşlı bir İrlandalı. Negroni veya endüstriyel tarzda aydınlatma yok."

"Mükemmel."

"Hem işler yolunda giderse dans edebileceğimiz bir pist de var."

Linx'te üç haftadır aktif olmama rağmen ilk buluşacağım kişi Max'ti. Denemediğimden değil tabii. Toplamda 27 farklı erkekle 27 farklı sohbet ettim. Kulağa çok gelebilir ama başlangıçta her gün yaklaşık dört saati uygulamanın başında geçirip yüzlerce, hatta binlerce erkeği beğendikten sonra, yalnızca 27'sinin benimle eşleşmek istemesi biraz az gelmişti. Lola'ya bunun normal olup olmadığını sormuştum. Normal olduğunu, 30 yaşına geldiğinde onun da eşleşme sayısının yarıya düştüğünü, çünkü çoğu erkeğin tercih ettiği yaş sınırını 30 ve altı olarak ayarladığını söylemişti. Lola bunu öğrendikten sonra eşleşmelerdeki azalmayı daha rahat kabullenmiş. Bir ara adını Reddit'te bile aratmış çünkü internette hakkında çıkan bir "dedikodu"nun, kontrolü dışında hızla yayılarak erkekleri kendisinden soğuttuğuna inanıyormuş. "Karanlık ağdaki dedikodu" teorisi bana epey kibirli bir paranoya gibi gelmişti; ama sonra Lola'nın uzun zamandır bir suikast sonucu öleceğine inandığını hatırladım. Ona yalnızca ünlülerin suikasta kurban gittiğini söylemeye gönlüm el vermemişti. Normal insanlar ortalık yerde vuruluyordu.

İlk birkaç gün Linx'e resmen sevdalanmıştım. Büyülenmiş gibiydim. Aşk sisteminin şifresini çözdüğümü, tüm o yakışıklı ve ilginç erkeklerin cepte olduğunu düşünüyordum. Yıllar boyunca bize aşkı bulmanın dayanıklılık gerektiren, doğru zamanlamaya ve şansa bağlı, imkânsız bir görev olduğunu söylemişlerdi. Şansı artırmak için etkinliklere gitmek, özel kitapçılarda vakit geçirmek, düğünlerde ya da metroda gözünü dört açmak, yurtdışında yalnız gezerken diğer yalnız gezginlerle sohbet etmek, haftada dört gece dışarı çıkmak gibi şeyler yapmak gerektiğini düşünürdüm. Ama artık bu stratejik mesailere gerek kalmamıştı, aşkı bulmak için eskisi gibi

zaman harcamamız gerekmiyordu. Metroda, otobüste ya da sırf lafta potansiyel sevgililerimi sağa sola kaydırarak, bu yöntemin ne kadar zaman kazandırıcı olduğunu fark etmiştim. Aşkı arzuladık, artık istemeye istemeye günlük programımızın bir yerine sıkıştırılan gereksiz bir görev olmaktan çıkmıştı. Televizyon izlerken bile yapabiliyordum.

Lola fiört uygulamalarının ilk kez kullanan birinin böyle tepki vermesinin son derece normal olduğunu söylemişti. Bu büyülü sarhoşluğun birkaç hafta içinde geçeceğini, ardından sıkıcı bir bıkkınlığa dönüşeceğini ve yaklaşık üç ay içinde uygulamanın silinmesiyle sonuçlanacağını anlatmıştı. Beriyle tanışana kadar bu döngünün devam edeceğini de eklemişti. Lola yedi yıldır bu uygulamalara giriş çıkıyordu.

Ayrıca uygulamaların, başta kullanıcıları cezbetmek için en iyi ürünlerini sunduğu konusunda da uyarmıştı beni. Bunu belirleyen bir algoritma olduğunu anlatıyordu. Yeni kullanıcılara ilk aylarda yem olarak en beğenilen kullanıcıları sonuyor, sonra da insanı geriye kalan ayaktakımıyla baş başa bırakıyorlardı. Bu stratejinin işe yaradığını çünkü kullanıcıların bir gün yeniden o gümüşü hazineyi bulma umuduyla sürekli olarak dandik profillerde gezinmeye devam etmelerini söylemişti.

Lizer'deki en yaygın sohbet türü, yaz esintisi kadar kısa ve zayıf olan tuzluk sohbetlerdi. Genellikle bir selamlamayla: "Selam! Nasılsın?" ya da el sallama emojisiyle başlıyorlardı. Cevaplar arasında en az üç saat, genelde ise üç gün oluyordu. Ama bu beklediğim ödüllü olabilecek kaliteli içerik hiçbir zaman gelmiyordu. O uzun sessizliğin ardından, "Üzgünüm, işte çılgın bir haftaydı, yemek yazarlığı çok hoşuma. Ben emlak sektöründeyim," gibi cevaplar alıyordunuz. Bu sohbetlerin büyük kısmında günlerden bahsediliyordu. "Günün nasıl geçiyor? Salı günü nasıl geçiyor? Perşembeni nasıl geçti? Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" Üstelik bu konuşmalar güncel açıdan da anlamsızdı çünkü karşındakinin bahsettiği ya da benim sorduğum günün üzerinden bir hafta geçmiş oluyordu.

Ayrıca farkla, biraz da sinir bozucu bir erkek türüne, "sahte sevgili adam"a da hemen keyletmiştim. Sahte sevgili adam, profili aracılığıyla rüya gibi bir bağlılık ve güvenilirlik mesajı vermeye çalışa-

Ninova

yordu. Fotoğrafları arasında mutlaka bir arkadaşının bebeğini tutarken veya daha da beteri, üzeri çıplak şekilde duvar kağıdı sökerken ya da zemin zımparalarken çekilmiş bir kare oluyordu. Profilinde, "Eşimi arıyorum," ya da "Hayalimdeki akşam nasıl mı? Kanepede sarılarak Sofia Coppola filmi izlemek," tarzında, güya öylesine yazılmış ifadeler yer alıyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ben bu numaraları yutmuyordum.

Yine aynı derecede işe yaramaz bulduğum ama biraz daha saygı duyduğum bir başka grupsa açıkça sadece tek gecelik ilişki aradığını söyleyen erkeklerdi. Bu türden biriyle, yani gözlüklü ilkokul öğretmeni Aaron'la daha ilk günlerde karşılaşmıştım ve yarım saat havadan sudan konuştuktan sonra bana, "Bu gece çıkmak ister misin?" diye sormuştu. Salı gecesi saat 11.30'da. Ben de gerçekten çıkmak mı istediğini, yoksa doğrudan evine gitmemi mi istediğini sordum. Keyifsizce, "Hızlıca bir bira içebilirim," diye cevap verdi. Bu, Aaron'la aramızdaki son konuşma oldu.

Konuştuğum erkeklerin birçoğu efemine bir dil kullanıyordu. Bir tanesi "İyi akşamlar leydim, bu güneşli cumartesi günü bara gider miydiniz?" demişti. Biri de lise bitirme sınavındaki matematik sorularını andıran *(Shivani'nin 10 portakalı var, karekökü kadarını hediye ederse kaç tane kalır?)* anlaşılmaz bilmeceler gibi konuşuyordu ve şöyle yazmıştı: "Eğer müzik aşkın gıdasıysa tamam. Ama bir yemek yazarı hem müziği hem aşkı seviyorsa – önümüzdeki hafta dansa gidelim mi?" Daha önce karşılaşmadığım, eşsiz bir tavlama yöntemiydi bu. Efkârlı, nostaljik, anlamsız ve tuhaf. Mizahtan yoksun ve anlaşılmaz.

Kimisi de düzlüğüyle kendini madara ediyordu. Açılış hamlesi olarak "İNGİLİZ'SİN??" diye soran kızıl saçlı bir tamirci vardı mesela. Bazı erkeklerin mesajlarıysa bütün güne yayılan, üzerine düşünülmemiş, zırvalamalarla dolu, sıkıcı bir bilinç akışı şeklindeydi: "Selam nasıl gidiyor az önce soğuk bir duş aldım kombi bozuk çok gıcık!! Neyse şimdi kahve içmeye çıkıyorum belki pastırmalı sandviç alırım sonuçta bu hayata bir kez geliyoruz. Sonra yüzmeye gideceğim arkadaşım Charlie'yle buluşup bir şeyler içmeyi planlıyordum ama köpeğine bakacak birini bulamıyor ve gitmek istediğimiz bar da köpek almıyor günün nasıl geçti öptüm." Bir diğeri de dö-

Ninova

nem sonunda karne dağıtan müdür edasıyla, "Harika bir profil Nina," yazmıştı.

Gördüğüm erkeklerin sayısı arttıkça, kafamda daha önce varlığından haberdar bile olmadığım insan kategorileri oluşmaya başladı. Mesela bir zamanlar Las Vegas'a gitmiş olmanın heyecanını üzerinden atamayan erkekler. Sonra, Londra'da yaşamaktan aşırı gurur duyan erkekler vardı; bunlar ilk buluşmada bara gitmek yerine Millennium Dome'a tırmanmayı ya da Doğa Tarihi Müzesi'nden iple inmeyi tercih ederler diye korkuyordum. Sürekli olarak gördüğüm Festival Erkeği türü vardı. Gündüzleri bilişim sektöründe çalışan, geceleri yüzüne sim süren, yıllık izninin tamamını yılda beş festivale gitmeye harcayan tiplerdi bunlar. Kanalda bir teknede yaşayan, ateş topu çevirme gösterilerine ilgi duyan, şalvar pantolonun tadını almış ve bırakmaya da niyeti olmayan adamlar vardı. Bir de Linx'te bulunmayı umursamıyormuş gibi davranan yüzlerce erkek vardı tabii. Bazıları arkadaşlarının zorladığını, neden girdiklerini bile bilmediklerini söylüyorlardı. Sanki bir flört uygulaması indirip, kişisel bilgilerle dolu bir profil oluşturup, çeşitli fotoğraflar yüklemek otobanda yanlış yola sapmak kadar kolay bir olaymış gibi.

Bazıları çok kitap okuduklarını, Dan Brown'ınkilerle yetinmeyip gerçek kitapları, yani Hemingway, Bukowski ve Alastair Campbell okuduklarını bilmenizi istiyordu. Bir de grafik tasarımcılar vardı. Tanrım, ne kadar çok grafik tasarımcı vardı! Gerçek hayatta yalnızca birkaç tanesiyle karşılaşmışken bu flört uygulamasında neden en az 350 tane görmüştüm?

Gözlemlediğim en acıklı kategoriyse Geride Kalan Erkeklerdi. Melankolik bir hava yaydıklarının farkında olmasalar da kesinlikle yayıyorlardı. Genellikle 30'larının sonlarında ya da 40'larının başındaydılar ve bomboş bakan gözleri, 32 diş sırıtan suratlarına ihanet ediyordu. Profillerine sağdıç olarak konuşma yaparken ya da bir vaftiz töreninde arkadaşının bebeğine hayranlıkla bakarken çekilmiş fotoğraflar koyuyorlardı. Yorgunlukları ve hasretleri barizdi. Yaklaşık her 10 tıklamada bir karşıma çıkıyorlardı ve her biri kalbimi sızlatıyordu.

Linx'te sürekli sola veya sağa tıklayarak geçirdiğim o ilk haftalardaki en rahatlatıcı ve bir yandan da en huzursuz edici keşfim,

Ninova

insanların hayal gücünden ne kadar yoksun olduğuydu. Aslında ne kadar sıradan olduğumuzu hiçbirimiz tam olarak kavrayamıyoruz çünkü bunu kabullenmek fazla üzücü geliyor. "Dışarı çıkmayı seviyorum ama içeride kalmayı da seviyorum, pizzaya bayılıyorum, beni güldürebilecek birini arıyorum, sadece eve döndüğüm gece vakti yanımda birinin varlığını hissetmek istiyorum," tarzı bir sıradanlıktan bahsediyorum. Bütün o profiller, aslında olduğumuz halimizle insanlara göstermek istediğimiz halimiz arasındaki bariz gerilimi gözler önüne seriyordu. Hepimizin aynı organlardan, dokulardan ve sıvılardan oluştuğu; milyonlarca klişeyle dolu olduğu; güvensizlikleri, arzuları, ilgi görmeye, önemsenmeye, anlaşılmaya ve faydalı olmaya ihtiyaç duyduğu neticeşmişti birden. Hiçbirimiz özel değiliz. Buna neden inatla karşı geldiğimizi bilmiyorum.

Max'le görüşmeden önce onunla ilgili bildiklerim şunlardı: Saçları kum rengiyle karamel rengi arasındaydı; kısa, gevşek ve dağınık bukleleri göstercek kadar da uzundu. Boyu 1.94'tü, benden tam 30 santim uzundu. Teni, kumral birine göre şaşırtıcı derecede koyuydu. Dışarıda gezmekten bronzlaşmış olmalıydı, fotoğrafları dışarıda çok vakit geçirdiğini gösteriyordu. Gözleri yosun yeşiliydi, hafifçe aşağı doğru eğimliydi ve bu da onu iyi kalpli birtiymiş gibi gösteriyor, hatta bazen yaşlı ve bakıma muhtaç bir komşusuna market alışverişi yapan biri olduğunu düşündürtüyordu. 37 yaşındaydı. Clapton'da yaşıyordu. Somerset'te büyümüştü. Sörf yapmayı seviyordu. Kalın, boğazlı kazak ona çok yakışıyordu. Evine yakın bir bostanda sebze yetiştiriyordu. Ortak ilgi alanlarımız, deneyimlerimiz ve inançlarımız şunlardı: The Beach Boys'un *Pet Sounds* albümü çocukluğumuzun arka plan müziğiydi, kiliseleri seviyorduk ama dinden nefret ediyorduk, düzenli olarak açık havada yüzmeye gitmeyi seviyorduk, doğası gereği çilek en iyi dondurma aromasıydı ama hak ettiği değeri görememişti, en çok gitmek istediğimiz yerlerin başında Meksika, İzlanda ve Nepal yer alıyordu.

Max'in profilini Lola'ya gösterdiğimde heyecanla, "Ben de görmüştüm onu," demişti ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Bu erkekleri Kader Ana'nın bana sunduğu armağanlar olarak görüyordum. Özellikle benim için seçilmiş, potansiyel eşlerdi. (Lola, "Özel tasarım çük değil bunlar," demişti.) Potansiyel ruh eşimle mesajlaşır-

Ninova

ken, yüz binlerce kadının daha kanepelerinde oturur ya da işe giderken kendi gelecek planlarını yaptığını unutmuştum. Lola daha önce pek kimseyle çıkmamış bağımlı tekeşlilerin hep böyle tepki verdiğini ve eğer bu uygulamalarda başarıya ulaşmak istiyorsam biraz daha sertleşmem gerektiğini söylemişti. "Burası acımasız bir yer," demişti. "Bu süreci kişiselleştiremezsin. Kazanmak istiyorsan kendini vereceksin. Formda olman ve odaklanman gerek. O yüzden gençlere göre bir iş zaten." Ayrıca Max'in, Linx ünlüsü olabileceğini söylemişti. Bu tür adamlara birkaç kez rastlamıştı. Uygulamalarda yakışıklılıkları ve hazır cazibeleriyle ünlenen kalleş erkeklerdi bunlar. (Bir keresinde kendisinin ve iş arkadaşının aynı adamla çıktığını ve adamın tüm mesajlarının kopyala-yapıştır olduğunu fark etmişti.) Bu tür erkeklerin ciddi bir ilişkiye girmeyeceğini, başka seçenekleri kalmayıncaya dek bekâr takılacaklarını ve kadınların da onlara sağ tıklamaktan asla vazgeçmeyeceklerini söylemişti.

Max 10 dakika geç kaldı. Geç kalınmasından nefret ederdim. Geç kalmak, bir müzik aleti çalmaya bile zahmet etmeyen sıkıcı insanların kendilerine kişilik özelliği yaratmak için geliştirdiği bencilce bir alışkanlıktı bence. Detaylı ama akıcı bir dille Kuzey Kore'yi anlatan kitabımı okumaya çalıştım ama o kadar gergindim ki gözlerim sürekli kitaptan kayıp Max'i arıyordu, okuduğumdan bir şey anlamıyordum.

15 dakika sonra nihayet ona "Merhaba!" yazdım. "Bardayım. Ne içersin?"

"Sigara içebileyim diye dışarıda bir masaya oturdum," diye cevap verdi. "50'lik bir *pale ale* süper olur, teşekkürler." Biraz sinir oldum. Hem benim sigara içip içmediğimi sormadan bu soğuk havada dışarıya oturmak istediği için, hem de dışarıda oturduğunu bana haber vermediği için. Mekânın dışında keşif turu atıp onu şans eseri bulmamı mı bekliyordu? Orada ne kadar süredir oturuyordu? Flört etmenin kendince kuralları ve standartları olduğunu, katılımcıların her zaman aşırı rahatmış gibi davranma zorunluluklarını hatırladım. Bir arkadaşla içki içmekten tamamen farklı bir dinamiği vardı. Lola'yla onun istediği ve benim hiç gitmediğim bir barda buluşmaya karar verseydik ve o böyle yapsaydı, bu çok garip olurdu değil mi?

Ninova

Bir cin tonikle 50'lik *pale ale* söyleyip bardaki içkilerin arkasındaki aynalı kısımdan yüzüme son bir kez baktım. Biraz rimel sürmek dışında pek makyaj yapmamıştım, kâküllerim de çok iyi görünüyordu. Bir bankta kitabını okuyan Max dışında kimsenin olmadığı bahçeye çıktım. Acaba gerçekten okuyor mu, yoksa o da okur gibi mi yapıyor, diye düşündüm. Üzerinde beyaz bir tişörtle mavi kot pantolon, ayağında da kahverengi deri botlar vardı. İlk fark ettiğim şey, birini piknik masasının kenarından uzattığı bacaklarının çok ama çok uzun olduğuydu.

Ona doğru yürüyünce başını kaldırıp beni tanıdığını belli eden bir gülümsemeyle karşıladı. Adeta kor gibi parlıyordu. Gözleri ışıl ışıl, sakalı altın rengiydi; güneşte yanmış teniyse parlıyordu. Karmakarışık saçları denizde yıkanmış da sonra rüzgârda dağılmış gibiydi. Botları çamurluydu. Kot pantolonu da. Sekoya gibi sağlam, kızılçam kadar yüksek, bozkır kadar genişti. Hem fani hem de ilahîydi, hem doğanın bir parçası hem de doğaüstü bir varlık gibiydi. Hem bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyor, hem de tipik bir örneğiymiş gibi duruyordu.

"Selam," diyerek o upuzun boyuyla ayağa kalktı. Sesi alçak ve hafifti, uzaktan gelen bir gök gürültüsünü andırıyordu.

"Ne okuyorsun?" diye sordum. İki yanağımdan öptü, ardından kapağını göstermek için kitabı kaldırdı.

"Konusu ne?"

"Ölüm döşeğinde hayatını gözden geçirip neler öğrendiğini düşünen bir adamın dilinden anlatılıyor. Zamanın geçip gitmesi konusunu eskiden dokunaklı bulurdum; ama artık korkutucu geliyor."

İçkileri masaya koyup otururken, "Zamanın geçip gitmesiyle ilgili kitaplar *en fenası*," dedim ve sesimdeki gerginliği fark etmemesini umdum. "Eskiden en sevdiğim edebiyat türü, ölmeden önce geçmişi düşünüp aydınlanma yaşayan yaşlı insanları konu alan romanlardı. Artık zor tahammül ediyorum."

"Ben de."

37'den büyük görünüyordu. Fotoğrafları, güneşte açılmış beyazımsı sarı saçlarının arasındaki beyaz telleri tam olarak yansıtmamıştı. Fotoğraf makineleri cildindeki kırışıklıkları, ince çizgileri ve yaşanmışlık izlerini de yakalayamamıştı; ama ben onlarda sigara

Ninova

dumanının, uzun gecelerin, güneş ışığının, sert sabunların ve sıcak suyun izlerini görebiliyordum. Bütün bunlar hatlarını yumuşattığı için yüzünü daha da beğenmiştim – böyle kırışmasına sebep olan bütün zevkleri ve acıları bilmek istedim. Bir yandan da yaşlanma belirtilerini bu kadar etkileyici bulmak hiç hoşuma gitmedi çünkü aynı şey bir kadında olsaydı onu çekici değil de yıpranmış bulabilirdim. Anca kadınlar kadar uysal ve anaç bir tür, orta yaşlı ve hareketsiz bir adamın vücudunu putlaştırıp ona "baba vücudu" diyebilir ya da beyaz saçlı, huysuz bir emekliye "gümüş tilki" gibi bir imaj yakıştırabilir zaten.

Bir sigara sardı ve ister miyim diye bana da sordu. Gerçeği, yani içmek için yanıp tutuştuğumu ama üç yıl önce bıraktığımdan beri elimi sürmediğimi söyledim. Ben konuştum, o da sigara sardı; arada bir kafasını kaldırıp baktıkça gözleri daha da yeşil göründü. Sigara kâğıdının kenarını yaladığı o kısacık anda da gözlerimin içine baktı.

Ona işini sordum. Linx'te de hayatta da ilk konuşulan konu işti. Kendi işim hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Uzaktan biraz olsun havalı görünen (ucundan sanata, medyaya, yemeğe, yazıya ya da modaya dokunan) herhangi bir mesleği yapan kişilerin her koşulda kendini beğenmiş gibi algılandığını öğrenmiştim ve bu yüzden bu konulara girmemeye çalışıyordum. Ayrıca herkesin yemekle ilgili bir fikri olduğu için, mesleğimi söylediğim zaman genellikle başka bir konuya geçemiyorduk. Nehrin kuzeyindeki en iyi *dim sum*'ı nerede yiyeceğimi, en güvenilir klasik Fransız yemek kitabının hangisi olduğunu ya da *brownie*'ye hangi kuruyemişin daha çok yakıştığını (söylemelerine gerek yok, tabii ki çekilmiş fındık veya soyulmuş bütün badem) uzun uzun anlatıyorlardı.

Max'le birbirimize işlerimizi sorduğumuz sırada, Linx üzerinden bir haftadır ve yüz yüze 15 dakikadır konuştuğumuzu fark edip mutlu oldum. Max muhasebeci olduğunu söyleyince şaşırdım. Çoğunluğun aynı tepkiyi verdiğini söyledi. Matematiği iyiymiş, ayrıca baba mesleğiymiş ve babasını etkilemek istediği için kazara muhasebeci olmuş. Babasından bahsederken ses tonuna bir öfke ya da pişmanlık karışıyordu. Biraz daha sarhoş olduktan sonra rahatlayıp sohbetimizin havası da Oprah'nın konuğuna her şeyi anlattırdığı

Ninova

röportajlara dönünce, sırayla konuk koltuğuna geçecek ve elbet bu konuya da dönecektik.

Son 10 yıldır muhasebecilik yapıp para biriktirdiği ve sonra da uzun süre ara verip seyahate çıktığı bir döngüde yaşadığını anlattı. Seyahat etmeyi çok seviyormuş. Son zamanlarda da huzursuzmuş. Her gün çalışıp didinmekten nefret ediyormuş ve daha basit bir hayatın (sörf eğitmenliği yapmak, bir çiftlikte çalışmak, uzaklara yerleşmek) hayalini kuruyormuş ama maaşını özleyeceğini de biliyormuş. Hangisinin daha fazla özgürlük sunduğunu kestiremiyormuş: İstediği zaman kaybolmasına yetecek kadar para kazanmak mı, yoksa para kazanmadığı ve kısmen kalıcı olarak kaybolabileceği bir hayat mı? Son yıllarda kendini biraz köksüz hissettiğini, onu en çok mutlu edecek hayatın hangisi olduğunu tam olarak kestiremediğini söyledi. Bir şeyden kaçması gerekiyor gibi hissediyormuş ama neyden kaçacağını ya da nereye gideceğini bilmiyormuş. Ona bu hisse halk arasında yaygın olarak "yetişkinlik" dendiğini söyledim.

Lezzet'ten bahsettim, o da kitapçılarda gördüğünü söyledi. *Ufak Mutfak*'tan bahsettiğimdeyse konsepti çok ilginç buldu ve kitabın tüm çekimlerinin yapıldığı eski stüdyo dairemin fotoğraflarını görmek istedi. Haftalık yemek yazılarımı birkaç kez okuduğunu, bir seferinde arkadaşlarına öğle yemeğinde Kanada usulü soslu jambon tarifimi yapmaya kalkıp eline yüzüne bulaştırdığını ve sonunda Çin yemeği sipariş etmek zorunda kaldıklarını anlattı.

Sonra bir içki daha isteyip istemediğimi sordu, ben "Olur," deyince de, "Cini tek mi olsun, duble mi?" dedi. Ben gülümsedim, o da göz kırptı. Gizli görevdeki iki yoldaş gibi, bu yolda beraberdik artık.

Max bara gidince, kendi kendime gülümseyip çakırkeyif olduğumu fark ettim. Döndüğünde Linx hakkında konuşmaya başladık. Bu kaçınılmazdı tabii; ama bir yandan da o akşam çıkmamızın sebebi olan flört uygulamasından bahsetmek biraz münasebetsiz geldi. Sonra düşündüm de, bir etkinliğe gelme sebebiniz hakkında konuşmanın toplumsal olarak kabul edilebilir olduğu tek yer cenazelerdi.

Max Linx'e altı ay önce girmiş. İlk kez bir flört uygulaması kullanıyormuş. Başta eğlenceli bulduğunu ama sonra karşılaştığı insanların yüzeyselliği yüzünden soğuduğunu söyledi. Bir süredir silmeyi düşünüyormuş.

Ninova

"Silmeden önce beni araya sıkıştırdığın için teşekkürler," dedim.

"Evet ama şu haline baksana," dedi. "Nasıl kaçırabilirdim?" Öylesine söylenmiş, samimiyetsiz iltifatların ilkiydi bu ve her birine bayıldım. Benim Linx'ten buluştuğum ilk kişi olduğunu söyledim ve ardından ikimiz de uygulamadaki bekâretimi onun bozduğuna dair hiç komik olmayan, müstehcen espriler yaptık.

Üçüncü içkileri de alma konusunda ısrar etti ve bahçeye döndüğünde ona karşı garip ve derin bir bağ hissettim. İki saat önce tanıştığım bu adamla sanki uzun zamandır birlikteymişiz gibi, bir gurur ve aidiyet hissiydi bu. Oturunca Viking savaşçılarınınkine benzeyen yüzüne dokunmak istedim. Kendime hâkim olabilmek için elimin üzerine oturdum. Bir sigara daha sardı ve yakmak için birinden çakmak istemek üzere dönünce profilinin, özellikle de burnundaki kemiğin hafif eğiminin ne kadar müdanasız ve güçlü durduğunu fark ettim. İçimden resmini madenî paraya basmak geldi.

Sigarasından bir nefes istedim. İçme eylemi güzel geldi ama tadı berbattı. Nasıl içildiğini neredeyse unutmuştum, duman sıcak ve zehirli bir his vermek dışında hiçbir işe yaramadan ağzımda öylece durdu. İkinci nefes daha iyiydi. Bir ritüeli paylaşıyor gibiydik ve bir şeyi elden ele geçirmenin verdiği o ergence heyecan çok hoşuma gitti.

"Seni bozdum gibi geliyor," dedi. Endişelenmemesi gerektiğini söyledim çünkü bir noktada elbet bir sigaradan bir nefes alacaktım. Eğer sakıncası yoksa beni bozmanın hoşuna gideceğini söyledi. Bilmiş bilmiş güldüm.

Birer içki daha almak üzere tekrar içeri gitti. Hafta sonu planlarımızdan bahsettik. O neredeyse her hafta yaptığı gibi Londra'dan kaçacak, bu kez tek başına Sussex'te kamp yapacaktı. Nasıl gideceğini sorunca Bruce adındaki 1938 model kırmızı MG TA'iyle gideceğini söyledi. Öyle bir arabası olduğuna inanamadım ve klasik bir spor araba kullanan, çamurlu kotlar giyen ve hafta sonları göllerde yüzen bir muhasebeci karakterini aklımın almadığını söyledim. Ufka bakarak, "Ama bir insanın en iyi yanları bunlardır – çelişkiler," dedi. O anda, eğer bir gün Max'ten nefret etmeme sebep olacak bir şey yaparsa, eğer bana kötü davranırsa, dünyanın en kötü insanı

Ninova

olduğunu kanıtlamak için bu cümleyi kullanacağımı anlamıştım. Ama sadece sersemce başımı sallayıp onaylamakla yetindim.

"Üşüyor musun?" diye sordu. Üşüyordum ve bir içki daha istiyordum, o yüzden tekrar içeri girdik. Üst üste iki kasket takmış, kendi kendine Guinness içen yaşlı bir adam mırıldanarak bizimle konuşmaya başladı. Archway'in nezihleştirilmesinden bahsediyor, evine giden yolun üzerine inşa edilen binalar yüzünden artık mahallesini tanıyamadığını anlatıyordu. Biz de sabırla dinledik, başımızı sallayıp, "Çok acayip, değil mi?" gibi şeyler söyledik. Sonra Max, bence hem iyilik olsun diye hem de sohbeti net bir şekilde noktalama girişimi olarak, ona da bir bira aldı. Ama adamın hiç de öyle bir niyeti yoktu. Bar taburesini bize yanaştırıp hayatı boyunca bu bölgeden çıkmış parlamento üyelerinin uzun bir tarihçesini anlatmaya koyuldu. Sohbeti noktalamak istiyordum ve Max'in de aynı fikirde olduğunu biliyordum; ama ikimiz de birbirimize ne kadar mütevazı olduğumuzu kanıtlama çabasındaydık. Cevabını merak etmediğimiz sorular soruyor, Kentish Town'da eskiden gittiği ama kapanan bir barla ilgili 25 dakikalık monoloğunu büyük bir ilgiyle dinliyormuş gibi yapıyorduk; çünkü birbirimizin hayranlığını ve güvenini kazanmaya çalışıyorduk: *Bak ne kadar nazik biriyim, ne kadar ilgiliyim. Yerel işletmeleri, yerel kütüphaneleri ve yaşlıların refahını ne kadar da* önemsiyorum.

Geoff (adı Geoff'ti) Highgate Hill'deki postanenin eskiden nerede olduğunu detaylı bir şekilde anlatmaya başlarken, Max'in elini belimde hissettim. İlk başta Geoff'in boş konuşmasını kesmek istediğine dair bir işaret olarak aldım. Ama sonra parmaklarını bluzumun içine doğru soktu ve tenime usulca küçük şekiller çizmeye başladı. Bütün bunları bana hiç bakmadan yaptı. Birkaç dakika boyunca sadece birkaç santimetrelik bir yerde gezindikten sonra elini çekip yeni bir sigara sardı. Neden en heyecan verici an her zaman bu oluyordu? Bir noktada bu adamla çıplak kalacağımı, bedenlerimizin iç içe geçeceğini biliyordum; bacaklarımı beline dolayacağımı ya da omuzlarına doğru uzatacağımı, o arkamdan ittikçe yüzümün bir yastığa gömüleceğini. Ama yine de bana yaşatabileceği en büyük fiziksel heyecanın bu olduğunu da biliyordum. Dünyadaki en seksi, en heyecan verici, en romantik ve en yoğun his, teninizin birkaç san-

Ninova

limetresinin diğer insanların arasındayken ilk kez okşandığı andır. Arzunun ilk teyidi. İlk yakınlık belirtisi. Her insanla yalnızca bir kez yaşanır bu.

Dışarı çıktık, bir sigara daha paylaştık ve suçlulukla gülerek Geoff hakkında konuştuk. Ben üşüyünce kot ceketini çıkarıp sırtıma koydu. Onun da en az benim kadar üşüdüğünü biliyordum ama bu büyük erkeklik gösterisini kesmek istemedim. Nasıl yapabilirdim ki? Görmek için ön sıradan bilet almıştım. Bu akşamki davranışlarının ne kadarının cinsiyetini gösterişli bir şekilde sergileme baskısıyla şekillendiğini merak ettim. Ben çok mu farklıydım sanki? Neden ayaklarımın su toplamasına sebep olan bu 10 santimlik topuklulan giymiştim? Neden bile isteye normalden iki kat fazla kıkırdayıp yarı yarıya daha az espri yapıyordum?

Tuvalete gittim, kâkülümü düzelttim ve Lola'ya mesaj attım: "Hayatımın en iyi buluşması. Cevap yazma çünkü görebilir. Seni seviyorum."

Bara döndüğümde birer içki ve birer de tekila söylemişti.

Sarhoş öğrencilerin alt kattaki kulübe doğru inişini izlerken, "Müzik çok iyiymiş," dedim. Fonda Martha and the Vandellas'ın coşkulu müziği çalıyordu.

"Evet, çok iyi şarkılar çalıyorlar."

"Dans edelim mi?" diye sordum ve ne kadar gergin bir tonla konuştuğumu fark ettim.

"Hadi edelim," dedi.

Giriş için kişi başı bir sterlin ödedik; ellerimize siyah mürekkeple THE INSTITUTION yazan bir damga basıldı. Dans pistinde ilk başta biraz tedirgindim. Vücutlarımızın hareketlerini izlemek kaçınılmaz olana varacak bir dans seçmesindeymişiz gibi hissettirdi. Eskiden dans etmek benim için sadece özgürlük anlamına gelirdi; ama son zamanlarda bir şey değişmişti. Birkaç ay önce üniversiteden bir arkadaşımın düğününde Girls Aloud'un "Love Machine" şarkısı çalmaya başlayınca hepimiz dans pistine akın etmiştik. Ama etrafıma, yıllardır beraber dans ettiğim kadınlara bakınca, birden sanki bambaşka insanlarmışız gibi gelmişti. Straplez bir tulum giyen Lola elindeki *prosecco* kadehini mikrofon gibi tutuyordu. Meera ise yere bıraktığı el çantasının etrafında ritmik bir şekilde kalçalarını sallıyordu. Özgür, çılgın ya da gizemli görünmüyorduk; çocukluk-

Ninova

larından beri dinledikleri ama artık kulüplerin nostalji gecelerinde çalınan müzikler eşliğinde, parmağıyla birbirini göstererek dans eden 30'lu yaşlardaki sarhoş kadınlar gibi görünüyorduk.

Ama cin, tekila ve şehvet bir araya gelerek çekingenliğimi üzerimden atmamı sağladı. Bir saat kadar dans ettik. Bazen komik bir şekilde, abartılı hareketlerle birbirimizden uzak durarak; bazen de Max neşeyle beni atıp tuttuğu ve döndürdüğü için sıkışık dans pistindeki insanları sinir ederek. Sonra o ses geldi. George Michael'ın bas sesiyle *donk donk donk donk* diye tempo tutuşu ve parmak şıklatmaları.

"BU ŞARKI!" diye bağırdım.

"ÇOK İYİ!" diye karşılık verdi.

"DOĞDUĞUM GÜN BİR NUMARAYMIŞ!"

"NE?"

"DOĞDUĞUM GÜN BİR NUMARAYMIŞ!" diye tekrarladım. "O YÜZDEN GÖBEK ADIM GEORGE."

Gözlerini şaşkınlıkla açarak, "YOK ARTIK!" diye haykırdı.

"EVET!" diye bağırdım.

O da "BAYILDIM!" diye bağırdı ve belimden kavrayarak beni kendine çekti. Tişörtü terden hafifçe ıslanmıştı, yaz yağmurundan sonra yükselen toprak kokusu gibi kokuyordu. "ÇOK TUHAFSIN YA." Kafasını eğip gülümsedi ve öpüştük. Kollarımı boynuna doladım, o da beni daha sıkı kavrayarak havaya kaldırdı.

Bardan çıkıp kızarmış balık yiyebileceğimiz bir yer aramaya koyulduk. Archway Road'da yan yana yürürken beni iç tarafa alıp kendi yol tarafına geçti. Heteronormatif dünyanın bu korumacı geleneklerinin nasıl da sinir bozucu derecede baştan çıkarıcı olabildiğini hatırladım. Mantıklı yanım, çarpacak bir araba karşısında benimle aynı derecede savunmasız olduğunu ve bu yaptığının çok anlamsız olduğunu söylemek istiyordu elbette; ama yine de yol tarafında yürümesi hoşuma gitti. Kendimi tıpkı güvenlik görevlileri eşliğinde taşınan bir elmas kolye gibi değerli hissetmek hoştu. Flört denen şeye hafif bir ataerkillik serpiştirilmesi insana neden böyle güzel geliyordu? Gıcık oldum. İyi bir deniz tuzu gibiydi, azıcık bir tutamı bile buluşmanın tadını ortaya çıkarıyordu ve çoğu zaman da leziz mi leziz hale getiriyordu.

Ninova

Kebapçıda patates kızartması sipariş ettik ve strafor tabaklarımızı burger sosuna boğduk. Meğer ikimiz de sos kaygısından mustaripmişiz; yani sosun eve dönüş yolunda yetmeyeceği korkusundan. Bir bank bulup oturduk, patatesleri bitirdik, sonra biraz daha öpüştük. Öpüşme coşkulu ve yorucuydu. Bütün ergen geleneklerini kapsayan bir derlemeydi. Boyun öpmeler, sürtünmeler, kulak ısırmalar... Eskiden, yani seksin henüz dikkatimizi dağıtmadığı zamanlarda, sadece bir tek eylemi, yani öpüşmeyi, olabildiğince heyecan verici hale getirmek için yaptığımız her şeyi yaptık.

Boynuna sokulup, "Boynun şenlik ateşi gibi kokuyor," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet, yanık yaprak gibi kokuyor. Çok güzel."

"Birkaç gün önce bir ateş yaktım, herhalde o zaman da üzerimde bu giysiler vardı."

"Hadi canım."

"Yaktım, bostanın orada."

"Saçmalama," deyip tekrar öptüm.

Artık kapanmış ve karanlığa gömülmüş bara geri yürüdük, korkuluklara zincirlediği bisikletinin yanında durduk. Eve nasıl döneceğimi sordu (otobüsle) ve eve vardığımda mesaj atmamı istedi (hafifçe serpiştirilmiş leziz bir patriarkal baharat daha).

Bisikletinin zincirini çözüp bana döndü. "Çok güzel bir geceydi Nina," dedi ve sanki bir istiridyeden çıkan beklenmedik bir inciymişim gibi, yüzümü iki elinin arasına aldı. "Ve bir gün seninle evleneceğime eminim."

Bunu gayet düz bir ifadeyle, herhangi bir ironi veya abartı barındırmayan bir tonda söylemişti. Çantasını omzuna attı, bisikletine bindi. "Hoşça kal," dedi. Kaldırımdan inip pedala bastı ve uzaklaştı.

Ve inanır mısınız, otobüs durağına yürüdüğüm o beş dakika boyunca ona inandım.

Ninova

3

Bir arkadaşlığın sonunun geldiğine dair gözle görülür tek bir uyarı işareti varsa, o da o kişiyle yalnızca sinemaya gitmek istediğinizi fark ettiğiniz andır. Ama akşam yemeği ve sinema değil. Özellikle geç bir saatte başlayan gece seansına 10 dakika kala Leicester Square Odeon'ın önünde buluşup fragmanlar sırasında hızlıca olan biteni konuşmak ve film biter bitmez, barlar kapanmak üzere olduğu için bir bahane bulup hemen dağılmak. Uzun zamandır birlikte olduğunuz erkek arkadaşınızla artık seks yapmak istememenin arkadaşlık versiyonudur bu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini gösteren ve düzeltmeyi pek istemediğiniz için de giderek yayılan o kasvetli his. İşte ben de, 20 küsur yıldır süregelen arkadaşlığımız boyunca ilk kez, Katherine'le sadece gece matinesindeki film başlamadan 10 dakika önce sinemanın önünde buluşmak istemeye başlamıştım.

Ama mümkün olmuyordu çünkü Katherine'in bebeği vardı ve onu evden çıkarmak, Northern Line metrosunda bir saat yolculuk edip Tooting Broadway'in oradaki evine gitmekten çok daha zordu. Ayrıca tarafsız ortamlardan giderek daha fazla ürkmeye başlamıştı ve gittiğimiz her yerde hayatını savunmak ve seçimlerini haklı çıkarmak için fırsat kolluyor gibiydi. Halbuki ondan ne bir açıklama istiyordum ne de bir savunma. Bana geldiğinde evimdeki eşyaların yarısını bile kendi evine koyamayacağını çünkü Olive'in kıracağını söylüyor, sanki eBay'den aldığım uyumsuz viski bardakları kasvetli dairemi butik otele dönüştürüyormuş gibi davranıyordu. Yemeğe çıktığımızda artık hiç yemeğe çıkamadığını söyleyip bunun kendisi için ne kadar büyük bir lüks olduğunu vurgulayarak keyfimi kaçırıyordu. İçmeye gittiğimizdeyse sanki işe alım sektöründe çalışan, mahallesindeki barda "tek *mojito* fiyatına iki *mojito*" kampanyasın-

dan faydalanan bir kadın değilmiş de okullarda eğitici konuşmalar yapan eski bir alkolikmiş gibi, "içki içtiği eski hayatı"nın artık "çok eski bir anı" gibi geldiğini anlatıyordu.

Cotswold yeşili ve gri karışımı kapıya yürüyüp zili çaldım. Katherine kapıyı açınca içeriden eski kahve kapsüllerinin ve maalesef ânında "incir yaprağı" olduğunu anladığım pahalı, odunsu bir mumun kokusu yayıldı.

Bana sarılıp saçlarımın içine doğru "Geldiğin için çok teşekkürler canım!" dedi. "Cumartesi sabahları bu kadar erken kalkmıyorsundur sen. Sabahın köründe ta buraya kadar geldiğin için çok teşekkürler."

Kot ceketimi çıkarıp holdeki askıya asarken, "Saat on kanka," dedim.

"Evet evet, biliyorum!" dedi. "Demek istediğim, Olive için bu kadar erken kalkmak zorunda olmasaydım her gün öğlene kadar uyurdum."

"İşim gibi ufak bir detay var ama," dedim, ukalaca. Neden umursamamayı başaramıyordum? Çocuksuz hayatımın bana öğlene kadar uyuyup bütün gün süt ve bal dolu sıcak bir küvette, dodo tüyleriyle yelpazelenme lüksü sunduğunu düşünmesine izin versem ne olacaktı ki?

"Evet evet, tabii ki!" diye güldü. Evine gireli daha bir dakika olmamıştı ama şimdiden sinemada iki saat boyunca yan yana oturmanın o karanlık, samimi sessizliğini hayal ediyordum.

Katherine kahve yaparken ağustos ayının ne kadar bunaltıcı geçtiğinden bahsettik, sonra da oturma odasına geçtik. Evindeki her bir bileşen, "Londra'nın üçüncü bölgesindeki orta sınıf ev dekorasyonu tombalası" oyununa ait gibiydi; ama yine de evini seviyordum. Stratejik olarak yerleştirilmiş, loş ışık yayan lambalar; içine gömüldüğünüz yumuşacık kanepe ve balık kroketle patates püresi kadar kolay hazmedilen kremsi bej renk paleti insana huzur veriyordu. Duvarlara resim ve poster yerine ilişkilerinin her aşamasını belgeleyen fotoğraflar asmışlardı: Katherine ile Mark yeni çıkmaya başladıkları dönemde, Londra'daki bir gündüz festivalinde plastik bardaktan elma şarabı içerlerken, birlikte tuttukları ilk evin basamaklarında dururlarken, düğün günleri, balayı anıları, Olive'in

Ninova

doğduğu gün. Benim evimdeyse neredeyse hiç fotoğraf yoktu. Acaba çocuk yaptıktan sonra tarihe dair izler bırakmak çiftler için daha önemli bir hale mi geliyordu? Çocuğun yüzünü ve poposunu silen iki insana dönüşmeden önce kim olduklarını hatırlamanın bir yolu muydu bu? Belki de böylece, o zamanların huzur veren kanıtları her daim şöminenin üzerinde oluyordu.

"Olive, kreş nasıl?" diye sordum. Gelirken bir pastaneden minik çikolatalı pastalar almıştım; Olive'in gözü şimdiden şekerden dönmüştü. Vaftiz kızımın en sevdiğim yanlarından biri, yemeğe aşırı düşkünlüğüydü. Kendimi sevdirmem çok kolay olmuştu.

Katherine tiz ve neşeli bir sesle "Olive," dedi. "Hadi, Nino Teyzene kreşi anlat." Olive bizi görmezden gelmeye devam etti. Bir yandan suratında koca bir gülümsemeyle pastaları parmaklıyor, bir yandan da daha ben sehpaya koyamadan ağzına tıkıştırdığı iki pastayı çiğnemeye devam ediyordu. Katherine iç geçirdi. "Arkadaşlarını anlatır mısın?"

"Kaç yaşındasın sen şimdi Olive?" diye sorup elma yanaklarına doğru eğildim. Bana dönünce annesinden aldığı o porselen gibi beyaz teninin kahverengi kremayla kaplanmış olduğunu gördüm.

Korku filmlerinde içine şeytan kaçmış çocuklar gibi yavaşça ama kendinden emin bir edayla "Çukulatalı pasta," dedi.

"Evet," dedim. "Kreş nasıl?"

"Çukulatalı. Pasta," diye tekrarladı.

"Peki, en sevdiğin renk ne?" diye sordum.

Başını çevirdi, bu oyundan sıkılmıştı. Bir minik pasta daha alıp evcil bir hamstermış gibi okşadı.

"Çukulatalı-pasta."

Arkama yaslanırken, "Keşke yetişkinlikte de böyle kolay mutlu olabilseydik," dedim. "Böyle müthiş bir tatmin duygusuna erişmek bu kadar basit olsaydı."

"Aynen."

"Bir insanın üzerinde sadece şekerle hâkimiyet kurabilmek güzel olmalı. Bu dönemin tadını çıkar çünkü ergenliğe girer girmez, hâkimiyeti ancak parayla kurabileceksin."

Katherine çıplak ayaklarını upuzun bacaklarının altına sıkıştırıp elindeki buharı tüten kupaya üfleyerek "Kötü bir şey aslında," dedi. "Arkadaşlarım geldiğinde onlarla sohbet edebilmek için pasta

ve çörek vermeye başladım. Oyalanıyor ama doğru bir ebeveynlik yöntemi olduğunu sanmıyorum."

"Bütün ebeveynler aynı şeyi yapıyor."

Hemen, "Evet ve bence çoğundan daha iyiyiz," dedi. Tek cümlelik bir tevazu molasından sonra bitmek bilmeyen mükemmel annelik performansına geri dönmüştü. Kahvemden koca bir yudum aldım.

"Sen nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim, hatta bir haberim var," dedi ve daha etkileyici olsun diye duraksadı. "Hamileyim."

Çok şaşırmış gibi yaptım. Çığlıklar, fal taşı gibi açılmış gözler, kupayı kenara koymalar falan. "Doğum ne zaman?"

"Martta."

"Çok heyecanlı."

Katherine, "Bir kardeşin olacak değil mi, Olive?" dedi.

Olive ise ifadesizce, "Dondurma," dedi.

"Hayır, dondurma yok," diyerek iç çekti Katherine.

Ben de pastalardan birini yüzüne doğru sallayarak "Pasta!" dedim. "Bak, leziz bir pasta. İş yerine söyledin mi?"

"Daha söylemedim. Doğumdan sonra işe dönmemeye karar verdim ama annelik izni paramı da almak istiyorum, o yüzden stratejik davranmam gerek."

"Vay be," dedim. "Harika. Başka iş mi bakıyorsun?"

"Hayır, aslında Londra'dan taşınmayı düşünüyoruz." Son bir yıl içindeki tüm konuşmalarımızı hızlıca tarayıp, daha önce bundan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştığım için kısa bir sessizlik oldu. "Böylece iki çocukla nasıl bir hayat kurmak istediğimi düşünme fırsatım olacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet, uzun süredir konuşuyoruz. Olive, pastaların kâğıtlarını yeme tatlım. Acı olur onlar." Uzanıp Olive'in büzüşmüş dudaklarının arasından bir kâğıt parçası çıkardı. "İpotek ödemelerimizi azaltıp daha büyük bir eve geçebiliriz ve çocuklar da düzgün bir çocukluk yaşayabilir."

"Biz Londra'da büyüdük, sence düzgün bir çocukluk yaşamadık mı?"

Ninova

"Londra'nın en dış mahallelerinde büyüdük biz, Londra sayılmaz."

"Daha önce konuşmuştuk bunu. Otobüsler kırmızıysa orası Londra'dır."

"Geçen gün Tooting Broadway Metro İstasyonu'nun orada adamın teki sabah sabah kubar satıyordu. Olive bisküvi zannedip almaya çalıştı."

Olive şeker komasından Aziz Lazarus'un dirilişi gibi aniden çıkarak, "PÜSKEVİT!" diye haykırdı.

"Bisküvi yok, az önce dört tane çikolatalı pasta yedin."

Gül goncasını andıran minik dudaklarını titreterek, tiz bir sesle, "Anne, püskevit, lütfen," dedi.

"Olmaz." Olive salonun ortasına gidip ağıt yakan İtalyanlar gibi, kendini yere attı. "LÜTFEN ANNE!" diye inledi. "NİNO, LÜTFEN, PÜSKEVİT. PÜSKEVİT. LÜTFEN." Sonra da ağlamaya başladı.

Katherine ayağa kalktı. "Hiç bitmiyor," dedi. Birkaç saniye sonra elinde bir bisküviyle döndü. Olive'in hıçkırıkları ânında kesildi.

"Nereye taşınmayı düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen Surrey. Mark'ın ailesine yakın bir yere."

Başımı salladım.

"Ne?" diye sordu.

"Yok bir şey."

"Surrey hakkındaki düşünceni biliyorum."

"Bir düşüncem yok."

"Evet, var."

"Orada tanıdığın kimse var mı?" diye sordum. "Mark'ın ailesi dışında yani?"

"Aslında var. Mark'ın okuldan kankası Ned ve eşi Anna'yı hatırlıyor musun?"

"Evet, geçen sene doğum gününde tanışmıştım. Anna bütün gece mutfak tadilatından bahsetmişti."

"Onlar Guildford'a yakın bir köyde yaşıyorlar. Anna çevrede bir sürü anne arkadaşı olduğunu, beni onlarla tanıştırabileceğini söyledi."

Anne arkadaşlar.

"Peki, harika," dedim. "Yalnız kalmanı istemem."

"Yalnız kalmaya pek fırsatım olacağını sanmıyorum, trenle yarım saatte Londra'dayım. Muhtemelen merkeze senden daha kısa sürede ulaşırım."

"Doğru," dedim. Hiç de öyle düşünmüyordum ama sesindeki o savunmacı tonu tanıyordum ve sakinleşmesini istiyordum. "Hem telefonlaşırız da zaten."

Olive'in koyu, yumuşak saçlarıyla oynayarak, "Aynen öyle," dedi. "Arkadaşlığımız telefonda başladı zaten."

"Neler konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Yedi yıl boyunca her gün gündüzleri okulda beraber takılıp, sonra da akşam iki saat telefonda ne konuşuyorduk hiç anlamıyorum."

"O lanet sabit hat. Annemle sürekli bu yüzden tartışırdık. Baban seni bizim evden almaya gelirken yanında telefon faturalarının sayfa sayfa dökümünü getirirdi. Annemle iki kadeh şeri alıp mutfak masasına oturur, resmî görüşmedeki iki devlet başkanı edasıyla ne yapacaklarını tartışırlardı."

"Hiç hatırlamıyorum."

"Baban nasıl?"

"Aynı."

"İyiye gitmedi mi hiç?"

"O iş öyle olmuyor Kat," diye yanıtladım ama haksızlık etmiştim çünkü nasıl olduğunu sormasını da istemiyordum.

Elini koluma koyup "Tamam," dedi. Katherine'leyken, Olive'in endişelerimi akıtacağım bir kaygı bebeği işlevi görmesi çok iyi oluyordu. Ben de onun yumuşak saçlarını parmaklarıma dolamaya başladım. Katherine, "Son zamanlarda Joe'yla görüştün mü?" diye sordu.

"Hayır ama görüşmem gerek. Hâlâ Lucy'yle mi?"

"Evet."

"Lucy *de* Surrey'li."

"O yüzden mi hoşlanmıyorsun ondan?"

"Hayır, Surrey'li olmasına gelene kadar en az 15 sebep sayarım."

"Mesela?"

"Mesela bir keresinde bana hava yolculuğunu 'görkemli' bulduğunu söylemesi. Sonra, Mini Cooper'ını ördek yumurtası mavisine boyatmasını hâlâ gururla anlatması."

Ninova

"Geçen hafta yemeğe geldiler."

Bu söylediği nedense beni rahatsız etti. Mark'la Joe dördümüzün birlikte takıldığı dönemde arkadaş olmuşlardı ve bir gün ayrılırsak Katherine'le Mark'ı adil bir şekilde bölüşeceğimizi konuşmuştuk.

"Nasıl geçti?"

"Güzeldi. Lucy'yi seviyorum. Çok... yaratıcı."

"*Bubble tea*[1] şirketinde halkla ilişkiler sorumlusu kız."

"Burun kıvırma."

"*Bubble tea* şirketine de burun kıvırayım izin verirsen."

"Joe'yla bir gün barışacağınızı düşünüyordum hep."

"Öyle mi?"

"Evet, Mark da öyle düşünüyordu."

"Neden ki?"

"Bilmiyorum, çok yakışıyordunuz bence. Hem hayat daha kolay oluyordu."

Planladığımdan çok daha sert bir ses tonuyla "Mark'la sizin sosyal planlarınız açısından mı?"

"Yani, evet, biraz öyle."

"Joe'yla beni aynı anda yemeğe çağırabilirsin, biliyorsun. Hâlâ çok yakınız."

"Biliyorum ama aynı şey değil."

Refleks olarak, "Biriyle görüşmeye başladım," dedim.

"Gerçekten mi?!" diye çığlık attı. Bu kadar şaşırmasını beklemiyordum.

"Evet. Yani, daha bir kez buluştuk ama harika biri."

"Adı ne?" diye sorarken gözbebeklerinin büyüdüğüne yemin edebilirim. Çok hoşuna gideceğini biliyordum. Artık onun dilinden konuşuyordum: Buluşmalar, erkekler, aşk, Mark'ın ragbi ve trafik hakkında konuşabileceği yeni bir adam getirme ihtimalim...

"Max."

"Nerede tanıştınız?"

"Flört uygulamasında."

1. Tayvan kökenli, çay bazlı, içinde manyok kökünden yapılan çiğnenebilir tapyoka incileri bulunan bir tür soğuk içecek. (Y.N.)

Ninova

"Bekâr olsam o uygulamaları çok severdim bence."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet. Gerçi kullanmak zorunda kalmadığım için kendimi şanslı da hissediyorum." Bir geçici farkındalık anı daha. "Nasıl biri?"

"Uzun boylu, ciddi, zeki, büyüleyici ve biraz..." Onunla tanıştığım günden beri aradığım bir kelimeyi bulmaya, sarhoşluğun etkisiyle karman çorman olan anılarımdan yüzünü çıkarmaya çalıştım. "Alacakaranlığımsı. Anlıyor musun?"

"Hayır."

"Hem karanlık hem de büyülü bir yanı var ama aynı zamanda da sağlam biri. 'Erkeğin özü' gibi bir sağlamlıktan bahsediyorum. Neredeyse ilkel."

"'Erkeğin özü' derken?"

"Yani sanki her şeyden arındırılmış da sadece içgüdüler ve tüyler kalmış gibi."

"Komik biri mi?"

Çok da ikna edici olmayan bir ifadeyle, "Biraz," dedim. "Joe kadar komik değil. Ama zaten artık Joe komikliğinde biriyle olabileceğimi sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, 'Deodoranın şu olayı sadece bana mı tuhaf geliyor?' tarzındaki mizahı biraz baymaya başlamıştı. Artık ilişkimin varyete gösterisi gibi olmasını istemiyorum. Biraz daha ciddi biriyle olmayı tercih ederim."

"Max de kulağa harika geliyor," dedi gülümseyerek. "Ne zaman tekrar görüşeceksiniz?"

"Bilmem, daha ses çıkmadı."

"Mesaj at bence. 'Geçen akşam iyi ki buluştuk, ne zaman görüşelim?' diye sor mesela."

"İsterdim ama Lola işlerin böyle yürümediğini söylüyor."

"Lola'nın hiç sevgilisi olmadı ki."

"Evet ama çok adamla çıktı. Seninle biz o işlere neredeyse hiç girmedik."

"Ama biriyle çıkmanın amacı sevgili yapmak değil mi?"

"Spormuş gibi konuşuyorsun," dedim. Katherine kendimi her zaman girdiğimi hatırlamadığım bir yarışmada yarışıyormuşum gibi hissettirirdi.

Ninova

"Biraz daha kahve ister misin?" diye sordu. Telefonuma baktım. En az bir buçuk saat daha kalmam gerekiyordu.

Bir arkadaşlığın fabrika ayarlarını değiştirmek aşırı zordu. Bunu başarmak için ikimizin de içini dökeceği uzun ve rahatsız edici bir konuşma yapmamız gerekiyordu ama buna zaman ayırabilecek durumumuz yoktu. Benim dile getirmediğim en az üç büyük derdim vardı ve Katherine'de de en az o kadar olduğuna emindim. Bir arkadaşlığın böyle kaç sorunu kaldırabileceğini hesaplayamıyor, altlarında ezilip ezilmeyeceğimizi öngöremiyordum.

Tam 90 dakika sonra Olive'in çikolatayla kaplanmış yanaklarından öptüm. Katherine'e sarıldım, hamileliği için tekrar tebrik ettim ve ev ararken yardıma ihtiyacı olursa seve seve geleceğimi söyledim; ama tabii ki ciddi değildim. Kapıdan çıkarken, buzdolabımı temizlediğimde veya vergi beyannamemi doldurduğumda hissettiğim rahatlama hissinin aynısını hissettim. Kapının diğer tarafındaki Katherine'in de benim için aynı şeyi düşündüğüne neredeyse emindim.

Eve vardığımda alt kattaki dairenin kapısını çaldım. Bu hafta dördüncü kez çalıyordum. Adıma bir paket gelmişti ve bırakılan nota göre, alt kattaki Angelo Ferretti'ye teslim edilmişti. Adamın apartmana girip çıktığını her duyduğumda onu yakalamaya çalışmış ama her seferinde kaçırmıştım. İlginçtir ki bu kez iki kere tıkladıktan sonra kapıyı açtı. Karşımda uzun boylu bir adam belirdi. Buğday tenliydi ve omuzlarına kadar uzamış kahverengi saçları, açılan alnıyla tezat oluşturmuştu. Saçları, geçmişte küçük savaşçı figürleri boyadığını ya da güncel olarak hafta sonları bezgin babalarla bir rock grubunda bas çaldığını düşündürtüyordu. Muhtemelen benden birkaç yaş büyüktü. Yüzüne yerleşmiş şüpheci bir ifadeyle baktı.

Nefret ettiğim o mahcup, telaşlı, yapmacık gülümsemeyle, "Ay! Merhaba," dedim. "Şey, kapıyı açmanızı beklemiyordum. Ben Nina, üst katta oturuyorum. Birkaç ay önce taşındım." İki kez göz kırptı. Sonra sessizlik. "Taşındıktan sonra tanışmak için birkaç kez kapınızı çaldım ama bir türlü denk gelemedik. Yani, ben size denk gelemedim." Yine göz kırpma, yine sessizlik. "Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Sesli harflerde kendini gösteren yoğun bir aksanla "Evet," dedi.

"Ha, üst katta oturan Alma... Çok tatlı biridir. Ev arkadaşınız olduğunu sanıyordu da."

"Gitti."

"Ha, peki."

"Gitti. Üç ay."

"Anladım."

Konuşmayı resmen sona erdirdiğini işaret edercesine sessizce göz kırpmaya devam etti.

"Paketim sizde olabilir mi acaba?"

"Evet, ama neden buraya bırakmak?"

"Çünkü dışarıdaydım."

"Ama neden bana?"

"Çünkü komşuya bırakmalarını söyledim. Sorun olmaz umarım? Siz de dışarıda olduğunuzda paketlerinizi bana bıraktırabilirsiniz."

Omuz silkip eve geri girdi. Keskin hatlı yüzü ve hafif sarsak hareketleriyle, görünmez iplerle kontrol edilen eski tarz kuklaları andırıyordu. Sonra geri gelip mukavva paketi uzattı. Bu kez elini kapıya koymuştu, yani gitmemi istiyordu.

"Peki. Angelo. İtalyan ismi mi?"

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Paket için bıraktıkları notta yazıyordu. Size bıraktıklarını söylemişler. İtalya'nın neresindensiniz?"

"Baldracca."

"Hiç gitmedim. İtalya'nın neresinde?"

"Araştırıver," deyip kapıyı kapattı.

Çat diye kapanan kapının sesi etrafımda yankılanırken, alt katımda oturan Angelo Ferretti ile ilk ve son kez konuştuğumu umdum. Eve çıkıp paketimi açtım, mukavva paketi geridönüşüm için katladım ve Google Haritalar'da Baldracca'yı aradım. Sonuç bulunamadı. Kelimeyi bir arama motoruna yazdım. Hemencecik çevirisi çıktı. "Baldracca – İtalyanca isim: Orospu (çoğunlukla hakaret olarak kullanılır)."

Akşam Lola spor salonunun önündeki bankta beni bekliyordu. Bizi "Coştur Vücudunu" adlı bir derse yazdırmıştı. "Ağırlık kaldırma ve *tai chi*'yi 80'ler dans klasikleri eşliğinde birleştiren" bir dersti.

Ben yaklaşırken gözlerini devirip, "Gerçekten geldin, ha?" dedi ve beni kendine çekerek iki yanağımdan öptü. İnanılmaz garip gi-

Ninova

yinmişti: leopar desenli tayt, tülbent kumaşından bol kesimli bir bluz, pilot tarzı güneş gözlüğü, omuzlarına kadar inen devasa halka küpeler ve başörtüsünü andıran, mücevherlerle süslenmiş ipek bir saç bandı. Hep sürdüğü o ağır ve tatlımsı öd ağacı parfümünü başından aşağı boca etmiş gibiydi.

"Parasını ödemedin mi?"

"Evet, tabii ki gideceğiz ama hâlâ istiyor musun diye bakayım dedim."

"Beni sen ikna ettin ya."

"Biliyorum da işte..." Abartılı bir şekilde kafaya diktiği kızılcık suyu kutusunu gösterip gözlerini devirdi.

"Veteriner mi?"

"Sabaha kadar. Ertesi gün de kaldı. Sanırım 12 saat boyunca seviştik."

"Lola, atıyorsun."

Bitkin bir ifadeyle "Keşke," dedi ve üzerine yaldızla baş harflerini işlettiği taba rengi, devasa deri çantasından bir Twix çıkardı. Lola telefonundan makyaj çantasına kadar her şeyine adını işletmeyi severdi. Sanki bir gün adını unutacağından korkuyor gibiydi.

"Yine görüşecek misiniz?"

Twix'ini hapur hupur yerken, "Sanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Tatlı biri ama... Bilmiyorum. İçimi gıcıklayan birkaç şey yaptı. Hani seviştikten sonra uzanıp göz göze gelmeyi bekleyen, gelince de, 'Selam,' diyen tipler vardır ya? Onlardan."

"Of, çok fenaymış."

"Olacak iş değil," dedi. Twix'i bitirip kâğıdını çantasına attı ve ardından bir Kit Kat'la bir Twirl çıkararak ikisini de açtı.

"İyi misin?"

"Evet, neden?"

"Nereden çıktı bu çikolatalar?"

"Ya evet, pardon. Bazen yemek yedikten sonra karnım ağrıyordu ya, onun için beslenme uzmanına gittim. Neyse, altıdan sonra şeker yememem gerektiğini söyledi. O yüzden şimdiden depoluyorum." Dijital saatine göz attı, saat 17.59'du. "Neyse, kendilerini bağımsız bir romantik komedi filminin başrolü zannetmek için beni tek geceliğine kullanan adamlardan bıktım, anlatabiliyor muyum?"

Ninova

"Sanırım." Aslında Lola, "Anlatabiliyor muyum?" dediğinde çoğu zaman ne dediğini anlamamış oluyordum ama o kadar eğlenceli biriydi ki düşünce akışını aksatmak istemiyordum.

Lola'yla üniversitenin oryantasyon haftasında, bir kulübün tuvaletinde tanışmıştım. Yan kabinde bir kızın ağladığını duymuştum ve iyi olup olmadığını sorunca hıçkırarak, hafta başında bir çocukla yattığını ve çocuktan ertesi gün mesaj atmasını istediğini anlatmıştı. Çocuk telefonunda kontör kalmadığı ve parası da olmadığı için atamayacağını söylemiş. Lola telefonu açılsın diye çocuğu arabayla ATM'ye götürüp, 20 sterlin çekip vermiş ve mesajını sabırsızlıkla beklediğini söylemiş. O mesaj hiçbir zaman gelmemiş. Kabinden çıkarsa konuşabileceğimizi söylediğimde makyajının aktığını, kimsenin onu bu halde görmesini istemediğini söylemişti. Ben de yere yatmasını söylemiştim. Lola'yı ilk kez işte orada, kabinleri ayıran panelle mor zemin kaplamasının arasındaki dar açıklıktan görmüştüm. O koskoca, deniz mavisi gözlerine çektiği rimel, ucuz fondöten yüzünden şeftaliye dönmüş turuncu ve tüylü suratına akmıştı. Uzanıp elini tutmuştum. Mr. Brightside'ın bas ritmi yeri titretiyor, yanaklarımıza kadar vuruyordu.

"Evimi özledim," demişti.

Lola kadar farklı birini görmemiştim hiç. Her şeyden önce, herkesi memnun etmeye hastalık derecesinde takıntılıydı. Karşılaştığı herkesin onu sevmesi, hatta hayran olması ve yanında kendini şahane hissetmesi için canla başla uğraşırdı. Üstelik sadece tanıdığı insanlar değil; birkaç dakikalığına muhatap olacağı yabancılar için bile aynı çabayı gösterirdi. Bir keresinde Marakeş'e tatile gitmiştik ve şehrin merkezinde bir vazo için "pazarlık" yaparken, adamın talep ettiğinden 250 dirhem fazla ödemek istemişti. Gece dışarı çıktığımız başka bir sefer banka hesabındaki son 30 sterlini çekip bir evsize vermiş, yanına oturup adamın hayatı hakkında sohbet etmişti. Adam, oldukça anlaşılır bir şekilde, onu başından alırsam bana 30 sterlini geri vereceğini söylemişti.

Bu alışkanlığı bazen biraz zavallıca ve sinir bozucu gelir, bazen de hayranlık uyandırırdı. İnsanların saçmalıklarına ve beceriksizliklerine bu kadar sabır gösterebilmesine sık sık imrenirdim. Havadan sudan konuşmak konusunda aşırı becerikliydi; ilgisini çekmediğin-

Ninova

den emin olduğum konulardan bahseden insanları dinlemekte ustaydı. Partilerdeki bazı kadınların çirkin ayakkabılarına, sırf kadının iltifata ihtiyacı olduğunu fark ettiği için güzel şeyler söyleyebiliyordu. Ben sık sık asabi veya sabırsız olmakla itham edilirken, o hiçbir şeye sinirlenmezdi. Sadece iyi biri olduğu için değil, kendiyle ilgili hayaller kurmakla veya herkese kendini sevdirmeye çalışmakla meşgul olduğu için sinirlenmezdi. Aynı anda hem aşırı özgüvensiz hem de inanılmaz özgüvenli birini hiç tanımamıştım.

Ayrıca eğlenmeyi çok severdi ve bu özelliğinin bulaşıcı bir etkisi vardı. Aklı hep yeni deneyimler yaşamakla meşguldü ve her daim bekâr oluşu, kendi hayatını bir projeye dönüştürmesine imkân tanımıştı. Tanışmamızdan sonraki yıllar içerisinde kaligrafi, fotoğrafçılık ve origami öğrenmiş; kendi seramiklerini, yoğurdunu ve esansiyel yağ karışımlarını yapmaya başlamış; dövüş sanatları, Rusça ve trapez dersleri almıştı. Beş dövme yaptırmış, her bir anlamsız karalamaya zorla bir anlam yüklemi, yedi kez taşınmış ve iki kez uçaktan atlamıştı. Nihayetinde, bütün bunları hoppalığından değil, müthiş bir fırsat olarak gördüğü hayata kendince bir övgü olarak yaptığını anlamıştım.

"Yaz bitiyor diye çok stres yapıyorum," dedi ve yarısı boşalmış bir mentollü sigara paketini çıkarıp dişleriyle içinden bir tane çekti.

"Neden 'stres' yapıyorsun ki?"

"Yeterince iyi değerlendiremedim diye üzülüyorum."

"Dört müzik festivaline gittin."

"Seneye mutlaka Burning Man'e[1] gitmem lazım." Sigarasını yakarken başını endişeyle salladı. Beyaz filtreli sigarayı tutan parmaklarındaki yüzükler akşamüstü güneşiyle parlarken derin bir nefes çekti. "Senin de gelmen lazım, son şansımız olabilir bu."

"Olmaz. Daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Lütfen."

"Sen yanmak istiyorsan yan ama bu hanımefendi yanmaya niyetli değil. Ayrıca, 'son şansımız' derken ne demek istiyorsun?"

"Sonraki yaz büyük ihtimalle hamile olacağım." Bu cevabı vereceğini biliyordum ama yine de duymak istemiştim. Hayatının na-

1. "Yanan Adam". 1986'dan beri ağustos-eylül aylarında Nevada'da düzenlenen bir eğlence etkinliği. (Y.N.)

sıl şekilleneceğine dair bu mantıksız iyimserliği içimi hep sevgiyle dolduruyordu.

"Yakında hava saat dörtte kararmaya başlayacak," dedi. Artık çok iyi tanıdığım o eğlence paniğinin içinde kaybolmaya başladığında onu aksi bir şeye ikna etmek mümkün değildi. "Herkes akşamlarını partnerleriyle ve çocuklarıyla Stilton peynirli brokoli çorbası içerek geçirecek, kimse benimle takılmak istemeyecek."

"Her yıl aynısını yapıyorsun."

"Hatta şimdiden öyle. Kimse bizim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Artık kimse bir şey yapmak istemiyor, sadece akşam yemeğine çağırıyorlar. Güzel bir şey tabii ama cumartesi gecelerimi mutlu çiftlerin kanepelerinde geçirmek istemiyorum. Bu şekilde birini bulamam ki! Bromley'de yaşayan arkadaşlarının salonlarında takılarak hayatının aşkıyla tanışan birini duydun mu hiç?"

"Ama sosyal hayatını erkeklerle tanışma şansın üzerine kuramazsın," dedim. "Fazla iç karartıcı."

"Evet, biliyorum ama bazı arkadaşlarımızın da şunu anlamasını istiyorum: Onların arayışı sona ermiş olabilir ama benimki hâlâ devam ediyor. Üstelik arayışlarında ben hep yanlarındaydım. Düğünleri için şiirler yazdım..."

"Ama dürüst olalım, hiçbiri senden böyle bir şey istememişti."

"Tek istediğim, ben onlara nasıl destek olduysam, onların da benim hayalimi gerçekleştirmeme aynı şekilde yardımcı olmaları."

"Bence insan o arayışı hiç bırakmıyor."

"Of, yapma."

"Gerçekten. Evli insanlarla takılırken bekârlardan daha huzurlularmış gibi gelmiyor."

"Nina, şimdi hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim. Üstelik çoğu insan böyle düşünüyor ama kimse dile getirmeye cesaret edemiyor. Feminizmle, kadınlarla, erkeklerle falan ilgili bir şey değil; sadece hayatın bir gerçeği. Çoğu insan, sevgilisi olmadan tam anlamıyla mutlu olamıyor. Onlar için mutluluk, bir birliktelik içinde olmak demek. Ne yazık ki ben de o insanlardan biriyim."

"Ama hiç ilişki yaşamadıysan nereden bilebilirsin ki? Ya tüm umutlarını ve planlarını tek bir şeyi bulmaya bağladıysan ve sonunda hayal kırıklığına uğrarsan?"

Sigarasını söndürdü, yenisini çıkarıp yaktı.

Ninova

"Ayrıca, 'bizim gibi olmanın nasıl bir şey olduğu'nu derken neyi kastediyorsun?" diye sordum.

"Bekâr olmanın yani," dedi. Sigarayı birlikte içmeye başladık.

Sonunda, "Bara mı gitsek?" diye sordum. "Buralarda cidden acılı Bloody Mary'ler yapan bir yer var ve flört etmeye can atan, mutsuz takım elbiselilerle dolu."

"Olur peki, hadi o zaman," deyip başörtüsünü düzeltti.

Beyaz şarabın üçüncü şişesine geçtiğimiz sırada, dört saat önceki halime karşı sarhoşça bir şefkat duymaya başladım. Taytımı ve spor ayakkabılarımı giymiş, "Coştur Vücudunu" dersine katılacağıma gerçekten inanmıştım. Kıyamam.

Lola, "Bu arada, şu dağ gibi adama ne oldu?" diye sordu.

"Ses çıkmadı."

"Ne kadar oldu?"

"Üç gün."

Parmağını sallayarak ve kan çanağına dönmüş gözlerini gözlerime dikerek, "SAKIN ilk pes eden sen olma," dedi. Devasa halka küpelerinden biri düşmüştü.

"Şart mı? Çünkü çok aramak istiyorum."

"Bak, bir adamdan üç gün ses çıkmaması o kadar da kötü bir şey değil. *Schadenfreude*[1] rafına koyacak yeni bir şey anlatayım, dur," dedi. *Schadenfreude* rafı, birkaç yıl önce geliştirdiğimiz özel ve utanç verici bir ritüeldi. Kendi dertlerimizi daha katlanılabilir kılmak için başkalarının talihsiz hikâyelerini biriktiriyorduk. Amaç, herhangi bir konuda yaşadığımız felaketleri bir mantığa oturtabilecek, uygun anekdotlar içeren bir arşiv oluşturmaktı.

"Bizim şirkette Jan diye bir kadın vardı, hatırlıyor musun?"

"Microsoft Solitaire şampiyonasına katılan kadın mıydı?"

"Aynen. Jan eşiyle 30 yıldır birlikteydi. Hiç çocuk istememişler, hayatları hep baş başa geçmiş. Gerçekten mutlulardı. Brixton'da bir apartman dairesinde yaşıyorlardı; İzlanda'da gemi turlarına çıkıyor, bir sürü caz scat albümü dinliyorlardı ve Glen adında tek gözlü bir Cavalier King Charles Spaniel'ları vardı."

1. (Alm.) Başkasının acı çekmesinden veya zarar görmesinden haz almak. (Ç.N.)

Ninova

"Peki."

"Jan bir gün Glen'le Brockwell Parkı'na gidiyor."

"Kocasıyla mı?"

"Hayır, köpekle," diye kızgınlıkla homurdandı. "Parkta kendisinden çok daha genç bir adam görüyor. Uzun boylu, İspanyol, Tony Danza tarzı bir adam. Adam yanına gelip, 'Ne tatlı bir köpek,' falan diyor, Jan de, 'Teşekkürler,' falan; sonra adam, 'Sahibi daha da tatlı,' falan diyor. Jan'e asılan son adam 70'lerde falan kaldığı için, zavallı kadın kendinden geçiyor. Beraber nargile içmeye gidip muhabbet ediyorlar. Adamın adı Jorge, çilingirlik yapıyor, Girona'lı. Birbirlerine telefon numaralarını veriyorlar. Uzun lafın kısası, aralarında bir ilişki başlıyor."

"Vay be."

"Aynen."

"Hâlâ parkta birileriyle tanışılıyor mu ya?"

"İşte, olay da bu değil mi? Jorge ona âşık olduğunu söylüyor, kocasını terk etmesini istiyor, Glen'i de alıp birlikte Cardiff'te yeni bir hayat kurmayı teklif ediyor."

"Neden Cardiff?"

"Bilmem. Jan de, 'Bu hayatımın son büyük ve tutkulu aşk macerası olabilir. Bir kez daha o tutkuyu hissetmek istiyorum,' diye düşünüyor."

"Tatlı kocası ne olacak? Ya da İzlanda turları?"

Lola bilmiş bir ifadeyle, "Arzu," dedi, "hepimizi aptallaştırır."

"Sonra ne olmuş peki?"

"Jan iki çanta hazırlıyor, biri kendisine, biri de Glen'e."

"Yok artık, Glen'e de çanta hazırlamamıştır."

"YEMİN EDERİM," diye bağırdı Lola. "Hani oyuncak ayıların sırtına takılan şu minik sırt çantaları var ya, onlardan. Kocasına bir mektup yazıp her şeyi anlatıyor ve içtenlikle özür diliyor. Onu her zaman seveceğini söylüyor. Hayatının en mutlu yılları için teşekkür ediyor. Mektubu masaya bırakıyor, sonra da Jorge'yle buluşmak üzere Victoria otobüs garına gidiyor."

"Sonra?"

Derin bir nefes alarak "Jorge..." dedi. "Hiç. Gelmiyor."

"Olamaz."

"Evet. 10 saat beklemiş."

"Aramış mı?"

"Telesekreter çıkmış."

"Evine gitmiş mi?"

"Adam ortadan kaybolmuş."

"Jan ne yapmış peki?"

"Kocasından af dileyip geçici bir delilik ânı olduğunu anlatmak için eve dönmüş. Ama kocası içeri almamış."

"Hayır ya. Olamaz."

"Aynen. Konuşmamış bile. Kilidi değiştirmiş adam."

"Çilingir de muhtemelen..."

"Jorge," diye başını salladı Lola. "Yolları hiç kesişti mi bilemeyiz. Ya da ne konuştuklarını. Tarihin sayfalarına gömülecek bir soru işte."

"Jan şimdi nerede?"

Matem havasıyla, "Kanaldaki bir teknede taşıyor," diye cevap verdi. "Koşuya çıktığında mutlaka görürsün. Teknenin adı *Kız Kurusu*. Altında tek gözlü bir spaniel köpek resmi var. Kokusunu da daha yaklaşmadan alırsın çünkü sürekli kendi kombuçasını yapıyor. Gecelerin daha çabuk geçmesini sağlayan tek şey oymuş."

Dehşetle, "Aklına *Kız Kurusu*'ndan başka isim gelmemiş mi?" dedim.

"Komik olacağını düşünmüş. Ona hayatını şakaya vuramayacağını, yeniden başlaması gerektiğini söyledim ama dinlemedi. Sanırım kendini cezalandırıyor."

"Çok fenaymış."

"Aynen. Teknesini demirlediği bölgenin yerlileri ona 'Nehrin Hüzünlü Kadını' diyor."

"Gerçekten mi?"

"Muhtemelen öyledir," dedi omuz silkerek.

Kadehimi onunkiyle tokuşturup, "Haklısın," dedim. "*Schadenfreude* rafına çok işe yarar bir ekleme oldu. Teşekkürler arkadaşım."

"Rica ederim," derken bir yandan da şarap şişesini ters çevirip son damlaları kadehlerimize akıttı. Masanın üzerinde, ekranı yukarı dönük duran telefonum öttü. Ekranda Max'ten gelen mesajın bildirimi belirdi. Hayretler içerisinde Lola'yla birbirimize baktık.

Lola, "TANRIM, şimdi KUSACAĞIM," diye böğürdü. Yan masadaki içen insanlar dönüp baktı.

"Merak etmeyin, bir şeyi yok. Sadece heyecanlandı."

Lola telefonumu kaptı, barlarda geçirdikleri sayısız gecede birbirlerine mesajlarını gösteren iki kadının arasındaki yakınlığın verdiği yetkiyle parolamı girdi. Ekrana bakakaldı.

"Siktir, çok iyi. Cidden çok iyi," dedi.

Telefonu elinden çekip aldım.

The Edge of Heaven'ı üst üste beş kez dinledim ve aklımdan hâlâ çıkmadın. Bana ne yaptın Nina George Dean?

Ninova

4

Max'in tipini tam hatırlayamıyordum. Beynim yalnızca dört belirgin detayını yakalamıştı. Onunla görüştüğümüz günden sonraki hafta boyunca o anıları, partilerde dönüp duran dört kanepe tepsisi misali, kafamda döndürüp durdum. Bir tepsiden yeterince yediysem diğerine geçiyor, ona da doyunca bir sonrakine yöneliyordum ve bu böylece sürüp gidiyordu. Bu dört anı, hayallerimi beslemek için gayet yeterliydi ve ayrıca zihnimin neden özellikle bu karelere tutulduğunu çözmeye çalışmak da beni çok eğlendiriyordu.

Birinci anı. Beni öpmek için eğildiğindeki yüzünün açısı. Özellikle de belirgin burnu, yarı kapalı gözkapakları ve dudakları benimkilerle buluşmadan hemen önce ağzının hafifçe açılmasıyla beliren o bilmiş gülümsemesi.

İkinci anı. Çok ama çok net bir şey. Buluştuğumuz gece, televizyona çıkan bir kadın şef hakkında konuşurken hafiften çakırkeyif ve üzgün bir ifadeyle, tariflerinin pek iyi olmadığını düşündüğümü söylemiştim. O sırada Max de epey şen şakrak bir tonla, "Miyav!" deyip elini pençe gibi kaldırmış; ama sonra yapmaktan vazgeçmişti. Biraz utandığı belliydi ve bence beynim o âna özellikle tutulmuştu çünkü kafamda kurduğum Max'in o kadar da kusursuz olmasını istemiyordu. Hayal gücümün yaratacağı heykelin pürüzsüz olmaması gerekiyordu. Onun gerçek olduğunu, bu dünyada var olduğunu ve ulaşılabilir olduğunu hatırlatıyordu.

Üçüncü anı. Max güldüğünde o ciddi yüz ifadesi bir anlığına kaybolup gidiyor, yerine şapşalca açılmış bir ağız, parlak gözler ve çizgi filmlerdeki tavşanlarınki gibi hafifçe buruşmuş bir burun geliyordu. Çocukluğundan kalma tek iz buydu sanki. Geri kalan her şey yerli yerine oturmuştu artık. Ama güldüğü zaman onun da bir

Ninova

zamanlar sınıftaki utangaç çocuk, Hawaii'ye özgü çiçek kolyelerden takmış bir öğrenci ya da elinde ev yapımı nargileyle *South Park* izleyen bir ergen olduğunu hatırlıyordum. O kahkaha şimdilik, onun kırılganlığına açılan tek pencereydi.

Dördüncü anı. Dans ederken vücudundan yayılan sıcaklıkla ısınan o beyaz pamuklu tişörtün dokusu. Yumuşatıcı kullanılmış gibi kadifemsiydi. Yumuşatıcı kullanımına dair şüphem, tişörtünden hafif nemli ten kokusuna karışan sabunsu bir lavanta esansının yükselmesiyle doğrulanmıştı. Onda gördüğüm tek yapay şey buydu. Normalde dışarıdan hiç anlaşılmayan ev hayatını düşündürüyordu insana. Clapton'daki dairesinde ev işi yaptığını canlandırdım kafamda. Çamaşırlarını pazar akşamları fonda Dylan'ın bir konser albümü eşliğinde yıkadığını hayal ettim. Çamaşır kurutma makinesi olup olmadığını (sonuçta olmadığına karar verdim) ve evin ihtiyaçlarını toplu olarak internetten sipariş edip etmediğini (sonuç olarak öyle yaptığına, iyi niyetli ve tuhaf arkadaşlarının da bu yüzden onunla dalga geçtiğine, banyo dolabını açıp, "Kardeşim, burada kaç yıllık tuvalet kağıdı var?!" diye haykırdığına karar verdim) merak ettim.

Mesajına ertesi gün, ayıldıktan sonra cevap verdim. Aslında aramak istemiştim ama Lola bunun, evinin önüne gidip camına taş atmaya neredeyse eşdeğer olacağını söyledi. Neden tanıştıktan sonra da illa mesajlaşmaya devam etmemiz gerektiğini anlamıyordum. Her şeyi aşırı yavaşlatıyordu. Max'in mesajlaşma tarzı epey eski usuldü; yani yazdığım her şeye tek tek cevap veriyor ve genellikle mesajımı okuduktan dört saat sonra yanıtlıyordu. O yüzden, ne zaman görüşeceğimiz konusuna gelene kadar üç gün boyunca tutuk bir tempoyla havadan sudan bahsetmek zorunda kaldık.

İş çıkışı Hampstead Heath'te yürüyüş yapıp bir şeyler içmeyi teklif etti. Heath'te yürümek konusunda biraz tedirgindim çünkü Mile End'de yaşarken annemle babam hafta sonları beni oraya götürürdü; dolayısıyla bende aniden şiddetli nostalji nöbetleri uyandırabiliyordu. O döneme dair tüm anılarımla hâlâ temas halinde olduğumu düşünüyordum: Kentish Town'un girişindeki panayır; Kenwood House'un önündeki bankta oturmuş, kolumda yürüyen

Ninova

uğurböceğini izleyerek yediğim minik çilekli dondurma. Hangi anıların gerçekten bana ait olduğunu, hangilerini eski fotoğraflardan ve aile içinde anlatılan hikâyelerden ödünç alıp kendi hafızama mal ettiğimi kestirmek zor. Heath'te yanlış bir yola sapıp kendimi bir ormanın ya da boş bir çayırın ortasında bulduğumda, istemsizce akla gelen bir anının yarattığı o eşsiz sersemliği yaşıyor, sanki yarım kalmış bir suluboya resmin içinde duruyormuş gibi hissediyordum. Oraya dönmek, uzun zamandır dilimin ucunda olan bir kelimeyi nihayet hatırlamak kadar tatmin ediciydi; ama aynı zamanda hatırlamadığım ve asla da hatırlayamayacağım önemli anıların orada yattığına dair nahoş bir hisse kapılıyordum. Kim olduğuma dair, tıpkı tekila içerek geçirdiğim gecelerdeki kadar dipsiz, yüzlerce kara delik gibiydi o anılar.

Lacivert keten elbisemle kahverengi deri sandaletlerimi giyip, elimde ucuz bir şişe beyaz şarap ve gereğinden pahalı zeytinlerle Lido'ya yürüdüm. Bana kalsa tam teşekküllü bir piknik hazırlardım ama Lola bu aşamada biraz daha kayıtsız kalmanın daha iyi olacağını söyledi. Yeni tanışma süreçlerinin ne kadar büyük bir kısmını pek de umursamıyormuş gibi yaparak, meşgul görünmeye çalışarak, çok aç değilmiş gibi davranarak ve her şeye "kayıtsızca" yaklaştığını göstererek geçirdiğimizi hiç fark etmemiştim. Max de aynı baskıyı hissediyor muydu acaba? Umarım bu aşamayı çabuk geçeriz de ona sorabilirim diye düşündüm.

Lido'nun tuğla duvarlı girişine yaklaşırken onu gördüm. Yüzünü ve vücudunu hızlıca bir süzüp son bir haftadır zihnimde kurguladığım adamı hatırlamaya çalıştım. Bacaklarının ne kadar uzun, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu, hatlarının pastel boyayla çizilmiş çocuk resimlerindeki süper kahraman siluetleri kadar erkeksi olduğunu unutmuştum. Elinde yine aynı kitap vardı; başını kaldırıp tıpkı ilk buluşmamızda baktığı gibi samimiyetle baktı.

Yanına yaklaşınca kitabı göstererek, "Yavaş okuyorum," dedi. Biraz beceriksizce sarıldık ve sırtını öyle bir sıvazladı ki bir an beni potansiyel bir sevgili olarak değil de futbol maçı izledikleri barda, tuttuğu takım yenildi diye üzülen arkadaşı gibi gördüğünden korktum.

"Ben de öyle," dedim. "Artık telefonumu kapatıp başka bir odaya koymadan kitap okuyamaz hale geldim."

"Boku yemişiz biz."

"Aynen. Küçükken Peter Pan'in resimli kitabına öyle kaptırmıştım ki, annemler beni yatırdıktan sonra da yorganın altında okumaya devam edebileyim diye şiltenin altına el feneri saklıyordum. Hep erkek olmak isteyen o gıcık kız çocuklarından biriydim. Yedi yaşımda saçımı kısacık kestirmiştim ve ortaokula başlayana kadar da uzatmayı reddettim." Gülümsedi, bakışlarını gözlerimden ayırıp, galerideki bir tabloyu inceliyormuş gibi yüzümde gezdirdi. Yanaklarım utançla kızarırken, "Ne oldu?" dedim. Gergindim ve fazla konuşuyordum.

"Yok bir şey," dedi. "Yedi yaşındaki kısa saçlı halinin, yorganın altında fenerle kitap okuduğunu düşündüm sadece. Hoşuma gitti." Dizlerimin bağı çözüldü.

Haddinden fazla resmî ve gayet gergin bir ses tonuyla, "Yürüyelim mi?" diye sordum.

Parliament Hill'e doğru hem konuşup hem de yürürken, uzun bacaklarıyla attığı adımlara yetişmeye ve bir yandan da nefes nefese kalmamaya çalıştım. Gerçi Katherine'den alışkındım çünkü ergenlik yıllarından beri boylu poslu olan Katherine, her birlikte yürüdüğümüzde iPhone'undan kaç adım attığına bakıp benimkinden ne kadar az olduğunu göstermeye bayılırdı. (Uzun insanlar kibirli oluyorlar, farkında olarak ya da olmayarak.) Yürümek bana Max'i çaktırmadan yan gözle süzüp kafamda canlandırdığım taslaktaki hataları düzeltme fırsatı veriyordu. Ayrıca yola bakıp yön bulmaya çalışmak da dikkatleri dağıtmak açısından iyi oluyordu çünkü gündüz aktiviteleri içeren buluşmalarda her türlü rezillik yaşanabilirdi. Mesela dala takılıp düşebilirdik, tepemizden uçan bir güvercin üstümüze sıçabilirdi ya da tasmasız ve enerjik bir labradoodle kasıklarımıza burnunu sokabilirdi. Bütün olasılıklar beni daha da huzursuz ediyordu.

Parliament Hill'e doğru hızlanırken şehir hakkında konuştuk. Mile End'deki çocukluğuma dair birkaç anı anlattım. Pazar günleri Columbia Road Pazarı'nda, benden üç kat uzun palmiyelere hayranlıkla bakışımı; babamın gazetesini okuduğu, benim de patates kızartması yememe ve birasından tatmama izin verdiği barı; oturduğumuz meydanda sürmeyi öğrendiğim bisikleti anlattım. O da

Ninova

20'lerinin başında buraya ilk taşındığı zaman kafasının ne kadar karıştığını anlattı. Şehirde yaşamayı bir Çin restoranının ya da Bloomsbury'deki bir kitapçının üst katında oturmak sanıyormuş. Yeni mezunlara verdikleri maaşla anca Camberwell'de altı kişinin paylaştığı bir evde, kibrit kutusu kadar bir oda tutabileceğini görünce çok şaşırmış. Ev arkadaşı olan o yabancıların ev hayatıyla ilgili tuhaflıklarını anlatırken, ben de 23 yaşında Londra'ya gelen Max'in nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Camberwell'deki bir sokağa yığılmış kolileriyle ve sarıp sarıt çantasına koyduğu Red Hot Chili Peppers posteriyle, Somerset elması kadar çıtır ve al yanaklı bir Max hayal ettim.

Tepeye ulaştığımızda, Londra'nın göz alabildiğine uzanan merkezi sinir sistemine üstten bakan bir banka oturduk. Etrafımızda parklarda her zaman gördüğümüz türden, kutu bira içip göstere göstere dışadönük hareketler sergileyen birkaç öğrenci grubuyla Linx'te tanışmış gibi duran birkaç çift vardı. Max'le birlikte o çiftlerin, filizlenmekte olan ilişkilerinin hangi aşamasında olduklarını tahmin etmeye çalıştık. Yüksek mantar topuklu ayakkabılar giyip inci işlemeli el çantasıyla gelen kadınla kargo şortu giymiş adamın kesinlikle ilk kez buluştuklarına ve kadının nereye gideceklerini bilmediğine karar verdik. Çimenlerde, bacaklarını televizyonun arkasındaki kablolar gibi birbirine dolamış çiftinse büyük ihtimalle kısa süre önce, hatta muhtemelen dün gece birbirlerini çıplak gördüklerine ve işi asıp bütün günü yatakta geçirdiklerine, sonra da cinsel uyumlarını halka açık bir alanda test etmeye çıktıklarına karar verdik. El ele tutuşup şehir manzarasına karşı sırıtarak, "Shard'dan önceki hayata" dair hatırladıklarını anlatan iki adamınsa rahat, şapşalca ama sadık bir ilişkide, "Seni seviyorum," demenin eşiğine geldiklerine karar verdik. Max'le birlikte böyle yorum ve suç ortaklığı yapmak hoşuma gitmişti. Bütün gece devam edebilirdim.

Sonra, dolambaçlı yollardan ve batmakta olan güneşin dalların arasından süzülerek aydınlattığı ormandan kuzeye doğru yürümeye devam ettik. Birbirimizin hızına uyum sağlayarak ama aramızda hep biraz mesafe bırakarak yürürken bir yandan da sohbet ediyorduk. Doğaya verdiği tepkileri izlemek çok ilgimi çekiyordu. Ağaçların yanından geçerken içgüdüsel olarak gövdelerine dokunuyor, yüzünü giderek cansızlaşan gün ışığına çeviriyordu.

Ninova

Kenwood House'un altındaki açıklığa çıkıp çimenlik bir yere oturduk. Şarabı açıp zeytinleri çıkardım ve dirseklerimize yaslanarak sırtüstü uzandık. Kadeh getirmeyi unuttuğum için sırayla şişeden içtik. Akşam oluyordu ve yürüyüş yapanlarla içki içenler yavaş yavaş çekiliyordu. Hasır şapkalı ufak bir oğlan çocuğu, laminant zeminde giden kurmalı bir oyuncak gibi hızla çimenlerin üzerinden kayıyordu.

Arkasından yürüyen adam, "ORLANDO," diye sertçe seslendi. "Orlando, DERHAL buraya gel!" Çocuk sırıtarak daha da hızlandı ve şapkası başından uçtu.

Adam bir yandan şapkanın peşinde koşarken bir yandan da, "Lando!" diye haykırdı. "Lando, ciddiyim, HEMEN durmazsan bir hafta MEDYA yasak!"

Max kulağıma umutsuzca, "Medya yasakmış," diye fısıldadı.

Ona doğru dönüp, "Sence anne baba olup da huysuz bir pisliğe dönüşmemek mümkün mü?" diye sordum. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

"Hayır," dedi.

"Şuna baksana. Çocuk gayet iyi. Eğleniyor. Çayırın ortasında. Yola falan koşmuyor. Ne var ki bunda?" Çimenlerin üzerinde tazılar gibi yuvarlanıp histerik kahkahalar atmaktan nefesi kesilen Orlando'yu izledik. Yakın gelecekte bütün "medya" araçlarından mahrum kalacağı kesindi. "İnsanın giderek daha da gergin ve tahammülsüz birine dönüştüğünü fark etmesi çok üzücü olmalı. Bundan kaçmanın bir yolu yok galiba."

"Çocuk yapmamak mesela?"

"Evet," dedim. "Doğru."

"Sen çocuk istiyor musun?" diye sordu. Lola 30 yaşından sonra birileriyle çıktığında böyle olduğu, eskiden asla konuşulmayan şeylerin artık genelde ilk ay içinde konuşulduğu konusunda beni uyarmıştı. Katherine ise daha buluşmadan önce bunu net bir şekilde söylemem gerektiğini söylemişti.

"Evet," dedim. "İstiyorum."

"Ben de."

"Ama istediğim gibi korkuyorum da. Sanırım çocuğu olan arkadaşlarımı gördükçe isteğim hem arttı hem de azaldı."

Ninova

"Ben de aynen öyle hissediyorum," diyerek cebinden tütün ve sigara kâğıdı çıkardı.

"Vaftiz kızım Olive bir defasında sinir krizi geçirip annesinin suratına koca bir tokat attı. Yanağına öyle bir şaplak indirdi ki, kadının elmacıkkemiği morardı. Üç dakika sonra küvette oturmuş, oyuncak ördeğini annesinin dudaklarına doğru uzatıyor ve hayatımda duymadığım kadar şirin bir sesle, 'Anne, ördeği öp,' diyordu." Güldü. "Şimdi bir tane daha doğuracak. Arkadaşım Katherine yani. Bence çocuk yapmanın iyi bir şey olduğuna dair en sağlam kanıt bu. Eğer çok kötü bir şey olsaydı, kimse ikinciyi istemezdi."

"Senin annenle baban neden bir çocuk daha yapmamış?"

"Bence annem aslında hiç anne olmak istememiş. İstediğini sanmış ama ben doğduktan sonra istemediğini anlamış."

"Hayatta inanmam."

"Hayır ya, sorun değil. İlginçtir ki, hiç rahatsız olmuyorum. Benimle ilgili olduğunu düşünmüyorum; bence kim olursam olayım, annem yine de hayal kırıklığına uğrardı. Ona acıyorum aslında. Çocuk sahibi olduktan sonra yanlış bir karar verdiğini fark etmek korkunç olmalı. Üstelik dile de getirilemediği için hayat boyu saklamak zorunda olduğu bir sır haline gelmiştir." Max sardığı sigarayı yaktı. "Babamsa tam tersiydi, bence elinden gelse 10 çocuk yapardı."

"Bu yüzden sorun yaşadılar mı?"

"Sanmıyorum. Babam nihayet bir ailesi olduğu için mutluydu. Annemle evlendiğinde 40'lı yaşlarındaymış çünkü."

"Şimdi mutlular mı peki?" diye sordu.

Sigarayı alıp derin bir nefes çektim.

"Senin yüzünden sigaraya yine başladım Max. Geçen hafta paket aldım, yıllardır almamıştım." Bana merakla baktı. "Durum biraz karışık," diye itiraf ettim. "Babam hasta."

"Çok üzüldüm," dedi. Sigaradan bir nefes daha çektim ve üzülmemesini söylermiş gibi, başımı iki yana salladım. Aslında daha fazla soru sormamasını istediğimi anladı.

Şişenin sonuna geldiğimizde, çantasından bir tane daha çıkardı. Yere uzandı, ben de yanına yatıp havanın kararmasını izledim.

"Linx nasıl?" diye sordum.

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

Ninova

"Hayır, senin açından nasıl olduğunu soruyorum. Kadınlar nasıl?"

"Ha." Parmak uçlarıyla elimi buldu ve sıcak avucuyla elimi sıkıca kavradı. "Çeşit çeşit kadın var."

"Evet, tabii ama mutlaka bazı ortak özellikler görmüşsündür. Cinsiyetçi olduğunu düşünmem, söz. Gerçekten merak ediyorum."

"Peki o zaman..." Kolunu uzattı, başımı göğsüne koymam için beni kendine doğru çekti. "Büyük bir cin tutkusu var. Hepsi cini sevdiğini söylüyor."

"İlginç. Kadınların cini bir kişilik ikamesi olarak kullandığını daha önce de fark etmiştim. Cinde sofistike bir hava var. Başka bir çağın kadınıymış gibi bir hava katıyor."

"Evet, o tiplerin fotoğrafları da genelde siyah beyaz oluyor." Konuştukça göğsünden yayılan titreşim hafifçe yanağıma vuruyordu.

"Erkekler kişilik ikamesi olarak ne kullanıyor dersin?"

"Neymiş?"

"Pizza."

"Gerçekten mi?"

"Evet, pizzayı olduğundan çok daha önemli bir yaşam tarzı tercihi olarak görüyorlar. Linx'teki profillerin yarısında pizzayla ilgili bir gönderme var. 'Pazar günleri ne yapmayı seversin?' Pizza. 'Mükemmel bir ilk buluşma nasıl olmalı?' Pizza. Geçen gün konumunu Pizza olarak işaretlemiş bir adam gördüm."

"Başka?" diye sordu.

"Hepsi uyuklamayı sevdiğini söylüyor. Neden bilmem. Bu koca koca adamlara kadınların pizza seven ve sürekli uyumak isteyen dev bebeklerden hoşlandığını kim söyledi acaba?"

Saçımla oynarken iç çekerek, "Heteroseksüel kadınlara sırf bizi sevdikleri için savaş kahramanları gibi madalya verilmeli," dedi. "Bunu nasıl başarıyorsunuz, bilmiyorum."

"Değil mi? Yazık bize," dedim. "Gerçekten çok çalışıyoruz ve kimse kıymetimizi bilmiyor."

Yan dönüp bana baktı ve yumuşak, temkinli bir öpücük kondurdu. Sonra belimden tutup kendine doğru çekti.

"Aklımdan çıkmıyorsun," dedi. "Boynunla omzunun birleştiği yerdeki kıvrım gözümün önüne gelip duruyor. Dudakların. Kolları-

Ninova

nun arkası. Bu artık ileri seviye bir hoşlanma, değil mi? Birinin kolunun arkasını öpmeyi istemek yani."

Kayıtsızca, "Hem de en üst seviye," derken, ona anılardan oluşan kanepe tepsilerinden veya onu çamaşır yıkarken hayal ettiğimden bahsetmemeye karar verdim.

"Kollarının arkasından öpmek istediğim son kız Gabby Lewis'ti. Kimya dersinde önümde otururdu. Saçını atkuyruğu yapardı ve başını çevirdiğinde atkuyruğu da sağa sola sallanırdı. Çok da sık çevirirdi başını. Bence hastası olduğumu bildiği için bilerek yapıyordu."

"İstemsiz bekârlar gibi konuşuyorsun."

"Seninkiler gibi mükemmel kolları vardı. Kollarına uzun uzun bakar, üzerindeki çilleri sayardım. D almamın sebebi o bence, yoksa C bekliyordum çünkü."

"Çok tatlı."

"Biraz ürkütücü değil mi?"

"Eğer seni bu kadar çekici bulmasaydım ürkütücü olurdu. Çekim yasası çok adaletsiz."

"Çekici değildim ki."

"Hadi ama."

"Gerçekten değildim. Hiç arkadaşı olmayan, devasa, kıllı bir ergendim. Her gün okuldan sonra dedemle satranç oynardım. Benimle takılmak isteyen tek kişi oydu."

"Demek o yüzden senden bu kadar hoşlandım. Farkında olmadan çekici olanlar en iyileridir."

"Peki sen ergenken nasıldın?"

"Neredeyse şu andaki gibiydim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, çok sıkıcı. Aynı boy, aynı yüz, aynı vücut, aynı saç, aynı ilgi alanları. Çekicilik seviyem 13 yaşında sabitlendi ve o günden beri ne arttı ne de azaldı."

"Hiç böyle diyen biriyle karşılaşmamıştım."

"Sana teorimi anlatabilir miyim?"

"Anlat bakalım."

"Dönüşüm hikâyeleri her zaman daha ilginçtir, biliyorum. Ama aynadaki görüntüne alışmak için 20 yılının olması o kadar da kötü

Ninova

bir şey değil bence. Nasıl göründüğümü, hâlâ güzelleşme çabasında olan ve geçirecekleri son büyük değişimi bekleyen arkadaşlarımdan çok daha az düşünüyorum."

"Sen zaten güzelsin."

"Alçakgönüllülük olsun diye söylemiyorum. Çirkin olduğumu düşünmüyorum. Ama hiçbir zaman çok güzel olmadım ve olmayacağım da. Bu sayede enerjimi başka şeylere yönlendirebildim. Ayrıca..." Fazla mı konuştum diye düşünerek duraksadım. "Sanırım bu yüzden Linx'te bu kadar rağbet gördüm."

"Neden yani?"

"Bence erkeklerin hepsi o kadar güvensiz ki, aşırı güzellik onlara fazla geliyor. Muhtemelen benimki gibi bir profil gördüklerinde -yani şirin bir yüz, hiç dikkat çekici olmayan saçlar, biraz da mizah anlayışı- kendilerini evlerindeymiş gibi rahat hissediyorlar." Max başını geriye, çimlere doğru atarak bir kahkaha patlattı. "Ne demek istediğimi anladın ama, değil mi?"

"Galiba sende... Sıcak bir havan var ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil."

"Otoyoldaki dinlenme tesisleri gibiyim. Çay içip tost yiyebilecekleri bir yer olduğunu biliyorlar. Benimle ne yaşayacaklarını biliyorlar. Tanıdık geliyor. Erkekler tanıdık olanı sever. Öyle olmadığını zannederler ama öyledir."

Şarabı bitirdikten sonra yaz aylarının karanlık ve serin gün batımında Archway'e doğru yürüdük. Kadınlar Göleti'nin kapısında durup içeri, toprak yola baktık. İnce dalların siyah siluetleri, çivit mavisine dönmüş gökyüzünün üzerinde Çin porselenlerindeki desenleri andırıyordu.

"Keşke seni içeri sokabilseydim. Gizlice girebiliriz aslında," dedim ama kurallara her zaman uyan biri olduğum için pek de heveslı değildim.

"Hayır," dedi. "Anlatsan yeter."

"Şu sol taraf," dedim işaret ederek. "Herkesin bisikletlerini bıraktığı yer. Yolun biraz ilerisinde, sağda, insanların 'çayır' dediği bir çimenlik var. Yunan mitolojisinden bir sahne gibi görünen yer orası. Yazın büyülü bir yere dönüşüyor. Elinde kutu cin toniklerle çimlere uzanıp keyif çatan yarı çıplak kadınlardan oluşan bir halı gibi oluyor. Daha ileride, sağ tarafta da gölet var."

Ninova

"Ne kadar derin?"

"Çok derin. Dibi görünmüyor ve ayağın değmiyor. Ayrıca yazın bile soğuk oluyor. Ama çoğu kadın soğuk değilmiş gibi davranıyor. Baharda etrafında minik ördek yavruları yüzüyor. Katherine'in bekârlığa vedası için buraya yüzmeye gelmiştik. Geçen sene gündönümünde de Lola sabahın köründe beni buraya sürükleyip bir ritüel yapmaya zorladı."

"Pagan mı ki?"

"Hayır, sadece nevrotik. Burası Londra'da en sevdiğim yer. Eğer kızım olursa, kadınların bedeni ve gücü hakkında eğitim vermek için her hafta buraya getiririm."

"Bak işte. Tam da bu yüzden hepinizden korkuyoruz."

"Korkuyor musunuz?"

"Tabii ki. O yüzden tarih boyunca sizi susturmaya, hapse atmaya, ayaklarınızı bağlamaya ve gücünüzü elinizden almaya çalışmışız. Çünkü bizim kadar özgür olursanız başımıza gelebileceklerden çok korkmuşuz. Çok acıklı aslında."

"Korkacak ne var ki?"

"Çok şey var. Siz birbirinizle erkeklerin asla yapamayacağı şekilde iletişim kurup senkronize olabiliyorsunuz. Kendi bedeninizin içinde gelgitleriniz var. Anaçsınız, sihirlisiniz, doğaüstüsünüz ve bilimkurgu gibisiniz. Bizse anca... Kendi karnımızın üzerine boşalmayı ve birbirimize vurmayı beceriyoruz."

"Bir de otoparklarda havadan sudan konuşmayı."

"Onu bile zar zor yapabiliyoruz."

"Bir de sigortayı değiştirebiliyorsunuz."

"Ben onu da yapamıyorum."

Ona iyice sokulup "Kız gibisin," diye fısıldadım.

"Keşke," dedi ve beni korkuluklara yaslayıp öptü. Burnumuza toprakla suyun o nemli, yosunsu kokusu geldi. Kanallarda yüzen Special Brew kutularının ve göllerdeki nilüferlerin yaydığı, İngiltere'ye özgü bir kokuydu bu.

Eve kadar el ele yürüdük. En son öğrenciyken Joe'yla böyle yürümüştüm. Vaatler ve mutluluklarla dolu bir zamana geri dönmüş gibi oldum. Sanki yine gençtim ama bu kez özgüvenimle maaşım vardı ve eve dönmem gereken bir saat yoktu. Max'le birlikte günlük

Ninova

hayatıma; yani hasta bir baba, dağılan arkadaşlıklar ve her ay ödenmesi gereken ipotek borcuyla dolu hayatıma paralel ilerleyebilecek ikinci bir hayat keşfetmiştim. Gerçekliği düşündüm. Geçen yıl çıkan siyatik ağrımı, karşılayamadığım fizyoterapiyi, duşakabinimin fayansları arasındaki inatçı küfü, bir türlü tam olarak anlayamadığım haberleri, hiçbir zaman oy kullanmadığım yerel seçimleri, muhasebecimden gelen, "Nina, sanırım kafan karışmış," diye başlayan e-postaları... Max'in ellerimiz aracılığıyla içime işleyen sıcaklığını hissettikçe, erişilmezmişim gibi geldi. Gerçeklik ne kadar uğraşırsa uğraşsın, istediği kadar mesaj, e-posta atıp arasın, Max'le birlikteyken bana erişemezdi sanki.

Apartmanın içine kadar bana eşlik edip merdivenlerden çıktı; lekelerle dolu gül kurusu bir halıyla kaplı, duvar kağıtları soyulmaya başlamış, kirli ve çıplak ampulden yayılan sarı ışıkla aydınlanan sahanlıkta durdu. Centilmenlikten mi, baştan çıkarmak için mi yaptığını anlamıyordum. Zaten belki ikisinin de amacı aynıydı. Kapının pervazına yaslandım.

"Tabii ki seni davet etmeyi çok istiyorum," dedim.

"Zorunda değilsin."

"Sadece diyorum ki, yani... Olgun davranmalıyız. Beklemeliyiz." Bu dediğimde kısmen samimiydim çünkü yatağımın üstünde bir çamaşır yığını olduğunu biliyordum. Muhtemelen banyoda içi dışına çıkmış halde duran külotlar vardı. Sabah çay yapacak süt yoktu. Bir de büyük ihtimalle bilgisayarda açık duran bir sekmede şu tarz bir soru yazıyordu: *32 yaşındaki bir kadının meme ucunda kaç kıl olması normaldir?*

"Acelemiz yok."

"Eve nasıl döneceksin?"

"Otobüsle." Bir sessizlik oldu. Sonunda, "İyi geceler," dedi.

"İyi geceler," diye yanıtladım. Eğilip dudaklarını çıplak omzuma dokundurdu, sonra da sağ kolumun arkasından bileğime kadar öptü. Kalçamdan tutarak vücudumun diğer yanına geçti ve sanki ağzıyla ölçü alıyormuş gibi, sol kolumun arkasını da yavaşça öptü. Tenim sanki streç film kadar ince ve saydamdı; öyle ki, içimi gördüğüne yemin edebilirdim. Gitmek üzere arkasını dönünce içgüdüsel olarak elinden tutup geri çektim. Beni antrenin duvarına yasladı ve açlığını giderebilecek tek şey benmişim gibi öptü.

Ninova

Şimdi geçmişe bakınca anlıyorum ki, Max'le geçirdiğim ilk gecede geçmişindeki sevgililerin izlerini aramışım. İçindeki hayaletlere ulaşabilmek için içime girmesini istemişim. Kim olduğuna dair hiçbir bilgim yokken, ellerinde kimlerin silinmeyecek parmak izlerinin kaldığını anlamaya çalışmışım. Avucunu ağzıma bastırdığında, özgürlüğü kaybolarak tatmak için sevişen bir kadının siluetini görür gibi oldum. Tenimi avuçladığında benimkinden çok daha yumuşak bir vücudu sevmiş olduğunu hissettim. Dudakları ayaklarımın altını öptüğünde bir kadını bütünüyle taparcasına sevdiğini, ayak parmaklarının kemiklerinden kalçalarının kıvrımına kadar her parçasını, tenine bulaşan kanından çarşaflarındaki parfümüne kadar her şeyini tanıdığını anladım. Uyurken bana bir sıcak su torbasıymışım gibi sarıldığında, geceler boyunca başka bir bedenle aynı yatağı paylaştığını ve birlikte o yatağı bir vahaya çevirdiklerini gördüm.

Sabah işe gitmek için erkenden kalktı. Duş almadı çünkü beni teninde parfüm gibi taşımak istediğini söyledi. Son bir kez öpüp kalktı ve gitti. Yatakta tüm kirliliğimle kediler gibi keyifle gerinirken, apartmanın koridorundan geçip ağır giriş kapısını kapadığını duydum. Ama varlığını hâlâ hissedebiliyordum; su buharı gibi görünmezdi ve etrafımı sarmıştı. Max o gece yine bana geldi ve uzun süre de gitmedi.

Ninova

5

Sonraki ayın dönüm noktalarını daha rahat, daha akıcı bir tempoyla geçtik. Birbirimize analiz edilip yorumlanması gereken, Lola'nın anafikrini çıkarmakla yükümlüymüş gibi davrandığı hesaplanmış mesajlar yazmayı bırakıp telefonlaşmaya başladık. İletişimimiz düzenli bir hal aldı. Birbirimizin ne yaptığını bildiğimiz ve hal hatır sormak için her hafta sürekli haberleştiğimiz bir döngüdeydik. Haftada üç-dört kez görüşüyorduk. Sinemada arka sıralarda öpüştük. Çayı nasıl içtiğimizi öğrendik. Öğle arasında onun işyerinde buluştuk ve ofisinin yanındaki parkta jambonlu ve turşulu sandviçler yedik. Bir sergiye gittik, resimlerden bir şey anlamasam da gündüz vakti el ele tutuşmanın büyüsüne kapıldım. Sonra, evini gördüm. Eve beyaz tonları hâkimdi; genel olarak düzenliydi ama yaşanmışlığını da yansıtıyordu; üzerinde gezine gezine yıprattığı püsküllü halıları, yerlerde yığınlar halinde duran plakları ve her boş yüzeyde kitaplardan oluşan kuleleri vardı. Mutfak dolaplarında uzaktaki iyi niyetli teyzelerinin Noel hediyesi olarak verdiği komik kupalar diziliydi. Macera sporlarında kullanılan eski püskü eşyalardan, botlardan, dalış kıyafetlerinden, kasklardan oluşan yığınlar vardı. Koca evde sadece tek bir fotoğraf vardı. Gözleri kapalı, gülümseyen bir adamın, beyaz saçlı küçük bir çocuğun başını koklarken çekilmiş siyah beyaz bir karesi. Adamı bir kez sordum, sonra da o konuyu hiç açmadım. Max de ben de üzerinde "baba" yazan kilitli odalarımızın etrafından dolanıyor ve hiç dile getirmesek de ne kadar önemli olduklarını içten içe anlıyorduk.

Geceleri ve sabahları uyanır uyanmaz birbirimizin bedeninde keşif gezilerine çıkıp sınırlarımızı genişlettik. Birbirimizi sömürgeleştirdik; yanından ayrıldıktan sonraki günler boyunca nerelerde gezdi-

Ninova

gini, nereleri öptüğünü, ısırdığını, sıktığını görmeye devam ettim. Sanki sınırlarının sonuna hiç ulaşamayacakmışım gibi geliyordu.

Yayıncımın ofisinin resepsiyonunda otururken, birkaç gece önce beni yatağa bastırırken bileğimde bıraktığı hafif morluğu yokladım. Artık altın bir mücevher gibi sararmıştı. Şirketin Soho'daki tarihi bir binada yer alan ofisindeki rafları dolduran yüzlerce kitaba göz gezdirdim ve *Lezzet*'in adaçayı yeşili sırtını gördüm. Editörüm Vivien'la ilk toplantıma geldiğimden beri hissettiğim o aidiyet duygusunu tekrar hissettim. Bu güven duygusunun çok safça olduğunu biliyordum. Yayıncının çocuğu değil, ürünüydüm ve ürünlerin kaderi, çocuklarınkinden bile daha belirsizdi.

Çatallı ve uyuşuk bir erkek sesi "Nina?" diye seslendi. Dönüp bakınca, ironik bir hava katacak şekilde paspas gibi kestirilmiş bakır rengi saçları, eşofman altının içine soktuğu kısa kollu Hawaii gömleği ve spor ayakkabılarıyla, 20'lerinin başlarında bir adam gördüm. Gözkapakları yarı açık jaluziler gibi düşüktü.

"Evet. Merhaba," dedim.

"Vivien'la mı görüşmeye gelmiştin?" diye sordu. Ağzındaki sakızı adeta piyango çekiliş makinesinde dönen toplar gibi oradan oraya dolaştırıyordu.

"Evet."

Başıyla hafifçe işaret ederek, "Bu taraftan," dedi. Sanki ayakkabı değil de mukavvadan kutular giymiş gibi, ayaklarını sürüye sürüye asansöre yöneldi.

Vivien camla ayrılmış bir toplantı odasında kamburunu çıkararak oturmuş, başını önündeki kâğıda eğmişti. Omuz hizasındaki dağınık kâküllü sarı saçları, geçmişinde çok partiye gitmiş gibi bir izlenim veriyordu. Saç kesimi o yaşta bir kadına çok yakışıyordu ama yaşlanmış bir rock efsanesine de gayet uyabilirdi. 50'lerinin ortalarında olduğu yüzündeki hafif sarkmadan ve gözlerinin süt mavisi tonundan anlaşılıyordu; ama hâlâ okulun en güçlü ve en popüler kızlarında olan türden bir enerjisi vardı. Kararlı, titiz, kendinden emin ve muzipti. Skandalları, dedikoduları ve sansasyonel hikâyeleri seviyordu. Görkemli bir dünyada yaşıyordu; sağlam bir çevresi vardı, tarz ve zevk sahibiydi ama kendisi gösterişten tamamen uzaktı ve bu da onu daha ilginç kılıyordu. Kitap kurduydu, gözlük-

lüydü, nereye giderse gitsin düz kesimli cinsiyetsiz bir gömlekle siyah pantolon giyerdi. Köşeli gözlüklerinin çerçevesi aşırı kalındı ve her zaman kocaman, geometrik şekilli küpeler takardı. Bütün aksesuvarlarını "değişik" oldukları için seçtiği belliydi.

Ama Vivien'in en büyüleyici özelliği, guruluğuyla karşısındaki herkesi etkisi altına alabilmesi ama didaktikliğinin bağımlılık yaptığının farkında olmamasıydı. Gelişigüzel söylediği bir söz, onu duyan kişi için bir anda esaslı bir gerçeğe dönüşürdü. Bir keresinde bana, "Eğer menüde dilbalığı varsa mutlaka dilbalığı söyle" (hep dilbalığı söylüyorum) ve, "Gül dışındaki tüm kokular rüküştür" demişti (o günden beri sadece güllü parfümler kullandım.) Kendi düşüncelerine ve içgüdülerine bu kadar güvenen başka bir kadınla tanışmamıştım ve bu, izlemesi insana güç veren bir şeydi.

Ben odaya girince Vivien ayağa kalkıp iki yanağımdan öptü.

Sesli harfleri dolu dolu, sessizleriyse bastıra bastıra söyleyerek, "Muhteşem Nina," dedi ve omuzlarımdan sıkıca tuttu. "Konuşacak çok şey var." Beni içeri getiren adama dönerek, "Şimdi, Lewis," dedi, "beni dikkatle dinle lütfen. Buradaki berbat makineden değil, aşağıdaki dükkândan iki kahve istiyoruz. Nina, yağlı sütlü *flat white* içer, ben de sütsüz, duble espresso. Aklında tutabilir misin?"

Kapının pervazına yaslanmış çocuk, "Sade kahve mi yani?" dedi.

"Evet, ama 'sade kahve' dersen istediğimden farklı bir şey verirler. Kendine de bir kahve al."

"Ben kafeini bıraktım, sessiz katil olduğunu yazmışlar..."

Vivien aceleyle, "Pekâlâ Lewis, teşekkürler," dedi ve bezgin bir gülümsemeyle bana döndü. Kapı kapandı, Lewis de ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı. "Bugüne kadar hep küt saçlı, bez çantalarla gezen ve Sylvia Plath seven hevesli kızlarla çalıştım. Bu sefer farklı bir asistan denemek istedim."

"İyi mi bari?"

"Feci." Küt saçlı, Oxford ayakkabı giymiş, ciddi görünümlü bir kız cam kapıyı hafifçe tıklattı. Vivien ona döndü, "Efendim?" Kız gergin bir biçimde saçlarını kulağının arkasına atarak içeri girdi.

"Vivien, kusura bakma ama bu toplantı odasının önümüzdeki üç saat boyunca kullanılmaması gerekiyordu."

Ninova

"Neden?" diye sordu Vivien.

"Çünkü binadaki tüm çalışanların 'Merdiven Kullanma Haftası' konuşmasına katılması istendi."

"'Merdiven Kullanma Haftası' konuşması ne ki?"

"Desteklediğimiz bir devlet girişimi. Kalp sağlığını korumak için insanları asansör yerine merdiven kullanmaya teşvik ediyoruz." Vivien boş gözlerle kıza baktı, daha fazla açıklama bekliyordu. "Bunun önemini anlatacak biri geldi."

Vivien ifadesizce, "Söz konusu bile olamaz," diyerek bana döndü. Kız kapının eşiğinde birkaç saniye oyalandıktan sonra çıkıp gitti. "Bizi ne saçmalıklarla uğraştırdıklarına inanamazsın. Sevgili Malcolm'ı da bunlar kaçırdı bence. En iyi tasarımcımızdı."

"Olamaz, kesin gitti mi?"

"Evet, sinir krizi geçirdi. Evini satıp Belçika'ya taşındı. Ama Belçika bana delirmek için fevkalade bir yer gibi gelir, o yüzden onun adına seviniyorum." Bu da kullanacağım cümlelerinden bir başkasıydı. Bir gün biri bana Belçika'dan bahsettiğinde, kendimden emin bir şekilde, "Delirmek için fevkalade bir yer," diyecektim.

"Gelelim *Ufak Mutfak*'a. Tanıtım planı ortaya çıktı gibi, bu hafta tüm bilgileri sana e-postayla göndereceğiz."

"Harika."

"*Lezzet* de satmaya devam ediyor, geçen ay satışların yükseldi. Çok iyi bir şey bu."

"Umarım bu kitap *Lezzet*'i beğenenleri hayal kırıklığına uğratmaz."

"Hayır, hayır," dedi elini sallayarak. "Senin sesinle, yani ilk kitaptaki sesle yazılmış ve üstelik küçük mekânlarda yemek pişirmek, misafir ağırlamak ve yiyecekleri saklamak gibi çok yaygın bir meseleyi ele alıyor. Kesin satar."

"Umarım."

Güven verici bir ifadeyle başını aşağı yukarı sallayarak, "Eminim," dedi. "Ama şimdi biraz tatsız bir haber vereceğim."

"Dinliyorum."

"Üçüncü kitap. Hafta sonu sunumuna baktım."

"Ve beğenmedin."

"Maalesef."

Ninova

Vivien'ın dobralığı çok hoşuma gidiyordu. Yayıncılık ve gazetecilikteki o dolambaçlı yorumlara tahammül edemiyordum. Bir derginin yayın yönetmeninin, "İçinde çok hoş şeyler var," derken neredeyse her zaman, "Bunda işimize yarar pek bir şey yok," demek istediğini anlamam yıllarımı almıştı. Vivien'la iş ilişkimizin verimliliği, dürüstlüğümüzden kaynaklanıyordu.

"Dinliyorum," dedim.

"Sıkıcı. İlgi çekici değil."

"Tamam."

"Biraz da..." Doğru kelimeyi aradı. "Fazla teferruatlı. Kim bütün malzemeleri takvimden takip etmek ister ki? Anca fazla boş zamanı veya parası olan birinin hobisi olabilir bu."

"O kısmı biraz daha yerel bir yaklaşımla ele almayı düşünüyordum. Yiyecekleri mevsiminde, kendi ülkenden temin etmenin yolları gibi."

"UKIP[1] kafası gibi olmuş biraz."

"Öyle mi?"

Burun kıvırdı. "Biraz."

"Yani yiyecekleri mevsiminde tüketme olayına girmiyor muyuz?"

"Bence çıkaralım. Bence en başa dönüp yeni bir tema düşünmeliyiz."

Üzülmüştüm çünkü araştırmak ve sunumu hazırlamak bir aydan uzun sürmüştü. İlgileniyormuş gibi görünmek için not defterimi çıkarıp bir daha bakmayacağım birkaç kelime yazdım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Yani, maalesef şu an aklımda belirli bir şey yok. Sadece şunu biliyorum, okuyucuların kişisel bir şey istiyor. Tutkulu bir şey."

"Tüm hayatımı *Lezzet*'te yazdıktan sonra daha fazla kamusal arınma yaşayabilir miyim bilmiyorum Viv."

"Hayır, o dehşet arınmaları falan bırak. Sadece insani bir şey istiyoruz."

"İnsani. Tamam."

1. UK Indepence Party: Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi. AB'ye mesafeli bakan, Britanya'nın birliğini savunan milliyetçi sağ görüşlü parti. (Y.N.)

Ninova

"Bir düşün. Birileriyle muhabbet et. Biraz hayatını yaşa, sonra tekrar gel."

Sayfanın en üstüne "Biraz hayatını yaşa" yazıp iki kez altını çizdim.

"Tamamdır."

"Başka ne üzerinde çalışıyorsun bu aralar?"

"Haftalık köşe yazılarıma devam ediyorum. Esnek vejetaryenlik üzerine uzun bir yazıyı bitirdim. Şimdi de İngiltere'de üretilen şaraplarla ilgili bir şey yazıyorum. Ha, bir de konut kredimi ödemek için yine ruhsuz bir markayla işbirliği anlaşması imzaladım."

"Ne kadar ruhsuz?"

Pişman bir ifadeyle, "Yoğunlaştırılmış süt," dedim.

"Of."

"Şimdi de yoğunlaştırılmış sütle yapılan 10 leziz ve dâhiyane tarif bulmam gerekiyor."

"Misket limonlu pie. Normalden çok daha fazla misket limonu kullan. Parmaklarını yerler. Bir de ev dondurması."

"Her şeye bir cevabın var."

"Evet. Asıl konuya gelelim. İnternetten biriyle tanışma macerası nasıl gidiyor? Çok merak ediyorum."

"İyi gidiyor! İlk buluşmadan neredeyse sevgiliyle döndüm."

"Ciddi misin?"

"Sanırım öylesine takılmayı beceremediğimi kabul etmem gerek."

"Olabilir. Ben takılmayı daha çok severdim. Hatırladığım kadarıyla zararsız bir eğlenceydi, arada bir hastalık kapıyordum ama o da büyük bir sorun olmuyordu."

"Maalesef benim yapıma uymuyor sanırım. Denedim."

"Eh, o zaman iyi ki birini bulmuşsun. Nasıl biri?"

"Muhasebeci. Doğasever."

"Tipi nasıl?"

"Uzun boylu, geniş omuzlu, kumral. Takım elbise giymiş bir mağara adamı-sörfçü karışımı gibi."

"Şahaneymiş."

"Aslında sana bir şey danışacaktım."

Memnuniyetini belli eden bir ifadeyle, "Tabii," dedi.

"Eski sevgilimle yemeğe çıkacağım da..."

"O ayıcığa benzeyen sevimli adamla mı?"

Ninova

"Evet. Hâlâ yakın olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Başıyla onayladı. "Sence ona biriyle görüştüğümü söylemeli miyim? Birbirimize karşı dürüst olacağımıza dair söz vermiştik ama ona söylemek... Ne bileyim, gereksiz mi olur? Çok da umurundaydı çünkü."

Arkasına yaslanıp eliyle seksi ve karışık saçlarını düzeltti. Sanki beynindeki aşk ve hayat tavsiyeleri musluğunu açmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi birkaç saniye sonra. "Söylemelisin."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama çok hassas davran. Erkekler bütün eski sevgililerine karşı her zaman bir şeyler hissederler. Kendileri farkında olmasa bile o alev için için yanar. Kadınlarınsa o ateşi tamamen söndürmesi gerekir."

Sinemanın önünde Joe'yu bekliyordum. 15 dakika kadar gecikmişti. Marlon Brando'nun oynadığı *Batıda Vuruşanlar*'ın akşamüstü matinesine gidecektik. İkimiz de Western filmlerine takıntılıydık ve bu filmleri izleyecek başka bir tanıdığımız yoktu. Ahlaki muğlaklıkların olmadığı, iyi adamların ve kötü adamların net bir şekilde ayrıldığı bu filmlerin basitliği bize huzur veriyordu. Bir adamın, başka bir adamın atını sırf beğendiği için çalmasını konu alan *Batıda Vuruşanlar*'ı özellikle seviyorduk. "At" kelimesini "altın", "silah" ya da "kadın"la değiştirirseniz gelmiş geçmiş tüm Western'ların konularını özetlemiş olursunuz.

Ayrıldıktan sonra ilişkimizin neredeyse tamamını arkadaşlığımıza taşıyabilmiştik. Hâlâ Western izliyorduk, işte sorun yaşadığımızda hâlâ ilk birbirimizi arıyorduk, ortak anılarımızın ayrıntıları hakkında hâlâ didişiyorduk. Dinamiğimiz hiç değişmemişti, sadece artık seks yapmıyorduk. Zaten ilişkimizin son döneminde o kadar az seks yapıyorduk ki, bu durum bizi arkadaşlığa hazırlayan bir geçiş dönemi işlevi görmüştü.

Evimizdeki o iki günlük son ayrılık konuşmamızda cinsel hayatımıza ne olduğunu detaylıca irdelemiştik. Birbirimizi çekici bulmadığımız için değildi bence. Sadece artık birbirimizi heyecana veya cinsel uyarılmaya açılan bir kapı olarak görmüyorduk. Rahat, tanıdık ve güvenli olana açılan birer geçide dönüşmüştük. Yıllar boyunca yeni deneyimler yaşamak, sabaha kadar oturup konuşmak, yeni şeyler keşfetmek istediğim kişi Joe'ydu. Ama zamanla bu değişti ve hayatımı birlikte geçirmek istediğim insan olmaktan çıktı.

Ninova

Artık eve Tayland yemeği söyleyip olan biteni anlattığım insan olsun istiyordum. Maçın kendisi değil, maç sonrası yorumu olsun istiyordum. Fotoğrafın kendisi değil, çerçevesi olmasını istiyordum. İşte seks yapmayı da bu noktada bırakmıştık.

Kısa ama yapılı bir adam olan Joe'nun bana doğru ağır ağır yürüdüğünü gördüm. Üzerinde oldum olası nefret ettiğim gömleğimsi ceketlerinden biri vardı ve o an, Max'le her açıdan ne kadar farklı olduklarını gördüm. Max kendinden emin ama coşkusunu ölçülü gösteren biriydi, Joe ise eğlendirmeye hevesli bir yavru köpek gibiydi. Max ciddiydi, Joe ise insanları güldürmek için her şeyi yapar veya söylerdi. Joe yumuşak hatlı ve dolgun yanaklıydı, Max ise keskin hatlı ve heybetliydi. Joe oyuncak ayı gibi güvenli ve huzur vericiydi, Max ise bir aslan kadar tehlikeli ve ihtişamlı. Joe bir bar masasında birinin onunla ilgili espri yapmasını sabırsızlıkla bekliyormuş gibi görünüyordu, Max ise başrol oyuncusu gibiydi.

Nefes nefese kalmış bir vaziyette yanıma geldiğinde, "Geç kaldın," dedim.

Beceriksizce sarılıp, "Biliyorum," dedi. "Kusura bakma."

"Bahanen ne? Bahane uydurmaya vaktin kalmadan hemen söyle hadi."

Kendi verimsizliğine her daim şaşırdığı için, kızıl-kahve sakalını kaşıyarak, "Bahanem yok," dedi. "Bütün gün aylaklık ettim."

"Xbox'taki futbol oyununu mu oynadın?"

"Biraz, evet."

"Lucy geç kalmana aldırmıyor mu?"

"Lucy'yi asla bekletmem, Tanrı aşkına."

"Sadece beni mi bekletiyorsun?"

Ceketini, yani kendi tabiriyle "jeket"ini çıkarırken gözlerini devirip sabırlı bir gülümsemeyle baktı. "Bu kadar âcizane davranma," dedi ve bir yandan da haki tişörtünü tombul göbeğinin altına doğru çekiştirdi.

"Âciz değilim, sadece şu anki sevgilinin yıllarca yaptığım eleştirilerin meyvesini toplamasını ama eski sevgilinin hâlâ aynı saçmalıklara katlanmak zorunda kalmasını ilginç buluyorum."

Kolunu omzuma atıp, "Hadi ama," dedi. Koltukaltı, vefat etmiş bir büyükannenin parfümü kadar tanıdık gelmişti. "Sana sadece sine-

Ninova

mada içtiğin o devasa kolalardan ısmarlayayım, ne dersin? Sen de her zamanki gibi hepsini lıkır lıkır içip sürekli tuvalete gider, milleti sinir edersin." Omzum koltuk altına gömülürken, ben de beline sarıldım.

Filmden sonra Londra'daki en iyi *pho*'lardan[1] birini yaptığı söylenen, ayrıca o hafta köşemde yazacağım bir Vietnam restoranına gittik. Yiyip içmeye aristokratlara yaraşır bir coşku duyan Joe, benimle bu tür gastronomik keşif gezilerine katılmaktan büyük keyif alırdı.

Erişteli çorbalarımızı höpürdeterek içerken, "İşler nasıl?" diye sordum.

"İyi, spor dünyasında halkla ilişkiler yapmak ne kadar tatmin edici olabilirse."

"Hâlâ başka bir ajansa geçmeyi düşünüyor musun?"

Tişörtüne bir bebek önlüğü gibi sıkıştırdığı peçeteyle ağzını sildi. "Olabilir. Sanırım insan 30'lu yaşlarında mükemmel kariyer fikrinden biraz vazgeçiyor. İş dışında o kadar çok eğleniyorum ki, belki de işin fena olmaması bile yeterlidir. Maaşım iyi, iş arkadaşlarımla iyi anlaşıyorum. Nihayetinde ekmek parası işte." Joe'nun bu Chaucer tarzı esprilerinin, ona duyduğum arzuyu tehlikeye atmaması ne büyük rahatlıktı. "Sen nasılsın?" diye sordu. "Yeni bir olay var mı?"

"Pek bir şey yok, eve yerleşmeye çalışıyorum hâlâ. Param olmadığı ve yapılacak çok iş olduğu için, evi istediğim hale getirmem zaman alacak. Ama uzun vadeli bir proje gibi bakmak da hoşuma gidiyor."

Garsona bir bira daha getirmesini işaret ederken dikkati dağıldı ve dalgınca, "Evet, tabii," dedi.

"Bir de çıkacak yeni kitabıma heyecanlanıyorum işte."

"Okumak için sabırsızlanıyorum."

"Bir de biriyle görüşüyorum."

Ağzı açık kaldı. "Ne zamandır?"

Söylediğim şey çok da önemli değilmiş gibi davranmaya çalışarak, "Bir buçuk ay falan sanırım," dedim. "O civarda."

Başıyla onayladı, çubukları kâsesine daldırarak çorbanın içinde gizlenen erişteleri aradı. "Biriyle görüşmene sevindim. Bunca zaman kimseyle çıkmaman beni endişelendiriyordu."

1. Pirinç erişteli, otlar ve et veya tavukla yapılan Vietnam çorbası. (Y.N.)

Ninova

"Neden 'endişelendin' acaba?" dedim. Bana üstten bakıp sonra da sevgisinden yapıyormuş gibi görünmeye çalışmasına sinir olmuştum.

"Çok uzun zamandır kimseyle çıkmıyor gibiydin de ondan."

"Onu bilerek yaptım, kariyerimi yoluna koymaya çalışıyordum. Öğretmenliği bırakıp serbest çalışmaya geçtim, bir kitap yazdım, tek başıma ev aldım... Birileriyle çıkarken hepsini yapamazdım."

"Nerede tanıştınız şeyle?.."

"Max."

İsmi ağzında tartarcasına "Max'le," dedi.

"Bir çöpçatan uygulamasında."

"Oralara gireceğini hiç düşünmezdim."

"Artık başka çaremiz yok, kimse gerçek hayatta tanışmıyor. Lola'ya bak mesela."

"Ya, evet," diyerek şefkatle güldü. "Eski dostum Lola. O nasıl? Epeydir görmedim."

İnsanların Lola'dan bahsederken artık neredeyse her zaman "eski dost" kelimesini kullanması dikkatimi çekmişti. "İyi, hâlâ birileriyle takılıyor."

Ebeveynlerde görülen o gönülsüz coşkuyla "Ee, nasıl biri?!" diye sordu.

"Uzun," dedim. "Çok uzun."

"Uzunları sevmediğini sanıyordum."

"Ne saçma şey, ne zaman öyle bir şey dedim ki?"

"Konserlerde önünü kapattıklarından, arabada hep ön koltuğa oturduklarından şikâyet edersin sürekli. Hatta sırık gibi bir adama asla ilgi duymayacağını söylediğini bile hatırlıyorum."

"Max sırık gibi değil, yapılı." Joe farkında olmadan göğsünü kabarttı. Peçeteden yaptığı önlüğü kahverengi çorba lekeleriyle dolmuştu.

"Pek senin tarzın gibi durmuyor."

"Ben de Lucy'nin senin tarzın olduğunu düşünmemiştim," dedim ve cümlenin fazlasıyla kinayeli olduğunu fark eder etmez pişman oldum.

Joe gülümsedi, çubuklarını masaya koydu ve bambudan Amerikan servisini abartılı hareketlerle düzeltti. "Evlenme teklif edeceğim."

Ninova

"Ne?!"

"Aynen!"

"Ne zaman?"

"Bu hafta sonu."

"Vay be, çok şaşırtıcı," dedim.

"Öyle mi?"

"Aslında değil. 30'larımıza geldik, uzun süredir birliktesiniz. Pardon, neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum."

"Aylardır planlıyorum. Yüzüğü ben tasarladım."

"Sakin ol Richard Burton," dedim ve pasif-agresif bir şekilde kâsemdeki çorbanın üzerine bolca acı sos dökerken, sosları pasif-agresif bir şekilde kullanabildiğimi daha önce hiç fark etmediğimi düşündüm. "Erkekler 'Yüzüğü ben tasarladım' derken tam ne kastediyor ki acaba? Sabah pantolon seçmekte bile zorlanırsın sen."

"Yani, bir mücevher tasarımcısıyla oturup Lucy'nin beğeneceği şeyleri anlattım. Bak," diyerek telefonundan, etrafı minik yuvarlak taşlarla çevrili, küçük ve yuvarlak bir pırlanta gösterdi. Hayatımda akılda kalıcı bir nişan yüzüğü gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Çok güzelmiş Joe," dedim. "Gerçekten çok iyi tasarlanmış."

Sesimdeki hafif alaycı tonu fark etmedi ve, "Teşekkür ederim," dedi.

"Evliliğe bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum," dedim. "Hep çocuk yapmaktan bahsederdik ama evlilik hiç gündeme gelmezdi."

"Evet ama o seninleydi," dedi.

"Sağ ol be."

"Hayır, yani her insanla farklı bir gelecek planı yapılmıyor mu? Önce ne istediğine karar verip ona uygun birini bulmuyorsun ki. Biz evlenmemeye karar vermiştik. Lucy'yleyse en baştan evleneceğimizi konuştuk."

"Ne kadar baştan?"

"Epey başlardaydı sanırım. İlk buluşmalardan birinde."

"Seni evlilik fuarına götürdüğü randevu muydu bu?"

"Evlilik fuarı değildi," dedi sabırsızca. "Kız kardeşinin düğün ayakkabısını seçmek için gitmiştik."

"Çok ateşli bir buluşmaymış," dedim. "Lucy gibi kadınlar bunu nasıl başarıyor, anlamıyorum. Tanıdığım bütün heteroseksüel ka-

Ninova

dınlar ilişkilerinde 'ya erkeği kaçırırsam' diye duygusal anlamda paralize olmuş durumda. Bir de Lucy gibi istisnalar var; ne istediklerini biliyorlar ve, 'Patron benim, kurallar da bunlar, dediğimi yapacaksın,' diye açıkça söylüyorlar. Birçok erkek de buna bayılıyor gibi görünüyor. Sanki rahatlıyor falan gibiler."

"Evet, bana iyi geldi," dedi. Kalan çorbaları ahşap kaşıklarımızla, birkaç höpürtü dışında çıt çıkarmadan içtik.

"Sizin adınıza çok sevindim," dedim sonunda. "Evlendiğinizi görmek için sabırsızlanıyorum. Tabii düğüne davetliysem."

"Elbette davetlisin."

"Birbirimiz hakkında düşündüğümüz bütün o şeylerde..." dedim. "Uzun insanları sevmez, flört uygulamalarına girmez, asla evlenmek istemez... Ne kadar da yanılmışız, değil mi?"

"Yanılmamışız," dedi. "Büyüyormuşuz."

Eve dönerken, asla değişmeyecek bir şeye ihtiyaç duyduğum için, hata yapıp annemleri aradım.

"Alo?" Annem sabit telefonu sanki beşinci kez arayan bir pazarlamacıymışım gibi sinirli ve telaşlı bir ses tonuyla açtı.

Nazikçe, "Selam anne, benim," dedim.

"Hah, Nina, merhaba."

"Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Pek değil."

"Ne oldu?" Ne zamandır böyle oluyordu bilmiyorum; ama teselli bulmak için annemi her aradığımda kendimi ona terapi yaparken buluyordum artık.

"Kâbus gibi bir akşam geçiriyorum. Bu akşam yerel bir tiyatronun *Bir Bebek Evi* oyununa gidecektim ama..."

"*Bir Bebek Evi* Pinner'da nerede sahneleniyor ki?"

"Watford Halk Tiyatrosu'nda. Gloria'nın amatör tiyatro grubu oynuyor ve haftalardır gitmeyi bekliyordum. Bu gece kapanışı yapacaklardı. Bütün oyuncular çıkışta gece kulübüne gidecekti. Biz de tarih boyunca zulme uğramış kadınlardan biri gibi giyinip onlara katılacaktık. Bütün hafta kostümümle uğraştım."

"Ne oldu peki?"

"Akşamüstü Mary Goldman aradı. Baban, kocası Paul'ün ölümüyle ilgili bir taziye mektubu göndermiş ona. Sayfalarca yazmış,

Ninova

beraber futbol maçı izledikleri zamanları anlatmış, son yıllarda kendinde olmadığından ve pek iyi görünmediğinden bahsetmiş. Onun gibi özel bir adamı kaybettiği için çok üzgün olduğunu yazmış."

"Sorun ne peki?"

"Paul Goldman ölmedi."

"Ha."

"Hasta bile değil, sapasağlam."

"Tamam, pek hoş olmamış tabii. Ama belli ki bir karışıklık olmuş. Başka bir Paul mü ölmüş?"

"Hayır."

"Babama yakın zamanda ölen biriyle ilgili bir şey demiş miydin?"

Emin olamayarak, "Eh," dedi. Tam söylenmeye hazırlanmışken mantıklı sorular sormama sinir olmuştu. "Bu hafta Dennis Wray öldü ama Paul'la alakası yok ki. Dennis babanın iş yerinden eski bir arkadaşı, oysa Paul ve Mary'yle 30 yıldır arkadaşız."

"O yüzden olmuştur. Kafası karışmıştır, detayları ve zamanları karıştırıyor. Sadece her şeyi olabildiğince net söylememiz gerekiyor, zorluk çıkarmıyor yani. Nesnelerin şeklini biliyor da renklerini karıştırıyor gibi düşün."

"Bunlar Mary'nin umurunda değil, kadın perişan oldu. Gerçekten çok üzülmüş."

"Mary Goldman da çok adiymiş."

"Nina."

"Öyle ama. Babamın masumca bir hata yaptığı ortadayken, ölmemiş olsa da o sıkıcı ve yaşlı kocası hakkında onca güzel şey söylemişken, o kadar tepki vermesi adilik. Taksiye atlayıp partiye git bence. Saat daha dokuz."

"Gidemem artık, kostümü giymem çok uzun iş, partinin sonuna anca yetişirim."

"Ne kostümü giyecektin?" Annemin sabırsızlıkla bir şeylerle oynadığını duyabiliyordum; bir yandan aslında var olmayan bu anlamsız dramın her ayrıntısını anlatmaya can atıyordu, bir yandan da sorularımla onu bölmemden rahatsız oluyordu.

"Emily Davison kostümü. Kat kat etekleri giyip sonra da elbisenin arkasına büyük oyuncak at takmam gerekiyor ve şu an hiç uğra-

Ninova

şamam..." Arkadan bir ses geldi. "Nina'yla konuşuyorum. Konuşmak ister misin? Peki. Nina, baban seninle konuşmak istiyor."

"Selam Bızdık."

"Selam baba. Her şey yolunda mı? Bugün boşu boşuna epey bir dram yaşanmış galiba." Durumu biraz hafifletip normalleştirmek için zorla kıkırdadım.

"Paul ölmüş. Paul Goldman. Ne harika bir adamdı. Bir keresinde hep birlikte Göller Bölgesi'ne gitmiş, geyik görmüştük. Son zamanlarda pek iyi görünmüyordu ama insan yine de şaşırıyor." Arka planda annemin homurdanmasını duydum. "Akşam yemeğe mi geliyorsun?"

"Hayır baba, birkaç hafta sonra geleceğim."

Alice Harikalar Diyarında'nın banliyö versiyonundan fırlamış bir karakter gibi, gerçeküstü bir şaşkınlıkla "Birkaç haftacık mı kaldı?" diye sordu. "Vay be, zaman ne çabuk geçiyor."

"Annemin Paul ve Mary hakkında söylediklerini kafana takma, bu gece dışarı çıkamadığı için sinirlenmiş sadece." Arkadan annemin babama seslendiğini duydum.

"Ben gideyim. Annen çağırıyor."

Azimle neşeli kalarak, "Tamam baba," dedim. "Seninle konuşmak güzeldi, yarın tekrar ararım."

"Tamam Bızdık. Güle güle canım."

Telefonu kapamadım ve babamın kapama düğmesi yerine başka düğmelere bastığı için çıkardığı o tiz ve düz biplemeleri dinledim. Sonra annemin bezgin sesi giderek telefona yaklaştı.

"Şu düğmeye basacaksın Bill," dedi ve çağrıyı sonlandırdı.

Telefonu ceketimin cebine koyup başımı Hungerford Köprüsü'nden hızla geçmekte olan otobüsün camına yasladım ve Londra'nın ışıl ışıl siluetinin midemde düğümlenen o karmaşık duygularımı dağıtmasını umdum. Bir ebeveyne karşı duyulan acıma duygusu kadar tahammül edilmez, iç burkucu ve hüzünlü bir duygu tatmamıştım hayatımda.

Eve girer girmez yattım. Uyku konusunda hiç sıkıntı yaşamıyordum. Gece boyu dönüp duran ya da bebekleri gece açıkıp sürekli ağladığı için uyuyamayan arkadaşlarımı gördükçe daha da sevindi-

Ninova

ğim bir özellikti bu. Ama ilginçtir ki o gece yattıktan iki saat sonra, bahçeden gelen bir erkek kahkahasıyla uyandım. Perdeleri aralayınca Angelo'yla başka bir adamın plastik sandalyelerde oturup İtalyanca konuşarak sigara ve bira içtiğini gördüm. Camı biraz kaldırdım.

"Affedersiniz," diye fısıldadım. "Biraz sessiz olur musunuz? Uyuyordum da, uyandırdınız." Sustular, şöyle bir yukarı baktıktan sonra muhabbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Tekrar "Angelo," diye fısıldadım. "Angelo." Konuşmaya devam ettiler. "Angelo, pazartesi gecesi, saat 12.30. Cumartesi olsa anlarım ama pazartesi. Sabah erkenden toplantım var. İçeride konuşamaz mısınız?" Tekrar kahkaha atmaya başladılar ve bu kez sesleri sanki bateri zilleriyle komalardan oluşan gümbür gümbür bir orkestra gibi çıktı. Angelo'nun arkadaşı gülme krizine girmiş, Angelo'nun dizine vuruyordu. "Pardon!" diye yalvardım. Benim sesimi silmeye çalışır gibi, daha da bağırdılar. "ANGELO!" diye bağırdım. Başını tıpkı bir kukla gibi çevik ve ifadesiz bir şekilde kaldırdı.

Hafiften tehditkâr bir tonla, "Bana sakın. Köpekmişim gibi. Bağırma," dedi.

"İçeride konuşun."

"Hayır," dedi ve başını çevirdi. Pencereyi çarparak kapattım, üstüme bir kazakla palto, ayağıma da spor ayakkabılarımı geçirdim.

Bir telefon görüşmesi ve taksi yolculuğunun ardından Max'in kapısına vardım; rüzgâr çıplak bacaklarıma çarpınca sonbaharın geldiğini fark ettim. Max kapıyı açtı, ben de mahcup bir gülümsemeyle ona baktım. Beni holünün sıcaklığına ve kendine doğru çekti.

Disneyland'de tanıştığı karaktere sarılan çocuklar gibi beline sarılıp başımı göğsüne yaslarken, "Ne güzel sürpriz," dedi.

"Evde bir kadın yok, değil mi?"

"Üç tane var," dedi, saçlarımın arasına doğru. "Beni yataktan çıkardığın için çok da sinirliler."

Ona bakıp, "Eski sevgilimle garip bir akşam yemeği yedim," dedim. "Sonra annem ve babamla üzücü bir konuşma yaptım. Sonra da korkunç komşumla tartıştım."

Öptü beni. "Konuşmak ister misin?"

Ninova

"Hayır."

"Bir kadeh şarap ister misin?"

"Bir galon olsun."

Mutfağa geçtik, ben tezgâhın üzerine çıkıp oturdum, o da dolaptan iki kadeh aldı.

"Eski bir sevgilimle çıktığım herhangi bir akşam yemeğinin tuhaf olmadığı olmadı hiç," dedi.

"Biliyorum. Joe'yla bu işi çözdüğümüzü sanıyorduk ama belki de çözememişizdir."

Kırmızı şarabı kadehlere koyarken, "Ona dönmen için yalvardı mı, ne oldu?" diye sordu. "Biliyorsun, bu yasak."

"Hayır hayır. Evleniyormuş, beklemiyordum. Hiç evlenmeyeceğimizi söylerdik hep."

"Bunu duyduğunda nasıl hissettin?"

"Bilmem. Kıskanmadım ya da üzülmedim. Sadece kafamdan çıkaramadığım bir şey söyledi. Her yeni sevgilide, gelecekten ne beklediğine baştan karar verildiğini söyledi."

Kadehimi uzattı, sonra da kendininkinden bir yudum aldı. "Haklı sanki, değil mi?"

"Sanırım; ama hiç böyle düşünmemiştim. Önce ne istediğimize karar verdiğimizi, sonra bunu bizimle yapacak birini bulduğumuzu sanıyordum." Bez ayakkabılarımın bağcıklarını çözmek için eğildim. Ayakkabılar yere düştükten sonra ayaklarımı tezgâhın üzerine koyup dizlerimi çeneme doğru çektim.

Yanıma gelip ayaklarımdan çekiştirerek, "Şu seksi çoraplara bak," dedi. "Çıplak bacaklarınla çorapların beni delirtiyor." İki bacağımın arasında durunca ben de bacaklarımı beline doladım. Ne kadar mükemmel bir anda olduğumuzu düşündüm. Hafta içi bir gece vakti, mutfak tezgâhında sarmaş dolaştık. Yeni bir ilişkide, evdeki her şeyin erotik geldiği o kısacık dönemdeydik. Birinin kahvaltılık gevreğine süt koymasını ya da havluyla saçlarını kurulamasını izlemenin okyanusu izlemekten daha büyüleyici olduğu zamanlardaydık. Hani sabahları nefesinin ya da kirli saçlarının kokusunun bile heyecan verdiği; başka kimsenin giremediğini umduğunuz, yüksek duvarlarla çevrili o mahremiyet saraylarına bir adım daha yaklaştığınızı düşündüğünüz o zamanlarda. Heyecandan doyum

Ninova

noktasına ulaşıp sıradanlığı yeni bir oyun gibi denediğiniz zamanlarda. Eğer uzun vadeli bir ilişkiye dönüşürse sıradanlaşacak, o zaman tekrar seksi olmanın heyecanını arayacaktık. Randevu geceleri düzenleyecek, en güzel kıyafetlerimizi giyecek, mumlar yakacaktık. Hepimiz, gerçekten yakınlaşana kadar yakınmış gibi yapıp sonra da mümkün olduğunca uzun süre yakın kalabilmek için uzakmış gibi davranıyoruz. Kısa bir süre sonra çoraplarımız artık bize de baştan çıkarıcı gelmeyecek, kavga sebebi olacaktı (katlanmamış, kaloriferin üzerinde unutulmuş, çamaşır makinesinde bırakılmış). Ama şimdilik, çoraplarımız gizli ve kutsal bir şeyin sembolüydü.

"Tanrım, bu zamanları seviyorum," dedim. "Çoraplarıma bile eridiğin zamanları yani. Nasıl hep bu dönemde kalırız? Zamanı nasıl burada dondurabiliriz? Tekeşliliğin tüm kurallarını altüst etmenin bir yolu olmalı. Bir çeşit oyun hilesi olmalı."

"Hayır, hayır, hayır," dedi, kâkülümü arkaya doğru atıp önce alnımı, sonra yanaklarımı, sonra burnumun ucunu öptü. "Devam etmemiz gerek. Bütün yeni seviyeleri geçmemiz gerek. Çoraplarının gittikçe daha da seksi geleceğine eminim."

6

"Ben hamburger alacağım, ekmeği glütensiz olsun ve yanında da peynirli makarna." Lola kafamın karıştığını anladı. "Ne oldu?"

"Siparişin hiç mantıklı değil."

"Neden?"

"Çünkü makarnada glüten var."

"Evet ama en azından glüten miktarını yarıya düşürüyorum."

"Ama glütene alerjin ya vardır ya da yoktur," dedim. "Sigara değil ki bu az glüten almak çok glüten almaktan daha sağlıklı olsun. Un sadece bir malzeme."

Garson, "Buğdaysız makarna seçeneği de var," dedi.

Lola, "Iyy, yok, istemem," diyerek menüyü masaya fırlattı. Nereden başlayacağımı bilemeyerek bakakaldım.

"Ben peynirli, *jalapeño* biberli hamburger ve patates kızartması alayım," dedim. O sırada Lola'nın telefonu çaldı.

"Dur," dedi. "Kozmik alışveriş listemi kütüphanede unuttum." Telefonu açtı. "Alo?.. Evet, az önce konuşmuştuk... Evet, orada unuttuğuma eminim, o yüzden bir daha bakarsanız çok sevinirim... A4 kâğıdına yazılmış bir liste, içinde 'ikiz kız çocuk' ve 'kendi etkinlik şirketim' gibi kelimeler var... Tamam... Teşekkür ederim, çok sağ olun." Ardından telefonu kapadı.

"Lola."

"Ne?"

"Neden baştan yazmıyorsun?"

"Çünkü yaşam koçumla o listeyi hazırlarken özel bir ritüel yaptık ve baştan yapmak için yeni bir seansa verecek param yok. Biliyorum, sen bu tür şeyleri saçma buluyorsun ama insan... İnsan aşk sarhoşu olunca böyle şeyleri küçümsemesi kolay oluyor." İçkileri-

Ninova

miz bile gelmemişken Lola haftalardır bana söylemek istediği şeyi sonunda söylemişti.

"Bunun aşkla alakası yok, ikimiz bekârken de şapşal olduğunu düşünüyordum."

"Doğru," dedi. "Bu akşam benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bekârlar için düzenlenen etkinliklerden nefret ettiğini biliyorum. Hem artık teknik olarak bekâr da sayılmazsın."

"Saçmalama, her zaman yanında gelirim."

"Geçen hafta *ghosting*'e uğradım."

"O ne demek?"

"Birinin ayrılık konuşması yapmak yerine, aniden seninle iletişimi kesmesi demek."

"Neden *ghosting* deniyor peki?"

Akademisyen edasıyla, "Birkaç farklı teori var," dedi. "En yaygın olanı, sana olayı kafanda bitirme şansı vermeden hayatından kaybolan birinin, hayalet gibi aklına musallat olmasından çıktığı. Başka bir teoriye göre de biri sana mesaj yazarken çıkan, ama mesaj gönderilmediği için kaybolan üç gri noktadan çıkmış. O üç nokta hayalet gibi görünüyor diye."

"Anladım. Peki, hangi adamdı bu?"

"Jared. Hayır kurumlarında çalışan."

"Yapma ya! İyi birine benziyordu."

"Evet, hep öyle görünüyorlar zaten."

Lola'nın kalbini koruyacak bir Durex icat edebilmeyi o kadar çok isterdim ki.

"Seni ailesiyle tanıştırmak istediğini falan söylememiş miydi?"

"Evet," diyerek başını salladı. "Son görüştüğümüzde, 'Londra'dan biraz uzaklaşmak istersen, seni ailemle tanıştırmayı çok isterim,' dedi. Öpüştük, gitti ve bir daha da haber almadım. Üç hafta oldu. Dokuz mesaj attım; sınırım 10 mesaj. Sonuncuyu saklıyorum, ona şöyle güzel bir mesaj döşeyip ağzının payını vereceğim."

"Beraber yazalım."

"Bütün bunları konuşabildiğim tek kişisin." Lola bunu derken yaşarmaya başlayan gözlerini kapadı ve gelebilecek şefkat gösterilerini engellemek istercesine elini salladı.

Masanın üzerinden uzanıp ellerini tutarak, "Canım, ne oldu?" dedim.

Ninova

"Biriyle tanıştığın için çok mutluyum, yemin ederim," dedi. "Ama artık tamamen yalnızım. Geride bir ben kaldım. Hani işyerinde bütün yeni mezunlarla arkadaş olan kadınlar vardır ya, onlardan olacağım."

"Hayır, olmayacaksın! Öncelikle, ben hâlâ aynı insanım ve hâlâ aynı şeyleri yapabilir, aynı şeylerden konuşabilir ve aynı sıklıkta takılabiliriz. İkincisi, Max'le nasıl gideceğini hiç bilmiyoruz. İnsan bir ilişkiye başladı diye sonsuza kadar o defteri kapatmış olmuyor ki."

"Biliyorum ama sizin ilişkinizin yürümesini istiyorum. Arkadaşlarının mutluluğunu kıskanan o bekâr kadınlardan olmak istemiyorum, öyle biri değilim ben. Tanrım, bilmiyorum, belki de..." Lola telefonunu çevirdi; tanıdığım bütün 30 yaş üstü kadınların takıntılı olduğu regl takip uygulamasını açtı. Bezgince burnunu çekerek, "Of ya," dedi. "Âdet öncesinde de değilmişim." Garson sipariş verdiğimiz *Pinot grigio*'yu getirip kadehlerimize koyarken Lola da parıltılı düğmelerle dolu, Edward dönemi tarzındaki garip gömleğinin fırfırlı manşetiyle gözyaşlarını siliyordu.

"Bu akşam beni nereye götüreceksin?"

"Bir astrolojik çöpçatan etkinliğine. Herkesin doğum haritası çıkarılıyor, sonra astrolojik olarak en uyumlu kişiyle eşleşiyorsun."

Dikkatini dağıtabildiğime sevinerek, "Tamam," dedim. "Senin burcun neydi?"

"Tam bir klasik, dümdüz Balık burcuyum. Çok tahmin edilebilir tipleriz. Balık burcunu nerede görsem tanırım. Geçenlerde bir arkadaşımın beagle'ıyla tanıştım ve Balık burcu olduğunu hemen anladım!" Hassas bir durumda olduğu belliydi, o yüzden bu dediğiyle dalga geçmeden geçiştirdim.

"Çok ilginç."

"İdeal olarak bir Yengeç'le olmalıyım ama eve fazla düşkün olabiliyorlar ve garip bir şekilde genellikle sedef hastalığından mustarip oluyorlar. Yani, tabii ki sorun değil bu."

"Hımm."

"Sen Aslan'sın. Max'in burcu ne?"

"Hiçbir fikrim yok."

Heyecanla parmaklarını çapraz yaparak "Umarım Terazi'dir," dedi. "Terazi burcundan biriyle olmanı çok istiyorum. Rahat ama

Ninova

inanılmaz sadıklar, tam ihtiyacın olan şey. Üstelik şeyleri de kocaman oluyor!"

"Lola, yapma."

"Öyle ama."

"Penisini gördüm, Terazi olduğunu öğrenince sihirli bir şekilde büyümeyecek."

"Garip," dedi, burun kıvırarak. "Senin Aslan'a hiç benzemediğini düşünürdüm hep."

Burçlar hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen, bunun bir hakaret olduğunu anladım. "Hangi açıdan?"

"Sadece biraz... Fazla detaycısın."

"Sağ ol ya."

"Yok, iyi anlamda. Başaklardaki kontrollü enerjiden var sende."

"Diyorum ki acaba... Yani belki... Tüm bunlar uydurma olabilir mi?"

"Doğum tarihin mi? Olabilir tabii. Bazen doğum belgelerinde birkaç gün fark olabiliyor."

"Hayır, doğum belgem değil. Burçlar."

"Ha." Gözlerini hafifçe kısarak bu ihtimali zihninde canlandırmaya çalıştı. "Hayır," dedi.

* * *

Ertesi sabah, insana Google'da "inziva kampları" araması yaptırtan bir akşamdan kalmalıkla, kendimi yine kanepemden 17 kilometre uzaktaki Wandsworth Common parkında buldum. Aslında Katherine banyomu ne renge boyayacağımı seçmeye yardım etmek için bana gelecekti, sonra da yakında bir yerde yürüyüş yapıp öğle yemeği yiyecektik ama son anda çocuğu bırakamadığı için bu planı gerçekleştiremeyeceğini söyledi. Hiç şaşırmadım, anneliğin üstün kozlarından biri de buydu. Hatta bir keresinde buluşmamıza bir saat kala akşam yemeğini iptal etmiş, sebep olarak da sadece, "Sabah erken kalkmam gerekiyor falan," yazmıştı. Sanki çocuğumun olmaması, bana ertesi gün var olmama seçeneği sunuyormuş gibi.

Yaprakları ekim rüzgârında alev gibi titreşen sararmış tupelo ağaçlarının altında yürürken, "Peki, Lola birini buldu mu?" diye sordu.

Nirvana

"Hayır," dedim. "Etkinlikte 35 kadın, beş erkek vardı."

"Ne kötü bir organizasyonmuş."

"Evet, çok hayal kırıklığına uğradı. Ayrıca beş erkeğin beşi de hava grubundanmış ve Balık burçlarıyla hiç anlaşamazlarmış. Biz de zararın neresinden dönsek kârdır diye düşünüp bara gittik."

"Peki, sıradaki planı ne?"

"Bilmiyorum," dedim siyah bağcıklı botlarımla kuru otları eze eze yürürken. "Linx'teki lokasyon tercihini 15 kilometreden 80 kilometreye çıkardık çünkü Home Counties bölgesinde bekâr çiftçiler olduğuna dair bir şeyler duymuş. Ama sanki fazla zorluyor; sonunda sabrının tükenmeye başlayacağını görebiliyorum. Pes edebilir gibi sanki."

"Mark'ın düzgün arkadaşı var mı diye düşünüyorum," dedi. Bu soruyu tek bir cümleyle cevaplayabilirdim: *Hayır, yok.* Ama Katherine, evlilikle ilgili her şeyin uzmanı gibi davranma fırsatını kaçıramazdı. "Eski dostum Lola, onun için endişeleniyorum." İşte, yine aynı laf.

"Bebek nasıl?"

"İyi!" dedi, gri yün paltosunun altındaki küçük şişkinliği okşayarak. "Cinsiyetini öğrendiğimizi söylemiş miydim?"

"Neymiş?" diye heyecanla bağırdım.

Gülümseyerek, "İnsanlara söylememeye karar verdik," dedi.

O sabah 17 kilometre yol gelmiştim. 17 kilometre. İfadesizce, "Neden ki?" diye sordum.

"Aile arasında kalsın istedik."

"Hımm. İyiymiş."

"Evet, mutluyuz," dedi gizemli bir havayla. Sanki o Hollywood'un en gözde yıldızıydı da ben *Time* dergisinden evine çekim yapmaya gelmiş ısrarcı gazeteciydim. Hatta sayfayı gözümde canlandırabiliyordum; elmasları takıp takıştırıp sabahlığıyla kanepeye uzandığı bir fotoğraf. Manşette de "Katherine'le Geçirdiğim Hafta Sonu" yazıyor. "Bu aralar vaftiz annesi ve babasıyla ilgili müzakerelere başladık," dedi.

"Müzakerelere başladınız," dedim. "Bu süreçte BM'den kaç kişi görev alıyor?" İçindeki ikilemin yüzüne yansımasını izledim; espriye dahil olup benimle alaya mı alacaktı, yoksa ciddiyetini koruyup götlük mü yapacaktı, karar vermeye çalışıyordu.

"Önümüzdeki hafta genel kurul var," dedi. "*The New York Times*'ın manşetinde görebilirsin."

Gönülsüzce de olsa güldüm. En eski ve en iyi arkadaşım, ayakları yere basan eski haliyle yeni hayatı arasında sıkışmıştı; öz farkındalık ve mizah anlayışından uzaklaşarak yavaş yavaş erişemeyeceğim bir yere doğru sürükleniyordu. Ona, "İkisi *birden olamazsın*," demek istiyordum. "*Sen hangisisin, Katherine? Alaycı biri mi, götün teki mi?*"

Öğle yemeği için Katherine'in evine döndük. Saat ikiydi ve Mark hâlâ uyuyordu. Meğerse "çocuğu bırakamamak"tan kastı Mark'ın Olive'le ilgilenemeyecek kadar akşamdan kalma olması ve Katherine'in de kızı sabah annesine götürmek zorunda kalmasıymış. Mark gece dörtte gelip, sarhoşluktan anahtarını bulamayıp zili çalmış ve Katherine kapıyı açıp Olive'i uyandırdığını söyleyince, "Olive kim?" diye cevap vermiş. Katherine bu hikâyeyi, kocasından bahsederken genelde yaptığı gibi 'erkekler işte' havasında, gözlerini devirerek anlattı. Arkadaşlarımın uzun süreli ilişkilerine dışarıdan baktığımda evliliğin benim jenerasyonumdaki erkeklere, ironik bir biçimde, büyümemek için yeni bahaneler sağladığını görüp her seferinde şaşınyordum. Bir defasında, Olive'in yeni doğduğu zamanlarda, Mark bütün bir gününü Twickenham'da iş arkadaşlarıyla geçirip o kadar sarhoş olmuştu ki bir arkadaşının giysi odasında bayılmış, sabah kendi idrarına bulanmış halde uyanmıştı. Bu olayı hâlâ nesilden nesle aktarılacak sıcak bir aile anısı gibi anlatıyorlardı. Eğer Katherine ayrısını yapmış olsaydı ya sosyal hizmetlere haber verilirdi ya da en azından yeni anne olarak kendini kaybettiği ve çocuğunu ihmal ettiği konuşulurdu. Mark içinse sadece ragbiyle geçen uzun bir gündü.

Mark öğle yemeğimizin ortalarına doğru geldi. Ucuz berberlerin standart modeliyle kesilmiş kahverengi saçları liselilerinki gibi darmadağınıktı ve çenesinde kirli sakalları çıkmıştı. Hem şiş hem de havası kaçmış gibi görünen soluk yüzü tavan arasından çıkarılmış, havası inik bir şişme yatağı andırıyordu. Küçük gri gözleri kanlı ve çapaklıydı.

Do notası kadar açık ve net yargılayıcı bir tonla, "Gece uzundu, ha?" diye sordum.

Ninova

"Biraz, evet," deyip eğildi ve yanağımdan öptü. "Joe ile dışarıdaydık."

"Öyle mi? Neler yaptınız?"

"Aslında barda birkaç bira içecektik ama işler kontrolden çıktı. Sonunda bir iddiayı kaybetti ve 20 sterlin yedi."

"Yedi derken?"

Gülerek, "Evet, iki tane 10 sterlinlik banknot," dedi. Katherine yapmacık bir hayal kırıklığıyla gözlerini kapayıp başını salladı. "Sonra da Duck and Crown'ın önünde kustu ve bira almak için kusmuğun içindeki para parçalarını toplayıp birleştirmeye çalıştı!"

"Nasıl elimden kaçırdım ben bu cevheri?" dedim.

Mark imalı bir ifadeyle, "Nişanını kutluyorduk," deyip buzdolabına yöneldi.

"Sana söyledi mi?" diye sordu Katherine.

"Evet, teklif edeceğini söylemişti. Sonra da Instagram'da gördüm." Lucy'nin adeta Clarence House'tan haberler veren bir basın bülteni gibi yayımladığı fotoğrafı ve yazıyı görmemek imkânsızdı. İlk beğenen ve coşkuyla yorum yapanlar da Mark ve Katherine'di. Evli çiftler, yeni nişanlananlara böyle yapmaya bayılıyordu. Şık bir restoranda karşılaşan ünlülerin de böyle selamlaştıklarını hayal ediyorum.

Mark buzdolabının kapağının arkasından, "Kat sana evi gösterdi mi?" diye bağırdı.

"Hayır?"

Katherine de, "Ah," diyerek büfenin çekmecesinden bir kâğıt çıkardı. "Bir eve teklif verdik." Evin resmini ve açıklamasını bana doğru uzattı.

"Bu bok çukuru gibi şehirden çıkacağımız için heyecanlanmaya başladım," diyen Mark bir yandan da masaya cips, havuç dilimleri ve kokteyl sosisleriyle dolu bir tabak, humus dolu dev bir kâse ve bir kutu da haşlanmış mısır getirdi. Cuma geceleri diğer büyümemiş adamlarla birlikte dağıtmaya çıkarken o 'bok çukurundan' hiç de şikâyeti olmadığını hatırlatmayı çok isterdim.

Kâğıtta Surrey kasabasında yer alan, George dönemi tuğla evlerine benzetilmeye çalışılmış, işe gidip gelmeye uygun bir konumda, dört odalı, modern bir ev vardı. Evin fiyatını kâğıdın en üstüne, en

Ninova

az ev kadar abartılı bir şekilde, kalın harflerle yazmışlardı. Tek odalı küçücük dairemi alırken Lola'ya ne kadar hassas davrandığımı düşündüm. Onun hiçbir zaman böyle bir ev alamayacağını bildiğim için fiyatı saklamış, ev sahibi olmanın avantajlarını küçümsemiş, kirada kalmanın ne kadar özgürleştirici olduğunu söylemiştim. Katherine ise böyle bir nezaket göstermeyi gerekli görmüyordu. Son 10 yıl içinde Katherine ve Mark'ın hayatlarında olup biten her detayı ezberlemiştim. Sahip oldukları ve satın aldıkları her şeyi, düğünlerinin her ayrıntısı, bütün olası bebek isimlerini... Geleneklere göre, dönüşüm geçirmek yalnızca evli olanlara ait bir özellikti. Diğerleri olarak bizler, olduğumuz yerde saymaya devam etmeliydik.

"Çok güzel görünüyor," diye yalan söyledim.

"Çocuklar için şahane bir bahçesi var," dedi Katherine.

"Harika," derken bütün sıfatları tüketmeye başladığımı fark ettim.

Mark da, "Joe yeni bir adam bulduğunu söyledi," dedi ve büyük bir cipsi kepçe gibi kullanarak ağzına bir kokteyl sosis attı.

"Ya, evet! Nasıl biri?" diye sordu Katherine.

"Joe'nun dediğine göre kocaman bir herifmiş!"

"Joe görmedi ki," dedim.

"İnternette fotoğrafını bulmuş. İsa ile Hulk'ın karışımı gibi göründüğünü söyledi. Resmen kıskançlıktan çatlıyor. Çok komik."

"Saçmalama," dedim.

"Ya, adamı tanıyorsun. Sevilesi ama özgüvensiz bir çocuk işte." Mark bunu söylerken bir yandan da koca bir kaşık humusu doğrudan teneke mısının içine karıştırdı.

Katherine, "Ne zaman tanışacağız?" diye sordu.

"Yakında," dedim. "Önce Joe'yla tanışması gerek."

Mark, "İzlemeye gelebilir miyim?" diye sordu.

Birkaç hafta sonra Joe'yla görüştük. Onunla Max gelmeden bir saat önce buluşmaya karar verdim ki Max'in yanında son zamanlarda olup bitenleri konuşup onu yabancılaştırmayalım. Tarafsız bir sosyalleşme mekânı olsun diye, şehir merkezinden bir bar seçtik. Her şeyin mümkün olduğunca nötr olması gerekiyordu. Hayatımın en uzun ve en önemli ilişkisini yaşadığım ve hâlâ da hayatımın ve ar-

Ninova

kadaş grubumun büyük bir parçası olan bir adamla vakit geçirme fikrinin Max'i gerdiğini görebiliyordum. Ayrıca Joe'nun hayatımın en önemli ilişkisi konumunu kaybetme ihtimalinden rahatsız olduğunu da biliyordum. İkisi de hislerini açıkça dile getirmemişti; ama hayatta pek çok kez yaşadığım gibi, yine bir adamın karmaşık duygularını tanımlamak ve uygun kelimeleri bulmak bana düşmüştü. Tabii o duyguları mümkün olduğunca güvenli ve konforlu hale getirecek şekilde yönetip toparlamak da öyle. Erkeklerden hoşlanan heteroseksüel bir kadın olmak, hem onların duygularına tercüman olmak hem gururlarına bakıcılık yapmak hem de egolarına arabuluculuk etmek demekti.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordum. Joe belli ki yıllar boyunca "zayıf gösteren gömleğim" diye adlandırdığını unuttuğu gri kot gömleğini giymişti. Artık düğmeleri zor kapandığı için aralarındaki boşluklardan göbeğinin koyu renkli tüyleri görünüyordu.

Gözünü birasından ayırmadan, "O işleri Lucy'ye bıraktım," dedi. "Tasarım işlerinden çok iyi anlıyor."

En sevdiğim şey, düğün planlaması aracılığıyla erilliğini seve seve teslim eden bir erkeği izlemekti. "Düğün ne zaman peki?"

"İlkbaharda."

"Vay, çok yakınmış."

"Evet. Aslında sana bir şey sormak istiyorum."

"Hayır, seninle evlenmem. O fırsatı kaçırdın."

"Nina."

"Pardon."

"Biliyorsun, benim için çok önemlisin. Muhtemelen Lucy'den sonraki en önemli insansın."

Joe'nun bu alışılmadık içtenliğinden huylanarak, "Tabii," dedim.

"Bir de tabii Lionel Messi'den sonra!" dedi ve gerginlikle kıkırdadı.

"Peki."

"Neyse, düğünde görev almanı istiyorum. Aslında bir şeyler okumanı isteyecektim ama çok klişe bulacağına karar verdim. Hem ayrıca düğün sabahı yarımda olmanı da istiyorum."

"Tamam."

"Düğünümde teşrifatçılardan biri olur musun?"

Ninova

"Olur!" dedim. Asla tekrar giymeyeceğim, pastel tonlu bir elbise giyip kürsüden, "Sevgi sabırlıdır, sevgi naziktir" gibi şeyler okumam gerekmeyeceği için rahatlamıştım. "Çok isterim. Şeref duyarım. Gerçekten çok tatlısın Joe. Takım elbise de giyecek miyim?"

"Evet. İstediğin başka bir şey de giyebilirsin tabii."

"Düğünden önceki akşam içmeye de gelebilir miyim?"

"Evet! Sağdıcımla ve diğer teşrifatçılarla beraber bizimle barda takılabilirsin."

"Bekârlığa veda partisine de gelebilir miyim?"

"Şey, hayır."

"Ne?!"

"Biliyorum, çok sinir. Ama Lucy'nin tek ricası bu. Düğünde teşrifatçı olmana bir şey demiyor ama bekârlığa veda partisine katılmanı istemiyor."

"Neden?"

"Nina, müstakbel eşim, duygusal desteğe ihtiyacım olduğunu bildiği için, düğünden önceki gece eski kız arkadaşımın yan odada kalmasına izin veriyor. Bence gayet anlayışlı davranıyor. Bu kadarını da istemeye hakkı var."

"Tamam," dedim gönülsüzce. "Çok heyecanlıyım Joe. Misafirleri karşılama işi bende."

"Max sorun etmez, değil mi? Tabii ki o da davetli olacak."

"Kesinlikle sorun etmez. Bizim böyle yakın olmamız hoşuna gidiyor. Eski sevgililerin arkadaş kalmasını çok hoş buluyor."

"Sizin aranız nasıl?"

"Harika. Sanırım. Tabii neyle kıyaslayacağımı pek bilemiyorum. Ama eğlenceli ve rahat gidiyor ve bu da iyiye işaret olmalı."

"Ciddi bir ilişki mi?"

Alaycı bir ifadeyle "'Ciddi ilişki,'" diye tekrarladım. "Bunu en son öğrenciyken duymuştum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, başkalarıyla görüşmeyi bıraktınız mı yani?"

"Sorma gereği duymadım. Kendiliğinden öyle olduğunu varsaydım."

"Peki, 'Seni seviyorum' dediniz mi?"

Uzunca bir duraksadım.

Ninova

"Neden meraklı ergenler gibi ilişkimi soruyorsun?"

"Öyle yapmıyorum!"

"Evet, yapıyorsun. 'Ciddi ilişki mi?', 'Seni seviyorum dediniz mi?' O işi yaptınız mı diye de sor istersen."

"Sadece ciddiyetini anlamaya çalışıyorum."

"Ciddi," dedim. "Yoksa bu buluşmayı ayarlamazdım."

Max vaktinde geldi, bisikletle geldiği için bukleleri hafiften dağılmıştı. Joe'nun en son yediği park cezasından ve bu yüzden belediye meclisiyle girdiği tartışmadan aşırı detaylı bir şekilde bahsettiği süre boyunca gözlediğim kapıda nihayet belirdi; el sallayıp çağırdım. Max beni görüp gülümseyince, kendimi en yakın hissettiğim kişinin masadaki değil de bana doğru gelen kişi olduğunu fark edip biraz sersemledim. Joe'yla aramızdaki o tanıdıklık hissini başkasıyla yaşayabileceğimi hiç düşünmezdim ama orada, o barda Max'i görünce içim bir hoş olmuştu. Bir şeyler değişmişti; zaten güç dinamikleri hep insan fark etmeden değişir. Dudağıma minik ve nazik bir öpücük kondurdu.

"Max, bu Joe; Joe, bu da Max."

Joe, "Merhaba dostum," diyerek elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynen, dostum, ben de."

Dostum. Erkekler arasında euro kadar yaygın bir konuşma birimi.

Joe, "Ne içersin?" diye sordu.

"Yok, ben ayaktayım zaten. Alırım. 50'lik?.."

"Lager," dedi Joe, yine hafifçe göğsünü kabartarak. "Sağ ol dostum."

Max bana dönüp, "Sana da cin tonik mi?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

"Duble mi?"

"Evet, lütfen."

Max, "İşte bu," deyip başını öptü ve bara doğru gitti. O içkileri söylerken biz de Joe'yla bağlı bulunduğumuz belediyelerle olan çeşitli dertlerimiz hakkında konuşmaya devam ettik. İkimiz de içinde bulunduğumuz durumun tuhaflığı hakkında konuşmamaya kararlıydık.

Ninova

Max dönünce tanışma faslında formalite icabı yapılan türden muhabbeti başlatan kişi oldu.

"Spor alanında halkla ilişkiler yapıyormuşsun sanırım?"

"Evet," dedi Joe.

"Uzmanlaştığın bir spor var mı?"

"Genel olarak futbol."

"Süpermiş."

"Futbol sever misin?"

"Pek değil. Ragbiyi daha çok severim."

Böylece sineksavar hamleleriyle bezeli muhabbetleri başlamış oldu. Biri havaya en az beş dakika boyunca konuşulabilecek bir konu fırlatıyor, diğeriyse plastik sineksavarı şak diye indirerek sohbet ihtimalini saniyeler içinde öldürüyordu.

Max teselli olarak, "Sen hangi takımı tutuyorsun?" diye sordu.

"Sheffield United."

"Ha," deyip omuz silkti. "Yani, benim için hiçbir şey ifade etmiyor gerçi."

Joe, "Nina da onları tutar," dedi.

Güldüm. "Yani, emin değilim..."

"Evet, tutuyorsun. Seni götürdüğüm maçları bayılarak izliyordun. Kötü yemeklere söylenmeyi bitirdikten sonra tabii."

Max hafif bir şaşkınlıkla, "Nina George Dean," dedi. "Bana futboldan nefret ettiğini söylemiştin. Hatta ilk buluşmalarımızdan birinde uzun uzun konuşmuştuk bu konuyu."

"Futbol kültüründen nefret ediyorum. Gürültüsünden nefret ediyorum. O korkunç hamur işlerinden de nefret ediyorum. Ama maçların kendisi o kadar da kötü değil."

Joe, "O kadar da kötü değil mi? Resmen deliye dönüyordun!" diye heyecanla araya girdi. "Yerinde duramıyordun!"

Acilen konuyu kapama arzusuyla, "Canlı izleyince eğlenceli olabiliyor," diye geçiştirdim.

"Belki de çok rekabetçi olduğun için sevmişsindir."

Max yüzünü şaşkın bir ifadeyle buruşturarak, "Rekabetçi misin?" diye sordu.

"Tanrım, evet," dedi Joe. "Scrabble oynarken en az beş kere ayrılmışızdır herhalde, değil mi?"

Ninova

"Kuralları seviyorum," diye kabul ettim. "Joe da imla ve dilbilgisi konusunda biraz zayıftır."

"Ben 'gözleme' kelimesiyle üç katı puan alınca boğazıma gayet kuvvetlice yapışmıştın ama!" Joe'nun suratında, hazırcevaplılığıyla tartışmayı kazandığını düşündüğünde takındığı o coşkulu ifade vardı. Herkes içkisinden birer yudum alırken kısa bir sessizlik oldu. Normalde sırf gönlü olsun diye güleceğim türden bir Joe esprisiydi ama Max'in yanında yalancı gibi hissedecektim. Joe'yla daha şapşaldık, Max'leyse daha ciddiydik. İkisi de bendim, ikisi de gerçekti ama ikisi bir aradayken birbirleriyle çok çelişiyorlardı. Farklı hayatlarımı birleştirince farklı kimliklerimin de birleşeceğini düşünmemiştim. İçinde bulunduğum durum kendimi pek de aşina olmadığım bir açıdan kaygıyla sorgulamama yol açmıştı.

"*Ufak Mutfak* nasıl gidiyor?" diye sordu Joe.

"İyi! Prova baskısı bu hafta elime ulaştı."

"Çok heyecanlı! Nasıl olmuş?" Joe beklenti içinde Max'e baktı.

Max'in kafası belli ki başka bir şeyle meşguldü. "Ne nasıl olmuş?" diye sordu.

"Nina'nın yeni kitabını diyorum, nasıl olmuş?"

Max'in vereceği cevabı merakla beklerken biraz tedirgindim. Son haftalarda *Ufak Mutfak*'ın prova baskılarını ve *Lezzet*'in farklı dillerdeki çevirilerini evde bırakmıştım; ama Max eline alıp arka kapaklarını bile okumamıştı.

"Henüz okumadım."

"Ha, peki," dedi Joe. "Peki *Lezzet*'i okudun mu?"

Max, "Henüz okumadım açıkçası dostum," derken bu kez "dostum" kelimesini, ergen oğlunun susmasını isteyen bir babanın pasif-agresifliğiyle söyledi. Onu daha önce hiç böyle tahammülsüz görmemiştim. Hatta onu sadece rahat ve cana yakınken görmüştüm. Üç ayını dolduran ilişkimizde onu başkasının yanında hiç görmediğimi fark ettim. Arada bir bar çalışanlarıyla ya da parkta yanımızdan geçen köpeklerle görmüştüm; ama Max'i genelde bana olan tepkileriyle tanımıştım.

Joe, "Okumalısın, Max!" dedi ve hem sevgimi hem de nefretimi kazandı.

"Okuyacağım."

Ninova

"Ben anı kitabı yazmış biriyle çıksam, kitabı daha ilk ayında okurdum. Belki ben fazla meraklıyımdır."

"Yemek kitabı değil miydi?"

"İkisi birden. Tariflerle bezeli bir anı kitabı. Ya da anılarla bezeli bir yemek kitabı, nasıl görmek istediğine bağlı." İkisine de uzun uzun bakmamaya çalışarak bir ona, bir ötekine baktım. Kendimi trapez cambazı gibi hissettim. Sanki biri sıçrama tahtasıydı, diğeriyse beni yakalayacak kişiydi ve ben düşmeden sallanmaya çalışıyordum. Daha ilk içkimizde olmamıza rağmen bitkin düşmüştüm.

"Nina'yı herkesin tanıdığı bir yazar olarak değil, olduğu gibi tanımak istiyorum," dedi Max. "Anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum," dedi Joe. Aslında hiç anlamadığını biliyordum ama yine de diplomatik tavrını takdir ettim. "Nerelisin Max?"

"Somerset."

Joe anlamsızca, "Güzel," diye cevapladı.

"Somerset'i bilir misin?"

"Bir kere Taunton'a yakın bir yere hafta sonu kaçamağı yapmıştım ama onun dışında hayır," dedi Joe. Şak. "Ailen hâlâ orada mı?"

"Annem orada. Babam Avustralya'da yaşıyor."

Avustralya mı? Babasının Avustralya'da yaşadığını neden söylememişti bana? Yüzüme yansıyan hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

"Öyle mi? Ne zamandır orada?" diye sordu Joe.

"Ben 13 yaşımdayken gitti."

"Anladım. Ziyaretine gidiyor musun?"

"Hayır, öyle bir ilişki değil bizimkisi."

"Üzüldüm," dedi Joe.

"Senin suçun değil sonuçta, değil mi?" dedi Max. Hiç hoşlanmadığım bir erkek türünün alaycı yorumlarından biriydi; fazlasıyla motamot ve agresifti. "Birer tane daha içer miyiz?"

Hayatımda gördüğüm en bitmek bilmez üç içkinin ardından Max'le yatağıma girerken, "Babanın Avustralya'ya taşındığını söylememiştin," dedim.

"Çocukken bizi terk ettiğini söylemiştim ya."

"Evet ama dünyanın öbür ucuna taşındığını söylememiştin."

"Söylemedim mi? Öyle yaptı, evet."

Ninova

"Bu yüzden mi görüşmüyorsunuz?"

Yastıkları sert hareketlerle kabartarak, "Açıkçası burada olsa da benimle bu kadar görüşürdü bence," dedi.

"Peki," deyip yorganın altına girdim. "Anlatmak ister misin?"

"Şu anda hayatımda olmayan babam hakkında mı konuşacağım? Tam yatarken ve sabah dokuzda sunumum varken mi? Sanmıyorum."

"Peki."

"Sen şu anda hasta baban hakkında konuşmak ister misin?"

Gıcık tavrına içerleyerek, "Sanmıyorum," dedim.

"Güzel," deyip kendi tarafındaki başucu lambasını söndürdü. "Başka zaman konuşuruz."

Ben de, "Tamam," dedim ve kendi tarafımdaki ışığı söndürdüm.

Beni yan çevirip belime sarılırken, "Bu gece pek kendin gibi değildin," dedi. "Herkesi memnun etmeye çalışıyor gibiydin."

"Normalde öyle değil miyim?"

"Normalde hiç öyle görünmüyorsun. Senin bu yanını seviyorum zaten."

"Öyle deme. Tam istediğin gibi davranmazsam beni sevginden mahrum bırakacağına dair imalı uyarılar yapma bana."

"Nina, hadi ama. Öyle bir şey demedim."

"Herkes için garip bir durumdu."

"Evet, biliyorum," diye fısıldadı ve saçlarımı çekip ensemden öptü. "Sen iyi ol da..." dedi.

Ayaklarımı ayaklarına dayayıp "İyiyim," dedim.

Ama o gece uyuyamadım. Yatak odamın manolya rengi duvarlarına bakarken Max'in bedeninin ağırlığını üzerimde hissettim. Gece boyunca fark ettiğim uçurumları düşünmeden edemiyordum. Joe'yla Max'in arasındaki uçurum. Max'in benim yanımdaki haliyle başkalarının yanındaki hali arasındaki uçurum. Max'in babasının yaşadığını sandığım Somerset'teki kır eviyle aslında yaşadığı yer arasındaki, Avustralya'daki dairesi arasındaki uçurum. Joe'nun yanındaki halimle Max'in yanındaki halim arasındaki uçurum. Uyumaya çalışıp başaramadıkça bütün o uçurumların koyu, yapışkan, katran

Ninova

benzeri bir sıvıyla dolduğunu hayal ettim ve açıklayamadığım bir utanç hissettim. Joe'yla Max de o gece uykuya dalarken kendi hayatlarındaki, ilişkilerindeki ve benliklerindeki uçurumları düşünmüş müdür diye merak ettim. Ben bunu düşünürken, Max huzur içinde, horul horul uyuyordu.

Ninova

7

Kapıyı babam açtı. 70. yaş gününde aldığım kahverengi düğmeli, örgü desenli lacivert hırkanın içine açık mavi bir gömlek gitmişti. 10 yıldır iki kazağı döndüre döndüre giyerdi hep. Yüzü solgundu; göz altlarının derisi incelmiş, altından morumsu kılcal damarlar belirmişti. Belki de hep varlardı ama ben artık yüzünü daha dikkatle inceliyor, yaşlanma belirtisi var mı diye bakıyordum.

"Baba!" deyip sıkı sıkı sarıldım.

Sarılıp, "Bızdığım," dedi ve saçlarımın arasına doğru iç çekti. "Olaylı bir hafta oldu."

"Annem nerede?"

Mutfağa doğru yürüyerek, "Dışarıda," dedi. "Benimle konuşmuyor."

"Kavga mı ettiniz?"

"Maalesef. Bu sabah. Fena kapıştık."

"Ne oldu?"

Masanın başında durdu. Masada yalnızca Noel'de çıkardıkları gümüş takımlar duruyordu. Yanlarında da kapağı açık bir parlatıcı vardı.

"Niye uğraşıyorsun bununla? Misafir mi bekliyorsunuz?"

Çatallardan birinin ucunu bezle ovarak, "Hayır, bir yere gitmeyi planlıyorduk," dedi. "Sabah o yüzden tartıştık zaten."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Gine'ye gitme fırsatı doğdu."

"Gine mi?" dedim. Annemle her hafta telefonlaşıyorduk. Yaptığımız görüşmelerde Sainsbury's'ten neler aldığını ve onları nasıl kullanmayı planladığını falan tek tek anlatırken bunu atlamasına şaşırmıştım.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta denize açılacaktık ama annenin başka planları var."

"Gemi seyahati miydi?"

"Evet."

"Gloria ve Brian'la Kanarya Adaları'na gittiğiniz şirket mi?"

"Hayır, Gloria ve Brian gelmiyor. Of, gelseler ne acayip olurdu. Hayır, annenle ikimiz gidiyoruz. Aslında sadece beni istiyorlar, ben tek başıma da gidebilirdim."

"Annem gitmek istemiyor mu peki?"

"Hayır, çok tehlikeli olduğunu düşünüyor ve havanın bozmasından korkuyor."

"Haksız da sayılmaz. Belki daha sonra gidersiniz."

"Hayır, fırtına bile çıksa önümüzdeki hafta gitmek zorundayız."

"Gümüşleri ne yapıyorsun?"

"Yolculukta lazım olacaklar."

"Gemide çatal bıçak vardır bence."

"Hayır, yemek için değil," dedi, söylediğim şeye gülerek. "Satmak için! Nihayet tüccar olma fırsatını kaçıralım mı yani?"

Nihayet tüccar olma fırsatını kaçıralım mı yani? Böyle bir cümleyi anca babam kursa söylediğinin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlamak mümkün olmazdı. Babam neredeyse her yönüyle hâlâ babamdı. Doğu Londra aksanı yüzünden sesli harfleri bastırarak söylemesi, yumuşak sesi, kahkahası, hem komşuyla sohbet ederken kullandığı sıradan deyimleriyle ("sağlam kapışma") hem de şairane sözlerle ("denizlere açılmak") dolu kelime haznesi, hepsi yerli yerindeydi. Babamın hastalığını araştırırken sürekli olarak, hastalığın sevdiklerine bir tür yas hissi yaşattığını çünkü tanıdığınız insanın tanınmaz hale gelene dek yavaş yavaş kaybolup gittiğini okumuştum. Ama babamda şimdilik tam tersi oluyor gibiydi. Kaçınılmaz sonunu kabullenmek tam da bu yüzden daha da zorlaşıyordu. Hastalığı, kişiliğini değiştirmek yerine daha da belirginleştirmiş, daha da eksantrik, daha da abartılı hale getirmişti. Bulyon küplerinin insan versiyonu gibi, konsantre haldeydi artık. Daha yoğun, daha katıksız, daha saf, daha filtresizdi. Onunla ilişki kurmak, hatta düzgün bir sohbet etmek

Ninova

eskisinden daha zor olsa da o hâlâ buradaydı. Bazen de benliğinin özü kendini her zamankinden daha fazla gösteriyor gibiydi.

Bir arabanın yanaştığını duyunca kapıya çıktım. Annem, Gloria'nın gümüş renkli Toyota'sından iniyordu. (Londra'nın kuzeyindeki banliyölerde bütün arabalar bu renkteydi, uzaydan bakılsa yollar gümüşle kaplı gibi görünürdü.) Gloria kapıda beni görünce el salladı. Ben de karşılık verdim. Annem eflatun bir eşofman takımı giymişti ve elinde rulo yapılmış bir yoga matı vardı.

Eve doğru yürürken, "Hoşça kal Glor!" diye bağırdı. "Sohbet ve Farkındalık'ta görüşürüz."

"Görüşürüz Mandy!"

Yanıma gelip yanağıma pıt diye ufak bir öpücük kondurdu.

"Cidden tutuyor mu bu isim?"

"Evet."

"Sana artık Mandy demeyi kabul mu ettiler yani?"

"Senden başka kimse sıkıntı yaşamadı."

"Sohbet ve Farkındalık ne?"

"Adından ne anlıyorsan o," dedi ve yanımdan geçerek merdivenleri çıktı. Ben de peşinden yatak odasına gittim. Yatağının kenarına oturup spor ayakkabılarını çıkarırken, "İstediğin kadar dalga geçebilirsin Nina," dedi. Duvara yaslanıp onu izledim. "Utanacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Pardon, dalga geçmiyorum."

"Baban nerede?"

"Aşağıda. Kavga ettiğinizi söyledi."

"Kavga etmedik ya, birazcık atıştık," diyerek makyaj masasının başına geçti ve altınlarını taktı.

"Gemi seyahatiyle mi ilgiliymiş, neymiş?"

Şaşkınlıkla yüzünü ekşiterek, "Gemi mi?" dedi.

"Neyle ilgiliydi peki?" diye sordum.

"Sadece dışarıda, sosyal ortamlarda biraz daha kibar olmasını istedim."

"Nasıl yani? Babam dünyanın en kibar adamıdır."

"Geçen hafta sonu Gloria ve Brian'ın evine öğle yemeğine gittik. Yemeğin ortasında tuvalete gitmek üzere kalktı ve bir daha da dönmedi."

Ninova

"Nereye gitmiş?"

"Yarım saat sonra evlerinin çıkmaz sokağında dolanırken bulduk."

"Peki, başka?"

"Dün gece arkadaşlarla bir şeyler içmeye gittik ve bir tanıdığımıza kaba konuştu. Sonra da paltosunu giydi ve gece boyunca holdeki sandalyede oturup gitmek istediğini açıkça belli etti. Rezil oldum."

"Anladım," dedim. "Sence neden tetiklendi?"

"Normal bir konuşmaydı."

"Doğrudur; ama iki olayda da tam olarak ne konuşulduğunu hatırlıyor musun?" Annem kaşlarını çatarak birkaç saniye düşündü. Verip veriştirmek yerine bir dedektif gibi olayın üzerine gitmemden rahatsız olduğu belliydi.

"Öğle yemeğinde konu Picasso'ydu sanırım," dedi. "Evet, doğru, Brian bir önceki akşam Picasso hakkında bir program izlemişti."

"Ya dünkü buluşmada?"

"Adam babana, İngilizce öğretmenliği yaptığı dönemde müfredattaki kitaplardan en çok hangilerini sevdiğini sordu."

"Babam ne dedi?"

"'Sen kendi işine bak,' deyip gitti."

"Anladım." Babamın krem rengi halılarla kaplı bir oturma odasında anarşistçe davrandığını hayal edince gülmemek için kendimi zor tuttum. Pinner'ın[1] asi çocuğu. "Bence ne olduğu çok açık. Babam sanat hakkında da kitaplar hakkında da konuşmayı sever ve iki konuda da çok bilgilidir ama..."

"Nina..."

"Anne, lütfen. Dinle beni. Seni eleştirmiyorum, babamı anlamaya çalışıyorum." Annemin dudakları gerildi, aynadaki yansımama değil de doğrudan bana bakarak konuşmak üzere döndü. "Bence babam kendinde bir terslik olduğunun farkında ama ne olduğunu anlayamıyor. Kendini korumak için insanları itip uzaklaştırıyor. Nasıl biri olduğunu biliyorsun, aptal görüneceğine kaba görünmeyi tercih eder." Annem sessizce yüzük parmağındaki yüzükleri çeviriyordu. "Bu arada, şu an aşağıda gümüşleri parlatıyor."

1. Londra'nın kuzeybatısında, sakinliğiyle bilinen orta sınıf bir semt. (Y.N.)

Ninova

Annem cılız bir kahkaha attı ve yorgunluğa benzer bir ifadeyle gözlerini kapadı. Aylardır ilk kez, yenilgiyi kabul ettiğine dair ufak bir belirti gösteriyordu. "Nihayet bir faydası oldu bari," dedi.

"Çeşitli şekillerde destek alabiliriz, biliyorsun," dedim. "Ben zaten yardım veya danışmanlık için birkaç yere bakmaya..."

Aniden aynaya dönerek, neşeyle, "Şu an bunu düşünemem," dedi. "Sen nasılsın, onu anlat."

"Çok iyiyim," dedim. Bugün daha fazla üzerine gitmemem gerektiğini anlamıştım. "Yeni kitabımın prova baskılarını getirdim."

"Ya, çok merak ediyorum!"

"Ayrıca bir sevgilim var."

"OLAMAZ!" dedi hızla bana dönerek. "Kim?"

"Max adında harika bir adam."

"Ne iş yapıyor?!"

"Muhasebeci. Ama işini hiç sevmiyor."

Söylediğim şeyleri kafasında tartması gerekiyormuş gibi yüksek sesle, "Muhasebecilik iyi iştir, çok düzgün iştir," dedi. "Nerede tanıştınız?"

"Bir flört uygulamasında."

"Sarah'nın kızı da kocasıyla orada tanıştı. Adam kişisel antrenör, maraton koşuyor. Utanılacak bir şey değil."

"Utanılacak bir şey olduğunu söylemedim ki."

"Bizi tanıştırman gerek. Ne zaman birlikte yemek yeriz?"

"Gerçekten ister misin?"

"Evet!" diye ciyakladı. "Tabii ki!"

"Sence yeni biriyle tanışmak babama fazla gelmez mi?"

"Hayır, bir şey olmaz. Onu bana bırak sen."

"Harika. Bu arada, yoğunlaştırılmış süt sever misin?"

"Neden?"

"Bende çok var da, belki istersin diye birkaç kutu getirdim."

"Bloglarından biri için mi aldın?"

"Anne," dedim ve der demez egomun ne kadar kırılgan olduğunu fark edip kendime kızdım. "20'lerimden beri blog yazmıyorum. Markalarla çalışıp tarif geliştiriyorum ve ürün tanıtımlarını yapıyorum."

Ninova

"Tamam, peki. Teşekkürler ama ben kullanmam. Babam kullanır. Nelly babaannen, babanın çocukken mızın üzerine yoğunlaştırılmış süt döküp yemeye bayıldığını söylerdi."

Bir mızı dilimleyip üzerine yarım teneke yoğunlaştırılmış süt döktüm ve hâlâ keyifle gümüşleri parlatan babama götürdüm.

"Al bakalım," dedim. "Biraz sıra dışı bir ara öğün."

Bezi ve parlatıcıyı bırakıp kâseyi inceledi. Elimdeki kaşığı alıp temkinli bir şekilde azıcık yedi. Çiğnerken yüzü, tanıdık bir şeyi hatırlamanın getirdiği mutlulukla aydınlandı.

"Çocukken bunu Nick Amcanla yerdik. Annem ev işlerine yardım edelim diye rüşvet olarak, ödül gibi verirdi. Bir keresinde fark etmez diye düşünüp koca bir tenekeyi içmiştim. Sonra bir güzel pataklandım tabii," dedi gülerek. "Tanrım, çok lezzetli. Buna rağmen ağzımda diş kalmasına çok şaşırıyorum."

Geçmişe dair net ve doğrulanabilir anılar anlatmasına sevinerek, "Harika!" dedim. "Bir sürü bırakıyorum, istediğin kadar yersin."

Salona girdim ve babamın koltuğunda açık duran *Robinson Crusoe*'yu gördüm. Geldiğimde yaptığımız konuşma bir anda anlam kazandı; hem içim rahatladı hem de huzursuz oldum. Kitaplığındaki onca kitap arasından o sabah bu kitabı seçmesine sevindim. Gine'de çılgın bir maceraya atılmaya hazırlanmasına sevindim. Yerinde olsam ben de oraya giderdim. Mümkün olduğunca uzaklara gitmek isterdim.

Eve dönünce, gece yarısı pencereden tartıştığımız günden beri her gün yaptığım gibi, Angelo'nun kapısını çaldım. Ama bu sefer açtı. Saçları ve suratı tıpkı dağınık bir yatak gibi buruşmuş, altüst olmuştu. Koridorun ışığından kamaşan gözlerini kısarak ovuşturdu. Evindeki perdeler kapalı, ışıklar sönüktü. Saat öğleden sonra dörttü.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba?" dedi.

"Geçen gece hakkında konuşmak istedim de." Çapaklı gözleriyle beni süzdü, yeni uyandığı için susuz kalmış dudakları normalden daha da dolgundu. Konuşmasını bekledim ama sonra pes edip, "Tamam, ben başlayayım o zaman," dedim. "Geçen geceki davranışın hiç hoş değildi." *Hiç hoş değildi.* Komşuluk diplomasisi adına,

Ninova

daha önce yalnızca öğretmenlik yaptığım dönemde, lise giriş sınavı sınıfında kontrolü kaybettiğimde kullandığım konuşma tarzıyla konuşuyordum.

"Bana hayvanmışım gibi bağırman mı?" dedi ve gözündeki sarımsı çapakları temizledi.

"Sana bağırmadım. Birkaç kez, gayet nazik bir şekilde, hafta içi gece 12.30'da o kadar yüksek sesle konuşmamanızı rica ettim."

"Madem sessiz olmamızı istiyordun, aşağı inip kapıyı çalsaydın."

"Kapıyı hiç açmıyorsun ki."

"Bağırma."

Uzun zamandır bastırdığım öfke dışarı taşıyor, tenimi karıncalandırıyordu. "Şunu söyleyip durma, hiçbir mantığı yok. Asıl sen bana bağırdın."

"Hayır, bağırmadım."

"Özür dilesen ne olur ya? Tek yapman gereken bu. Dile de konu kapansın."

İfadesiz bir suratla, "Hayır," dedi.

"Ne?"

"Hayır," diye tekrarladı ve kapıyı kapadı.

O akşam Max'le yemeğe çıktık. Yeni açılan bir barı değerlendirmem gerekiyordu, onu da yanımda götürdüm. Varlığıyla açılan gizli kapıdan geçip, ilk buluşmamızdan beri beni götürdüğü o büyülü dünyaya kaçmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

İkinci şarap şişesinin dibini gördüğümüz sırada, "Kapağa bir daha bakayım," dedi ve telefonumu alıp *Ufak Mutfak*'ın kapak fotoğrafını açtı. "Raflarda görmek için sabırsızlanıyorum. Seni akıllı bıdık." Övgü dolu sözleri güneş gibi içimi ısıtmıştı. Babamın da aynı şeyi söylemesini ne kadar çok istediğimi fark ettim. O gün prova baskılarını çantamdan çıkarmamış, ona başka bir zaman veririm diye düşünmüştüm. Kafası daha da karışsın istememiştim.

Kadehimi bara koyup, "Bir fikrim var," dedim. "Yeni kitabım için. Daha kimseye söylemedim, ilk sana söylemek istedim çünkü sen kötü bir fikir olup olmadığını dürüstçe söylersin."

Max sırtını dikleştirdi, ayılmak için kafasını sağa sola salladı. "Dinliyorum. Anlat."

Ninova

"Bugün babamı gördüm, kafası çok karışıktı. Olayları birbirine karıştırıyor, olmayan konuşmaları olmuş gibi anlatıyor, okuduklarıyla gerçekte olanları ayırt edemiyor. Yanımda yoğunlaştırılmış süt götürmüştüm ve ona yiyecek bir şeyler hazırladım. Hani şu yoğunlaştırılmış süt markasıyla tuhaf bir iş yapıyorum ya?" Başıyla onayladı. "Neyse, ona yoğunlaştırılmış sütlü muz hazırladım çünkü annemin dediğine göre, çocukken en sevdiği yemekmiş. Gerçekten de yediği anda eski haline dönmüş gibi oldu. Kısa sürdü ama hemen oldu yani."

"Çok ilginç."

"Bunun üzerine yemek ve hafıza üzerine düşündüm. Yeme alışkanlıklarımızın ne kadarının nostaljiyle şekillendiğini yani. Tat ve kokunun istemsiz anıları nasıl tetiklediğini araştırmayı düşündüm. Tarifler, hikâyeler ve bilimsel gerçeklerden oluşan bir kitap olacak. Viv insana dokunan bir şey yazmamı istemişti. Yemeğin bizi nasıl geçmişimize bağladığı üzerine yazmaktan daha uygun bir konu düşünemiyorum. Ne dersin?"

Dağılan kâküllerimi yanlara doğru çekerek düzeltti. "Bence müthiş."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bayıldım. 'Nina Dean'le Yemeğe Proust Tarzı Bir Bakış,'" dedi. "Yok, isim üzerinde çalışmak lazım."

"Hem belirli tatların neden belirli duygularla ilişkilendiğini anlamak için psikologlarla da röportaj yaparım."

"Her neslin en sevilen yemeklerini de araştırmalısın."

"Kesinlikle. Savaş sonrası karneyle yemek dağıtıldığı dönemdeki çocukların neden muzu sevdiğinin tarihsel bağlamı mesela. Ya da bizim neslimizin hamburger sevdasının kaynağı."

"Happy Meal'la gelen bedava oyuncak."

"Happy Meal'la gelen bedava oyuncak," diye onayladım.

"Harika fikir," dedi ve sanki bir ısırık almak istiyormuş gibi bana doğru eğildi. "Sen de harikasın."

Üçüncü şişeyi söylesek mi diye düşünmeye başladığımız sırada; tam da o hafif, neşeli çakırkeyiflik hali yerini zil zurna sarhoşluğa bırakırken, binlerce müstakbel ilk sevişmenin habercisi olan çan çaldı. Barmen, "Son siparişler!" diye seslendi.

Ninova

"Ben daha içmek istiyorum," dedim.

"Tabii," dedi, dudaklarının arasına bir filtre sıkıştırıp sigara sararken. "Şimdi ne yapıyoruz Nina George? Hangi sorunu çözeceğiz? Çünkü o güzel dudaklarını sarkıtıp üzgün üzgün durmana dayanamıyorum."

"Aşağıdaki lanet komşum."

"Bence onunla ben konuşmalıyım," dedi. "Sadece erkekleri dinleyen o korkunç adamlardan biri gibi sanki."

"Olmaz," dedim ve elimi omzuna koyup pamuklu, lacivert gömleğini okşadım. "Kendi başıma halletmem gerek."

"Hayır, hiç de değil."

"Öyle," diyerek şarabımı bitirdim. "Çocukça geldiğini biliyorum; ama bu durumla bir erkeğin yardımı olmadan başa çıkabilmem çok önemli. Tek başıma da her şeyi halledebileceğimi bilmem gerek."

"Ama..." Duraksadı, tütününü cebine koydu ve sigarayı da kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tek başına değilsin ki." Max, çoğu zaman hiç de romantik olmayan konuşmaların ortasında, ilişkimizle ilgili iddialı ve beklenmedik laflar söylüyor, beni test ediyormuş gibi geliyordu. Ne tepki vermem gerektiğini hiç bilemiyordum.

Kol kola girmiş bir halde bardan çıkıp Doğu Londra'daki sokağa savrulurken Max yakınlarda geç saate kadar açık, gösterişsiz, ter kokulu ama güzel halılarla döşenmiş, bilardo masası olan bir bar bildiğini ve orayı çok seveceğimi söyledi. Sokaklarda dolana dolana ilerlemeye başladık. O adeta bir maceraya çıkmış gibi her köşe başında durup ne yöne döneceğini düşünüyor, ben de peşinden gidiyordum.

"27 ila 30 yaşlarımda her gece burada içerdim," dedi.

"27 ila 30 yaşlarındaki sen. Keşke doğduğun günden bugüne kadarki her Max'le tanışabilseydim. Hepsini sıraya dizmek isterdim."

"Tabii," dedi ve sessiz sakin bir sokağın ortasında durdu. Konuşurken nefesi buhar olup yükseliyordu. İçinde sanki bir fırın varmış da bütün kelimeleriyle düşünceleri oradan çıkıyormuş gibi hayal ettim. iPhone'unu cebinden çıkarıp Haritalar'ı açtı. "Bu olmadan yönümü bulamayacak kadar sarhoş olmaktan nefret ediyorum ama sanırım bu olmadan yönümü bulamayacak kadar sarhoşum."

Ninova

Bulunduğumuz sokağa şöyle bir baktım ve dejavu hissinin uzaklarda bir yerlerden ivmelenerek sert bir dalga gibi üzerime geldiğini hissettim.

"Max. Neredeyiz biz?"

"Şimdi bulacağım Nina George."

"Sanırım evin oradayız."

"Hangi evin?"

"İlk oturduğum evin. Mile End'e yakın mıyız?"

"Evet, istasyon 10 dakika yürüme mesafesinde."

Sokağın sonuna doğru çekildiğimi hissettim ve adeta mıknatısa çekilen demir gibi oraya yöneldim. "Albyn Meydanı'na yakın mıyız?" diye sordum.

Ben önden yürürken Max, "Bir dakika," dedi. "Dur bir dakika."

"Evet. Nerede olduğumuzu biliyorum."

Sokağın sonuna vardım, sağa döndüm, babamla hafta sonları patates kızartması yediğimiz barın önünden geçtim, sonra sola dönüp Albyn Meydanı'na girdim. Vücudum sadece duyularımla ilerlemiyordu, sanki hücrelerimde hissediyordum. Biyolojik, içgüdüsel, tarih öncesine uzanan, kaçınılmaz bir histi bu. Tam ortada, hafızamda kusursuzca yer ettiği haliyle duran parkı gördüm. Her bir bitki, her bir patika, her bir ağaç, 20 küsur yıl önce nasılsa öyle kalmıştı. Demir parmaklıklara yaklaştım, parka baktım. Soğuk, parlak, siyah demirleri tutup ellerime bakınca eskiden taktığım yün eldivenleri hatırladım.

"Max, işte burası," dedim. "Büyüdüğüm meydan burası." Düşünmeden, parmaklıkların yatay demirlerine basıp üstüne çıktım. Sonra da diğer tarafa atlayıp parka girdim. Max de peşimden geldi.

"Babamla her hafta sonu buraya gelirdik. Bisiklete binmeyi burada öğrendim. Bebekken beni pusetle buraya getirirlermiş. Doğumdan sonra eve gelince beni ilk olarak buraya getirmişler." Çimenliğin kenarındaki bankı gösterdim. "Daha birkaç günlükken annemle bu bankta çekilmiş bir fotoğrafım var." Meydanın sağ köşesindeki koca dut ağacını gösterdim. "Şu ağaç..." Hızla ağaca doğru yürürken artık dilim dolaşmaya başlamıştı. "Altında otururdum. Ormanda olduğumu hayal ederdim. Annem sandviç yapardı; ben de oyuncaklarımı alıp buraya gelir, ağacın altında saatlerce oynar-

Ninova

dım. Bir keresinde bu ağaçtan düştüm, dizime dikiş atıldı. Gerçi belki de saatlerce oynamıyordum. Çocukken bir saat sandığım şey aslında 10 dakika falan olabiliyor."

Max anca, "Vay be," diyebildi. Ben de olsam nostalji girdabına kapılmış birine ne diyeceğimi bilemezdim. Ona göre burası sadece Londra'nın meydanlarından biriydi. Birkaç sokaktan, bir parça çimenden, bir avuç sokak lambasından ibaretti. Ama benim için varlığımın kaynağıydı. Burada rahme düşmüş, burada büyümüştüm; hisleri, yüzleri ve kelimeleri burada öğrenmiştim.

"Az önce bir şey fark ettim," dedim. "Bana 'ağaç' kelimesinin anlamını öğreten ağaç bu. Konuşmaya başladığımdan beri ne zaman o kelimeyi söylesem, bir ağacın yanında dursam ya da bir ağacı düşünsem, aslında hep bu ağacı gördüm ben. Beynimin derinliklerinde, bana dünyayı öğreten nesnelerin resimleri var. Varlıklarından bile haberdar değilim ama hep oradalar. Sanki bu ağaç da bir şekilde içimde." Max ağacın gövdesine dokunup yaslanmamı izledi. "Pardon, saçmaladım, biliyorum." Alnımı ağacın gövdesine yaslarken ağacın dalları da başımın tepesini okşadı. "Midem bulanıyor." Max bana sarıldı, banka gidip oturduk.

Eğilip başımı dizlerimin arasına sarkıttım, Max de elini sırtıma koydu.

"Bence babam kendisine ne olduğunu biliyor."

"Nereden anladın?"

"Anlıyorum işte. Onu herkesten iyi tanıyorum. İçinde bir şeylerin değiştiğini hissediyor. Kendinden bazı parçalara ve anılara ulaşmakta zorlandığının farkında. Keşke anlamasaydım ama anlıyorum. Keşke hiçbir şeyin farkında olmadığına inanabilsem ama yapamıyorum. Kim bilir ne feci, ne karmaşık bir histir Max. Çok korkuyordur. Dayanılmaz bir şey olmalı." Max sırtımı sıvazlarken sessizce oturduk.

"Burada oturmak ne güzeldir kim bilir?" dedi sonunda. Doğrulup tam karşımızda sıralanmış, dev oyuncak evleri andıran binalara baktım.

"Mükemmel, değil mi? Acaba burada otururken de böyle mükemmel olduğunu biliyor muydum?"

"Seninle burada yaşamak istiyorum."

Ninova

"Burası bizim bütçemizi aşar artık. Dünyanın kalanı gibi."

"Bir gün," dedi. "Bir gün burada yaşamanın bir yolunu bulacağım. Gerekirse birinin bahçesindeki kulübede yaşarız. Ama burada yaşadığımızı hayal edebiliyorum."

"Bence onu herkes hayal eder," dedim. "Güzel insanlar gibi. Herkes güzel biriyle olması gerektiğine inanır. Herkes ortamdaki en çekici kişinin ruh eşi olduğuna inanır."

"Hayır, ben gerçekten bizi burada hayal edebiliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Nina," dedi. "Seni seviyorum."

Yüzünü sihirli bir küreymiş gibi, iki elimle tuttum. İyice yaklaşıp gözlerinin içine baktım ve içinde yaşadığı sokakların, meydanların resimlerini görmeye çalıştım.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Dut ağacı ay ışığının altında dimdik ve gururla dikiliyor, sarmaş dolaş olan bedenlerimizin üzerine gölgesini düşürüyordu.

8

Yeni mesaj: Nina
20 Kasım 10.04
Kahramanım, berbat bir günün ardından beni neşelendirdiğin için teşekkürler. Akşamdan kalma halin ve sana zorla ama sevgiyle kızarmış ekmek yediremeden gitmişsin. Umarım başın çok ağrımıyordur. İyi çalışmalar. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
21 Kasım 16.27
Günün nasıl geçiyor? Öptüm.

Yeni mesaj: Max
21 Kasım 23.10
Uzun ve soğuk. Neşelendirdim diye teşekkür etmene gerek yok, seni görmek her zamanki gibi çok güzeldi. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
22 Kasım 11.13
Tufnell Park İstasyonu'nun önünde bir martının ölü bir sıçanı tek lokmada yuttuğunu gördüm. Umarım haftan iyi geçiyordur; bundan daha kötüsü olamaz. Öptüm.

Cevapsız çağrı: Nina
25 Kasım 19.44

Yeni mesaj: Nina
25 Kasım 19.50
Geri aramana gerek yok, önemli bir şey için aramadım, sadece nasıl olduğunu sormak istedim. Öptüm.

Ninova

Yeni mesaj: Max
25 Kasım 20.16
Her şey yolunda Nina George. Umarım sende de her şey yolundadır. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
25 Kasım 20.35
Yolunda. Mükemmel *caponata* yapmanın püf noktaları üzerine bir yazı yazıyorum, şu an gırtlağıma kadar patlıcana batmış vaziyetteyim. Tadım yapmaya gelmek ister misin?

Yeni mesaj: Max
25 Kasım 21.01
Keşke gelebilsem ama bu gece geç saate kadar çalışıyorum. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
25 Kasım 21.13
Kıyamam. Umarım iş çok yoğun değildir. Müsait olunca haber ver. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
27 Kasım 09.07
Günaydın! Akşam sinemaya gidelim mi? Öptüm.

Yeni mesaj: Max
27 Kasım 14.18
Çok isterdim ama maalesef yemeğe gideceğim.

Yeni mesaj: Nina
27 Kasım 16.05
Tamam. Buluşmak istediğin zaman haber verirsin. Umarım çok stres yapmıyorsundur.

Yeni mesaj: Nina
29 Kasım 12.15
Şu sevdiğimiz tuhaf Peru barında sınırsız *pisco sour* geceleri başlamış. Gidip sınırlarını zorlayalım mı?

Ninova

Yeni mesaj: Nina
1 Aralık 11.00
Günaydın. Hafiften seni darlıyormuşum gibi hissediyorum. Şu sıralar konuşacak ya da buluşacak vaktin olmamasını anlıyorum; ama her şey yolunda mı söyleyebilir misin?

Cevapsız çağrı: Nina
1 Aralık 15.02

Yeni mesaj: Max
1 Aralık 15.07
Selam. İşteyim. Sen iyi misin?

Yeni mesaj: Nina
1 Aralık 15.10
Seni işinden alıkoymayı gerçekten istemem. Yukarıdaki mesajımda da dediğim gibi iyi olup olmadığını merak ettim sadece.

Yeni mesaj: Max
1 Aralık 18.39
İyiyim. Bu aralar çok yoğunum sadece.

Yeni mesaj: Nina
1 Aralık 19.26
Yapabileceğim bir şey var mı? Stres yaptığını düşünmek hoşuma gitmiyor.

Yeni mesaj: Nina
4 Aralık 10.54
Günaydın. Umarım işlerin azalmıştır ve geç saatlere kadar çalışmıyorsundur. Bu hafta bir şeyler içelim mi? Ya da erken kalkman gerekiyorsa sana gelip yemek yapayım? Veya sen bana gel? Hangisi kolayına gelirse. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
5 Aralık 14.40
Bir terslik var gibi geliyor. Beş dakika da olsa konuşabilirsek çok iyi olur. Ne zaman uygun olabileceğini yaz lütfen.

Ninova

Yeni mesaj: Nina
7 Aralık 08.11
Taciz ediyormuş gibi hissetmek hiç hoşuma gitmiyor. Hafiften sinir olmaya başladım. İyi olup olmadığını yazar mısın lütfen?

Yeni mesaj: Max
7 Aralık 09.09
Böyle hissettirdiğim için üzgünüm. Beni taciz ettiğini düşünmüyorum.

Yeni mesaj: Nina
7 Aralık 09.17
Cevabın için teşekkürler. Sanırım bana dürüst davranmıyorsun diye endişeleniyorum. Gerçekten işlerin yoğunsa hiç sorun değil, üzerine gelmek ya da baskı yapmak istemem ama iyi misin/iyi miyiz diye anlayabilmem için biraz daha iletişim kurmamız gerek. Her gün konuşup düzenli olarak görüşürken birden üç hafta konuşmamak garip geldi. İyi çalışmalar. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
12 Aralık 12.01
Selam. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama yarın akşam annemlere yemeğe gidecektik. 1) Hâlâ gelmek istiyor musun? 2) İstiyorsan, annem yemediğin bir şey var mı diye soruyor. Önden uyarayım: Genelde fazla pişmiş bir şeyin içine az pişmiş pilav doldurduğu bir yemek yapar. Eğer pilav modunda değilsen ya şimdi söyle ya da sonsuza kadar sus. Öptüm.

Yeni mesaj: Nina
13 Aralık 10.05
Akşam yemeğe gelmiyorsun herhalde.

Yeni mesaj: Nina
13 Aralık 22.17
Max, neden durup dururken benimle konuşmayı kestiğini anlamıyorum. Son görüşmemizde ilk kez beni sevdiğini söyledin, sonra

Ninova

tamamen sessizliğe gömüldün; ne görüşmek istiyorsun ne de telefonu açıyorsun. Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu görüyorsundur umarım. Hazır olduğunda bir açıklama yaparsan çok sevinirim.

Yeni mesaj: Nina
19 Aralık 11.10
Bir haftadır yine ses yok. Artık ne yapabilirim, bilemiyorum. Bu davranışların beni çok kırdı; bana kendimi aşırı hassas, talepkâr ve tuhaf hissettirmen de hiç hoşuma gitmedi. Oysa garip olan senin davranışların. Artık görüşmek istemiyorsan tamam ama bana karşı dürüst olmalısın. Böyle kaybolup gidemezsin. Bu inanılmaz zalimce bir şey ve (eğer üç aydır seni yanlış tanımadıysam) sen zalim bir adam değilsin.

Cevapsız çağrı: Nina
19 Aralık 20.14

Yeni mesaj: Nina
19 Aralık 20.33
Max, lütfen geri ara ve ne olduğunu söyle. Sonra benimle bir daha konuşmana asla gerek kalmayacak.

Ninova

9

"Dün sıcak yoga egzersizimi sana ve Max'e adadım."

"O ne demek bilmiyorum Lola."

Kanepesine yatıp ayaklarını kucağıma uzatmıştı ve çikolata kaplı kuru üzüm yiyordu. Önünde parlak pembe pullarla "Lütfen Fotoğraf Çekmeyin" yazan lacivert, balıkçı yaka bir kazak giymişti.

"Yoga, bir amaca veya enerjini göndermek istediğin bir insana odaklandığında daha etkili oluyor," dedi. "Çok zorlandığında o kişiyi düşünüyorsun ve bütün o çabayı onun için gösteriyormuşsun gibi geliyor. Ben de dün Dansçı Pozu'nda sırtım kopacakmış gibi hissederken gözlerimi kapayıp Max'in senin evine geldiğini hayal ettim."

"Anladım; ama işe yaramadı." Koltuk şalını üzerimize çektim. Lola'nın evi her daim sinir bozucu bir sıcaklıktaydı. Sanki bütün camları açıkmış ve kalorifer de en yüksek sıcaklıkta yanıyormuş gibiydi.

Çekinerek atkuyruğumu okşarken, "Hoş bir düşünce değil, biliyorum ama ölmüş olma ihtimali var mı?" dedi.

"Bunu ben de düşündüm."

"Hadi peşine düşelim," dedi ve doğruldu. "Bayan Marple moduna geçmemiz gerekecek. Tanrım, bu kısma bayılıyorum!"

"Hangi 'kısım'?"

"Bir erkek seni görmezden mi geliyor yoksa öldü mü diye araştırdığımız kısım." Dizüstü bilgisayarını açtı. "Instagram profili ne?"

"Instagram'ı yok."

"Peki, soyadı ne?" Facebook'u açtı.

"Max Redmond."

Ninova

Arama çubuğuna adını yazdı. Derbyshire'da yaşayan, elinde gururla Chewbacca desenli bir kupa tutan bir ergen ve Idaho'da yaşayan, bandanalı, yaşlı, üstü çıplak bir adam çıktı. "Bunlardan biri mi?"

"Hayır."

"Hmmm."

"Facebook da kullanmıyor sanırım. Sosyal medya kullanmıyor herhalde."

"Ya WhatsApp? Nereden mesajlaşıyorsunuz?"

"SMS gönderiyoruz."

Fosforlu turuncu ojeli tırnağını kaldırarak, "Aha!" dedi. "Kesin bir anlık mesajlaşma hizmeti kullanıyordur ve oradan en son ne zaman çevrimiçi olduğunu görürüz." Numarasını telefonuna yazıp iki farklı mesajlaşma uygulamasında arattı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Çok garip. Hiçbirinde yok."

"Biraz hippi gibi," dedim ve onun tabirini kullandığım için kendimden tiksindim.

"Evet ama neredeyse tanıdığım herkes en az bir uygulama kullanıyor. Büyükannem bile benimle öyle mesajlaşıyor."

"Başka seçeneğimiz kalmadı mı?"

"Telefonunu ver." Telefonumu alıp uygulama mağazasına girdi ve Linx'i indirdi. Bir ay kadar önce silmiştim çünkü telefonumda gereksiz yer kaplıyor, arada bir de "marka davranışları" gibi ne olduğunu anlamadığım iş unvanlarına sahip, ifadesiz adamlardan beğeni topluyordu. Lola telefonumu geri verdi ve uygulamaya giriş yaptım. "Aşağı kaydırıp onunla yazışmalarını bul. Profiline gidip en son ne zaman güncellediğini görebiliriz." Eşleştiğim kişiler listesinin en dibine kadar indim. Orada öylece, dondurulmuş bir şekilde duruyorlardı. Sanki ölmüş, mükemmel şekilde korunmuş ve umutsuzca diriltilmeyi bekliyorlardı.

"Burada da yok. Gitmiş. Ne demek bu şimdi?"

Lola kulakmemesine takılmış, minyatür bir tacı andıran inci detaylı küpesiyle oynayarak, "Ya uygulamayı ve profilini silmiş..." dedi.

"Ya da?"

"Ya da seni eşleşmeden çıkarmış."

Telefonumu bırakıp Lola'nın Warhol serigrafilerine benzetilmiş portresinin olduğu çerçeveye boş boş baktım.

"Bence bunu daha önce de yapmış," dedim.

"Neden öyle düşündün?"

"Çünkü izini sürmek mümkün olmasın diye özellikle uğraşmış. Günümüzde kim izlerini bu kadar silebiliyor ki? Stratejik bir tercih bu. Ortadan kaybolduktan sonra kadınlar onu bulamasın, ne olduğunu anlamasın istiyor."

"Mantıklı değil. Evini ve ofisini bildiğinin farkında. Hiç de etkili bir kaybolma planı değil."

"Evet ama benim asla evine ya da ofisine gitmeyeceğimi de biliyor. Orada güvende. Kendimi o kadar küçük düşürmeyeceğimi biliyor. O kadar delirmiş gibi görünmek istemeyeceğimi biliyor. Deli damgası yemekten korktuğum için beni sindirip susturabiliyor. Onun yerine, hiç cevap alamadığım için gerçekten deliriyorum."

"Bir kadeh şarap vereyim mi?"

"Bunu 10 yıldır nasıl yapıyorsun Lola?"

"Rioja ister misin?"

"Saat daha 11.00."

"Ama acil durum sonuçta." Lola mutfağa gidip şarap rafından bir şişe çıkardı.

"Bu iş sadece erkekler için eğlenceli," dedim.

"Hangi iş?"

"30'larında flört etmek. Bütün kontrol erkeklerde. Bizim hiçbir söz hakkımız yok."

"Bunu politik bir mesele haline getirme, öyle değil."

"Ama öyle," dedim. "30'larında bir kadınsan ve aile kurmak istiyorsan kaypak adamların kaprislerine mahkûmsun. Bütün kuralları onlar koyuyor ve biz de uymak zorunda kalıyoruz. Ne istediğini ya da neyin canını sıktığını söylemeye bile hakkın yok çünkü ilişkinin altında patlamaya hazır bir bomba var ve fazla 'coşkulu' göründüğünde infilak ediyor."

Lola şarabı iki cam bardağa koydu. "Ama sen coşkulu değildin ki."

"Tabii ki değildim! İlk buluşmamızda benimle evlenmek istediğini o söyledi. Bunu bir kadın söyleseydi ne olurdu, düşünsene.

Adam polis filan çağırırdı herhalde. Peki neden o bunu söyleyebiliyor? Neden 'Seni seviyorum' diyen ilk kişi olup sonra ortadan kaybolma hakkına sahip oluyor?"

"Tecrübelerime göre en çok o zaman ortadan kayboluyorlar."

"Neden?"

Lola kadife yastıkların arasına gömüldü ve flört doktorasını nihayet kullanmanın keyfiyle, "Tamam, işte teorim," dedi. "Bizim neslimizdeki erkekler bir kadına 'Seni seviyorum' dedirttikten sonra kaybolmaya daha meyilli çünkü oyunu tamamladıklarını düşünüyorlar. Çünkü onlar PlayStation ve Game Boy'larla büyüyen ilk nesiller ve babalarımız gibi bir onur ve sorumluluk duygusu geliştirmemişler. Onların döneminde ebeveynliğin yerini PlayStation'lar aldı. Sürekli eğlence aramayı, eğlenceyi tamamlamayı, sonra bir sonraki seviyeye geçmeyi ya da oyuncu değiştirmeyi ve yeni bir oyuna başlamayı öğrendiler. Sürekli olarak uyarılmaya ihtiyaçları var. Y nesli erkeklerinin çoğu için 'Seni seviyorum' demek, *Tomb Raider* 2'nin 17. seviyesine gelmekle eşdeğer."

Rioja'dan bir yudum aldım, sabahki diş macununun bıraktığı ferahlıkla karışınca tadı toprağımsı değil de isli gibi geldi. Sonra Joe'yla yaşadığımız evde, perdeleri kapalı duran salondan gelen ve saatlerce devam eden futbol oyunlarının uğultusunu hatırladım. Mark giysi odasında altına işeyip sızarken, karısının sabahın köründe tek başına bebek emzirdiği andaki sessizliği düşündüm. Max'in saklambaç oynadığını, duvardaki bir çatlaktan beni izlediğini ve oynadığımın farkında bile olmadığım oyundaki şaşkınlığıma güldüğünü hayal ettim. 30'lu yaşlarındaki bütün bu adamları düşündüm. Alınları açılmaya, hemoroitleri çıkmaya başlasa da hâlâ kreşteki oyuncak sandığından kadınları, eşleri, bebekleri alıp bırakan çocuklar gibiydiler aslında.

"Başka bir şey konuşabilir miyiz?" dedim. "Ne olursa."

"Tabii ki," dedi Lola, dizimi hafifçe sıkarak. "Eğer saç uçlarım biraz daha kırılırsa kendimi Thames Nehri'ne atacağım."

"Lola."

"Ne?"

"Saç uçlarını bu kadar kafana takamazsın. Bir saniyeden fazla vakit ayırmana değmezler."

"Takıyorum," dedi ve saçının ucunu iki parmağının arasına alıp mikroskobik bir titizlikle inceledi. "Günde ortalama 38 dakika düşünüyorum. Genellikle işe giderken."

"Hayatımızın gerçeği hâlâ bunlar olamaz ya," dedim ve kalan şarabı kafaya diktim. "Erkeklerin bizi aramasını bekleyip saçlarımızı kitap okur gibi okumaya çalışıyoruz. Kadın olmak çok tatsız geliyor. Böyle olmamalıydı."

"Yapma Nina. Olayın kadın olmakla ilgisi yok. Cinsiyet fark etmeksizin çoğu insan kendine takıntılı. Çoğu insan tek kullanımlık plastiklerin gezegeni mahvettiğini söylüyor ama aslında saçlarındaki kıvrımlarla daha çok ilgileniyorlar. Ben sadece bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Feminizm de işte BUDUR." Son cümleyi bir yarışma sunucusu edasıyla, teatral bir vurguyla söyledi. Başımı iki elimin arasına koydum ve gözlerimi kapadım. Lola da atkuyruğumu okşayarak beni rahatlatmaya çalıştı.

"Şu an çok korkunç geldiğini biliyorum," dedi. "Ama şu sözüme güven: Asla geçemezsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Bilgece bir gülümsemeyle, "Asla geçemezsin," diye tekrarladı.

"Nereye geçemem?"

"Ne zaman üzülsem annem böyle derdi. Anlamı şu: Bu da bir noktada bitecek ve tekrar mutlu olacaksın."

"Bu da geçecek."

"Evet, aynen. Geçecek."

"Hayır, söylemen gereken şey bu."

"Öyle mi? O zaman, 'Asla geçemezsin' özlü sözünü nereden biliyorum?"

"Özlü söz değil o. *Yüzüklerin Efendisi*'nde Gandalf'ın dediği bir şey."

"İşte bu!" dedi ve haklı olduğu kanıtlanmış gibi parmaklarını şıklattı.

Elini okşayıp, "Gerçekten çok rahatladım," dedim. "Teşekkür ederim."

Lola'nın evinden sabah saatlerinde içtiğim içkinin hiç de alışkın olmadığım mahmurluğuyla, öğleden sonra çıktım. Eve gitmeye, tele-

fonumu kapatıp doğrudan yatmaya hazırdım. Metro istasyonuna doğru yürürken telefonumun ekranında en korktuğum iki harf belirdi: EV.

"Merhaba anne."

"Merhaba Bızdık. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Hemen bir şey soracağım. Baban bugün seni aradı mı hiç?"

"Hayır, neden?"

"Kayıp da."

"Ne zamandan beri?"

"Sabahtan beri."

"Saat kaçtan beri?"

"Altı civarı. Kapının kapandığını duydum ama bahçeye çıkmıştır diye düşünüp bakmadım."

"Neden bahçeye çıkmak istesin ki? Hava buz gibi ve zifirî karanlıktır o saatte. Niye durdurmadın?"

"İŞTE BU YÜZDEN seni aramak istemedim," diye haykırdı. Telefon ahizesini eliyle kapatarak birine bir şeyler söyledi. Yarım yamalak birkaç kelime duydum: "Nina", "azarlıyor", "ne münasebet" ve "bu ne cüret".

Dikkatini yeniden bana vermesi için, "Anne," dedim. "Anne. ANNE."

"NE?" diye kükredi.

"Hemen trene binip geliyorum."

Kapıyı Gloria açtı. Kelebek şeklinde taşlarla süslenmiş, önü fermuarlı, gri bir kapüşonlu giymişti. Aşırı fönlü, koyu kızıl renkli küt saçları at kestanesi kadar pürüzsüz ve kabarıktı. İçeri girerken ziyaretimin sebebine pek de uygun olmayan, abartılı bir gülümsemeyle baktı. Ne zaman aile arasında hassas bir durum yaşasak araya giren duygusal bir bariyer gibiydi bu kadın. Zorlu ve tartışmalarla dolu ergenlik dönemim sırasında evde, olayların bütün detaylarını almaya çalışan magazin muhabirleri gibi dolaşırdı. 60'larının başında olmasına rağmen hâlâ kız lisesinde okuyormuş gibi bir havası vardı. Dedikoduya bayılıyordu, kriz anlarında bütün bilgileri toplayıp

dağıtmak için can atıyordu ve tıpkı lise ikinci sınıfta keçeli kalemle bir örnek dövme yaptıran kızlar gibi annemin "en iyi arkadaş"ı olmaya tuhaf derecede saplantılıydı.

Kollarını açıp bana zorla sarılırken, "Nina!" dedi. "Nasılsın?"

Gereksizce, "Babam için endişeleniyorum," dedim.

"Hepimiz endişeleniyoruz," dedi.

"Annem nerede?"

"Krem peynirli simit ister misin?"

"Yok, teşekkürler. Annem nerede?"

"Mandy mutfakta."

"Adı Mandy değil."

"Kendisi hangi adı istiyorsa adı odur canım. Mandy kendini arzu ettiği şekilde ifade etme hakkına sahip ve yeni bir isim kullanmak istiyorsa da ona kim olduğunu söylemek bize düşmez." Belli ki hazır kapuçinolar eşliğinde, "Mandy sorunu"yla ilgili çıkardığım zorluklar üzerine anneme saatlerce çemkirmiş, yaşam koçlarından alıntılar yaparak onu doldurmuştu.

Salona girdim. Annem bir elinde çay fincanıyla kanepenin köşesine tünemiş, diğer elinin tırnaklarını inceliyordu.

"Polisi aradın mı?"

"Tabii ki aradım."

"Babamın durumunu anlattın mı?"

"Evet."

"Arıyorlar mı peki?"

"Evet, acil vaka olarak kayda aldılar. Şu an hastaneleri kontrol ediyorlar. İz bulamazlarsa kamera görüntülerine bakacaklar."

Kanepenin diğer ucuna otururken, "Tamam," dedim. "Aferin."

"Samimi değilsin. Bütün bunların benim suçum olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır anne. Telefonda şoktaydım, yoksa öyle demek istemedim."

Gloria geldi ve, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim.

Annemse, "Bill kaybolduğu için bana kendimi suçlu hissettirdiğini söylüyordum," dedi.

"Evet, talihsiz bir kaza sadece. Annenin hiçbir suçu yok."

Ninova

Sabırla iç çekerek, "Gloria, demek istediğim şuydu," dedim, "babamın hastalığı ilerledikçe durumu nasıl idare ettiğimize ve babamla nasıl konuştuğumuza bir bakmamız gerekiyor. Ne kadar istesek de her şey normalmiş gibi devam edemeyiz. Bence artık bir şeylerin değişmesi gerektiğine dair son uyarıydı bu."

Annem donuk bir ifadeyle kapalı duran televizyonun ekranına bakıyordu.

"Hepsi ziyan oldu," dedi.

"Ne ziyan oldu?" diye sordum.

"Dondururuz hepsini, dondururuz," diye mırıldandı Gloria. Sonra aniden bana dönüp, sanki annem orada değilmiş gibi fısıldayarak konuşmaya başladı. "Annen bu akşam Şarap Aralarını Okumak'a ev sahipliği yapacaktı. Büyük bir grup gelecekti, bir sürü yiyecek almıştı."

Gloria'yı görmezden gelerek, "Anladım, peki şimdiye kadar nerelere baktık?" dedim. "Civardaki tüm arkadaşlarını aradın mı?"

"Evet, herkes durumdan haberdar," dedi annem.

"Golf kulübü? Belki oraya..."

"Gittik," diye araya girdi Gloria. "İlk iş olarak hem de. Orada da yoktu; ama herkes gözünü açık tutacak."

"En son ne konuştunuz peki? Dün gece ne konuştuğunuzu hatırlıyor musun?"

"Tartıştık. Ama lütfen bana bu konuda yüklenme, burada neler yaşandığını HİÇ bilmiyorsun Nina."

"Neden tartıştınız?"

Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı ve, "Offf," diye inledi. "Gecenin bir saatinde mutfaktaki sandalyeleri buraya taşıyıp daire şeklinde dizdiği için. Patırtıya uyandım."

"Neden öyle yapıyormuş?"

"Sabah personel toplantısı varmış."

"Sen ne dedin peki?"

"Kendimi kaybettim, 15 yıl önce emekliye ayrıldığını ve artık personel toplantısı falan olmadığını söyledim."

"O ne tepki verdi?"

"Sinirden deliye döndü. O kadar uzun süre aynı şeyleri konuşup durduk ki birbirimizi boğazlayacağız herhalde dedim."

Ninova

"Elstree Lisesi'ne baktınız mı?" diye sordum.

"Orada değildir bence."

"Son çalıştığı okul oydu. Emekli olduğunu hatırlamıyorsa sabah erkenden kalkıp okula gitmiş olabilir. Elstree Lisesi'ni ara."

"Bugün cumartesi."

"Olsun. Telefonunu yanına almış mı?"

"Hayır, sadece cüzdanını almış."

"Tamam, o zaman otobüse ya da metroya binmiş olabilir. Ya da taksiye."

Biraz kafa dinlemek için odama gittim, halıya oturup gözlerimi kapadım ve babamın sabahın köründe kalkıp, giyinip evden çıkmasına sebep olan şeyin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Sırtımı yatağa yaslayıp bağdaş kurdum. Her kriz yaşadığımda kendimi halının üstünde otururken buluyordum. Kitabımın son iki bölümünü yerde yazmıştım. Joe'yla ayrılık konuşmalarımızın çoğunu salonda, yerde yapmıştık. Olaylar bana fazla geldiğinde kendimi olabildiğince küçültmeye ihtiyaç duyuyordum. Albyn Meydanı'ndaki dut ağacının altında oyuncaklarımla beraber bağdaş kurup oturduğum zamanlar aklıma geldi. Sonra da Max'i son gördüğüm an. Sanki yaşamın coşkusu beni oraya çekmişti; zaman ve mekânın tüm izleri, tüm anıları kara delik misali bir girdaba dönüşmüştü ve ortasında da ben duruyordum. Lola'yla tanıştığımız gece, tuvaletin zeminine yapışık duran yüzü aklıma geldi: *Evimi özledim.*

Koridora çıktığımda Gloria her nedense simli dudak parlatıcısı sürüyordu.

Anneme, "Babam küçükken Bethnal Green'de hangi sokakta oturuyordu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi.

"Hatırlıyorsundur ya. Babaannem Nelly vefat edene kadar orada oturdu."

"Sokağın adını nasıl hatırlayayım? Kadın öleli 20 yıl oldu. Sen de menopoza girince görürsün. Kendi adını bile zor hatırlayacaksın."

Gloria bilmiş bilmiş kahkaha attı, sonra da parlatıcı sürdüğü dudaklarını şapırdattı.

"Adresleri yazdığın eski bir fihristin yok mu?"

"O kadar eskiden kalan yok. Belki Noel kartları fihristimde duruyordur ama onun da nerede olduğunu bilmiyorum şu anda." An-

Ninova

neme neden hem normal fihrist hem de Noel kartı fihristi tuttuğunu sormak için hiç de uygun bir zaman değildi.

"Bana o adresi bulur musun? Mesaj atarsın. Ben Bethnal Green'e gidiyorum."

"Oraya gitmemiştir."

"İçimden bir ses oraya bakmamı söylüyor. En azından denemiş olurum. Adresi mesaj atarsın."

Babamın çocukluğunu geçirdiği caddeye vardığımda akşam olmuştu ve hâlâ izini bulamamıştık. Birbirinin tıpatıp aynı iki odalı sıra evlerle dolu sokak boyunca yürüdüm. Hepsinin beyaz sürgülü pencereleri ve Noel'deki zencefilli kurabiye evlerinkini andıran pervazları vardı. Çocuk aklımla bu binaları görkemli ve heybetli olarak zihnime kazımıştım ama aslında epey küçük ve sıkışıklardı. Annemle babam, okul defterime yazdığım bir hikâyeyi hatırladıkça hâlâ gülüyorlardı. Hikâyede hafta sonu babaannemin "malikâne"sine gittiğimi yazmışım. Evinde hem alt hem de üst kat olduğuna inanamamışım.

23 numaranın ziline bastım. Kapıyı orta yaşlı, yumuşak yüzlü bir kadın açtı. Topuz yaptığı saçları kızıldan beyaza doğru renk değiştiriyordu ve bu haliyle bir top karamelli dondurmaya benziyordu.

"Merhaba, rahatsız ediyorum kusura bakmayın ama babam kayıp..."

Kadın, "Burada," dedi ve içeri girmemi işaret ederek arkamdan kapıyı kapadı. "Burada, güvende. Buyurun." Hiç de hatırladığım gibi olmayan, krem rengi ve gri tonlarına boyanmış, artık başka bir ailenin zevkleriyle hatıralarını barındıran evin koridorundan geçtim.

"Baba!" Mutfak masasında çay içip gazete okuyan babama doğru ilerledim. Televizyondaki cumartesi akşamı kuşağının hafif uğultusu, adeta fokurdayan bir tencere çorba kadar huzur vericiydi. Babam başını kaldırıp baktı.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Annemi görmeye geldim," dedi. "Annem, Nelly Dean, burada yaşıyor."

"Eskiden oturuyordu burada."

Ninova

İç çekti. "Of ya! Burası onun evi! Burayı avucumun içi gibi biliyorum. Onu görmeden bir yere gitmem."

"Ama sorun şu ki..."

Kadın, "Bir şey içer misiniz?" diye sordu.

"Yok, sağ olun," dedim. Bütün akşam babamı bu yabancının evinden çıkmaya ikna etmekle uğraşacağım belliydi. Kadın beni hole geri çağırdı ve kapının orada durduk.

"Kusura bakmayın. Hafızası... şey..."

"Benim babam da böyleydi," deyip elini omzuma koyunca o şefkatli dokunuş beni öylesine hazırlıksız yakaladı ki bir anne teselisine ne kadar aç olduğumu fark ettim. "Anlıyorum. Sorun değil, merak etmeyin. Eve geldiği anda ne olduğunu anladık. Annesinin artık burada olmadığını söylemedik, dikkatini dağıtmaya çalıştık."

"Ne kadar naziksiniz. Ne zaman geldi?"

"Birkaç saat önce. Çok tatlı ve kibardı. Durumu anlayınca ona bir çay koyduk, polisi arayıp adını ve burada olduğunu bildirdik."

"İyi ki burada siz oturuyormuşsunuz. Çoğu insan onu geri çevirirdi, o da bu soğukta telefonu olmadan dolaşıp dururdu."

"Kafasının karıştığı belliydi."

"Bu evde doğmuş. Babaannem ve erkek kardeşiyle burada büyümüş. Babaannem de ölene kadar burada oturdu."

"Buraya geleceğini nereden bildiniz?"

"Bilmem. İnsanın büyüdüğü evi hafızasından silmesi imkânsız bence. Onun durumundaki birinde daha da netleşiyordur muhtemelen. Olup biteni ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum şimdi."

"Sürecin ne noktasında olduğunuzu bilmiyorum ama biz babamın kafasındaki yanılsamaları bozmazsak çok daha kolay baş ettiğini görmüştük."

"Bazen ben de öyle yapmaya çalışıyorum. Ama yalan söylüyormuşsunuz gibi gelmiyor muydu?"

Omuz silkerek, "Biraz," dedi. "Ama dediklerini hem çürütmeden hem de desteklemeden konuşmanın yolu bulunuyor."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

"İnsan biraz aptal gibi hissediyor; ama sizin yaşadığınız küçük bir rahatsızlık, onun için büyük bir fark yaratıyor."

Nihayet söylediklerimi küçümsemeden dinleyen biriyle konuşabilmenin verdiği rahatlıkla başımı salladım.

Ninova

"Çocuğunuz var mı?"

"Yok."

"Şunun için sordum: Çocuğunuzun hayalî bir arkadaşı olsaydı ya da olmayan bir şeye inansaydı ve bu sayede rahatlasaydı onunla nasıl konuşurdunuz? Oyunu bozmamanın kimseye zararı yok. Nihayetinde o düşüncelerden kendi kendilerine çıkıyorlar zaten."

Mutfağa döndüğümüzde babam dolapların içine bakıyordu.

"Ne arıyorsun baba?" diye sordum.

"Sardalye konservesi. Annem genelde buraya koyar. Canım sardalyeli kızarmış ekmek çekti."

"Pinner'a dönelim de ben yapayım sana. Nelly belli ki bugün evde değil, o yüzden dönelim biz. Hem eve giderken bana anneni ve bu evi anlatırsın."

Babam bir an kaşlarını çattı, sonra mutfağını karıştırdığı kadına döndü.

"Ona geldiğimi söyler misin? Uğradığımı söyler misin?"

"Tabii ki Bill. Mesajını mutlaka iletirim."

Babam başıyla onayladı, sonra da dolabın kapağını kapattı.

Eve dönmek için bir taksi çağırdım; cumartesi gecesi kalabalık metroda babamı daha fazla huzursuz etmemek için fahiş bir ücret ödemeyi göze almıştım. Annemi arayıp olanları anlattım, rahatladı. Yol boyunca çoğunlukla sustuk; babam hipnotize olmuş bir biçimde camdan A40 otoyolunu izledi.

"Annem neden evde değildi anlamadım," dedi.

"Muhtemelen dışarıda işleri vardır ya da biriyle buluşmuştur."

"Babam yoktu çünkü babam gitti."

"Evet, doğru."

"Ben 10 yaşımdayken yan sokakta oturan Marjorie için bizi terk etti. Sonra ikisi de taşındı."

"Evet," derken babamın çocukluk albümleri gözümün önüne geldi. Hiç tanımadığım dedemin toplasanız 10 tane fotoğrafının bile bulunmadığı, kalanında da eksik bir adamın boşluğunun yer aldığı fotoğraflarla dolu albümler. "Öyle oldu."

"Ama annem hâlâ onu bekliyor," dedi. "Bence sonsuza dek bekleyecek. Her gün postacı gelirken posta kutusunun başına gidi-

yor ama ondan hiçbir şey gelmiyor. Babam geri dönmeyecek. Onunla bir daha asla görüşmeyeceğiz ve konuşmayacağız."

Kapıyı açarken babamı nazikçe gerçekliğe döndürmek için neşeyle, "Eve döndük," dedim. "Çok nostaljik bir geziydi, değil mi?"

Kömür karası paltosunu antredeki askıya asarken, "Nostalji," diye tekrarladı. "Yunanca. *Nostos* ve *álgos*'un birleşimi. Muhteşem." Bana bakıp gülümsedi. "Yatmam gerek, çok yoruldum."

"Tamam. Bu gece burada kalacağım. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler," dedi ve tırabzana tutunarak yukarı çıktı.

Uyuyamadığım için ertesi sabah daha şafak sökmeden kalkıp babamın kitaplığına gittim ve İngilizce etimoloji sözlüğünü aldım. Kanepenin önüne bağdaş kurup oturdum, sırtımı kanepeye yasladım ve "N" harfini açtım.

Nostalji: Yunanca *nostos* (eve dönüş) ve *álgos* (acı) sözcüklerinin bileşiminden oluşan sözcük. Nostaljinin Yunanca kelime anlamı "eski bir yaranın acısı"dır.

Ninova

10

Kapı çaldı. Babamın kaybolduğu günden birkaç gün sonraydı, onu eve getirdiğimden beri ben de orada kalıyordum. Annemle mutfaktaki masada gergin bir şekilde oturuyorduk. Babam üst katta, yakında dönüştürülecek olan çalışma odasında kitaplarını ayıklamakla meşguldü.

"Tamam, ona mümkün olduğunca açık ve detaylı anlat lütfen," dedim. Kapıya bakmak için birlikte kalktık.

"Evet, biliyorum."

"Bize demans hemşiresi verdikleri için gerçekten çok ama çok şanslıyız. Ondan mümkün olduğunca faydalanmalıyız. Lütfen babamdan bahsederken hiçbir şeyi geçiştirme."

"Peki, tamam."

Kapıyı açınca kırmızı palto giymiş, kır ve kısa saçlı bir kadınla karşılaştık. Annemden de benden de kısa boyluydu; gözleri boncuk gibi, ufak, kahverengi ve ışıl ışıldı; fındık burunluydu ve ön dişleri de küçük kız çocuklarınınki gibi ayrıktı.

Hafif bir Midlands aksanıyla, "Merhaba," dedi. "Ben Gwen."

"İçeri gelsene Gwen," dedim.

"Teşekkür ederim. Ne soğuk, değil mi?"

"Öyle," dedim. "Ben Nina." Elimi uzattım. Eldivenini çıkarıp elimi sıktı. Bu tatlı ve eski tarz jestiyle hemen kalbimi kazandı.

"Nina, harika. Ya siz?"

"Mandy."

"Anne."

Annem, "Kes şunu," diye fısıldadı.

"Gerçek adı Nancy," dedim.

"Benim adım Mandy."

Ninova

"Tamam, sadece evrak işleri için açıklığa kavuşturmak adına, gerçek adı Nancy ama nedense Mandy adını kullanmak istiyor."

Gwen paltosunu çıkarırken, "Ne harika bir fikir!" dedi. "Ben de hep adımı değiştirmek istemişimdir, Gwen ismini hep çok sıkıcı buldum."

Annem gözlerini fal taşı gibi açıp mağrur bir ifadeyle baktı. Zafer dolu bir edayla, "Teşekkür ederim," dedi.

"Mandy çok güzel isim. En sevdiğim teyzemin adıydı. Çok eğlenceli bir kadındı."

Annem gururla "İsim de eğlenceli," dedi.

Gwen, "Kesinlikle!" diye cevap verdi.

"Gwen, çay ya da kahve içer misin?"

"Ah, bir çay alırım. Varsa sütlü ve tek şekerli."

"Hemen getiriyorum. Hep birlikte salonda mı konuşsak?"

"Olur," dedi annem.

"Aslında önce sadece bakımı üstlenen kişiyle konuşmak istiyorum. Bakıcımız kim?"

Annemle bakıştık. Daha önce bu konuyu hiç düşünmediğimiz gibi, o kelimeyi de hiç kullanmamıştık. Gwen eve geleli daha iki dakika bile olmadan bu işi ne kadar kötü idare ettiğimizi yüzümüze vuruvermişti. Annemin suratına alışılmadık, mahzun bir ifade yerleşti. Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra annem kısık sesle, "Sanırım..." dedi. "Sanırım benim."

"Harika, o zaman önce ikimiz biraz konuşalım. Nina, sonra sen de katılırsın."

Mutfakta oturup saatin tik takları arasından yan odadaki konuşmaları dinlemeye çalıştım ama hiçbir şey duyamadım. Gwen "bakıcı" dediği zaman annemin suratına oturan o ifadeyi düşünüp durdum. Benim annem bakım verebilen biri değildi. Bir sürü özelliği vardı. Becerikliydi, düzenliydi, yönetme becerisine sahipti. Güvenilir bir anne, eğlenceli bir arkadaş, sevgi dolu bir eşti. Ama asla bakıcı değildi. Babamla çok genç yaşta tanışmıştı ve ilişkilerinin dinamiği yaş farklarıyla şekillenmiş, babam her zaman onun koruyucusu olmuştu. Küçükken çok sinir olurdum. Babam annemin hafiften mantıksız davranışlarını hep savunurdu. Kendini anneme adamıştı. Anneme

Ninova

bakan oydu. 40 yıl düşünsem, annem tarafından korunması ve savunulması gereken biri haline geleceğini hayal edemezdim.

Bir saat kadar sonra annem mutfağa gelip beni çağırdı. Biz kanepeye oturduk, Gwen ise babamın koltuğuna geçti.

"Her şeyi anlattın mı anne?"

"Evet."

"Felci, doktorun söylediklerini filan? Tüm tıbbi belgeleri ve hastane raporlarını verdin mi?"

"Nina, benimle çocukmuşum gibi konuşma."

Gwen, "Verdi Nina," dedi. "Babanın tıbbi geçmişini etraflıca anlattı."

"Çünkü bu süreç boyunca tüm bilgilere sahip olan tek kişi benmişim gibi hissettim ve artık buna devam edemem. Babama bir şey olacak da birileri benden tüm bilgileri isteyecek, ben de ya bir şeyi unutacağım ya da atlayacağım diye çok korkuyorum ve..."

"Sen ne zamandan beri tüm bilgilere sahip olan kişi oldun? Burada değilsin ki!"

"Aynen! Tam da bu yüzden endişeleniyorum! Burada değilim ama ciddiye alan tek kişi benmişim gibi geliyor!"

"Dur," dedi Gwen. "Annen bu durumu çok ciddiye alıyor ve bundan sonra önemli bilgileri mutlaka not edeceğiz. Nina, şu anda Bill'le ilgili en büyük endişen ne?"

"En büyük endişem, annemin yine buz gibi havada babamın dışarı çıkmasına izin vermesi ve bu kez babamın karşılaşacağı kişilerin o kadar anlayışlı ve nazik olmayacağı."

Gwen araya girip, "Tamam," dedi. "Ön kapı meselesi. Bu çok yaygın bir sorun ve birkaç yöntem deneyebiliriz."

Annem, "Kapıma koca bir kilit takıp evimi yüksek güvenlikli bir hapishaneye çevirmem!" diye haykırdı.

"O noktaya gelmeden önce yapabileceğimiz çok şey var. Perdeye ne dersin? Kapının önüne bir perde asarsanız oraya yönelme isteği azalır."

"Ne tür bir perde?"

"Anne, şu anda dekorasyonu dert etmenin zamanı değil."

"Sadece düz, koyu renk bir perde. Çözmemiz gereken bir diğer konu da Herbert Protokolü. Şimdi doldurup Bill'in durumu ilerle-

Ninova

dikçe güncelleyebileceğimiz bir form bu. Bir daha kaybolursa doğrudan polise verebilmek için hazır olur."

"Tamam, güzel," dedim. "Bugün dolduralım."

Gwen, "Başka konuşmak istediğin bir şey var mı Nina?" diye sordu.

"Evet. Babam bazı şeyleri yanlış hatırlıyor. Eskiden tek tük olurdu ama çoğunlukla kafası yerindeydi. Şimdi de kafası genel olarak yerinde ama uydurduğu şeyler giderek artıyor. İnsanların hikâyelerini karıştırıyor. Kendi geçmişi bulanıklaşıyor. Olmayan olaylardan ya da burada olmayan kişilerden bahsetmeye başlıyor ve bence en iyi yöntem de onu bozmamak."

Annem, "Kesinlikle hayır," diye araya girdi.

"Biri bana en etkili çözümün bu olduğunu söyledi. Babamın dediklerini çürütmeden ama bir yandan da fazla desteklemeden konuşmanın bir yolu olduğunu söyledi."

"Bunun kime ne faydası olacak anlamıyorum," dedi annem.

"Doğruyu söylediğini düşündüğü için sinir oluyor. Bir şeyin doğru olduğundan emin olduğun halde biri sana sürekli yanlış olduğunu söylese ne kadar sinirlenirdin, bir düşünsene."

"Doğru," dedi Gwen. "Nina'nın dediği gibi, bunu hassasça yapmanın yolları var. Son zamanlarda yaşadığınız bir örneği anlatır mısın?"

"Annesinin hâlâ hayatta olduğunu sanıyor ama babaannem 20 yıl önce öldü."

"Anladım. Bir dahaki sefere annesinden bahsettiğinde öldüğünü söylemek yerine çocukluğuna dair güzel anılarını anlatmasını iste. Ya da birlikte bir fotoğraf albümüne bakın ve annesinin fotoğrafları üzerine konuşun."

"Bunu yapabilir misin anne?"

Annem tırnak etlerini yoluyordu; elleri kızarmış ve hırpalanmış görünüyordu. Benimle göz göze gelmemek için başını eğmişti.

"Olur," dedi.

Gwen antredeki askılıktan paltosunu aldı.

"Numaram ve e-posta adresim sizde var, ne zaman ihtiyacınız olursa ulaşabilirsiniz," dedi.

Ninova

Annem de, "Teşekkür ederiz," dedi.

"Bir hafta sonra tekrar uğrayacağım."

Babam alt kata indi ve annemle ben daha ne diyeceğimizi bulamadan Gwen elini uzatarak ona doğru yürüdü.

Neşeli ve resmî bir şekilde, "Ah! İyi günler Bill," dedi. "Ben Gwen. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum."

"Öğretmenmişsin diye duydum."

"Evet."

"Ne öğretmeniydin?"

"Çoğunlukla çocuk."

Gwen güldü. Babamı şaka konusu değil de, yine şakayı yapan kişi olarak görmek iyi gelmişti. Gwen bize veda edip çıktı. Biraz sonra ben de çıktım. Annem her gün arayıp babamın durumuyla ilgili bilgi vereceğine söz verdi.

Anneme Max'ten bahsetmedim. Kaderle çocuksu pazarlıklara girişmiştim ve Max'in kaybolduğunu ne kadar çok kişiye söylersem, geri dönme ihtimalinin o kadar azalacağına karar vermiştim. Onu hayatımda tutmak için elimden geleni yapıyordum. İlk zamanlardaki mesajlarımızı tıpkı bir tiyatro oyunu okur gibi okuyordum. Onun temelli gittiğini kabullenmektense, yarı ölü bir versiyonuyla yaşamayı tercih ediyordum.

Akşam yemeğine domates çorbası yapmak üzere bir şeyler aldım. Yeni kitap için üzerinde epey uğraşarak kusursuzlaştırdığım özel bir tarifti. Konserve kremalı domates çorbasına çok benzeyen, tatlı, pürüzsüz, çocuksu bir çorbaydı. Ne zaman kendimi kötü hissetsem; birinin alnıma soğuk elini koyup da ateşimi ölçtüğü ya da benim düşünmeme gerek kalmadan kaçta yatmam gerektiğini söylediği zamanları hatırlamak istesem, canım bu çorbayı çekerdi. Markete giderken, daha önce marketten bir şey isteyip istemediğini sorduğumda Party Rings kurabiyelerini sevdiğini söyleyen evsiz kadını gördüm. Kadın oradaysa mutlaka ona bir paket kurabiye alıyordum. Önümde duran ve kamburu hilali andıran yaşlı bir adam, sepetinden bir paket kedi mamasıyla üç minik meyveli tatlıyı kasaya koydu. Acaba annesi küçükken ona meyveli tatlı mı yedirirdi? Tatlı ve kremamsı domates çorbası, gökkuşağı gibi renkli ve şekerli halka

kurabiyeler, yoğun bir muhallebiyle jöleden oluşan lapamsı bir tatlı. Süpermarket sepetlerindekiler, hiçbirimizin yetişkinlikle pek de iyi başa çıkamadığının kanıtıydı adeta.

O akşam bir tencerede tereyağını, soğanı ve domatesleri yavaş yavaş pişirirken alt kattan bir ses yükseldi. Kesintisiz bir kükremeyi andıran, hayvansı bir sesti. Öfke veya kin gibi, savaş çığlığı ve savaş yarası gibiydi. Maçtan sonra kıpkırmızı suratlarıyla metroya doluşan mağlup futbol taraftarları gibiydi. Heavy metal müzikti.

Angelo'nun kapısının önüne geldiğimde ses –havai fişek gibi patlayan davullar, parmak ucu kanatan gitar ritimleri ve canavarlarla iblislerin çığlıklarından oluşuyor gibiydi– kulakları sağır edecek kadar yükselmişti. Kapıya sertçe vurdum ama müzik o kadar yüksekti ki kapının sesini ben bile duyamadım. Angelo'nun var olmayan melodiye bağırarak eşlik ettiğini duyuyordum. Yumruğumun yumuşak tarafıyla daha da sertçe vurdum ama yanıt alamadım.

Yukarı çıkıp Alma'nın kapısını çaldım. Kapıyı açınca gülümsedi. Ela gözleri parlıyordu ve kalp şeklindeki başını mavi çiçeklerle kaplı siyah başörtüsüyle örtmüştü.

"Merhaba Alma, nasılsın? Biberlerin büyüyor mu?"

"Onlar da ben de soğuktan etkileniyoruz ama onun dışında iyiyiz. Sen nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. Aşağıdan gelen sesten sen de rahatsız oluyor musun?"

"Hangi ses?"

"Zemin katta yaşayan Angelo'nun sesi. Aşırı yüksek sesle müzik çalıyor, duymuyor musun?"

Alma kapıdan başını uzatıp merakla merdivenlere doğru baktı.

"Ah, evet," dedi. "Şimdi duydum. Ama içeriden duyulmuyor. Sanırım altımda bir daire daha olduğu için şanslıyım, sesi absorbe ediyor olmalı."

"Evet, işte. Ben absorbe ediyorum."

"Kıyamam," dedi.

"Hatta müziği de onu da fazla absorbe ediyorum. Seni uyandırdığı oldu mu hiç?"

"Hayır, hiç duymadım. Yaşlı ve sağır olmanın güzel yanı bu işte."

Ninova

"Yaşlı değilsin. Ama biraz işitme kaybı yaşamana sevindim. Çok gürültü çıkarıyor ve ne zaman onunla konuşmaya çalışsam hep tersliyor."

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu. "İşini nasıl kolaylaştırabilirim?"

"Ah, Alma. Çok tatlısın."

"Eğer gürültüye dayanamazsan, her zaman kanepemde uyuyabilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Ama herhalde şu yakışıklı sevgilinin evine gidersin," derken koridorun ışığı gözbebeklerinden yakut gibi yansıdı. "O nasıl?" Max'in alışveriş torbalarını yukarı taşımasına yardım ettiği günden beri ona takıntılıydı. Her karşılaştığımızda Max'in ne kadar olağanüstü biri olduğundan, onunla birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumdan bahsediyordu. Max'in de benimle, yani sayısız kez o torbaları taşımasına yardım etmiş bir kadınla birlikte olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hatırlatmamaya karar vermiştim.

"İyi," dedim.

"Yakında evlenirsiniz!"

"Onu bilemem," dedim kıkırdayarak.

O da bilmiş bilmiş güldü. "Evlenmek harika bir şey."

"Biliyorum," dedim. "Yani, bilmiyorum ama güzel görünüyor."

"Ben kocamı çok özlüyorum. Senin tatlı sevgiline benzemezdi, biraz inatçıydı. Ama öldüğü güne kadar her sabah yatağa kahve getirdi bana. 58 yıl boyunca her sabah taze kahveyle uyandım. Ne kadar şanslıyım, değil mi?"

"Çok," dedim. "Gerçekten çok şanslısın."

"Gürültü devam ederse ve burada kalmak istersen söyle."

"Teşekkür ederim."

Eve döndüğümde müziğin sesi daha da yükselmişti. Kulaklığımı takıp yemek yerken *podcast* dinlemeye çalıştım ama zeminde müziğin titreşimini hâlâ hissedebiliyordum.

Bilgisayarı açıp gürültüyü belediyeye saat kaç itibarıyla şikâyet edebileceğimi araştırdım. Sonra kanepeye oturup öfkeden kabarmış bir halde saati izledim; saat tam 11.00 olduğunda zabıtayı arayıp

Ninova

adresi verdim ve Angelo'yla ilgilenmelerini rica ettim. Perdeleri açıp pencerenin önünde dikildim ve beklemeye başladım. Kız kurusu olmak böyle bir şey olmalıydı ve bence çok heyecanlıydı.

Saat 23.20'de binanın önüne iki kişi geldi. Aşağı inip kapıyı açtım ve Angelo'nun dairesini gösterip hemen yukarı çıktım. Kapıyı kilitleyip yere oturdum, çenemi dizlerime dayayıp beklemeye başladım. Adamlar kapıyı çalıyordu ama Angelo duymuyordu. Sonra kapıyı yumruklamaya başladılar ama o muhtemelen benim çaldığımı düşünüp duymazdan geldi. En sonunda bağırarak belediyeden geldiklerini söylediler ve müzik aniden durdu, kapı gıcırdayarak açıldı. Kulağımı duvara dayayıp belediyelere özgü o temkinli, bürokratik ve tehdit içermeyen zırvaları dinledim. Angelo'dansa sadece tek bir soru geldi ve o soruyu tekrarlayıp durdu: "O mu aradı?"

Zabıta ekibi çıkınca Angelo'nun da kapıyı kapamasını bekledim ama ortalık sessizdi. Merdivenlerden çıktığını duydum. Keşke ışıkları kapatmış olsaydım da uyuduğumu zannetseydi diye düşündüm. Kapının önüne gelince durdu. Halıyla kapı arasındaki açıklıktan koridorun ışığını kesen ayaklarının gölgesi görünüyordu. Hiçbir şey demeden durdu, sonra koridorun otomatik ışığı söndü ve ayaklarını görememeye başladım. Birkaç dakika daha bekledi. Ortada gölge de kalmayınca nefes seslerini duymaya odaklanmıştım. Orada ne kadar dikileceğini, neden orada durduğunu, bir şey söyleyip söylemeyeceğini, benim birkaç santim ötede durduğumu bilip bilmediğini düşündüm. Ses çıkarırsam diye hareket etmeye korkuyordum; diğer yandan bütün gece onunla sessiz bir çıkmazda kalmaktan da korkuyordum. Birkaç dakika sonra merdivenden indiğini duydum, sonra da dairesinin kapısı kapandı.

Bu eve taşındığım günü düşündüm. İlk ay boyunca her gün, ev tamamen bana ait olduğu için büyük bir huzur duymuştum. Şimdiyse bir istilacının daimi varlığını hissediyordum. Artık bu duvarların arasında kendimi güvende ve evimde hissetmiyordum. Sanki eve hamamböcekleri dolmuştu da kurtulmanın bir yolu yoktu. Ya onlarla yaşamaya katlanacaktım ya da taşınacaktım. İşte o an anladım: Sevgiliniz yokken ne kadar mutlu olursanız olun, bazı durumlar bekârlığın tüm ihtişamını yerle bir ediyordu. Bunlardan biri de kâbus gibi bir komşuyla tek başınıza uğraşmaktı.

Ninova

Max'i aramak istedim. Onunla konuşmak istedim. O düz, sağlam tavsiyelerini ve net, sarsılmaz sevgisini hissetmek istedim. Telefonumu elime aldım ama aramak yerine eski mesajlarımızı okumaya başladım. Ortadan kaybolmadan önce nasıl birden soğuk ve resmî davranmaya başladığını gördüm. Rehberden adını bulup baktım. Sanki komadaki birinde bir yaşam belirtisi görmeye çalışır gibi, bir hareket bekleyerek, uzun uzun baktım.

Evde dolanıp burada bulunduğuna dair kanıtlar aradım. Burada son kaldığında komodinin üzerine bıraktığı kitabı elime aldım. Yatak odasında birlikte monte ettiğimiz çekmecelere dokundum. Kırmızı yün beresi dolapta duruyordu. Ters çevirip yüzümü içine gömdüm. O tanıdık kokuyu aldığım anda dizlerim titredi. Beni yanımda olmayan bir adamın beresini, canlandırıcı bir tuz misali koklayan bir kadına dönüştürdüğü için nefret ediyordum ondan. Ama ortadan kaybolduğundan beri her gün onun gerçekten de var olduğuna dair bir kanıta ihtiyaç duyuyordum. Evet, buraya gelmişti. İzleri vardı. Onu hayal etmemiştim.

Ama onun varlığını kanıtlamak kendime daha da zor bir soruyu sormama sebep oluyordu: Gerçekten varsa ama gittiyse, ilişkimizi kafamda mı kurmuştum ben? Aramızdaki şeyi ben mi uydurmuştum? Tanıştığımız gece, beni dans pistinde tutup öptüğünde hissettiğim o sihir, fonda çalan "The Edge of Heaven", hepsi tek taraflı mıydı bunların? Max herkese mi böyle hissettiriyordu? İllüzyonist miydi o? Herkese aynı parlak, göz kamaştırıcı gösteriyi mi sunuyordu? Hissettiğim o aşk, bir akademisyen titizliğiyle incelediğim tüm detayları, kafamda çekinerek de olsa kurmaya başladığım gelecek; hepsi bir el çabukluğunun veya akıl oyununun eseri miydi? Kandırılmış mıydım?

Bunun cevabını daha ne kadar bekleyeceğimi merak ettim. Babaannem Nelly'yi, hiç dönmeyen kocasını nasıl beklediğini düşündüm. Küçükken, onun evindeyken, sabahları postacı geldiğinde nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştım. Gerçekten de her gün kapıda dikilip üzerinde kocasının elyazısını göreceği zarfı mı beklemişti?

Eskiden Max hakkında çok şey bildiğimi sanıyordum ama artık birlikteymiş gibi görünen yabancılar mıydık acaba diye düşünmeye

Ninova

başlamıştım. Beş tane fotoğrafı ve hobilerimiz, işimiz, yaşadığımız yerle ilgili birkaç kelimeyle tanışmıştık aslında. Linx'teki beklenmedik tanışmamız hiç de spontane değildi. Gayet planlı ve sansürlüydü, bir algoritma sayesinde gerçekleşmiş ve bilinçli bir seçimle tamamlanmıştı. Birbirimizin yazdıklarını okumuş, gerisini hayal gücümüzle tamamlamıştık. Muhtemelen her *boomer*'ın en sevdiği albüm olan bir Beach Boys albümünü dinleyerek büyüdük diye tesadüfi bir kısmet mi çıkarmaya çalışmıştım? Duvarındaki eski konser afişleri yüzünden ona sahip olduğundan daha fazla mı ruh katmıştım? Onunla ilgili bildiğim şeylerdeki boşlukları kafamdaki kişilikle doldurduğum için ona çabuk güvenip fazla mı âşık olmuştum?

Kafamdaki adamla benimle bir daha konuşmak istemeyen kişi arasındaki uçuruma bakarken, birbirimizi aslında hiç tanımadığımızı fark ettim. Bana mektup gönderse elyazısını tanımazdım, o da benimkini tanımazdı. Büyükannelerimin ya da büyükbabalarımın adını bilmiyordu, ben de onunkileri bilmiyordum. Garsonları ve sıra bekleyen yabancıları saymazsak birbirimizi başka insanların yanında pek görmemiştik. Hiçbir arkadaşıyla tanışmamıştım. Hatta arkadaşlarından neredeyse hiç bahsetmemişti ve ben de nedense bunu tuhaf bulmamıştım. İlk buluşmamızda bana hayatta hiçbir bağı olmadığını söylemişti ve bu dediğini uyarı olarak almamıştım. Neden hafta sonlarını hep kırsalda yalnız başına geçirdiğini de sorgulamamıştım. O kadar küçükken babası neden o kadar uzağa taşınmıştı, bilmiyordum. Annesi de ondan mektup bekliyor muydu, bilmiyordum. O da babamın sabah altıda kalkıp, tanımadığı birilerinin mutfak dolaplarını karıştırmaya başlamadan önceki halini tanımıyordu. Hiçbir zaman da tanıyamayacaktı.

Max'in numarasını ve tüm mesajlarımızı sildim. İşte o an, onu bir daha asla görmeyeceğimi, ondan hiç haber almayacağımı anlamıştım. Kabullenmiştim. Bitmişti. O gitmişti.

Ninova

İKİNCİ BÖLÜM

"Aşk gözle değil, akılla görür,
O yüzden kanatlı aşk tanrısı kör resmedilir."

Bir Yaz Gecesi Rüyası, William Shakespeare

11

Kışın son ayları, ilkbahar gelmeden gerçekleştirilen en zalim ritüellerinden birinin, bekârlığa veda partilerinin başlangıcı demek oluyordu.

Lucy'nin bekârlığa veda partisine gitmek istemiyordum. Esas arkadaşlarımın partilerine bile gitmek istemiyordum zaten. 32 yaşında artık yeterince partiye katılmış, yeterince "Bay ve Bayan Bilmem Kim" videosu izlemiş; bütün erkeklerin müstakbel karılarıyla en çok köpek pozisyonunda veya kadının üstte olduğu pozisyonda sevişmeyi sevdiğini öğrenmiştim. Penis şeklinde pipetle yeterince içki içmiş, yeterince flamingo şeklinde balon şişirmiş ve en az 150 tonluk plastik çöp üretilmesine katkıda bulunmuştum. 30 yaşımdan sonra gelen tüm davetleri reddetmiştim; ama Joe bu partiye gitmem için yalvarmış, sadece onun değil, Lucy'nin de yanında olursam "düğün grubu"nun bir parçası olmam konusunda Lucy'nin içinin çok daha rahat edeceğini söylemişti. Katherine son anda bütün hafta sonunu komutlar doğrultusunda sevinç çığlıkları atarak geçiremeyecek kadar hamile olduğunu söyleyerek bizi ekmişti. Neyse ki Lucy onun yerine Lola'yı çağırmıştı. Lola sadece tanışıklığı olan kadınların bile bekârlığa veda partilerine ilk yedekten çağrılırdı. Bir de çok da yakın olmadığı çiftlerin düğün resepsiyonlarının yalnızca akşam yemeğinden sonraki kısmına çağrılırdı. Sanırım bunun üç nedeni vardı: Eğlenceliydi, her zaman hediye listesinden bir şey alırdı ve her daim bekârdı. 30'lu yaşlarındaki çiftlerin düğünleri söz konusu olduğunda da bekâr bir kadın, katacağı eğlence düzeyi açısından bir *cover* grubuna denkti. Hamile olmadığımız için mutlaka içerdik, evde bizi bekleyen biri olmadığı için hep geç saatlere kadar

Ninova

kalırdık ve biriyle yakınlaşma ihtimalimiz de anlatılacak heyecanlı bir hikâye potansiyeli taşırdı. Ama en güzeli şuydu: Özgürdük!

* * *

Lola, Waterloo'daki bir kafede, üzerinde baş harflerinin yazılı olduğu tekerlekli valiziyle oturmuş makyaj yapıyordu. Ayak bileğine kadar inen Navajo desenli bir hırka, kot tulum ve beyaz kovboy çizmeleri giymişti. Sarı saçlarının arasına serpiştirdiği ipek nakış ipliği kadar ince örgüler yüzüne düşmesinler diye onları bir sürü inci rengi tokayla tutturmuştu. Hâlâ 15 yaşındayken hayalini kurduğu gibi görünmek istiyordu.

Ona yaklaşırken, "Delirmek üzereyim Nina," dedi ve rimel tutmayan eliyle beni kendine çekip sarıldı. "Gerçekten delirmek üzereyim."

"Neden?"

"Andreas. Linx'teki mimar."

"Tren istasyonuna geçelim, orada anlatırsın."

"Makyajımı bitirmem gerek."

Sabırsızca, "Trende yaparsın," diye cevapladım. Lola ulaşım konusunda sinir bozucu derecede vurdumduymazdı.

"Gözlerimi bitireyim bari," deyip rimel fırçasını sinirle kirpiklerine sürdü.

"Godalming'e giden bir trende yatmak isteyeceğin tek bir kişi bile olmayacaktır, bana güven," dedim.

Lola, "Tamam," deyip kirpiklerine son bir dokunuş yaptı ve makyaj çantasını çantasına koyup valizini tutarak ayağa kalktı. "Beş kez falan buluştuk. Her şey çok iyi gidiyor. Ama başka kadınlarla da yattığını biliyorum; bu beni daha önce rahatsız etmese de artık deli gibi kıskanmaya başladım."

"Tamam, öncelikle, başka kadınlarla yattığını nereden biliyorsun?"

Bir yandan yürürken bir yandan da çantasından telefonunu çıkarıp WhatsApp'ı açtı ve ekranı bana doğru tuttu.

"Bak. Çevrimiçi. Sürekli çevrimiçi."

"Ee? Belki arkadaşıyla konuşuyordur?"

Ninova

"Erkekler arkadaşlarıyla konuşmaz, onların kafası öyle işlemiyor. Bizim gibi değiller. Konuşsalar bile anca, 'Dörtte oradayım kanka,' filan diyorlar. Saatlerce telefonlarına yapışık yaşamıyorlar."

"Bilemedim. Joe bütün gün saçma sapan *gif*'ler ve *meme*'ler paylaşılan bir sürü WhatsApp grubunda takılıyordu."

Uykusuzluktan seğiren gözlerle, "Ne tür gruplar mesela?" diye sordu hemen.

"Yani, halı saha grubu mesela. Ya da 2012 Ibiza grubu, ta o zamandan beri saçma sapan bir şekilde devam ediyor."

"Ama benimki her gece sabaha kadar çevrimiçi. Beni endişelendiren de bu gece vardiyası zaten. Erkekler sabah ikilere kadar sadece yatmak istediği kızlarla konuşurlar."

"Her gece ikiye kadar çevrimiçi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü telefondan sohbetimizi açıp hiçbir şey yazmadan, çevrimiçi olup olmadığını izliyorum. Dün akşam bu yüzden arkadaşımla akşam yemeği planımızı iptal ettim."

"Lola."

"Biliyorum, tamam. Grip olduğumu söyledim. Yalanımı desteklemek için Instagram'a Lemsip içer gibi yaptığım bir hikâye attım."

Biletlerimizi turnikeye okutup perona doğru yürüdük.

"Ona sormaya ne dersin?"

"Ne diyeceğim ki?"

"Şakayla karışık WhatsApp'ta hep çevrimiçi olduğunu fark ettiğini söyle."

"Yok, ne demek istediğimi hemen anlar. Seks hayatını kontrol etmeye çalıştığımı ya da sahiplenici davrandığımı düşünmesini istemem."

Trene binip yan yana iki koltuğa oturduk.

"O zaman şu anda bunu kafana takmamaya çalışman gerek. Uygun zaman geldiğinde başkalarıyla görüşmeme muhabbetini açarsın."

Duran trenin camından dışarı bakarak, "Evet," dedi ve iç çekti. "Bütün bunlar ne zaman bitecek ya? Sadece birlikte sinemaya gidebileceğim düzgün birini istiyorum."

"Biliyorum."

Bir adam, göğsüne bağladığı bebeğiyle peronda koşarak trene yetişmeye çalışıyor, bir yandan da bebeğin başını tutuyordu. Tam

konduktör treni kalkmak üzere olduğunu belirten düdüğü çaldığında bizim vagona adımını atmayı başardı.

"Hadi!" dedi sırıtarak. "Başaracaksın!" İki elinde birer valiz sürükleyen bir kadın ona doğru koşuyordu. Kadın kapıya ulaştı. Adamsa maratonu tamamlayan sporcular gibi iki kolunu havaya kaldırarak, "İŞTE BU! KARIM BENİM!" diye zafer çığlığı attı. Nefes nefese bir halde vagona daldılar. Gülüyorlardı.

Kadın, "Aferin be," dedi. Soluk soluğa, gülerek iki koltuk buldular; çantalarını ve bebek eşyalarını etraflarına rastgele koydular. Meraklı gözlerle onlara bakarken ikisiyle birden göz göze geldim. Başımı çevirip kayıp giden şehre baktım. Lola elimi sıktı. Ben de gülümseyip onun elini sıktım. Max ortadan kaybolduğundan beri, dostluğu için ona hiç duymadığım kadar minnet duyuyordum.

Max artık hayatımda ya da telefonumda değildi belki ama gittiğim her yerde ve aklımdaki neredeyse her düşüncede varlığını sürdürüyordu. Noel'i evde tek başıma geçirmiş, sanki 2002 yılındaymışız gibi telefonuma bakıp durmuştum. Yılbaşını Lola'yla geçirmiş, erkeklere duyduğumuz nefrete kadeh kaldırmıştık. Ocak ayını da yeni kitabın ilk bölümlerini yazarak geçirmiş; uğraşacak yeni bir projem, odaklanacak yeni bir teslim tarihim olduğu için sevinmiştim. Bu kadar yoğun bir aşk acısını en son ergenken yaşamıştım. Onu aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Ahşap bir masanın budağı, burnunun yandan görünüşünü hatırlatıveriyordu. Bir sayfada M, A ya da X harflerinden ikisi yan yana gelse, gözüm otomatik olarak o kelimeye kayıyordu. Şarkı sözlerinde onu duyuyor, metro beklerken kalabalıkta onu görüyordum. İliklerime kadar tükenmiş, sıkıntıdan boğulacak noktaya gelmiştim. Birlikteyken onu hayal etmek çok tatmin ediciydi ama artık zihnime MSG[1] etkisi yapıyordu. Beynimde şişiyor, anlık bir tokluk hissi veriyor, sonra aniden çekilip yerini korkunç bir boşluğa bırakıyordu. Ne kadar düşünsem de yetmiyordu ve beni hiç beslemiyordu. Ama duramıyordum da. Lola ayrılıkların bu safhasını atlamanın bir yolu olmadığını ve içinden geçmem gerektiğini söylemişti. Benim korkumsa, or-

1 *Monosodyum glutamat. Yiyeceklere lezzet katmak için kullanılan bir katkı maddesidir. Çoğu kişide de tatsızın acısı bir etki yaratsa da doğal olmayan bir doyum hissi verdiği düşünülür.* (Ç. N.)

Ninova

tada yasını tutacağım net bir son olmadığı için, bu hissin bir türlü geçmeyeceğiydi.

Lola üzerine baş harfleri işlenmiş minik bir aynaya bakarak, "Bu partiden ne bekliyoruz peki?" dedi ve zaten abartılı bir şekilde makyaj yapılmış yüzüne bir kat daha makyaj yapmaya koyuldu. "Striptizci olacak mı?"

"Hayır, kesin olmaz. Lucy çok tutucudur."

"Tutucular striptizcilere bayılır ama."

"Doğru. Çikolatalı vücut boyalarına da. Bir de masaj yağlarına. Masaj yağı, bir insanın seksle arasının çok da olmadığının klasik bir göstergesi."

"Demek striptizci yok. Başka ne organize etmiş olabilirler?" Telefonumu çıkarıp altı hafta önce açıldığından bu yana bildirimler yağdıran LUJOE BEKÂRLIĞA VEDA! isimli WhatsApp grubunu açtım.

"Yiyecek ve içecek için bu kadar para verdiğimize göre ciddi miktarda alkol de olması lazım."

"Hiç öyle olmuyor," dedi Lola. "Koca hafta sonu için kişi başı bir şişe içkiyle bir dilim fazla pişmiş lazanya düşer kesin."

Surrey'nin kırsalındaki, Lucy'nin bekârlığa veda partisi için kiralanan büyük eve en son biz geldik. 25, *evet, tam* 25 kadının katıldığı partide çoğunluk üç gecelik paketi tercih etmişti; Lola'yla bense sadece cumartesi gecesiyle pazar gündüzü orada geçirecektik. Kapıda bizi Lucy'nin en yakın arkadaşı, nedimesi ve profesyonel bir soprano olan Franny karşıladı – ki bence bu kadınlar başlı başına bir türdü. Genelde küçük yaşlarda büyümeye başlayan kocaman memeleri oluyordu ve bu da onlara kadın gruplarında sessiz bir üstünlük hissi kazandırıyordu. Herkese karşı biraz öfkeli ama her konuda neşeli oluyorlardı. Gümüş Kelt takıları takıyor, haklı olarak etkileyici göğüs dekoltelerini gözler önüne seren dökümlü elbiseler ya da bluzlar giyiyorlardı. Franny de bütün bu beklentileri karşılayan biriydi.

"Geç ama hoş geldiniz!" diye neşeyle haykırdı. "Nina ve Lola, değil mi?"

Lola, "Evet! İşte geldik! Çok mutluyuz!" dedi kocaman bir gülümsemeyle. Deneyimsel tiyatrodan *stand-up* gösterilerine ve pat-

Ninova

ronluk taslayan sopranoların düzenlediği bekârlığa veda partilerine kadar, her türlü rahatsızlık verici duruma coşkuyla katılmak konusunda inanılmaz başarılıydı. Bu konuda ona hayrandım.

Ben de nispeten sönük bir ses tonuyla, "Merhaba!" dedim. "Ben Nina." Resmî bir edayla elini sıktım.

Lola ise, "Ben de Lola!" diyerek ona sarıldı.

Franny, "Sağ salim gelmenize çok sevindim. Eşyalarınızı yukarı çıkarın isterseniz. Odanızın kapısında isimleriniz yazıyor. Sonra da aşağıya inip bir kadeh köpüklü şarap için ve bugünün aktivitelerine başlayalım!" dedi.

Ben de, "Harika!" dedim.

Lola'yla çantalarımızı üst kata çıkarıp kıvrılarak ilerleyen koridordan geçtik ve kapısındaki levhaya simli yapıştırıcıyla isimlerimizi yazdıkları iki kişilik odaya ulaştık.

Lola çantasını yatağa fırlatırken gözünü telefonundan ayırmadan, "Hâlâ çevrimiçi," dedi. "Hangi kadının sabahtan akşama WhatsApp'ta onunla mesajlaşacak zamanı var ki? Çok verimsiz bir zaman yönetimi bu. Buluşup sevişseler daha mantıklı."

"Hangi *erkeğin* böyle bir zamanı var peki Lola? Kadını suçlama."

"Doğru. Ayrıca piyasasını geniş tutuyor olabilir. Bence birkaç farklı kadınla yazışıyor ve her birine günde belli saatler ayırıyor."

Saçımı topuz yaparken, "Vay be, şanslılar," dedim. "Heteroseksüel bir kadın olduğuma çok üzülüyorum. Gerçekten içim parçalanıyor."

"HANIMLAAAAR!" Franny aşağıdan haykırıyordu. "Köpüklüler hazır!"

"Köpüklüymüş," dedim. "Bu kelime sadece birbirinden içten içe nefret eden kadınların bir araya geldiği ortamlarda kullanılır."

"Aman Nina, neşelen biraz."

"Bugün çok kötü geçerse yarın erken dönebilir miyiz? Bir bahane uydururum ve kaçarız."

"Tamam, ama nazik olmaya çalış. Bunu Joe için yaptığını unutma."

Ninova

Diğer 23 kadın aşağıda, mutfakta dolanıp duruyordu. Franny herkesin bardağına süpermarketten aldığı *prosecco*'dan koymakla meşguldü; Lucy de başında altın bir taç, göğsünde de "gelin" yazan kocaman bir rozetle sandalyede oturuyordu.

Beni görünce ayağa kalkıp, "Nina!" diye seslendi. "Ve Lola! Ay, ne iyi ettiniz de geldiniz canım kızlar." İkimize aynı anda sarıldı. Topuzuma işaret ederek, "Yeni bir saç modeli," dedi. "Bayıldım, çok pratik olmuş."

"Bekârlığa vedan kutlu olsun!" dedim. "Keyfin yerinde mi?"

"Evet! En iyi arkadaşım Franny'yle tanıştınız mı?" Yanımıza çağırdığı Franny elinde iki kadehle geldi.

Lola, "Evet, her şeyi inanılmaz iyi organize etmiş," dedi.

Lucy kolunu Franny'nin omzuna atıp, "Şahanedir," dedi. "Çok organizedir. Okuldayken ona Führer Franny derdik!"

Franny bir balerin edasıyla dikiliyor, neşe saçan bir ifadeyle bakıyordu.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu.

"Lola ve Nina Joe'nun üniversiteden arkadaşları," dedi Lucy. "Hatta Nina düğünde damadın teşrifatçılarından biri olacak!"

"Ne komik!" dedi Franny. "Bir kadın olarak... Neden nedime olmadın ki?"

Lucy gayet rahat bir şekilde, "Çünkü Joe'nun en yakın arkadaşı," dedi. "Hem Nina elbiselere falan pek meraklı değil, değil mi Nina?"

Bunun üzerine Franny ellerini çırparak, "Bence sıradaki etkinliğin vakti geldi Lulu," dedi.

Prosecco'dan koca bir yudum alıp nefesimi tuttum ama işe yaramadı. Korkunç partilerin ve korkunç sohbetlerin vazgeçilmezi olan bu gövdesiz, ekşi, meyvemsi zehri içmekten ne zaman kurtulacaktım?

Franny o anda bir sandalye çekip üzerine çıktı ve abartılı bir kasaba tellalı edasıyla, "MİLLLLEEET!" diye bağırdı. "SESSİZLİK LÜTFEN! Herkes birer sandalye alsın ve yarım ay şeklinde dizilsin. Gelinimiz Lucy ortada oturacak ve hepimiz onun bir kolajını yapacağız! Burada kullanabileceğiniz bir sürü farklı malzeme, kalem ve tebeşir var. Eğlenmenize bakın, bakalım ortaya ne çıkacak!"

Kadınlardan biri, "Hep birlikte kocaman bir kolaj mı yapacağız?" diye sordu.

Franny sanki planı daha başlamadan dağılmak üzereymiş gibi hafif bir panikle, "Hayır, hayır," dedi. "Hayır, HERKES AYRI BİR KOLAJ YAPACAK. DİNLEYİN. HERKES KENDİ KOLAJİNİ YAPACAK. Yeterince kâğıt var."

Lola'ya, "Lucy 24 tane kolajı ne yapacak acaba?" diye fısıldadım.

"Alt kattaki tuvaletin duvarını kaplar artık," diye yanıtladı.

Dediğine gülünce *prosecco*'yu boğazıma kaçırıp öksürmeye başladım.

Franny tepeden, "Ah, iyi misin Nina?" diye sordu.

"Evet, iyiyim, kusura bakmayın."

Biz görev bilinciyle Lucy'nin etrafına yarım ay şeklinde dizilirken Lucy, 24 kadının kendisine bakarak kolaj yapmasından hiç rahatsız olmayacak gibi duruyordu. Hayatımda bu denli narsistik bir tavrın bu kadar kabul gördüğü başka bir durumla karşılaşmamıştım.

Kadınlardan biri, "Pardon ama bir soru daha sorabilir miyim?" dedi.

Franny onu sabırsızca, "Evet?" diye cevapladı.

"Kolaj sadece Lucy'nin yüzü ve bedeninden mi oluşacak, yoksa... Daha ziyade kişiliğini mi yansıtacak?"

Franny, "Nasıl isterseniz. Sembolik ve soyut da olabilir, tamamen gözleme dayalı da," derken bir yandan da kuru penne makarna ve yapıştırıcı dağıtıyordu. Bana da bir avuç makarnayla birkaç tüy uzatarak, "Al bakalım," dedi. "Doku yaratabilmek için." Lola ölümcül bir kahkaha krizini bastırmak için kovboy çizmesiyle spor ayakkabımı yandan dürttü.

Etkinliğin kendisi yeterince küçük düşürücü değilmiş gibi, bir de ayağa kalkıp kolajımızı gruba sunmamız ve sanatsal değeriyle anlamını açıklamamız gerekiyordu. Bütün kadınlar tek tek ayağa kalkıp dergilerden kesilmiş parçalar ve dantellerle Lucy'nin nezaketini ve güzelliğini överken Lola'yla ben de bir yandan ayakkabılarımızla birbirimizi dürtüp bir yandan da yavaş ama emin adımlarla sarhoş olduk.

Sıra bana gelince pembe bir kartonun üzerine gelişigüzel çizilmiş rengarenk çizgileri göstererek, "Benimkisi Surrey haritası," de-

Ninova

dim. "Çünkü sen Surrey'lisin ve düğünün de Surrey'de olacak." Lucy gülümsedi. "Google Haritalar'dan kopyaladım. Tüm kasabaların adlarını da yazdım, bakın." Kolajı suratlarına yaklaştırarak hepsine gösterdim. "Ayakkabıları çok seviyorsun diye her kasabanın yanına da farklı bir ayakkabı çizdim. Mesela Dorking'in yanında bir terlik, Bagshot'ın yanında bir stiletto, Egham'ın yanında büyük bir bot, Chertsey'nin yanındaysa bir parmak arası terlik ve..."

Franny, "Ah, gerçekten çok tatlı," dedi ve ardından yanımda oturan, karnı burnunda kadına gözucuyla onun sırasının geldiğini işaret etti. Ben de yerime oturdum. Kadın güçlükle ayağa kalktı ve kalp şeklindeki koca kolajıyla tam ortada dikildi.

Kolajı Lucy'ye doğru çevirerek, "Tanımayanlar varsa benim adım Ruth ve bu da aramızdaki bir espriye dayanıyor," dedi. Lucy hemen yüzünü elleriyle kapayıp sahte bir dehşet ifadesi takındı. "Joe'yla Lucy'nin birbirlerine taktığı lakapları..."

Franny rekabetçi bir tavırla, "Porsuk ve At!" diye atladı.

"Evet!" dedi Lucy. Herkes kahkahalara boğuldu.

Kadınlardan biri, "Neden Porsuk ve At?" diye sordu.

"Çok saçma bir sebepten. Birinci ay dönümümüzü kutlamak için yemeğe gideceğimiz gün saçlarımı boyatmıştım ve çok kötü olmuştu; Joe da bana porsuk gibi göründüğümü söylemişti!"

"At neden peki?" diye sordu Lola.

Lucy de, "Ha, at gibi yemek yiyor da ondan," diye cevap verdi.

"Ay dönümü ne?" diye sordum. Hep birlikte duymazdan geldiler.

Ruth, "İşte bu yüzden gelin ve damat olarak küçük bir porsukla küçük bir at çizdim," dedi, çizimini herkese göstererek. Tatlı bir onay mırıltısıyla alkışlar yükseldi.

Ay dönümü yemeği. Joe'yla yedi yıl çıkmıştık; tek bir yıldönümümüzü bile hatırladığını sanmıyorum. Bu kadınlar bunu nasıl başarıyordu? Sırları neydi? Vücutlarında bu erkeklere giriş izni verdikleri, onlara mantık dışı şeyleri yaptırabilen beklenmedik, mistik bir boşluk mu vardı? Yoksa onlara neyi ne zaman yapacaklarını açık açık söylüyorlardı da seçeneklerin kısıtlanması erkek arkadaşlarında kurbanlık koyun hissi yerine güvenli bir güdülme duygusu mu uyandırıyordu? Ben erkeklere yolunu kaybetmiş kuzular gibi değil de yetişkin insanlarmış gibi davrandığım için mi oluyordu bunlar?

Ninova

Franny bir sonraki etkinlik için yerimizde kalmamızı söyledi. Ne yazık ki aşina olduğum bir etkinlikti bu. Bir heteronormatiflik seremonisi; bayağılığın taç giyme merasimi; ironi, nezaket ve zevkten yoksun, çığlıklar ve göz kırpmalarla süslenmiş aşağılayıcı bir ritüel: Külot Oyunu. Franny, "Bence biraz daha köpüklü şaraba ihtiyacımız var!" dedi ve kimsenin girmesine izin vermediğini o anda fark ettiğim kilere doğru kayboldu.

"Dünyadaki tüm köpüklü şarapları içsem yine de yetmez," diye fısıldadım Lola'ya.

"Evet," diye bağırdı Franny. "Külot Oyunu'nu oynarken hepimiz şu kitaptan birer bölüm okusak çok eğlenceli olur diye düşündüm!" Elindeki kitabı kaldırıp gruba kapağını gösterdi: *Kocanızı Memnun Etmenin Yolları*. Bizim kuşaktaki tüm kadınlarının tanıdığı bir kitaptı bu. 1970'lerde yazılmış, annelerimizin kitaplığında bile isteye yerini almış; bizim nesil içinse dalga konusu olmuş bir evlilik rehberiydi. Gruptakiler tanıdık gelen kitabı görünce mırıldanarak arkalarına yaslandılar. Franny kadehlerimize biraz daha *prosecco* eklerken, "Külot Oyunu'nu bilmeyenler için anlatayım," dedi. "Lucy, içinde sizlerin aldığı külotlar olan bu koca kutuyu açıp hangisini kimin aldığını tahmin etmeye çalışacak."

Ruth, "Peki sonra külotları ne yapacak?" diye sordu.

"Çöpe gidecek," dedim.

Franny yapmacık bir sevimlilikle, "Hayır!" dedi. "Çeyizine girecekler!"

"Çeyiz derken?" diye sordum.

Lola, "Gelinin balayına giderken yanında götürdüğü şeyler," dedi.

"24 tane külot mu?"

"Evet!" dedi Franny. "Muhtemelen epey ihtiyacın olacak!" Herkes bu anlamsız imaya coşkuyla tezahürat etti. Namus kumkuması tipler imalara bayılır zaten.

Lola'ya çaktırmadan, "Ben ne aldım?" diye sordum.

"Benim aldığım leopar desenli külotun yanında 'iki al bir öde' kampanyasıyla gelen Fransız kesim, mor, dantelli bir külot aldın."

"Harika," dedim. "Teşekkür ederim."

Lucy tekrar ortamıza oturup tacını düzeltti. Kendisine büyük bir kutu takdim edildi.

Ninova

Franny "Kocanızı mutlu etmenin yolları," diye şakıdı. "Liste halinde. Bir: Kocanız geldiğinde ev mutlaka temiz ve düzenli olmalı, ocakta yemek bulunmalı ve siz de neşeli, hoş bir ruh halinde olmalısınız."

"Neşeli ve hoş bir ruh haliymiş!" diye cıyakladı Lucy. "Selam verdiğime dua etsin Joe!" Elini kutuya daldırıp siyah bir saten tanga çıkardı. Herkes gündüz programlarındaki seyirciler gibi "Ooo" dedi. Lucy, "Acaba bunu kim aldı?" diyerek gözlerini dedektif gibi kıstı ve odayı taradı. "Biraz yaramaz biri olmalı."

"Ama şık!" diye araya girdi Franny.

"Evet, kesinlikle şık. Bence bunu alan..." Kapalı alanda keçeden bir fötr şapka takmış, mahcup mahcup gülümseyen kadınla göz göze geldi. "Eniola!"

"Evet!" diye bağırdı Eniola. "Bunu seçtim çünkü bence hem zarafetini hem de içindeki o ufak karanlık yanı yansıtıyor." Herkes onayladığını işaret eden tuhaf sesler çıkardı. Lucy'nin karanlık tarafıymış. Evine gittiğimde bana "PARİS HER ZAMAN İYİ BİR FİKİRDİR" yazılı bir kupa veren Lucy; Tavşan Çavuş adlı bir ragdoll kedisi olan Lucy; bir beyaz çikolatanın ne kadar karanlık yanı varsa o kadar karanlık yanı olan Lucy.

Franny, "Harika," diyerek kitabı Lola'ya uzattı. "Okuma sırası sende."

Lola "Diksiyon ve Drama" dersinde öğrendiği sesle "İki," dedi. *"Tüm hijyenik ürünlerinizi (kullanılmış ve kullanılmamış) ve kirli iç çamaşırlarınızı eşinizin göremeyeceği yerlerde saklayın."* Bu maddeyle grup ikiye bölündü: Bu çağdışılık karşısında hayrete düşenlerle kullanılmış hijyenik ürünler düşüncesi karşısında hayrete düşenler. Birden, 2013 yılında, tamponumu kaybettiğimi sandığım için Joe'nun bacaklarını açıp iPhone'un ışığıyla içime bakmak zorunda kaldığı günü hatırladım. Bu korkunç mahrem anı hatırlayınca irkildim.

Lucy sarı pötikareli bir tangayı sallayarak, "Bunu kim almış olabilir?" dedi. "Hem edepli hem de biraz yaramaz... Lola mı?"

"Hayır!" dedi Lola.

Franny sesini profesyonelce titreterek, "İÇ!" diye bağırdı. Lucy *prosecco*'sundan nazikçe bir yudum aldı.

"Hımm, bir düşüneyim." Önce külota, sonra da etrafındaki insanlara baktı. "Lilian olabilir."

Ninova

Kadınlardan biri gururla gülümsedi. "Evet! Nereden bildin?"

"Bilmem ki! Sanırım rengi şen şakrak geldi; sen de öyle birisin." Lola kitabı Lilian'a uzattı.

"Kocanızı memnun etmenin yolları, üçüncü madde," diye okudu Lilian. "Onu duygularınızla meşgul etmeyin. Canınızı sıkan bir şey varsa arkadaşlarınızla konuşun. Kadınlar konuşarak çözüm bulmada iyidir, erkeklerse doğrudan çözüme gider."

Franny, "Bu konuda arkadaşın olarak kendimi ispat ettim bence!" diyerek güldü. Lucy'nin bir anlığına sanki onu öldürmek istermiş gibi baktığını gördüm ama sonra zorlama bir kahkaha patlattı. Kutudan mor bir külot çıkarınca Lola bana bakıp başını sallayarak bunun benim hediyem olduğunu işaret etti.

Lucy, "Vaaay, mor," dedi. "Hem de dantelli, çok hoş. Fransız kesim de en sevdiğim külot tipidir. O zaman beni çok iyi tanıyan biri olmalı. Acaba... Franny mi?"

Franny tıpkı üç cümle konuşan bebeklerinki gibi mekanik bir sesle, "Hayır! İç!" diye bağırdı. "Unutma, hiç beklemediğin biri çıkabilir!"

Lucy hemen bana döndü. Çekinerek "Nina?" diye sordu.

"Evet," dedim. Anlamsız bir alkış koptu.

Franny kendinden memnun bir ifadeyle, "Gördün mü? Dedim sana! Hiç beklemediğin biri!" dedi. "Bu oyunu her oynadığımızda illa böyle bir şey olur."

"Bu külotu seçmemin sebebi senin..." diyerek lafa başladım ve yardım eder diye Lola'ya baktım. "Fransız tarzına sahip olduğunu düşünmem."

"Fransa'yı çok severim. Tam bir Fransa tutkunuyum."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Ayrıca biraz da... Yanıcı olduğunu düşündüm."

Lucy duraklayıp söylediklerimi anlamaya çalıştı.

"Yine yazarlığını konuşturdun Nina!" dedi gülerek.

Tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek izin istedim ama üst kata, odama gittim.

Bir saat sonra Lola yatağımın başında dikilmiş, "Ne bok yemeye kayboldun ya?" diye soruyordu.

Ninova

"Pardon, içim karardı. Şu kitap... Biliyorum, komik olsun diye yaptılar ama daha fazla dinleyemedim. Kocana kendini beğendirmeye çalışmayı huysuz çocuklara sebze yedirmeye çalışmak gibi anlatıyor. Kimse gittiğimi fark etmez diye düşündüm. Oyun yeni mi bitti?"

"Evet," diyerek iç geçirdi ve kendini yanımdaki tek kişilik yatağa bıraktı. Telefonunu şarjdan çıkarıp ekrana baktı.

"Çevrimiçi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi üzgün bir ifadeyle. "Neden dışarıda değil ki? Haftalardır ilk kez güneş çıktı, dışarıda keyif yapması gerekirken WhatsApp'ta milletle mastürbasyon yapıyor."

Kapı çalındı. Franny kapıdan başını uzattı.

"Her şey yolunda mı Nina? Külot oyununun sonunda yoktun."

"Evet, kusura bakma Franny, başıma ağrı girdi de."

Yapmacık bir endişeyle suratını buruşturarak, "Belki bu akşam köpüklü şaraba ara versen iyi olur," dedi.

"Hı hı," diye yanıtladım.

"Şimdi hepimiz biraz dinleneceğiz ve bir saat sonra akşam yemeği için aşağı ineceğiz."

Lola samimi gibi görünen bir coşkuyla, "Harika!" dedi. "Saat altı olmuş bile, inanılmaz!"

"Aynen," dedi Franny. "Bu ara zaman çok hızlı geçiyor, değil mi? Sizi bilmem ama ben bazen pazartesi sabahı gözümü bir açıyorum, kapayıp tekrar açtığım anda cuma oluyor."

"Ben de!" dedi Lola. Kadınlara özgü bir kelime dağarcığından oluşan ve herkesi rahatlatmaya yarayan bu boş laflamayı izledim. Lola bu işin ustasıydı, asla kendini aptal gibi hissetmiyordu. Barda sohbet tıkandığında gayet ciddi bir şekilde, "Soğuk bira gibisi de yok," diyebiliyordu. Bir keresinde aile yemeğinde anneme, "Fotoğraflar anıları saklamak için harika bir yol, değil mi?" dediğini duymuştum ve annem bu bayağılık çabasına öyle yükselmişti ki, aynısını yapamadığım için bana öfkeyle bakmıştı. Bu küçük kızlara öğretilen bir davranış mıydı, yoksa DNA'mıza mı işlemişti, bilmiyordum. Belki de kocalarının iş arkadaşlarını eğlendirmeye, erkek arkadaşlarının dostlarını etkilemeye çalışan; tabaklarca aperitif ve sos hazırlayan kadınların nesilden nesle aktardığı bir Soğuk Bira Gibisi Yok geniydi.

Ninova

Franny gittikten sonra yüzüstü dönen Lola, "Sanırım buradaki tek bekârlar biziz," dedi.

"Neredeki? Bu partideki mi? Surrey'deki mi? Dünyadaki mi?"

"Hepsindeki."

"Bekârlığı seviyorum ben. Bekârım diye üzülmüyorum. Max'siz olduğum için üzülüyorum."

"Aynı şeyi 10 küsur yıl yaşamayı dene bir de."

"Sence ne konuşuyorlardır?"

"Kim?"

"Lucy'yle Joe. Joe'yla birlikteyken neler konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum ve Lucy'yle aynı şeyleri konuştuklarını hayal edemiyorum."

"Bilmem, onları konuşurken pek görmedim."

"Ben gördüm ama hep gündelik şeyler hakkında konuşuyorlardı. Ne zaman çıkacakları, arabayı nereye park ettikleri, birilerinin ailesinin evine gitmek için sabah kaçta yola çıkmaları gerektiği falan. Sanki aralarındaki bağ bir şeyleri organize etmekten ibaretmiş gibi."

"Belki de ikisinin de istediği şey budur."

"Joe'yla biz hiç böyle şeyler konuşmazdık. Konuştuysak da anca hiçbir işe yaramadığı için onu azarlamışımdır. İstediği şey buysa, benimle çok mutsuzmuş demek ki."

"Muhtemelen biri ona ne istemesi gerekliğini söyleyene dek istediğinin ne olduğunu bilmiyordu." İkimizin telefonundan da bildirim sesleri yükseldi. LUJOE BEKÂRLIĞA VEDA! grubundan etkinliğin fotoğraflarını yağdırıyor; hafta sonu deneyiminin birkaç dandik anısından espriler ve akılda kalıcı sözler yaratmaya çalışıyorlardı.

"Niye hâlâ mesajlaşıyorlar ki?" dedim. "Hepimiz aynı çatı altındayız, artık birbirimize mesaj atmamıza gerek yok. Bir şey diyeceksek o kişinin odasına gidip söylememiz yeterli." Lola dinlemiyordu, telefonunun ekranına kilitlenmişti. "Galiba telefonunu elinden almam gerekecek."

"Sence telefonunda bir arıza olabilir mi? Yani, teknik bir sorun yüzünden aslında çevrimiçi olmamasına rağmen bütün gün WhatsApp'ta çevrimiçi gözüküyordur belki? Olabilir mi öyle bir şey?"

Ninova

"Ciddi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Hayır, bence olamaz."

Akşam yemeğinde elbiseyle topuklu ayakkabı giyme şartı vardı ve bu tabii ki hiç hoşuma gitmemişti. Ufak bir protesto olarak en sade siyah elbisemi giydim, Lola bana zorla kırmızı ruj da sürünce vodvil sanatçısına benzedim.

Yemek salonuna girerken Lucy, "Daha önce seni hiç bu kadar süslü görmemiştim!" dedi. "Daha sık ruj sürmelisin, çok yakışmış." Lucy olur da 30'larındaki 25 kadın neden hafta sonunu kiralık bir evde geçirdiğini unutur diye, beyaz tülden katlı bir eteği olan kısa bir elbise giymişti.

Franny, "Herkes yerine!" diye bağırdı. Hem baş aşçı hem de baş nedime olduğu belli olsun diye elbisesinin üzerine mutfak önlüğü takmıştı. Fransız aksanıyla, "*Placement* yaptım" dedi.

"Ne yapmış?" diye sordum Lola'ya.

"Oturma planı hazırlamış, onu diyor," dedi.

"Muhafazakâr orta sınıf İngiliz dili için kişisel Google Çeviri'm gibisin." Claire adlı hamile bir kadının yanındaki yerimi buldum. Lola da tam karşımda, hamile Ruth'un yanındaydı.

Claire, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Lucy'yi nereden tanıyorsun?"

"Joe'yu tanıyorum," dedim. "Üniversiteden. Sen nereden tanıyorsun?"

"Aynı halkla ilişkiler ajansında çalışıyorduk."

"Anladım," dedim. Soracak başka sorum yoktu. Lola'ya baktım ve çoktan Ruth'la Floransa'da nerelere gidileceği hakkında mutlu mesut sohbet etmeye başladığını gördüm. Claire'a şarap teklif ettim, o da karnını ovuşturup reddetti. Ben de kadehimi ikimizin yerine ağzına kadar doldurdum.

Franny, bekârlığa veda partisine gelip ellerindeki kocaman tabaklarla hizmetçiye dönmüş kadınları içeri yönlendirirken, "Önce ortaya servis edeceğimiz Ortadoğu usulü karışık başlangıç tabaklarımız var," dedi. Birinin "Ortadoğu usulü karışık başlangıç tabağı" yaptığını söylemesi kadar hayal kırıklığı yaratan bir şey olamazdı;

Ninova

çünkü bu, marketten alınıp ısıtılmış falafel ve konserve nohutla karıştırılan tatsız tuzsuz yağların "ev yapımı humus" diye yutturulduğu türden şeyler yiyeceğimiz anlamına geliyordu. "Yani, rahat takılacağız. Hadi, yumulun." Biz tabağı kibarca aramızda paylaştık; kişi başına iki falafel, bir kaşık tabule ve bir çay kaşığı cacık düştü.

Claire, "Çocuğun var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Başıyla onayladı. "İstiyor musun?"

"Evet; ama o noktaya ulaşma süreci gözüme pek cazip görünmüyor."

"Partnerin istiyor mu peki?"

Partner. İnsanların genel olarak benim bu kelimeyi kullandığımı varsaydıklarını fark ettim. Sanırım makyaj yapmamam, olduğumdan daha ciddi görünmeme sebep oluyordu.

"Partnerim yok."

"Anladım."

"Vardı. Yani, altı hafta öncesine kadar bir erkek arkadaşım vardı. Sonra ortadan kayboldu." Lola'nın şarabına baktım. Onunki de benimki gibi hızla azalıyordu.

"Nereye gitti?"

"Bilmem. Birden iletişimi kesti."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

"Hayır, hayır, gayet de yaşıyor. Lola'yla beraber yaşadığına dair yeterli veriye ulaştık."

Lola adını duyunca bana doğru baktı. "Ne oldu?"

"Max'in hayatta olduğundan emin olduğumuzu söylüyordum."

"Kesinlikle hayatta, evet."

Ruth araya girip, "Max kim?" diye sordu.

"Nina'ya *ghosting* yapan adam."

"Bu *ghosting* olayını duydum!" dedi Ruth heyecanla. "Kız kardeşimin de başına geldi."

"Evet," dedi Lola. "Londra şu anda benim için kocaman bir perili köşk gibi."

"İkiniz de bekâr mısınız?" diye sordu Ruth.

Aynı anda, "Evet," dedik.

Ninova

"Peki ortamlarda boy gösteriyor musunuz?"

Lola kadehini doldurdu.

"Evet. Tek yaptığım bu hatta. O lafı da hiç sevmem, sanki oltadaki bir solucanmışım gibi."

"Ben olsam," diye lafa karıştı Claire. "Bekâr olmanın tadını çıkarır, rahat olurdum. Aile kurmak için acele etmeye gerek yok." Hayatta en sinir olduğum şeylerden biri, uzun süredir ilişkisi olan ve üçüncü çocuğuna hamile olan bir annenin, 30'larındaki bekâr kadınlara aile kurma konusunda rahat olmalarını söylemesiydi. "Yani, özgürlüğünüzün tadını çıkarın ya!"

"Çocukların isimleri ne?" diye sordum.

"Arlo ve Alfie," dedi.

Lola, "Benim de Arlo adında iki vaftiz oğlum var," dedi. "İnanabiliyor musunuz? İki farklı anneden." O an Lola'yı daha da bir sevdim.

"Evet, artık çok popüler; ama biz koyduğumuzda neredeyse hiç bilinmiyordu. Arlo ve Otto arasında kararsız kalmıştık."

Lola, "Otto benim de listemde!" diyerek telefonunu cebinden çıkardı. Onun bebek isimleri listesini ezbere biliyordum. "Okuyayım, dur." Telefonunun kilidini açıp ekrana tıkladı. "Nina."

"Efendim?"

"Hâlâ çevrimiçi."

"Kim? Max mi?" diye sordu Ruth.

"Hayır, görüştüğüm bir adam WhatsApp'ta sürekli çevrimiçi de."

"Yani?"

"Yani bütün gün başka kadınlarla konuşuyor," dedim.

Bunun üzerine Claire, "Sana sırrımı söyleyeyim mi?" dedi.

Lola da hevesle, "Evet!" diye atladı.

"Ona neyi kaybedebileceğini göstermen gerekiyor."

Dramatik bir hava katmak için duraksadı.

"İşin sırrı bu. Neyi kaybedebileceğinin her daim farkında olması gerekiyor."

Lola masaya doğru eğilerek, "Onu nasıl yapacağım peki?" diye sordu.

"Bir sürü yolu var. Erkeklere sürekli ne kadar şanslı olduklarını hatırlatmak gerekiyor."

Ninova

Lola hayranlıkla, "Ne yani, hâlâ yapıyor musun?" diye sordu. O anda bir tarikata katılmaya ne kadar teşne olduğunu fark ettim.

"Her gün," dedi Claire.

Kadehime şarap doldururken içimden, "Feci," dedim.

Akşam yemeğinde de aynı iki tema devam etti: Franny'nin küçücük porsiyonlar halindeki tatsız yemekleri ve evli kadınların bol kepçe dağıttığı tatsız tavsiyeler. Lucy bekârlığa veda partisine katılan herkesin sevdiği özelliklerini tek tek saydığı bir saatlik bir konuşma yaptı ve sıra bana geldiğinde, "Harika espri anlayışı," diyerek durumu nazikçe kurtardı. Franny o gün için ayrılan şarabın bittiğini iddia edip yerine cin aromalı çikolata toplarından almamızı önerdi. Ardından televizyona bağlanmış bir makinenin etrafında sırayla karaoke yaptık ve saat 11.00 olmadan herkes odasına çekildi.

Pijamalarımızı giyerken Lola, "Bence Claire adama neyi kaçırdığını gösterme mevzusunda haklıydı," dedi. "Yarın sabah hava güzel olursa Instagram'a koymak için senden güzel bir fotoğrafımı çekmeni isteyebilirim. Andreas sürekli Instagram'da."

"Hayır. Ben bu işlerde yokum. Kadınlar erkeklerin ilgisini kaybetmemek için çeşitli numaralar yapmak zorunda olmamalı."

"Biliyorum, haklısın." Yatağa girdi, telefonunu eline aldı ve ifadesiz yüzü, ekranın beyaz ışığıyla aydınlandı. Ağzına bir tane daha cinli çikolata attı.

"Bir adama neyi 'kaçırdığı'nı hatırlatmak gerekiyorsa, o adam sana uygun değil demektir. Şimdi lütfen telefonunu bırak, yoksa el koymak zorunda kalacağım."

Lola mağlup bir gülümsemeyle telefonu yatağın yanına, yere koydu. Başucu lambamızı kapadım ve karanlıkta sessizce yattık.

Lola, "Sorun şu ki, işe yarıyor," dedi. "Instagram'a seksi fotoğraf koymak yani. Daha önce yaptım, her seferinde ilgilerini çekiyor."

"Bu adamlardan istediğin bu mu gerçekten? İlgileri mi?"

"Hayır."

"Ne istiyorsun peki?"

"Sevgilerini."

Ertesi sabah kahvaltıda az pişmiş sosisler yedikten sonra Lola'yla birlikte, öğleden sonra ailevi işlerimiz olduğu yalanını söyleyerek

Ninova

oradan ayrıldık. Lucy bunu gayet anlayışla karşıladı, hatta hafiften rahatlamış gibiydi. Franny de "otlaktaki rap kapışması" için grupta yeterli kişi olması gerektiğine dair yaptığı birkaç pasif-agresif yorum dışında pek sorun çıkarmadı.

Trende karşılıklı oturup İngiltere'nin alelade tarlalarına bakarken Lola, "Ben evlenirken böyle bir şey istemiyorum," dedi. "Tüm organizasyonu sen yapacağın için baştan söyleyeyim, böyle bir şey istemiyorum."

"Güzel," dedim. "Bu konuyu netleştirmene sevindim."

"Çok sade, tam benlik bir şey istiyorum," diye devam etti. "Başka bir yerde değil, Londra'da bir hafta sonu olsun."

"Londra'da bir *hafta sonu* mu?"

"Evet, mesela cuma akşamı sadece nedimelerimle, benim ya da senin evinde en sevdiğim yemeklerden oluşan bir akşam yemeği. Sonra bana eski bir şeyi, yeni bir şeyi, ödünç alınmış bir şeyi, mavi bir şeyi ve ayakkabım için altı penny'yi verirsin." Bununla ne demek istediğini sormaya üşendim. "Sonra cumartesi sabahı bir yerde *brunch*'a gideriz. Öğleden sonra bekârlığa veda partime katılacak kızlarla etkinlikler yapar, akşam yemeği yer, ardından dışarı çıkar, pazar günü de hep birlikte spa'ya gideriz. Pazar gününe aile üyelerini de dahil etmemiz gerekir. Annem, kayınvalidem, kız kardeşlerim ve varsa baldızlarım."

Bütün bu gösteriye genelde alaycı gözlerle bakmamıza ve iğneleyici yorumlar yapmamıza rağmen Lola'nın içten içe bunu yaşamak istediğini hep unutuyordum. Aslında tam tekmil bir prodüksiyon istiyordu. İlginin odağı olmayı, hediye listelerini, ilahileri, bekârlığa veda partisini, çardağı ve hatta meyveli, kahveli, limonlu ve çikolatalı katları olan pastayı da istiyordu. Bir adamın babasından onu istemesini istiyordu. Soyadını bırakıp, birinin onu seçtiğini kanıtlayan bir soyadı almak istiyordu. Arkadaşlarım bir bir evlenmeye başladığında babam, "Birinin gerçek politik görüşünü ancak düğününde öğrenirsin," demişti. Ne kadar haklı ve bilgece bir sözmüş. Dışarıdan her ne kadar politik doğrucu biri gibi görünse de; 30 yaşın altındaki kadınların kendileri hakkında güçsüz aydınlanmalar yaşadıkları, aşırı abartılmış anı kitaplarından başka bir şey okumasa da; cinsiyetinin yanlış anlaşılmasına imkân olmamasına rağ-

Ninova

men sosyal medya profillerinin hepsinde cinsiyet zamirlerini belirtse de Lola'nın aslında tek istediği, ayakkabısının içinde altı penny ve üzerinde 2.000 sterlinlik bir elbiseyle mihraba yürümekti.

"*Schadenfreude* rafı için bir şeyim var," dedi.

"Anlat bakalım," dedim. "İhtiyacım var."

"Kuzenimin en yakın arkadaşı Anne hep âşık olmak ve evlenmek istiyordu. Biraz bana benziyordu. Hiç erkek arkadaşı olmamıştı ve hep yalnız kalacağını düşünürdü."

"Eee?"

"Sonra, 30'larının sonlarındayken bir gün bir flört uygulamasında bir adamla tanışıyor ve ilk buluşmaları muhteşem geçiyor. Adam avukat, çok nazik, çok tatlı biri. Altı ay kadar sonra birlikte yaşamaya başlıyorlar. Biraz hızlı ama hep deriz ya, yaş ilerledikçe işler hızlanır çünkü artık her şeyi daha net görürsün."

"Tabii."

"İki yıl sonra evlendiler."

"Tamam."

"Ama sonra Anne öldü."

"Ne?"

"Bildiğin öldü."

"Tanrım, neden öldü?"

"Pankreas kanseri."

"Anladım. Yani hikâyedeki bu iki unsur birbiriyle bağlantılı değil."

"Belki bağlantılı, belki değil."

"Bu anekdot için biraz yanıltıcı bir çözülme noktası bence."

"Şunu demek istiyorum. Tek istediğinin evlenmek olduğunu sanıyordu, sonra evlendi ve hastalanıp öldü."

"*Schadenfreude* rafına hangi hikâyelerin gireceğini konuşmamız gerek," dedim. "Onay sürecini yeniden gözden geçirmeliyiz. Bu hikâye kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı."

"Gerçekten mi? Bende işe yaradı," dedi, yaklaştığımız Guildford'ın kahverengi tuğlalarına bakarken. "Zavallı Anne, sık sık aklıma geliyor."

O akşam, bekârlığa veda programındaki "şişme sopalar ve toplarla kapalı alanda beyzbol" etkinliği yerine evimde olduğum için gayet

Ninova

mutluyken gürültü yine yükseldi. Saat tam yedide başladı - zeminden yayılan ve başka bir şey yapmayı imkânsız kılan o aşırı yüksek sesli gümbürtü. Noel'den önce gece devriyesini aradığım ve Angelo'nun tehditkâr bir şekilde kapımda dikildiği akşamdan beri ilk kez oluyordu. Dizüstü bilgisayarımı açtım, belediyenin numarasını buldum ve saat 11.00'i beklemeye başladım. Oyalanmaya çalıştım ama gözlerim saatin ağır ağır hareket eden akrebiyle yelkovanına kilitlenmişti.

Sonra, saat tam 10.59'da müzik durdu. İlk başta hoparlörlerinin bozulduğunu ya da müziği değiştireceğini sandım. Ama bir dakika geçmesine rağmen çıt çıkmadı. Ne bir ses ne de bir tıkırtı.

O anda fark ettim: Angelo nefret ettiğim gürültüyü tesadüfen 10.59'da kesmemişti. O da internete girip mahalledeki uygunsuz davranışlarla ilgili kuralları okumuş olmalıydı. Saat 11.00'den itibaren ses çıkarmadığı sürece herhangi bir uyarı almasına imkân yoktu. Ne ona bir şey diyebilirdim ne de bir yeri arayabilirdim. Egoların yarıştığı işkence dolu bir oyundu bu. Sözsüz bir savaş ilanıydı.

Saat 11.01'de, gece boyunca duyduğum seslerden çok daha katlanılmaz bir gürültüye maruz kaldığımı fark ettim. Sessizliğe.

Ninova

12

"Sapık," dedi babam. "Ama aşırı yetenekli bir sapık."

Picasso sergisinin ortasında, 1932 yılında yaptığı *Kırmızı Koltukta Çıplak Kadın* portresinin önünde duruyorduk. Babam öğrencilik yıllarından beri Picasso'ya hayrandı; bu yüzden eserlerinden bazılarını kendi gözüyle görürse beynindeki bilgili ve özgüvenli hissetmesini sağlayan bölge harekete geçebilir diye düşünmüştüm. Tahminim doğru da çıktı. Sanat, beynindeki kalınlaşan bulut tabakasının içinden geçmeyi başarıyordu. Sanki o ve eserler arasında benim anlayamadığım, ancak onun bana açıklayabileceği bir diyalog vardı. Babam bir kübistin zihnine; yani gerçeğin kural tanımadığı, biçimlerin bozulup birleşmesinin ve tersine dönmesinin güzel bulunduğu bir zihne girdiğinde kendini evinde hissetmişti.

"Bir sanat galerisinde tanışmışlar," dedi. "O ve Marie-Thérèse yani. Kız 17 yaşındaymış, Picasso ise evliymiş."

"Kaç tane portresini yapmış?"

"Onlarca. En iyi eserlerinden bazıları."

"Karısını terk etmiş mi?"

"Hayır. Ama Marie-Thérèse'i ailesinin evinin olduğu sokağa taşımış. Bu ilişki kızdan çok ona yaramış. Hatta bazıları, bu sayede kariyerini yeniden canlandırdığını söyler."

"Ne korkunç."

"Evet. Şerefsiz. Ama çok yetenekli bir şerefsiz."

Babamın anlattıklarının ne kadarı tarihsel açıdan doğruydu, ne kadarı onun kafasında yarattığı gerçeklerdi emin olamıyordum; ama onun benden daha bilgili ve derin olduğu eski baba-kız dinamiğimize dönmek hoşuma gitmişti.

Ninova

"Sanatçının günahları eserlerinden alınan zevki gölgeler mi? Bu soruya cevap verebilirsen, interneti de çözersin baba."

İkimiz de kadının eflatun ve gri kıvrımlarıyla oturduğu koltuğun kahverengi, kıvrımlı kolçaklarına baktık.

"Belki burada hoş bir hanımefendiyle tanışır, bizim eve yerleştirirm," dedi. "Annen ne der sence?" Güldüm. "Ben biraz dolaşacağım," diyerek ellerini arkasında birleştirdi ve tablolara bakarak yavaş yavaş yürümeye başladı.

Kaybetmek istemediğim bir çocuğa bakarmış gibi, gözlerimi ayırmadan, "Peki," dedim. "Birazdan görüşürüz."

Kırmızı koltuktaki Marie-Thérèse'in önünde kalıp incelikle karman çorman edilmiş bedeninin her parçasını dikkatle inceledim. Üst üste konmuş gibi görünen memelerinin imkânsız duruşu, farklı boyutlardaki omuzlarının gerçeküstü konumu. Yüzünün ikiye bölünmüş olması; yeterince uzun baktığınızda, diğerini öpen ikinci bir yüz varmış gibi görünmesi. Picasso'nun gördüğü ikinci yüz Marie-Thérèse'in gizli kişiliklerinin simgesi miydi? Yoksa kendi profili miydi? Kadının içinde yaşadığını; nereye giderse gitsin, dudaklarının yanağına öpücük kondurduğunu mu hayal ediyordu? Birinin size böyle hayran bakması; sizi yalnızca resmetmekle kalmayıp kim olduğunuzu daha iyi ortaya koyabilmek için yeniden düzenleyerek çizmesi nasıl bir şeydir, merak ettim. Boynumla omzumun birleştiği kıvrımı sevgilim okşuyormuşçasına okşadım ve birinin bakışlarından oluşan bir Rubik Küpü'ne konmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündüm. Böyle incelenip tanınmayı hayal bile edemedim.

Babamla galeriden çıkıp Londra'nın karmaşasına karıştığımız anda taşıdığı tüm canlılığın ve özgüvenin kaybolup yerini karmaşa ve korkuya bıraktığını gördüm. Bunun hastalığının bir belirtisi mi yoksa sadece yaşlılığın bir sonucu mu olduğunu anlamak zordu. Hayatı boyunca Londra'da yaşayan; çocukken bisikletle, yetişkinliğinde de yürüyerek sokaklarını arşınlayan babam artık ürkek görünüyordu.

Galeriye yakın bir Macar pastanesine yürüdük. Çocukken beni birkaç kez buraya getirmişti. Ahşap kaplamalı duvarlarını, kahve yanı pastalarını, normalde huysuz olup babamın yaptığı şirinlikler sayesinde yumuşayan garson kızları ve pastanenin neredeyse onun

Ninova

kadar yaşlı oluşunu severdi. Pencere kenarındaki masalardan birine oturduk; hipnotize olmuş bir biçimde dışarıdan geçen yabancıları izlemeye başladı.

"Canın ne çekiyor?" diye sordum. Menüye göz gezdirdi ama cevap vermedi. "Kahve keki alalım mı?" Kafası daha fazla karışmasın diye çok fazla seçenek sunmamam gerektiğini biliyordum.

"Bilmem," dedi.

"Ben bir kahve keki alacağım. İki tane alayım, yanında da Earl Grey içeriz." Gözleri arkamda bir yere doğru kaydı ve şaşkınlıkla açıldı.

"Yok artık."

"Ne oldu?"

"Şimdi bakma ama Mitford kardeşlerden üçü az önce içeri girdi." Birden içime bıçak gibi bir hayal kırıklığı hissi saplandı ve bu yüzden kendime çok kızdım. Bu gibi durumlarda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Gwen'le defalarca konuşmuştuk bu konuyu. Ama bugün hayal kurma oyununa katılmak istemiyordum. Babamla geçirdiğim bu değerli zamanı ebeveyn ve çocuk rollerini değiştiğimiz, neyin gerçek olduğunu benim bildiğim ama onun bilmediği üzücü dinamik içinde geçirmek istemiyordum. Bana Picasso'nun Fransız şatosunu anlatabilen, en sevdiği pastanede hangi pastaları yememiz gerektiğini söyleyebilen o canlı, müşkülpesent babayı istiyordum. Küp patates kızartması sipariş edip bitkin garsonlara komiklik olsun diye "küplerden birine biriyormuş" gibi baba esprileri yapan o şapşal ama sempatik babayı. Kâğıt masa örtülerine haritalar çizen babayı. Yemeğin sonunda garsona seslenip parmağıyla yazıyormuş gibi yapan babayı. Bunu en son ne zaman yaptığını bile hatırlamıyordum.

"Gerçekten mi?"

"Evet!" dedi, yaramazca gülümseyerek. "Tamam, şimdi bak." Ben de görevimi yapıp döndüm ve cam dolabın içindeki pastaları inceleyen, tek ortak özellikleri kır saçları olan üç kadını gördüm.

"Ah evet," dedim uysalca.

"Nancy, Diana ve Unity. İşte oradalar."

"İşte oradalar," diye tekrarladım. "Pekâlâ. Çay ister misin?"

"Nancy Fransa'dan gelmiş olmalı. Onunla konuşmayı çok isterdim. Acaba benim gibi halktan biri hakkında ne düşünürdü?"

Ninova

"Bay Dean?" İkimiz birden dönüp baktık. Masamızın yanında 40'lı yaşlarında, yumuşak yüzlü, gür kahverengi saçlı, yuvarlak kemik gözlüklü bir adam duruyordu. "Ben Arthur Lunn. Eski öğrencilerinizdenim. St Michael's'dan." Babam ona boş boş baktı. "Tabii siz beni hatırlamazsınız. Oxford'a başvururken bana çok yardım etmiştiniz. Hatta bence bu sayede kabul edildim."

"Sizinle tanışmak ne güzel," dedim. "Ben kızıyım, adım Nina." Babamın aklı hâlâ tezgâhın oradaki üç kadındaydı. "Oxford'da hangi kolejdeydiniz?"

"Magdalen. Çoğunluğunda çile çektim; ama kabul mektubunu aldığım gün muhtemelen annemin hayatının en mutlu günüydü. O yüzden size çok şey borçluyum Bay Dean."

"Ona Bill diyebilirsiniz," dedim. Babam hızlıca bize doğru baktı.

"Evet, Bill diyebilirsin," dedi.

"Bill. 44 yaşında olmama rağmen öğretmenime ismiyle hitap etmek fazla samimi geldi."

Klişelere sığınarak, "Evet, sahiden tuhaf," dedim.

"Aslında sizi bulmaya çalışacaktım çünkü adınıza açılmış bir Facebook grubu var; birçok eski öğrenciniz orada sizinle ilgili anılarını, hikâyelerini paylaşıyor. Üniversite sınavı sonuçlarının açıklandığı günlerden çok güzel fotoğraflar da var. Sizi gördüğümü onlara söylemeliyim."

Babam üç kadını izlemeye devam etti.

Nazikçe, "Baba," diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. Bize döndü.

"*Love in a Cold Climate*'i[1] okudun mu?" diye sordu.

Arthur kibarca şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Hayır, sanırım okumadım."

"Mutlaka oku."

Babamın sohbet mantığındaki boşlukları doldurmayı umarak, "Şu anda ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Avukatım," dedi. "İngiliz dili ve edebiyatı diplomasına yazık oldu yani. Ama herhalde her iş İngiliz dili ve edebiyatı diplomasına yazık ederdi."

"Evet," dedim. "Sanırım haklısınız." Babamın hasta olduğunu söylemeyi çok istiyordum. Yıllardır aklında yer eden o ilham ve ce-

1. Soğuk İklimde Aşk. (Y.N.)

Ninova

saret verici Bay Dean'in yerine "merhaba" bile diyemeyen bu kopuk adamın gelişine gönlüm razı olmuyordu.

"Ben artık gideyim, ailem bekliyor," dedi. Masadan kalkmak üzere hazırlanan bir kadınla babaları gibi gür kahverengi saçlı, lacivert şişme montlu iki küçük oğlanı işaret etti. "Sizi gördüğüme çok sevindim. Yeni bir kitap okumaya başladığımda aklıma hep siz geliyorsunuz. Bize edebiyatın herkese ait olduğunu ve ondan korkmamamız gerektiğini söylerdiniz. Şimdi kendi çocuklarıma da aynı şeyi söylüyorum, okumayı yeni yeni sevmeye başladılar."

Babam gülümsedi ama hiçbir şey demedi.

Ben de, "Uğradığınız için çok teşekkürler," dedim.

Arthur ile ailesi çıkarken arkalarından baktım ve evde, babamın evrak kutusunda bulduğum fotoğrafın ona ait olduğunu fark ettim. Magdalen Koleji'nde, anne babasının arasında durmuş gülümseyen o oğlan. Peşinden koşup durumu açıklamak istedim. Ama babam pastanede yalnız bırakılmayacak kadar dağılmıştı ve Mitford kardeşler sanıp da mest olduğu o üç kadınla konuşmaya kalkar diye korkuyordum. O yüzden Arthur'un ailesiyle birlikte pastaneden çıkıp gözden kaybolmasını izlemekle yetindim. Eve dönüş yolu boyunca babamla sadece Mitford kardeşleri nasıl gördüğümüzden bahsettik.

Annem kapıyı yine mor çiçekli tayt, gri askılı atlet ve aynı renkte bir kapüşonlu üstten oluşan spor kombiniyle açtı. Sırtında metal zımbalarla işlenmiş bir Buda silueti vardı.

Babama, "Merhaba canım," deyip yanağına bir öpücük kondurdu. "Sergi nasıldı?"

"Harikaydı," dedi babam.

Beni de öpüp yanağımda simli rujunun izini bıraktı.

"Rüya tablosunu ikimiz de ilk kez gördük ve sanırım en sevdiğim tablosu o. Gerçeğinin renkleri inanılmazmış."

Babam ayakkabılarını çıkarmak için basamaklara otururken, "Evet. Mitford kardeşlerin üçünü görmemiz de cabası! Diana, Nancy ve Unity," diye atladı. "Siyaset mi konuşuyorlar diye dinlemeye çalıştım."

Annem, "Onların hepsi..." diye söze başladı. Ona dik dik bakıp anlaşmamızı hatırlattım. "Tabii ya. Çok heyecan verici," dedi.

"Sonra da babamın çok sevdiği şu Macar pastanesine gittik," diyerek çaktırmadan konuyu değiştirmeye çalıştım. "Kahve keki yedik."

Ninova

"Keyfinize değecek yokmuş."

Babam merdiven korkuluğuna tutunarak ayağa kalkarken, "Diyecek," diye düzeltti.

"Efendim?"

"'Keyfinize diyecek yokmuş.' Ya da, 'Canınıza değsin.' Ama 'keyfinize değecek yokmuş' diye bir laf yok."

Annem düzeltilmekten nefret ederdi. Ben de bu huyumu ondan almıştım.

"Peki, tamam Bill," dedi.

"Çay ister misin baba?"

"Evet, lütfen Bızdık," dedi ve salona doğru geçti.

Annem kapıyı kaparken, "Gwen burada," dedi.

Mutfağa geçtik. Gwen bir elinde kalemi, bir elinde de çay fincanıyla masada oturmuş defterine bakıyordu. Başını kaldırıp rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi.

"Nina, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim. Annenle olan bitenleri konuşuyorduk."

"Babanın hâlâ gecenin bir köründe kalktığını söylüyordum."

Gwen, "Bu aşamada çok normal," dedi. "Biyolojik saatinde değişimler olacak ve zaman algısı iyice karışacak. Tahmin edersiniz ki çok kafa karıştırıcı bir şey. Gecenin bir saatinde uyanınca havanın neden karanlık olduğunu anlamayacak çünkü sabah olduğunu, o yüzden uyandığını zannedecek."

Annem, "Evet, o yüzden her gece saat üçte alt katta tangır tungur sesler çıkarıyor," dedi.

"Evde kaldığı sürece sorun yok," dedim. "Ama ne kadar sinir bozucu olduğunu anlıyorum anne."

Annem minnet dolu bir ifadeyle başını salladı. Babamın hastalığı sırasında öğrendiğim şuydu; annemin çoğu zaman tek ihtiyacı, yaşadığı zorlukların anlaşıldığını görmekti.

Gwen, "Anlatmak istediğiniz başka yeni davranışları var mı?" diye sordu. "Hayaller nasıl gidiyor?"

"Genelde aynı," dedi annem. "Çoğu zaman başka bir zamanda yaşıyor gibi; hâlâ çalıştığını ya da annesinin hâlâ yaşadığını sanıyor. Bazen de daha uçuk şeyler düşünüyor."

Ninova

"Bence okudukları yüzünden," diye araya girdim. "Hayatı boyunca başka dünyalara dalıp çıktı, kitaplarda okuduklarını gözünde canlandırdı. Bunlar zihninin beslenebileceği muazzam bir hikâye deposu kazandırmış olmalı ona."

Gwen, "Kesinlikle," dedi. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, eğer hayal dünyasına ayak uydurmak onu sakinleştiriyorsa, kesinlikle bunu yapın."

Annem, "Tek sorun şu," dedi ve telefonla bir dizi defterin bulunduğu sehpaya doğru gitti. "Not vermeye başladı." Babamın el yazısı, çarpılar ve tik işaretleriyle dolu ajandasını açtı.

"Bir fikrim var," dedim ve çantamı masaya koyup içinden eski alıştırma kitaplarını çıkardım. "İngilizce öğretmenliği yaptığım dönemden öğrencilerimin birkaç projesini buldum. Muhtemelen daha da bulabilirim. Babama veririz, o da not verir." Anneme baktım. Babamın hayallerine malzeme sağlama fikrinden rahatsız olduğu belliydi ama Gwen'in önünde sakin ve uyumlu görünmek istiyordu.

Gwen, "Harika fikir," dedi ve çayını bitirdi. "Denemekten zarar gelmez."

Gwen gittikten sonra anneme, "Bunlar dışında hayat nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Her zamanki gibi. Gloria'yla bu sabah Pilatus yaptık."

"Pilates," diye düzelttim. Neden düzeltiyordum ki? Katherine ya da Lola böyle dese aynı tepkiyi verir miydim? Kadınlar anneleriyle konuşurken neden tahammül eşikleri bu kadar düşüyordu?

"Evet, ben de öyle dedim. Pilatus."

"Nasıl geçti peki?"

"İyiydi. Yani aslında sırtüstü yatıp bacaklarımızı savurmanın ve bir kayışla çekiştirmenin ne kadar faydası oluyor pek emin değilim. Sen nasılsın canım? Son zamanlarda seni çok düşünüyorum."

"İyiyim."

"Hiç ses seda yok, değil mi?"

Hırçınca bir metanetle, "Yok ama ne yapalım?" dedim.

"Gloria nasıl?"

"İyi, onun da aklı sende. Bizim kuşağa çok garip geliyor tabii. Bizim zamanımızda bir yere gideceğini söylediğinde oraya gider-

Ninova

din. 'Saat yedide Woolworths'ün önünde buluşalım,' derdin ve saat yedide orada olmazsan diğer kişiyi soğukta bekletmiş olurdun. O yüzden de imkânsızdı. Her şeyin bu kadar gevşek hale gelmesinin sebebi bence sürekli iletişimde olmak. Biz gençken cep telefonu yoktu, sosyal medya yoktu, MyFace yoktu." Düzeltmeye üşenip sustum. "Dolayısıyla plana sadık kalır, verdiğin sözü tutardın. Bu ahlaktan eser yok şimdi."

"İnsanlarla niye Woolworths'de buluşuyordun ki?"

"Neyse. Beni dinlemek istemiyorsun belli ki."

"Hayır, istiyorum. Gerçekten."

"Demek istediğim şu. Bence artık insanlar birbirine karşı sorumluluk hissetmiyor."

"Ama aşk sorumlulukla ilgili olmamalı anne." Çaya tam istediğim kahverengi tonuna getirecek kadar süt ekledim.

Annemse bilmiş bir kahkaha patlattı. "Aşk büyük oranda sorumluluktur Nina." Babam salondan seslenip çayın yanında bir bardak da su istedi. Annem, farkında olmadan yaptığı bu komik zamanlama karşısında gülümsedi. "Bugün için teşekkür ederim," dedi.

"Ne demek. Çok keyif aldık."

"Akşam yemeğine kalmak ister misin? Sadece bir kereviz kökü ve bir patates soyacağıyla düşük karbonhidratlı *tagliatelle* yapmayı öğrendim. İnanamazsın."

"Çok isterdim ama bu akşam bir işim var."

"Randevu mu?" diye sordu heyecanla.

"Hayır anne, randevu değil."

"Espri yapıyorum. Kilisede bekârlar gecesi yapıyoruz, sen de gel. Yeni yüzlere ihtiyacımız var. Şu sıralar herkes birer birer dökülüyor."

Bir elime çayı, bir elime de suyu alıp, "Bu aralar kilisede bayağı aktifsin," dedim.

"Sosyal etkinlik sekreterliğine başvuruyorum."

"Tanrı'ya inanıyor musun ki sen?"

"İyi vakit geçirmek için Tanrı'ya inanman gerekmiyor," dedi ve salona girdi. Babam kitabından başını kaldırıp baktı.

"Kesinlikle gerekmiyor!" diye gürledi. Çay fincanını uzattım, o da dirseklerinden destek alarak koltukta doğruldu.

Ninova

Babamın omzunu sıkarak "Eh, ben artık kaçayım," dedim "Ama size bir sorum var."

"Sor bakalım," dedi annem.

"Hayatınızda duyduğunuz en gıcık şarkı hangisiydi?"

İkisi de uzaklara bakıp hayali kartoteklerini karıştırmaya başladı.

Annem, "Steve Miller Band'in herhangi bir şarkısı," dedi.

"Yok, yeteri kadar sinir bozucu değil. Daha evrensel düzeyde gıcık bir şey lazım. Öyle bir şarkı olmalı ki dinlemek yerine kulaklarını kör bir bıçakla kestirmek istemelisin."

Babam, "Küçük yetim çocuk," dedi ve çayından bir yudum aldı.

"Oliver mı?" dedim. Fincanını bırakıp kitabına döndü. "*Oliver!* müzikali mi yani?"

"Şu minyon arkadaşın. Kızıl saçlı, tiz sesli olan. Açıkçası, keşke onu buz gibi bir göle atsaydık diye düşünüyorum. Buraya bir daha asla gelmeyecek."

"Benim arkadaşım mı?"

Annem "Annie!" diye atıldı. "Annie'yi kastediyor. Hatırlasana, sen küçükken bir Noel zamanı seni o müzikale götürmüştük. Baban şarkılardan o kadar nefret etmişti ki yarım saat sonra çıkıp fuayede gazetesini okuyarak bizi beklemişti."

Annem hatırladıkça kahkaha atıyor, babamsa keyfine bakıyor, dinlemiyordu.

"Harika," dedim. "Teşekkürler."

Saat sekizde Alma'yı almak için yukarı çıktığımda kapının orada beni bekliyordu. Geçen hafta sözleşmiştik. Saat 11.00 olmadan hemen önce dönmemiz şartıyla dilediği yerde akşam yemeği ısmarlayacağımı söylemiştim. Mürdüm rengi bir ruj sürmüş, amberli bir parfüm sıkmıştı.

"Harika görünüyorsun," dedim.

"Sanırım 20 yıldır kimse beni yemeğe çıkarmıyor Nina," dedi ve tırabzana tutunarak benim daireme doğru inmeye başladı.

"Tamam, bir dakika." Salona girdim; Joe'nun önceki gün kurduğu devasa, hantal ses sistemi oradaydı. *Annie* müzikalinin CD'sini açtım ve Joe'nun tarif ettiği şekilde, tekrar tekrar başa dönecek

Ninova

şekilde ayarladım. "Tomorrow" şarkısının yaylılar ve davuldan oluşan coşkulu girişi yankılandı, ardından da vokaller girdi. Burundan, tiz haykırışlar ve titrek sesler devasa hoparlörlerden taşarcasına yayıldı. Dairenin duvarları sesten titriyordu. Yüzümü buruşturarak kapıya doğru döndüm ve kapıyı kilitleyip çıktım.

Merdivenlerden inerken Alma, "Bu gürültü de ne?" dedi.

"Annie'nin müzikleri. 1980'lerden bir müzikal."

"Şarkı söylemek böyle bir şey değil!"

"Aynen. Mükemmel, değil mi?"

Hınzır bir gülümsemeyle, "Mükemmel," dedi.

Green Lanes'deki bir Lübnan restoranını seçmişti. Uzun ve ağır bir ziyafet boyunca sumaklı salatalar, bol baharatlı mezeler, mercimek, kuzu, yumuşacık pideler, limonlu baklalar ve gül sulu hafif bir tatlı yedik; ailelerimizden, aşktan, onun torunlarından, benim annemle babamdan, Lübnan'dan, Londra'dan, yemek yemekten ve pişirmekten bahsettik. Hesabı ödedim, saat 11.00 olmadan taksiyle döndük. Apartmanın kapısını açtığımda "It's the Hard Knock Life" şarkısının coşkulu orkestrasıyla tiz, alaycı korosunun sesi geliyordu. Angelo'nun kapısı aralıktı; sesimizi duyunca beyaz atleti ve gri eşofman altıyla dairesinden fırladı. Saçları her zamankinden daha dağınıktı, açık kahverengi gözleri daha da pörtlemiş gibiydi.

Dairemi işaret ederek, "Ne oluyor ya?" dedi.

"Merhaba Angelo."

"Bütün gece dışarıda mıydın?"

"Hayır."

"Nasıl yani? Şimdi içeri girdin, gördüm."

"Hayır, az önce çıkmıştık. Bu da Alma, diğer komşun."

"Kapını çaldım, kimse açmadı."

"Ben senin kapını çaldığımda açmadığın için aramızdaki kural böyle diye düşündüm."

Alma, "İyi geceler canım!" diyerek merdivenlerden çıkmaya başladı.

"İyi geceler Alma! Harika bir akşamdı, teşekkür ederim. Müzik..." Saatime baktım, 10.56'ydı. "Dört dakika içinde kesilecek."

"Tamam canım."

"Böyle gürültü yapamazsın."

Ninova

"Nedenmiş? Sen de bu kadar gürültü yapıyorsun."

"Bu müziği dinlemek istemiyorsun bile. Sırf beni sinirlendirmek için çalıyorsun."

"Hayır, dinlemek istiyorum, en sevdiğim albüm bu." "Dumb Dog" şarkısının çocukça haykırışları merdivenlerden aşağı doğru taşıyordu. "Bak Angelo. Sana kibar davranmak, seninle iyi geçinmek istedim. Derdim arkadaş olmak değildi, sadece komşularımla medeni bir ilişki içinde olmaya önem veriyorum. Makul davranmaya çalıştım, çok sabrettim. Ama sen içine ettin dostum. Tam anlamıyla içine ettin."

"Ben altımda kimse yaşamadığı için müziği açabiliyorum. Senin alt katında biri var."

"Senin de üstünde biri var. Onun üstünde de başka biri var. Ayrıca sevsen de sevmesen de üç ayrı hane, aslında tek bir aile için tasarlanmış bu evde yaşamak için saçma sapan paralar ödüyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Teknik olarak aynı evi paylaştığımızı söylüyorum. Bu yüzden birbirimize karşı mümkün olduğunca düşünceli davranmalıyız. Eğer bunu yapamıyorsak, o zaman Londra'dan gitmeliyiz."

Başını salladı. "Eğer bir daha o müziği çalarsan, polis çağırırım."

"Harika. Saat 11.00 olmadan kapatacağım zaten."

"Bir daha çalma," dedi ve dairesine döndü.

"Sen o *death metal* denen patırtıyı çalmazsan, ben de bunu çalmam. Bence adil bir anlaşma."

"Zavallı," dedi ve kapıyı kapadı.

Arkasından, "SENSİN zavallı!" diye bağırdım.

Üst kata çıkıp müziği kapadım. Bir müttefike o kadar ihtiyacım vardı ki. Bu tartışmayı fısıldayarak çekiştireceğim birine. Plan yapmaya, kıkırdamaya... Waterloo İstasyonu'ndaki peronda birbirini gaza getiren çift gibi olmak istiyordum. Joe'yu romantik açıdan sadece, birlikteyken ne kadar iyi bir takım arkadaşı olduğunu hatırladığım anlarda özlüyordum. Bütün olaylarda hep aynı şeyleri fark ederdik. Bardayken birinin salakça bir şey söylediğini aynı anda duyup birbirimize, "Gece birde yatakta detaylı analiz başlar," diyen bir bakış attığımızda kendimi ona inanılmaz yakın hissederdim.

Ninova

Yalnızlığım tıpkı bir mücevher gibiydi. Çoğu zaman parıltılı ve göz kamaştırıcıydı, gururla taşıdığım bir şeydi. Bir konut kredisi danışmanıyla ilk görüştüğümde adama finansal durumumu şöyle anlatmıştım: Aile desteği yok, bir partnerden gelen ikinci bir gelir yok, emekli maaşı yok, sabit bir işveren yok, herhangi bir varlık yok ve geleceğe dair bir miras beklentisi yok. Hesap ekstrelerimi karıştırırken gelişigüzel bir şekilde, "Nina dünyaya karşı desenize," demişti. Ne zaman cesarete ihtiyaç duysam kafamda bu cümle dönüyordu: *Nina dünyaya karşı*. Ama bu yalnızlık elmasının altında çıplak elle tuttuğumda elime batan sivri bir uç vardı ve bu da onu zaman zaman değerli bir taştan çok tehlikeli bir yük gibi hissetmeme sebep oluyordu. Belki de yalnızlığımın bu kadar parıldamasını sağlayan da bu sivri ucun ta kendisiydi. Ama yalnızlık eskiden sadece hüzünlü bir şeyken, artık korkutucu gelmeye başlamıştı.

Uyuyamayınca başucumdaki radyoyu açtım ve bir klasik müzik kanalı buldum. Sesi karamel gibi tatlı ve akıcı bir kadın, "İyi akşamlar gece kuşları," dedi. "Bazılarınız yeni yatağa giriyor, bazılarınız uykuya dalmak üzere. Bazılarınızsa işteki mesaisine yeni başlıyor." Sesi daha pes ve konuşması daha yavaş olmasına rağmen hemen tanıdım. "Her neredeyseniz, her ne yapıyorsanız, size bu inanılmaz rahatlatıcı Brahms'ı gönderiyorum." Çocukluğumdaki en popüler pop radyosunda işten eve dönüş saatinde program sunan, eğlenceli telefon bağlantıları kadar çılgın gece hayatıyla da ünlü bir DJ'di. Her sabah okula giderken babamın mavi Nissan Micra'sında onu dinlerdik. Ergenliğimin ortalarında, sabah pop radyosu havalı olmaktan çıkınca dinlemeyi bırakmıştım. Ama yıllar sonra, hâlâ öğrenciyken, neredeyse kimsenin bilmediği, ilk albümlerini çıkarmış grupları çalan zorlama bir alternatif müzik kanalında sunduğu öğleden sonra programlarıyla onu yeniden dinlemeye başlamıştım. Şimdi de onu burada, bir klasik müzik kanalında gece programı sunarken bulmuştum. Benimle birlikte yaşlanması, hayatımdaki farklı dönemleri onun farklı müzik türlerine geçişiyle ölçebilmek ne tuhaftı. Herkes yaşlanıyor. Gençlik, kişiliklerinin ayrılmaz bir parçası gibi görünse de hiç kimse sonsuza kadar genç kalamıyor. İnsan olmanın bu kadar basit bir kuralını anlamakta neden bu kadar zorlandığımı anlamıyordum. Herkes yaşlanıyordu işte.

Ninova

Acaba Max de uyumadan önce beni düşünüyor muydu? Onun varlığını en çok uykuya dalmadan hemen önceki o geçici ve akıcı anlarda; düşüncelerin altüst olduğu, sinapsların uçuştuğu anlarda hissediyordum. Sanki elimi ona doğru uzatıyordum da tutmasını bekliyordum. O gece, ikimiz de uykudayken bir yerlerde buluşabilmeyi hayal ettim. Londra'nın karanlık gökyüzünde bir yerlerde, onu görmeden konuşabilmeyi diledim.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz telefonumu elime aldım. Yeni mesaj yoktu.

Ninova

13

Karanlık ve uzun koridora çıkıp bir yandaki maun kapıyı tıklattım.

Boğuk bir sesle, "Gir," dedi. Joe, üzerinde çorapları, boxer'ı, gömleği ve üç parçalı lacivert takım elbisesinin iki parçasıyla aynanın karşısında dikilmiş kravatıyla uğraşıyordu.

"Düğün gününde acımasızlık etmek istemem; ama bacakların bu kıyafet için pek uygun değil," dedim.

İç çekti. "Pantolon ütüde. Çok kırışmış ve Lucy beni kırışık pantolonla görürse deliye döner."

"Niye kırıştı ki? Dün geldiğimizde asmanı söylemiştim."

Huysuzca, "Çünkü," dedi, "dün akşam odaya girdikten sonra duş aldım, sonra da kafam karıştı ve pantolonları havlu niyetine kullanıp yere attım."

"Havlu olsaydı da yere atmamalıydın zaten."

"Nina. Lütfen."

"Evlenmene çok seviniyorum. Artık havlular konusundaki vurdumduymaz tavırlarınla başka biri uğraşacak."

Yüzü kabuğundan çıkarılmış yengeç eti gibi soluk ve narin görünüyordu; gözleri küçük ve boncuk boncuk olduğu için iyice kabuklu deniz canlısına benzemişti. İkimiz de feci şekilde akşamdan kalmaydık. Dün akşam alt kattaki barda teşrifatçılar olarak yemek yemiştik. En son saat üç buçukta, otoparkta amigo kızlar gibi insandan kule yapmaya çalışıyorduk. "Nasılsın?" diye sordum.

"Berbat."

"Tamam. Dört kez nedimelik yapmış biri olarak mükemmel görünmeni ve hissetmeni sağlayacak uzmanlığa sahibim. Ne getireyim? Yüz maskesi? Detoks suyu?"

"Büyük bir peynirli hamburger."

Ninova

"Hayır, onu getirmem. Zaten koca bir kahvaltı ettin."

"50'lik bir bira?"

"Tamam, ona izin var. Çivi çiviyi söker." Pantolonunu ütüden alıp düzelttim ve ütüye tekrar yerleştirdim. "Teşrifatçılar ne zaman fotoğraf çektirecekti?" diye sordum.

"Bilmem. Yarım saate falan."

"Peki, hazırlanman için yapmamız gereken başka bir şey var mı?"

"Giyinmek dışında ne yapmam gerekebilir ki?"

"İşlerin öbür taraf için böyle olduğuna inanamıyorum. Yıllardır merak ediyordum. Tanıdığım tüm gelinler düğünden önce meyve sularıyla detoks yapıyor, solaryuma giriyor, saç ve makyaj için sabah altıda kalkıyor ama erkekler köşe başındaki barda sarhoş olup kızartma yiyor ve eğleniyor."

"Lütfen düğün sabahımda feminist tiradı atma."

"Atmıyorum. Sadece erkek olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmenin güzel olduğunu söylüyorum. Bir günlüğüne de olsa gözucuyla görmek yani."

"Bence sen içten içe erkek olmak istiyorsun zaten," deyip pantolonu ütüden çıkardı. "Peter Pan."

"Sanırım hiçbir erkek beni senin kadar iyi tanıyamayacak ve anlayamayacak Joe."

"Daha neler," dedi. "Ama o 10 metrelik götle olmadığı için de memnunum."

"Joe."

"Kusura bakma ama öyle."

"Tanıştığınız akşam ondan hoşlanmadığın anlaşılıyordu. Hemen belli ediyorsun."

"Artık bittiğine göre bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Çükü ne kadardı?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Kıskandığımdan değil, sadece merak ediyorum çünkü bazen o iri yarı adamlarınki bayağı kısa oluyor. Belki de sadece vücutlarının geri kalanına kıyasla kısa görünüyordur ama aslında normal boyuttadır."

Ninova

Oğlunu ilk komünyonuna uğurlayan bir anne gibi önüne geçip kravatını düzelttim. "Çükü aynı senin kalbin kadar büyüktü Joe'cuğum."

Kahkahasını bastıramayarak, "Of, kes sesini," dedi.

"Zaten büyük çüklerle pek ilgilenmiyorum. Sadece namus kumkumaları büyük çüklere bayıldığını söyler."

"Kesinlikle doğru," dedi. "Bir de masaj yağlarına."

Joe'yla konuşurken sık sık kendimize dair ne kadar çok şeyi birlikte inşa ettiğimizi hatırlıyordum. Bar köşelerinde, kanepelerde, uzun araba yolculuklarında geçen o yedi yıl boyunca aramızda oluşan dil beynimizin kıvrımlarına öyle bir yerleşmişti ki hangi espri onundu, hangisi benimdi artık ayırt edemiyordum.

Omuzlarından tutarak, "Şimdi," dedim. "Anladığım kadarıyla Lucy eskiden sevgili olduğumuzu kimsenin bilmesini istemiyor; bugün insanlar nereden tanıştığımızı sorarsa ne diyeyim?"

Kolunu belime dolayıp, "Gerçeği söyle," dedi. "Birlikte büyüdüğümüzü söyle."

Birbirimize sıkı sıkı sarıldık. İkimiz için nadir görülen bir savunmasız duygusallık anıydı bu.

"Hepsi nihayetinde bu noktaya gelmek içinmiş."

"Evet," dedi, dudaklarını yanağıma dokundurdu, birkaç saniye öylece bekleyip bir veda öpücüğü verdi. "Üstelik baştan yaşasam, tek bir ânını bile değiştirmezdim."

* * *

Kiliseye vardığımızda Franny çoktan gelmiş, birtakım gereksiz baş nedime görevini icra etmeye başlamıştı. Anlaşılan Lucy teşrifatçıların "programı yanlış dağıtacağından" korkmuş ve Franny'yi erkenden gelip başımızda durması için görevlendirmişti. Franny akşamdan kalma dört teşrifatçıya programın nasıl dağıtılacağını canlandırarak gösterdi. Konuklar kiliseye gelmeye başladığında da ilk birkaç kişiyi düzgün karşılayıp karşılamadığımı kontrol etmek için yanımda durdu.

İçine açık mavi bir ipek gömlek giydiğim lacivert takım elbisemin yakasını düzeltirken, "Çok eğlenceli," dedi.

Ninova

"Teşekkür ederim."

"Takım elbise ne yazık ki bana yakışmıyor, memelerim fazla büyük kalıyor." Memelerini biraz daha öne çıkardı. Üzerinde viskon kumaştan, uzun, uçuş uçuş, gri bir elbise vardı. "Pekâlâ, ben kaçayım."

"Gelin arabası ne zaman geliyor?"

"Arabaları," dedi. "Beş araba var."

"Beş mi?"

"14 nedime var da ondan."

"14 mü?"

"Evet. Lulu'nun çok yakın arkadaşı var. Kız kardeşlik ağı gibiyiz."

"Öyle görünüyor."

"İçeride görüşürüz!"

Katherine ile Mark ilk gelenlerdendi. Katherine hamile karnının üzerinde adeta mükemmel poşe yumurtanın üzerine dökülen *hollandaise* sos gibi duran, boyundan bağlamalı, soluk sarı bir ipek elbise giymiş ve çok şık olmuştu. Olive'i hafta sonu anneannesiyle dedesine bırakmıştı; ama bunu onu yanında istemediğinden değil, sadece "törende gürültü yapabileceğinden" korktuğu için yaptığını üstüne basa basa söyledi. Mark ise açık açık kızının gelmesini istemediğini belirtti ve gelirken yolcu koltuğunda iki kutu bira götürdüğünü ekledi. Onların hemen ardından Dan ile Gethin geldi. Minik bebekleri Dan'in göğsündeydi. İkisinin de yüzünde yeni ebeveynliğe özgü o bitkin, mutlu, bezgin ve panik dolu ifade vardı.

Üniversiteden tanıdığım ve çoğunu artık sadece düğünlerde gördüğüm arkadaşlar da yavaş yavaş damlamaya başladılar; ben de her zamanki gibi erkek tipi saç dökülmesinin zalim piyangosunun kimlere çıktığına bir kez daha hayret ettim. Bir zamanlar okula altın sarısı gür saçlarla gelen çocuklar artık kafalarının tepesine yerleşmiş soluk sarı bir pusla dolaşıyordu. Bir önceki düğünde saçı olan erkeklerin kafasının tepesinde artık deriden bir kipayı andıran yusyuvarlak, saçsız bir parça vardı. Öyle ki, neredeyse kadınların daha şanslı olduğuna inanacaktım.

Lola en son gelenlerdendi. Uzun, fosforlu turuncu bir elbise giymiş, üzerine de aynı renkte, yerlere kadar uzanan bir pelerin ge-

Ninova

çırmişti; 2006 yılında düzenlenen bir *new rave* partisine katılan Hogwarts öğrencisi gibi görünüyordu. Saçına kocaman yapay gardenyalar takmıştı. Bir önceki gece bir hızlı buluşma etkinliğine katılmış, kimseyle eşleşememiş ama etkinlikteki diğer kadınlarla birlikte sabah dörde kadar yakındaki bir barda takılmıştı. WhatsApp'ın en aktif üyelerinden biri olmaya devam eden Andreas artık Lola'nın mesajlarını görmezden gelmeye başladığı için Lola, yeniden sahalara dönmek amacıyla katılmıştı bu etkinliğe.

Teşrifatçılar sıralarına oturdu; Joe da mihrabın orada, sürekli kıpırdanarak ve gergin bir şekilde kravatını düzelterek beklemeye başladı. Ona kıpırdanmayı kesmesini işaret ettim. Sonra düğün marşı başladı. Aynı gri viskon kumaştan farklı tarzda dikilmiş elbiseler giymiş ve yedi sıra halinde dizilmiş 14 nedime, ellerinde pembe şakayıklarla koridordan geçerlerken bu özel grubun bir parçası olmaktan büyük mutluluk duydukları her hallerinden belliydi. *Kız kardeşlik ağı gibiyiz.* Bu tarz bir kız grubu feminizmi –yani sosyal medyada kendilerine "cadılar meclisi" gibi isimler takıp sadece haftada bir *brunch*'a gittikleri için ahlaki üstünlük taslayan kadın grupları– bana hiçbir zaman hitap etmemişti. Sırf arkadaşınızın olması feminist olduğunuz anlamına gelmediği gibi, kadınların dostluğu hakkında konuşmak da feminist olduğunuz anlamına gelmez. 2000'lerde okul diskolarında çalan *UK garage* grubu So Solid Crew'un orijinal kadrosunu hatırlamaya çalıştım; sanırım Lucy'nin nedime sayısıyla birebir örtüşüyordu.

Lucy klasik gelin portresinin kusursuz bir örneği olmuştu. Melek gibi, kadınsı, âşık ve pahalı. 14 nedimeyi içine alabilecek çaptaymış gibi görünen koca bir eteği olan, krem rengi, straplez bir gelinlik giymişti. Üzerine mütevazı bir dokunuş olarak krem rengi dantelli bir ceket eklemişti; saçlarının dalgaları da kusursuzdu. Elini sımsıkı tutan basık suratlı babasının cildi Marbella güneşinde fazla kavrulmaktan köseleye dönmüş gibiydi. Mihraba geldiklerinde kızının duvağını kaldırıp yanağına bir öpücük kondururken tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından süzüldü. Kızının elini biraz daha tuttuktan sonra bıraktı; Lucy de Joe'ya dönüp gülümsedi.

Evlenmek isteyip istemediğimi hâlâ bilmiyordum. Bildiğim tek şey şuydu: Bir gün istesem bile babam büyük ihtimalle orada olma-

Ninova

yacak, hâlâ hayattaysa da o aşamada artık olup biteni kavrayamayacak durumda olacaktı. Yaş almak zaten kafa karıştırıcı bir şeydi; ama gelecekteki olası anıların her geçen yıl birer birer elinizden alındığını fark ettiğiniz anlar, işte onlar en fena kısmıydı.

Joe ve ben gözlerimizde biriken yaşları işaret parmaklarımızın üst kısmıyla silerken Lucy ışıldıyordu. Joe'yu sakinleştirmek için elini tuttu. Düğünün kalanı, şimdiye kadar katıldığım bütün İngiliz kilise düğünleri gibi monotondu ve uzadıkça uzadı. 30 yıl önce aynı kilisede vaftiz edilmesi dışında gelin hakkında hiçbir bilgiye sahip olmayan yaşlı bir rahip garip şakalar yaptı. Herkes Tanrı'ya olan göndermeleri ve çiftin Tanrı'yı birbirlerinden daha çok sevmesi gerektiği yönündeki anlamsız kısımları duymazdan geldi. Evlilik yeminlerinin rahipler tarafından "cins-sel birliktelik" şeklinde telaffuz edilen o garip kısmında herkes kıkırdadı. Birtakım çilli kuzenler birkaç sıkıcı okuma yaptı. Dinleyenlerin kilise sıralarının buz gibi tahtası üzerinde kasılıp kalmalarına neden olacak kadar berbat bir müzik performansı vardı (Franny, "Ave Maria"yı *a capella* tarzında söyledi.) İlahiler fazla tiz bir notadan, hep birlikte, incecik, zayıf bir sesle söylendi. Çift dışarı çıkarken dokusu kobay farelerinin talaşına benzeyen pembe ve mor konfetiler savurduk.

Lucy'nin aile evindeki kokteylde Lola'yı bahçede iki kadehle beni beklerken buldum.

"Gerçek şampanya," dedi. "Çok acayip, değil mi? Al, biri senin."

Önümüzdeki 1920'lerden kalma büyük beyaz eve bakarak, "Bayağı güzel evmiş," dedim.

"Babası 20 yıl önce nakit parayla almış. Tam bir gangster."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle."

"Adam altın takı takıyor diye tepeden bakıyorsun."

"Nina, ciddiyim. Adamı tanıyan herkese sorabilirsin. Alt kattaki tuvalette Kray kardeşlerle çekilmiş fotoğrafları var. 80'lerde birini öldürdükten sonra altı yıl ortadan kaybolmuş."

"Gangsterler Surrey'de yaşamaz."

"Şaka mı yapıyorsun? Hepsi Surrey'de yaşıyor. Zaten o işi bu yüzden yapıyorlar. Çocuklarını tenis kortu olan okullara göndere-

Ninova

bilmek ve Jaguar XK8'lerini çakıltaşıyla kaplı bir araba yoluna park edebilmek için." Lucy yanımızdan geçti ve kraliyet ailesindenmiş gibi bir havayla el salladı. Lola eliyle işaret ederek onu yanımıza çağırdı; o da makyajını bozmamak için ikimizi de yanağımızdan zarifçe öptü.

"Nasılsın?!" diye sordum.

"Çok iyiyim, teşekkürler," dedi. "Günün tadını çıkarıyorum."

"Gelinliğini nereden aldın?"

"Buralarda bir butikten. Asla straplez giymem diye düşünürdüm ama böyle oluverdi."

Gitmek istediği çok belliydi ama bize ayıracağı üç dakikayı zarif bir şekilde tamamladı. Konuşmamızın havası, bir galanın kırmızı halısında film yıldızlarıyla röportaj yapan iki magazin gazetecisininkinden pek de farklı değildi.

"Bazı insanlara selam vermem gerek, sonra görüşürüz," dedi ve gelinliğinin kuyruğunu Külkedisi gibi bileğine dolayıp süzülerek gitti.

Lola, "Sabah nasıl geçti?" diye sordu.

"Çok iyi," dedim. "Çok eğlenceliydi. Damat tarafını görmen gerek Lola. İnanamazsın."

"Her şeyi anlatıyorsun."

"Gecenin bir saatine kadar içip sarhoş olduk; denizci şarkıları falan söyledik. Sabah 11.00'de uyandık. Dev gibi bir kahvaltı ettik. Duş aldık, giyindik, 10 dakika fotoğraf çekimine gittik ve sonra da kiliseye geçtik."

"Tanrım."

"Erkekler düğünlerinde çok eğlendiklerini söylerken tanıdığım çoğu kadının neden sinir krizi geçirdiğini şimdi anlıyorum."

"Gerçekten haksızlık bu."

"Ayrıca bence erkekler diğer tarafta neler döndüğünü de bilmiyor. Nedimelere özel, arkalarına isimlerinin işlendiği sabahlıklardan falan habersizler."

Lola iç çekti. "Ben biraz daha içki alayım. Bazen ilk yarım saat gerçek şampanya veriyor, sonra daha dandik, sert şeylere geçiyorlar."

"*Cava* gibi mi?"

"Aynen."

Ninova

Ben de Meera'nın yanında, kucağında onun bir yaşındaki oğlu Finlay ile dikilen Katherine'in yanına gittim. Eğilip çocuğun en son öfke krizinden kalma gözyaşlarıyla hâlâ parıldayan o koca, çikolata rengi gözlerine baktım.

Meera'ya, "Eddie nerede?" diye sordum.

Katherine iç çekerek, "Mark'la otoparkta ot içiyorlar," dedi.

"Daha geleli bir saat bile olmadı."

"Evet," dedi Katherine. "Malum işte, yeni babalar dağıtıyor."

Meera suratımdaki yargılayıcı ifadeyi fark etti. "Ben de bir ara eğlenirim herhalde," dedi.

Katherine, Finlay'e tatlı ve tiz bir sesle, "Nina Teyze'ye sarılmak ister misin bakalım?" diye sorup ufaklığı bana uzattı. Finlay kollarımın arasında kıvrılınca o sıcak ve sakinleştirici ağırlığı ayaklarımı yere daha sağlam basıyormuşum gibi hissettirdi.

Meera, Katherine'e, "Bu sefer nasıl geçiyor?" diye sordu.

Katherine karnını okşadı. "Muhteşem. Hamile olmayı çok seviyorum."

"Tanrım, çok şanslısın. Ben nefret etmiştim. Sevdiğim her şeyden, şaraptan, sigaradan, kafeinden, güzel peynirlerden vazgeçmek zorunda kalmıştım."

"Hiçbiri umurumda değil," dedi Katherine güneş gözlüklerini düzelterek. "Vücudumu tamamen arındırmak hoşuma gidiyor. Hiçbirini özlemiyorum."

Lola elinde üç kadeh şampanyayla geldi. Birini bana uzattı.

"Tanrım, Andreas'ın ailesi burada," dedi.

"Ne? Nereden biliyorsun?"

Katherine, "Andreas kim?" diye sordu.

"Çıktığım bir adam."

Meera, "Hâlâ çıkıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz."

"Dur bir dakika," dedim. "Onun ailesi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü tabii ki bütün Facebook albümlerine bakmıştım, oradan tanıdım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Of ya, şansa bak. Lucy'nin ailesiyle arkadaşlar herhalde." Kadehi kafasına dikip koca bir yudum aldı.

Ninova

Meera, "Tamam, gerilme. Seni tanımazlar, o yüzden onları görmezden gelebilirsin," dedi.

"Onları görmezden gelmek istemiyorum. Onlarla arkadaş olmak istiyorum."

Umutsuzca, "Niye?" diye sordum.

"Çünkü onlarla arkadaş olursam, Andreas'ı gördüklerinde ona 'Düğünde Lola adında çok tatlı bir kızla tanıştık, tam sana göre bir kız,' derler ve işte O ZAMAN Andreas neyi kaçırdığını anlar."

"Lütfen 'neyi kaçırdığı' ifadesini yasaklayabilir miyiz artık?" dedim. "Bekârlıktan bahsederken kullanılacak ifadeler için bir yazım kılavuzu çıkarmak istiyorum. 'Neyi kaçırdığı' sözü kesinlikle yasaklı olacak."

Katherine kolunu Lola'nın omzuna attı. "Canım, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" dedi.

"Evet, ya da... YA DA onlarla arkadaş olup fotoğrafımızı çeker, Instagram'da paylaşırım. O zaman fena afallar işte!"

Meera, "Sapık gibi görünürsün," dedi.

"Hayır, onun anne babası olduklarını bildiğimi bilmiyor. Benim açımdan bakıldığında sadece bir düğünde tanıştığım ve beni yazın iki günlüğüne evlerine davet etmiş, 60'lı yaşlardaki hoş bir çift onlar. O zaman bana *ghosting* yapamaz, öyle değil mi?!"

"Bence sen en iyisi bebeği tut," deyip Finlay'i Lola'ya uzattım. "İnsanı sakinleştiriyor."

Lola, Finlay'i belinin oyuğuna yerleştirip sağa sola sallanmaya başladı. Finlay de kıkırdadı.

Katherine, "Doğuştan yeteneklisin," dedi.

Acıdır ki, Finlay benim kucağımdayken hiç böyle bir şey demediğini fark ettim. Son beş yıldır çocuğu olmayan kadınların sosyal etkinliklerde göstere göstere bebek tutmaları adeta rekabet dolu bir spora dönüşmüştü. Hepimiz Katherine gibi bir Anaç Yeterlilik Hakemi'nden o iki kelimeyi duymayı umuyorduk: *Doğuştan yeteneklisin.*

Franny, "Hanımlar!" diye bağırıp eliyle işaret ederek hızla yanımıza geldi. "Evli ya da nişanlı tüm kızlarla toplu fotoğraf çekimi yapıyoruz. O yüzden Lola ve Nina, siz burada kalın; ama siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

Lola, "Şaka mı bu ya?" dedi.

Ninova

Meera, "Değil mi ama? Yine de bence itiraz edeceğin gün bugün değil," dedi.

"Bebeğe biz bakarız," dedim. Meera ile Katherine, evin önünde toplanmış kadınların oraya doğru yürüdüler.

Kır saçlarını küt kestirmiş, bastonlu, zayıf bir teyze, "DULLAR DA SAYILIYOR MU?" diye bağırdı.

Franny bahçenin diğer ucundan, "YÜZÜĞÜN HÂLÂ PARMAĞINDAYSA evet!" diye bağırdı; teyze de hızla ona doğru ilerledi. "EĞER YÜZÜKSÜZ VEYA FARAZİ BİR EVLİLİK TEKLİFİYSE KATILMANIZA GEREK YOK."

Bizim durduğumuz çimenlikte artık yalnızca takım elbiseli adamlar ve birbirlerine anlayışlı bakışlarla gülümseyen birkaç kadın kalmıştı. Resmen işaretlenmiştik. Fotoğrafçı, dizilen kadınların önünde bir o yana bir bu yana koşturup dururken hepsinden yüzük parmaklarını öne doğru uzatmalarını istedi.

"Harika!" diye bağırdı. "Şimdi mutlu görünün, çok âşıksınız!"

Franny, "Öyle miyiz?!" diye bağırıp kocasına el salladı ve kalabalıktan ucuz bir kahkaha kopardı.

"İşte bunun için bu kadar uğraştılar," dedim. "Bizden önce yaşamış, genç yaşta evlendirilip oy hakkı olmadan, sesini duyuramadan, paraya ve özgürlüğe sahip olamadan evlere kapatılan tüm kadınlar. İstedikleri tam olarak buydu. Çalışan kadınlardan oluşan bir grubun nişan yüzüklerini Nobel Ödülü'ymüşçesine sallaması."

Lola, "Var ya? Bence Franny tam bir orospu," dedi.

* * *

Beni Meera, Eddie, Mark, Katherine, Franny ve kocası Hugo ile Lola'nın oturduğu masaya oturttular. Joe'yla ayrıldığımızdan beri Lola'yla çakma çift muamelesi görmeye başlamıştık. Tüm düğünlerde olduğu gibi çimlerde içki içme faslı bir saat kadar uzamıştı ve herkes akşam yemeğine oturamayacak kadar sarhoş olmuştu. Mark masa süsü olarak dağıtılan minik erik likörü şişesini fondip yapmak üzere açmaya çalışıyordu. Masadakilere 30'lu yaşlardaki bekâr ve düzgün kadınların sayısının neden bu kadar yüksek olduğuna dair düşüncelerini açıklayan Eddie'nin suratı alkolden ve heyecandan kıpkırmızıydı.

Ninova

Kendinden emin bir biçimde, "Blair Patlaması," dedi ve masanın üzerinden uzanarak şarabımı doldurdu. "Bundan eminim."

"Blair Patlaması da ne?"

"Kadınlar genelde kendilerinden daha az eğitimli erkeklerle evlenmiyor ama erkekler bu konuda daha az seçici," diye açıkladı. "Tony Blair daha fazla insanın üniversiteye gitmesini sağladığı için, artık kendine uygun partner bulmakta zorlanan çok fazla üniversite mezunu kadın var. İşte bu olaya Blair Patlaması deniyor."

"Yani basitçe anlatmak gerekirse, evlenmek için fazla zeki hale geldik."

"Aynen öyle!"

"Aslında kulağa epey cesaret verici bir şeymiş gibi geliyor."

Katherine, "Lola nerede?" diye sordu. Yanımdaki sandalye boştu.

"Bilemiyorum," dedim. Büyük çadırın içine şöyle bir baktım ve oturma düzenini gösteren panonun orada olduğunu gördüm. Dev bir portakallı dondurma gibi görünüyor, 60'larında bir çiftle konuşup gülüşüyordu. "Tanrım. Sarırım Andreas'ın ailesiyle konuşuyor."

"Benim evliler çetesine bir sorum var!" diye atıldı Franny. "Kusura bakma Nina."

Başımı salladım. "Bakmıyorum," dedim.

"Sevgi dilinizi merak ediyorum," dedi.

Mark, "Sevgi dili nedir?" diye sordu.

"Aman Mark, mutlaka duymuşsundur! Katherine, sen biliyorsun, değil mi?"

"Evet, internette testini yaptım."

"Ben de," dedi Meera.

Franny, "Tamam, şimdi iyi dinleyin çocuklar," diye devam etti. "Sevginizi ifade etmenin beş farklı yolu var ve herkesinki farklı. Bizimkilerin hangisi olduğunu keşfetmek inanılmaz faydalı oldu, değil mi aşkım?"

Hugo ağzına koca bir parça ekmeği tıkıştırırken, "Ha, evet," dedi.

"Benimki 'destek eylemleri' çıktı. Yani biri benim için küveti doldurmak veya yemek pişirmek gibi düşünceli şeyler yaptığında sevildiğimi hissediyorum. Hugo'nunkiyse 'onay sözleri', yani iltifata ve olumlu geri bildirimlere ihtiyaç duyuyor."

Ninova

Meera, "Benimki de 'onay sözleri'ydi!" diye atıldı.

Katherine, "Benimki 'nitelikli zaman' çıktı," dedi.

Masaya göz gezdirdim; üç koca da ya telefonuna ya da sarhoş bir şekilde ufka bakıyordu. Sadece kadınlar mı kendi ilişkilerini bu kadar ilginç buluyordu? Sevdikleri adamı bir projeye ve kişiliğe dönüştürme kapasitesi sadece onlarda mı vardı? Lola yanıma oturup neon pelerinini çıkardı.

Franny cilveli bir edayla çenesini eline dayayarak, "Lola, senin sevgi dilin ne?" diye sordu.

Lola omuz silkti. "Bilmem. Muhtemelen anal sekstir." Franny dehşetini gizlemeye çalışarak arkasına yaslandı. "Pekâlâ, Andreas'ın ailesiyle biraz altyapı çalışması yaptım. Çok tatlı bir çift. Lucy'nin ailesiyle çocuklar ilkokuldayken tanışmışlar ve hâlâ görüşüyorlarmış. Ben de, 'Kaç çocuğunuz var?' diye sordum. 'İki oğlumuz var. Andreas ile Tim,' dediler. Ben de sadece gülümsedim."

"İyi geldi mi peki?"

"Tabii ki hayır."

* * *

Üç çeşit yemekten oluşan düğün yemeğine elinde mikrofonla masalar arasında dolaşıp meşhur Amerikan şarkıları söyleyen bir bar şarkıcısı, bir jonglör ve bir de el falcısı eşlik etti. Düğün resepsiyonlarının baştan sona bu kadar duyusal eğlenceyle donatılmasını bir türlü anlayamamışımdır. Lola fırsat bulur bulmaz falcıyı kolundan yakalayınca ben de Franny'nin kocası Hugo'yla konuşmak zorunda kaldım. Kendisi Muhafazakâr Parti'nin basın danışmanıydı.

Ona ne iş yaptığını sormamın üzerinden daha iki dakika geçmişken, "Ekonomik olarak muhafazakârım ama sosyal olarak liberalim," dedi. 30'lu yaşlardaki sağcı insanlara sosyal ortamlarda kullanmaları için posta yoluyla bir senaryo gönderildiğini falan öğrensem hiç şaşırmazdım.

"Bunun mümkün olabileceğine inandığımı sanmıyorum," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum; ama, 'Eşcinselleri severim de yoksullar umurumda değil,' gibi bir bakış açısına hiçbir şekilde liberal denemez."

Ninova

"Yoksullar umurumda ama." Katherine masanın karşısından bize doğru bir bakış attı. Siyaset konuşanlardan nefret ederdi. "Sadece siyasetin duygularla yönetilemeyeceğini düşünüyorum. Gelişim ancak etkili ekonomik sistemlerle sağlanır."

"Şanslısın," dedim.

"Neden?"

"Siyasete karşı duygusuz kalabildiğin için." Gözüm, kadehini masanın altına, sandalyesinin yanına indiren ve ardından Mark'a göz kırpan Katherine'e takıldı. Mark kadehe beyaz şarap koydu. "Bu büyük bir lüks."

"Lüks değil, tercih. Rasyonelliği tercih etmek."

Franny bize doğru eğilerek, "Ne konuşuyorsunuz siz öyle?" diye sordu.

"Hugo'nun işini konuşuyorduk."

"Ah, ne kadar ilginç, değil mi? Dinlemeye doyamıyorum. Kendi hayatımı sorguluyorum resmen; boş boş aryalar söyleyip duruyorum. Şu yeni geliştirdiğin çevre projesinden bahsettin mi?"

"Nina'yı bununla bayacak değilim."

Minnettar bir gülümsemenin ardından bir yandan Eddie'yle konuşurken bir yandan da ağzına karides tempura tıkıştıran Lola'ya döndüm.

"Sadece keşke, bebekler için ek limit gibi bir şey olsa," diyordu. "Hani, ihtiyacım olursa kullanabileceğim fazladan bir 10 yılım olsa. Hayat bankası neden bana bunu veremiyor, anlamıyorum. 50 yaşıma kadar bunu garantiye almak için her ay faiz öderdim, hiç sorun değil." Eddie başını ağır ağır sallayarak onaylıyordu. Kravatı epey bir gevşemişti. "Açıkçası kendimi biraz kandırılmış hissediyorum. Bana her istediğimi alabileceğim söylendi. Ya da çalışıp elde edebileceğim. Ya da bir uygulamayla kontrol edebileceğim. Ama aşkı satın alamıyorum. Uygulamayla da elde edemiyorum."

Eddie, "Ben uygulamadan elde edilebiliyor sanıyordum," diye geveledi.

Lola, Eddie'nin tabağındaki yemeği çatallayıp başını salladı. Karidesi Eddie'nin yüzüne doğru tutarak, şüpheci bir bakışla yaklaştı. "Yalan," diye fısıldadı. 20'li yaşlarımızın ortasında katıldığımız ilk düğünlerde neler konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım.

Ninova

İlk olarak gelinin babası konuştu; Lucy'nin okul yıllarındaki spor başarılarının uzun bir dökümüyle üniversite sınavındaki başarısının ayrıntılı bir analizini yaptı. Büyük finalde çiftin düğün hediyesinin onları girişteki araba yolunda beklediğini söyledi. Konuklar itaatkâr bir şekilde dışarı çıktı ve eflatun bir kurdeleyle süslenmiş lacivert bir Audi'yle karşılaştılar. Joe ile Lucy yarışma programında ödül kazanmış gibi zıplayıp sevinirken biz de alkışladık.

Çadıra dönerken Lola, "Hediye almadığımı şu an fark ettim," dedi.

"Hiç önemli değil," dedim.

"Hayır, önemli. Daha önce hiç unutmamıştım."

"Hediye listesine bak, eminim alabileceğin bir şeyler kalmıştır." Turuncu el çantasından telefonunu çıkarıp hediye listesi linkini bulmak için e-postasına baktı. "Şu anda değil tabii ki."

"Hayır, hemen yapmam lazım. Rezalet."

Sağdıç olarak Joe'nun çocukluk arkadaşı konuştu ve maalesef boş zamanlarında bir doğaçlama skeç grubuna katıldığı için yarım saat boyunca peruklar ve dekorlar kullanarak bir dizi karmakarışık, sözde anekdot anlattı. Sıra Joe'nun konuşmasına geldi; Joe, bir koleksiyonerin büfesinde duran Steiff marka bir oyuncak ayı gibi gururla dikildi. Çok içmediğini hemen anladım çünkü ciddi ve saygılı bir tavırla her bir aile bireyine, nedimeye, teşrifatçıya ve tedarikçiye içtenlikle teşekkür etti. Anne babasını sevgiyle andı; onların evliliğinin kendisine ilham verdiğini söyledi. Sonra da ona hayranlıkla bakan Lucy'ye döndü.

"İlk buluşmamızda iki yıl sonra kendini nerede gördüğünü sormuştum." Sonra seyircilere dönüp bilmiş bir tavırla, "Biraz iş görüşmesi sorusu gibi, kabul ediyorum," dedi ve nezaketen gülmelerini bekledi. "Sen de bana, 'Aşk içinde,' demiştin.'"

Telefonundan hediye listesini tarayan Lola'ya baktım.

"Sadece sebze kurutucu kalmış," diye fısıldadı.

"Şişt," dedim.

"Hayatta sadece ne istediğinden değil, aynı zamanda neyi hak ettiğinden senin kadar emin olan birini tanımamıştım. O ilk buluşmada, birlikte olmak istediğim tek kişinin sen olduğunu anladım. Bana ilham veriyorsun, beni organize ediyorsun..." Yine seyirciye

Ninova

haylaz bir bakış. "Beni elimden gelenin en iyisi olmaya teşvik ediyorsun. Bir keresinde aşkın tanımının, 'Birinin yalnızlığının koruyucusu olmak,' olduğunu okumuştum. Lucy, sana söz veriyorum ki hayatım boyunca seni seveceğim ve asla ama asla yalnız olmayacaksın." Herkes alkışlarken Lucy de peçetesiyle gözyaşlarını sildi. Joe eğilip Lucy'nin yüzünü iki elinin arasına aldı ve onu öptü.

Bu ânı yıllar önce, son ayrılık konuşmamız sırasında hayal etmiştim. Salonda, yerde oturuyorduk; aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı ve ben bir tür aydınlanma ânı yaşamıştım. Birkaç saniye boyunca, ona ilk âşık olduğumda gördüklerimi hatırlamıştım. Birinin onu benim kadar seveceğini, onun da yine âşık olacağını anlamıştım.

Joe aniden, "HADİ DANS EDELİM ULAN!" diye bağırıp mikrofonu masaya fırlattı ve öyle yüksek bir ses çıktı ki tüm konuklar irkildi. DJ açılışı Fleetwood Mac'in "Everywhere" şarkısının şıkırtılı girişiyle yaptı. Joe'yla Lucy dans pistine çıkıp haftalar önce evlerinin salonunda prova ettikleri apaçık belli olan; havalı dönüşler, inişler ve kaldırışlarla dolu, sevimli bir dans gösterisi sergilediler. İnsanlar etraflarında halka olup alkış tuttu. Nakarat kısmında Joe bize de katılmamızı işaret etti. Hep birlikte dans pistine aktık. Lola neşeyle dans ederek Lucy'yle Joe'ya doğru yaklaştı.

Kulaklarına doğru, "SALATA KURUTUCUSUNU BEN ALDİM!" diye bağırıp telefonunun ekranını gösterdikten sonra ikisine birden sarıldı. "UMARIM ÇOK MUTLU OLURSUNUZ!"

DJ mikrofona, "Bayanlar ve baylar," diyerek araya girdi. "Bu düğünde adını George Michael'dan alan biri olduğunu duydum. George, bu parça sana gelsin." Ardından "The Edge of Heaven" çalmaya başladı. Joe dans pistinin öbür ucundan bir eliyle beni gösterip diğer eliyle de teatral bir biçimde parmak şıklatıyordu. Ona doğru olta atarmış gibi yaptım; o da ânında parmağını kanca gibi ağzına taktı. Ben hayali oltayı kendime doğru çektikçe Joe müzikle eşzamanlı bir şekilde zıplayarak yanıma geldi. Pistin ortasında buluştuk, Joe beni havaya kaldırdı, omzuna attı ve döndürmeye başladı. Kollarımı uçak taklidi yapan çocuklar gibi iki yana açtım. Lucy de dans ederek yanımıza geldi.

Lucy, "SENİN ŞARKIN!" diye bağırdı ve Joe beni indirdi.

Ninova

"EVET!" dedim. Kulağına doğru eğildim. Saçlarında Elnett saç spreyi ve yaseminli bir parfüm kokusu vardı. "GERÇEKTEN ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN LUCY." Gülümseyip sarıldı. Ayık olmadığımız için normalde yapacağımızdan daha uzun bir süre sarıldık ve müzikle birlikte sallandık. Joe ikimizin de elinden tutup bizi döndürmeye başladı. O ortamızdaki direk, biz de savrulan kurdeleler gibiydik. Hızlandıkça hızlandık. Önce bizi iki uca doğru savurdu, sonra tekrar kendine doğru çekince çarpışıp sektik ve yere düştük. Joe bizi kaldırmak için eğildi; ama Lucy onu kolundan çekince yüzüstü bir şekilde üzerimize düştü. Kendimizi o halde bulmayı hiç beklemiyorduk ve o kadar saçmaydı ki üçümüz de kahkahalara boğulduk.

Ninova

14

Katherine'in oğlu nisan başında doğdu. Olive'in doğduğu gece rüyamda Katherine'in doğum yaptığını görmüştüm. Duyduğum acı dolu iniltileri beni tam 04.12'de uyandırmıştı; doğurduğunu biliyordum. Başucu lambamı açıp bir kâğıda saati not etmiştim. Ertesi gün Mark bana simsiyah gözleri, pembe dudakları ve tombul yanaklarıyla Olive'in fotoğrafını göndermiş; gece dörtte doğduğunu yazmıştı. Sonra saati not aldığım o kâğıdı Katherine'e vermiştim ve o da notu Olive'in bir fotoğrafının arkasına koymuştu. Ama bu sefer Mark oğulları Frederick Thomas'ın öğleden sonra doğduğunu ve üç kilo olduğunu bildiren bir mesaj atana dek hiçbir önsezim yoktu. Sanki aramızdaki görünmez psişik bağ kopmuş gibiydi.

Doğumdan bir hafta sonra trene atlayıp yeni evlerine gittim; Mark ve Katherine'e birkaç tepsi lazanya, Olive'e de *brownie* götürdüm. Aynı fotoğraflardaki gibi özel olarak inşa edilmiş o koca eve vardığımda kapıdan dışarıya tanıdık bir bebek patırtısı yayılıyordu. Kapıyı Mark açtı; Olive de onun arkasında, yerde oturmuş ağlıyordu.

Mark, "Nina!" diyerek sarıldı. Uykusuzluktan gözleri küçülmüş, yüzü çökmüş gibiydi. "Bu sabah burası biraz tımarhane gibi."

"Tımarhaneleri severim," diyerek içeri girdim ve Olive'e sarılmak için çömeldim.

"Bak Olly, Nino Teyze geldi. Bizi görmeye geldi. Ne güzel, değil mi? Ona sıkı sıkı bir sarılır mısın?"

Olive kin dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturup, "NINO TEYZE, SEVMİYORUM SENİ!" diye bağırdı.

Ben de başını okşayıp, "Canım," dedim. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle Nino, öyle. Seni SEVMİYORUM."

Ninova

Güldüm, Mark da paltomu aldı. "Çok özür dilerim, son zamanlarda herkese böyle diyor. Kişisel alma sakın."

"Yapma. Daha küçücük çocuk."

"Biliyorum, biliyorum ama yine de çok utanç verici. Bir hafta önce falan başladı, şeyden sonra..." Gözucuyla Olive'e baktı; kız ağlamayı kesmiş, büyük bir dikkatle bizi dinlemeye başlamıştı. "Yeni arkadaşımız geldiğinden beri."

"Anladım," diyerek salona doğru gittim. "Böyle olması normal. Neyse ki bugün benden bol bol ilgi görecek."

Mark elini sırtıma koyup, "Teşekkürler Nino Teyzeni," dedi. Bu yumuşak halini daha çok seviyordum. Onu bu hale getirenin yeni doğan bir bebekle uykusuzluk olduğunu unutmuştum.

Katherine kanepenin kenarına oturmuş, bacaklarını kediler gibi düzgünce altına toplamış, kucağına da pamuklara sardığı minicik bebeğini almıştı.

Yanına otururken fısıldayarak, "Merhabalar," dedim. Yanağından öptüm; ılık süt ve yeni yıkanmış çamaşır gibi kokan, uykudaki minicik bebeğe baktım.

Katherine de gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Makyaj yapmamıştı, gözkapakları ağırlaşmıştı. Masalsı bir güzellikteydi. "Bu Freddie. Freddie, bu da Nina Teyzen."

O anda Olive koridordan, "SEVMİYORUM ONU, GİT BURADAN NİNO TEYZE!" diye bağırdı.

"Olive *zor* bir hafta geçiriyor," dedi Katherine.

"Merak etme, *brownie* getirdim, taktik olarak onları kullanacağım."

"Çok akıllısın Nino Teyzeni."

İşaretparmağımla ufaklığın yanağını okşayıp, "Şu mükemmel oğlana bak," dedim. "Taptaze."

"Ne kadar yaşayacakmış, tahmin et. Doktor söylediğinde Mark'la inanamadık."

"Ne?"

"120 yıl."

Şaşkınlık dolu bir ifademin ardından her bir minicik gözeneğini incelemek istermiş gibi yaklaştım.

"Sihirli bebek dinozor."

"Değil mi?"

"Umarım enerjini iyi saklıyorsundur küçük Freddie. Çok ihtiyacın olacak."

Hepimize çay yaptım ve doğum hikâyesini dinledim. Mark ve Katherine, birçok kez anlatıldığı belli, ritmi iyi ayarlanmış kısa ve öz hikâyeyi sırayla birer cümle halinde anlatıyordu. İki gün süren bir doğum, forsepsler ve morarmış (*evet, morarmış*) vajina dudakları. Normalde oldukça ketum biri olan Katherine, doğumun hiçbir detayını esirgemedi. Ben de dinlemekten çok keyif alıyordum. İnsanın çevresindekiler sayesinde hızla bir doğum uzmanına dönüşebilmesi şaşkınlık verici bir şeydi. Beş yıl önce bir günlük bebekle bir yaşındaki bebek arasındaki farkı bile anlayamazdım; ama artık Braxton Hicks kasılmalarından[1] mastite ve doğum öncesi apışarası masajına kadar her şeyi biliyordum. Uyku eğitimine, büyüme ataklarına, diş çıkarma sürecine ve tuvalet eğitimine de hâkimdim. Bizim yaş grubunun sözlüğü her 10 yılda bir değişiyordu. Yakında okul bölge sistemlerini, sonra üniversite başvurularını, sonra da emeklilik fonlarını öğrenecektim. Sonra bakımevlerini, sonra da mahallemdeki tüm cenaze evlerinin adlarını.

Öğleden sonra Olive'i gezmeye götürdüm. Önce parka, sonra da oyun alanına gittik. Sakindi ve dikkati dağılmıştı; o minik cırtlak sesiyle her şeyi ciddi ciddi açıklıyordu bana. Sokakta el ele yürürken, "Bunlar araba Nino Teyze, seni bir yerlere taşırlar," dedi. Parktayken eğilip bir çimen parçası kopardı ve dikkatle inceleyerek, "Bunlar çimen ve renkleri yeşil," dedi. "Bazen sen de inekler ve yılanlar gibi çimen yiyebilirsin ama her gün değil." Akşam yemeği için eve döndük; yemekte balık kroket, bezelye ve fırınlanmış patates yedik.

Katherine, "Bu hafta maalesef sağlıklı beslenmeyi bir kenara bıraktık," diyerek Olive'in tabağına biraz ketçap sıktı. "Ama sadece bir haftalığına."

1. Hamileliğin ikinci yarısından itibaren görülebilen, "yalancı doğum sancısı" olarak bilinen düzensiz rahim kasılmaları. (Y.N.)

Ninova

"Rahat ol Kat," dedim. "Sorun yok."

"Rahatım zaten!" dedi. "Sadece buzluktan çıkan şeyler yedirdiğimiz için yargılama yani."

"Bana ne yedirirsen yedir, yargılamam."

"Mark, saat kaç oldu?"

"Altı."

Katherine, "Pekâlâ, senin de beslenme saatin gelmiş," dedi ve şişmiş memesini sutyeninden çıkarıp Freddie'nin ağzına verdi.

"Yenidoğanların neredeyse bütün gün yemesi çok garip," dedim. "90'lardaki halkla ilişkiler çalışanı kızlar gibi bitmek bilmeyen, içkili bir öğle yemeğindeler sanki."

Katherine güldü. "Güzel bir hayat olmalı. Konusu açılmışken, Lola nasıl?" Bu espriyi başka biri yapsa gülerdim; ama Katherine yapınca hoşuma gitmemişti çünkü onun gözünde çocuksuz kadınların tek yaptığı şey uzun öğle yemekleri yemekti.

"İyi sanırım. İlginçtir ki bir aydır ne görüştük ne de konuştuk. Umarım iyidir, sanırım sadece meşgul."

"Normalde ne kadar sık konuşuyorsunuz?"

"Her gün. Haftada en az bir kez de görüşürüz, o yüzden biraz tuhaf oldu aslında."

"Vay be, çok sıkmış. Birbirinizden bıkmamanıza şaşırdım!" Daha önce de buna benzer yorumlar yapmıştı. Lola'yla arkadaşlığımızın fazla yoğun ya da sürdürülemez olduğuna dair küçük imalarda bulunuyordu; ama dostluğumuz neredeyse 15. yılını doldurmaktı artık. Katherine, Lola'nın daimi varlığını sorgulayarak kendisinin giderek belirginleşen yokluğunu normalleştirmeye çalışıyordu. O sırada bir gümbürtü oldu ve Olive'in bezelyeleri ağzıyla hüpletmeye çalışırken kafasını masanın kenarına çarptığını gördük. Yüzüne acı içindeki bir çocuğun şaşkınlık içerisindeki ifadesi yerleşmişti.

Katherine sakince, "Olive, tatlım, şimdi cesur bir kız olup..." diye söze girmişti ki Olive kendini mutfağın zeminine atıp fayansları yumruklamaya, siren gibi ötmeye başladı. Mark da teselli etmek için yanına gitti.

Katherine, "Kucağına alma," dedi. "Hoşuna gitmiyor. Böyle olduğunda sadece yanına oturman gerekiyor." Mark yanına uzanır-

Ninova

ken Olive ağlamaktan nefes alamaz haldeydi ve suratı tepinmekten kıpkırmızı olmuştu. Mark yavaşça derin nefesler alarak onu sakinleştirmeye çalışırken aynı cümleyi tekrarlayıp durdu: "Geçti, buradayım. Geçti, buradayım. Geçti Olive, buradayım."

Olive sonunda toparladı. Sandalyeye tutunarak yavaşça ayağa kalkarken minik bacakları titriyordu. Tekrar ayağa kalkmasını tebrik etmek için hep beraber, "Aferin," dedik. "Aferin sana, ne uslu bir kızsın sen." Dünyaya bu şekilde giriş yaptıktan sonra duygularımızı tek başımıza yönetmeyi nasıl öğrendik biz? Nerede öğreniyoruz bunu? Duşta, tuvalette, yatakta sessizce ağlayıp sonra da kimsenin yardımı olmadan, hiçbir cesaret verici söz duymadan ayağa kalkmayı nasıl başarıyoruz?

Katherine, "Hadi, *Aslan Kral*'ın şarkılarını açalım, ne dersin?" dedi ve bebeği göğsünden ayırıp memesini sutyenine geri soktu.

Olive ağlama krizinin ardından burnunu çeke çeke ses sistemine, "*ASLAN KRAL* ÇAL," diye bağırdı. "Circle of Life"ın açılış ezgileri çalmaya başladı.

Olive bu kez de, "SESİ AÇ," diye bağırdı ve şarkı mutfağın fayanslarından yankılanarak patladı. Mark sesi kısmaya gitti.

"Bırak kalsın," dedi Katherine.

Davullar uğuldarken Olive, "Dans et Nino," diye emretti. Eğilip ellerinden tuttum ve sağa sola çekerek dans ettirmeye başladım. Sırıttı.

"Dans et anne, dans et baba!" Mark gözlerini devirdi ama kalkıp müziğe eşlik ederek coşkuyla sallanmaya başladı. Olive, "DAHA FAZLA!" diye bağırınca kollarını rasgele havaya savurdu. Gülüp Olive'i kucakladım, kalçamın yanına oturtup mutfakta salınarak dolandım. Nakarat kısmında Katherine Freddie'yi, Rafiki'nin Simba'yı göğe kaldırması gibi başının üzerine kaldırdı. Olive kahkahalara boğuldu. Freddie geğirdi ve çenesinden beyaz tükürükler süzüldü.

Katherine oğlanı tekrar göğsüne koyarken, "Bana bir tülbent atar mısın, hayatım?" dedi.

"DANS ETMEYE DEVAM ET BABA!" diye bağırdı Olive. Mark dans ederek dolaba gitti, bir bez alıp Katherine'e fırlattı, Katherine de boştaki eliyle bezi havada kapıverdi. Bu tam koordinasyonlu

Ninova

ebeveynlik koreografisi gibi kısa anların dışarıdan nasıl göründüğünü asla bilemezlerdi. Sırf bu kısacık birliktelik anlarına şahit olmak için yeni çocuk sahibi olmuş genç bir ailenin yanında sinir krizleri ve pis kokulu bezlerle dolu, yorucu bir gün geçirmeye değerdi.

"I Just Can't Wait to Be King" şarkısından sonra Olive'i sinirlendirmemek için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ayrıldım. Kapıyı kaparken evin ön penceresinden sızan cumartesi akşamı ışıltısıyla aydınlandım. Uzaklaştıkça kahkahalar, bağırışlar, tabakların şıngırtıları ve "Hakuna Matata" şarkısından oluşan o kakofoni yavaş yavaş azaldı. Olacakları biliyordum. Ben çıktıktan kısa bir süre sonra Olive'i banyoya sokma mücadelesi başlayacak; ardından bir kadeh şarap içme hayali kurarak onu sakinleştirmekle, yorganın altında masal okumakla falan uğraşacaklardı. Sonra sırada bulaşık, süt sağma, biberon sterilizasyonu vardı. Mark ile Katherine saat 10.00'dan önce yatağa girecek ve içlerinden biri ya da belki de ikisi birden, geçmişteki özgürlük dolu cumartesi gecelerini hatırlayacaktı. Çocuk yetiştirme işini hiç romantize etmiyordum – arkadaşlarım sağ olsun, son birkaç yıldır bu işi yakından gözlemlemiş biri olarak edemezdim de zaten. Böyle bir ihtiyacım da yoktu. Katherine evinin dağınıklığını benden gizlemek için o kadar uğraşıyordu ki, aslında tam da o dağınıklığı istediğimi göremiyordu. Bebek arabasında uyuyan bebeğin veya sosyal medyadaki kusursuzca düzenlenmiş aile fotoğraflarının o evcimen, yumuşacık sessizliğine özenmiyordum ben. Beni cezbeden şey çocuk büyütmenin getirdiği kaostu. Yerdeki oyuncaklar, mutfakta yankılanan Disney şarkıları, gözyaşlarının ardından yükselen kahkahalar, çırpınan, su sıçratan bir bebeğin banyosundan sonraki ıslak tulumdu. Evim artık çok sessiz geliyordu, raflarım fazla düzenliydi, hiçbir yüzeyde kırıntı yoktu ve ajandamın sayfaları bomboştu.

Trenle eve dönerken müsait mi, buluşmak ister mi diye Lola'yı aradım ama telesekretere düştü. Benimle bir şeyler içmeye gelebilecek birini bulma umuduyla telefon rehberimi taradım ama hepsi ilişki ve aile gibi yazılı olmayan sözleşmelerle bağlıydı; dolayısıyla onlarla dışarı çıkabilmek için iki hafta önceden plan yapmam gerekiyordu.

Ninova

Eve döndüm; Angelo'nun geridönüşüm kutusunu yine siyah çöp poşetleriyle doldurduğunu görmezden geldim ve yukarı çıktım. Bu akşam mahalle savaşı verecek halim yoktu. Bilgisayarımı açıp yeni kitabım üzerinde çalıştım. Sonra neredeyse hemen metni bırakıp Google'a girdim ve Max'in adını yazdım. Artık bunu haftada bir yapıyordum. Her zamanki gibi internetteki tek fotoğrafına, o küçük kareye baktım. Beyaz gömlekli, yeşil kravatlı LinkedIn profil fotoğrafı büyütünce piksel piksel oluyordu. Son zamanlarda Max'in iş arkadaşlarının LinkedIn profillerine girip nerelere gittiğine dair ipucu arama huyumu bırakmıştım. Hiçbir ipucu bulunmuyordu; sadece müşteri deneyimleriyle HMRC[1] ve Hazine'yle olan ilişkileri hakkında bir sürü bilgiye ulaşılıyordu. Bu ritüele daha ne kadar devam edeceğimi düşündüm. Max'le ayrılığımızın süresi, ilişkimizin süresine denkti artık.

Freddie'nin tam adını aratım. Elbette hiçbir şey çıkmadı. Daha yedi günlük bir bebekti. Keşke üzerinde tek bir ayak iziyle bozulmamış, tertemiz bir kar örtüsünde var olmanın ne kadar büyük bir şans olduğunu bilseydi. Keşke bu dönemin tadını bilinçli olarak çıkarabilseydi. Tahmini 120 yıllık ömrünün sonunda Google'a adı yazıldığında kim bilir neler çıkacaktı? Ardında nasıl bir karmaşa bırakacaktı?

Google'a "ortaokul öğretmeni Bill Dean" yazdım. Daha önceki sayısız tıklamalarım sebebiyle mora dönmüş, bilindik sonuçlar çıktı. Babamın emekli olduktan sonra okul müdürlüğü yaparken yerel bir gazeteye verdiği bir röportaj vardı; bir de 2000'lerin başındaki bir ulusal okuryazarlık kampanyasına verdiği desteği konu alan başka bir gazete makalesindeki fotoğrafı çıkıyordu. Ama tıpkı Max'in internetteki kaba inşaat misali basit mevcudiyeti gibi, babamla ilgili de araştırılacak pek bir şey yoktu. Babamın yaşamının büyük bir bölümü henüz internetin var olmadığı bir dünyada geçmişti. Zihni yavaş yavaş silindiği için, geçmişteki versiyonlarıyla mümkün olduğunca temas kurmak istiyordum; ama internet beni yarı yolda bırakmıştı. *Friends* dizisinin oyuncularının ebeveynleri-

1 Her Majesty's Revenue and Customs: Birleşik Krallık'ın vergi toplama ve gümrükten sorumlu kurumudur. (Y.N.)

Ninova

nin tam isimlerini öğrenebiliyordum ama babamın öğrencilik dönemine ait tek bir fotoğrafını bile bulamıyordum. Dünyanın öbür ucunda yer alan, asla gitmeyeceğim bir caddenin sokak görünümünü görebiliyordum ama babamın tek bir videosu bile yoktu. Picasso sergisinden sonra pastanede karşılaştığım eski öğrencisi Arthur'u ve bahsettiği Facebook grubunu hatırladım. Facebook arama çubuğuna "Bill Dean öğretmen" yazdım ama hiçbir sonuç çıkmadı. Sonra "Bay Dean öğretmen St Michael's" yazmayı denedim ve sayfayı buldum. "BAY DEAN BİR EFSANEYDİ" başlıklı grup ve babamın çocukluk anılarımdakilere benzer, gülümseyen bir fotoğrafı. Border collie cinsi köpeklerin tüyleri gibi gür ve kır saçlar, kırışmış ama kılcal damarları henüz sağlam bir cilt. Pekmez rengi, koyu, canlı ve uyanık gözler. Ardından grubun açıklamasını okudum: "St. Michael's Lisesi'ne giden ve EFSANEVİ Bay Bill Dean'den ders alan herkese açıktır."

Grubun duvarındaki geçmiş paylaşımlara baktım ve babamın ders sırasında yediği sıra dışı atıştırmalıklar (kokteyl çubuğuyla teneke kutudan yediği tütsülenmiş istiridyeler, folyoya sarılı ceviz turşuları) ve alışılmadık ders konuları (Doğu Londra uyaklı argosunun kökenleri, Leonard Cohen şarkı sözlerinin şiir olarak analizi) hakkında paylaşımlar gördüm. Dünya Kitap Günü'nde Huckleberry Finn kostümü giymiş haliyle fotoğrafları vardı. Eski öğrencilerden gelen sayısız yorumda, babamın edebiyata duyduğu tutku sayesinde okumayı sevdikleri yazıyordu. En son gönderi Arthur'a aitti. Kısa süre önce Bill Dean'e rastladığını, biraz yaşlanmış olsa da hâlâ aynı göründüğünü yazmıştı. Babamın kendisini tanımamasına dair fazla mütevazı bir de espri yapmış, ondan ders alan her çocuğun en sevdiği öğretmeni olduğu için herkesi hatırlamasının mümkün olmadığını söylemişti. Bunun üzerine Facebook'a giriş yaptım ve Arthur'a özel bir mesaj yazdım:

> Sevgili Arthur,
> Ben Nina, Bill'in kızıyım. Kısa bir süre önce bir kafede tanışmıştık. Sana bir mesaj yazmak istedim çünkü doğal olarak, o gün babamın davranışları sana garip gelmiş olabilir. Şunu bilmeni isterim ki, babam şu anda...

Ninova

Arkama yaslandım. Babam öğrencilerine hep açık davranırdı. İlgi alanlarını ve tutkularını bilmelerinin önemli olduğunu düşünürdü. Ama özel hayatı konusunda ketumdu. Öğrencilere kim olduğunu göstermenin insancıllığıyla kim olduğunu söylemek arasında ince bir çizgi olduğunu söylerdi. İkincisinden hep kaçınırdı. Öğrencilerine kendisini fazla açmanın ne kendisine ne de onlara faydası olacağını düşünürdü. Belki de bu Facebook grubu bu yüzden vardı. Bill Dean'in yalnızca eğitimlerine odaklanmış bir öğretmenin ötesinde kim olduğuna dair fikir yürütmek için. Arthur'a bu mesajı yazmamın sebebi babamın onurunu korumak mıydı, yoksa benim gözümdeki mirasını sürdürmek mi? Mesajı göndermeden Facebook'tan çıktım ve bilgisayarımı kapattım.

Telefonumun kilidini açıp Linx'i indirdim. Noel'den beri birkaç kez yapmıştım bunu. Lola'nın oltanın ucundaki solucan benzetmesindeki gibi, "ortamlarda boy göstermem" gerekiyordu ama hâlâ Max'le birlikte yarattığımız şey her neyse, ona bağlıydım. Bütün erkekler aynıymış gibi geliyordu: "Tom, 34, ateist, Londra, ilgi alanları: okumak, uyumak, yemek, seyahat etmek." Bunlar bana lisedeki biyoloji müfredatını, canlı organizmaların ihtiyaçları konusunu hatırlatıyordu: "hareket, solunum, üreme, beslenme, boşaltım." Her sıkıcı profil Max'le ilgili bir anı canlandırıyordu aklımda. Benim için hazırladığı "Gitar Çalan Mutlu ve Üzgün Adamlar" çalma listesi. Her banyo yaptığımda getirdiği votka tonik ve saçımı yıkarken küvetin kenarına oturup konuşması. Saç kremimi saçıma sürüp taradığı bir defasında sanki ben beş yaşımdaymışım ve o da annemmiş gibi hissettiğim için ağlayasımın geldiği, başımı çevirip duş perdesine baktığım o an. Kanal boyunca soğuk havada uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra kazaklarımızı çıkaramadan, sakarca sevişmemiz. O yürüyüşün son bir kilometresinde, sıcacık evine döner dönmez neler yapacağımızı fısıldayarak hızlı hızlı yürümemiz. Bütün bu yakınlığın yerine bu isimsiz organizmalardan birini koymak imkânsız geliyordu.

Bütün ekranların nihayetinde beni yarı yolda bırakması tuhaftı. Psikologların hep uyardığı o bağımlılık yapıcı kimyasal coşkuyu nereden bulacağımı bilmiyordum artık. Ne kadar tıklasam da o hissi yakalayamıyordum. Ne Google ne de Linx bana istediğim içeriği

Ninova

vermiyordu. Belki de Lola bu yüzden, bir anlığına bile olsa bir şey hissetmek için bulimia hastalığının alışveriş versiyonuna yakalanmış gibi, sürekli internetten alışveriş yapıp satın aldığı her şeyi iade ediyordu. Earlsfield'da yaşayan, Japon *synth* müziği seven, 1.78 boyundaki Jake'in profiline bakarken uyuyakalmışım.

Pazartesi sabahı mutfakta tarif denemeleri yaparken kapı çaldı. Uluslararası bir kargo şirketinin kuryesi, elinde kare şeklinde bir paketle karşımda dikiliyordu.

"Merhaba, zemin katta oturan Angelo Ferretti için bir paketim var. Onun yerine teslim alıp imzalar mısınız?"

Geridönüşüm kutularına doğru baktım. Angelo yine siyah çöp torbalarıyla doldurduğu için çöpçüler kutuları boşaltmamıştı.

"Aslında zemin katta değil, birinci katta oturuyor," dedim. "Benimle birlikte."

"Sahi mi?"

"Evet," dedim ve bu kadar rahat doğaçlama yapabilmemi etkileyici buldum. "Nedense zemin katla birinci kat hep karıştırılıyor. Angelo benimle yaşıyor. Eşim kendisi."

Kargocu paketi uzatıp, "Ha, tamam o zaman," dedi. "O zaman imzaya gerek yok."

"Harika. Bundan sonra ona gelen paketler için birinci katın zilini çalın lütfen. Alt kattaki zavallı adamı rahatsız etmeyin."

Adam, "Tamamdır, teşekkürler," dedi ve gitti. Kulağımı Angelo'nun kapısına yasladım ama çıt çıkmıyordu. Belli ki işteydi.

Yukarı çıkıp mutfağa girdim. Fırının üzerindeki kullanışsız ve erişilmesi zor dolabın önüne bir sandalye çekip dolabı açtım. Paketi içine ittirdim ve orayı artık Angelo'nun paketlerini sakladığım bir dehliz ilan ettim. Kimsenin haberi olmayacaktı. Ne suçluluk hissettim, ne korku ne de heyecan. Sadece huzurlu bir adalet duygusu vardı içimde. Apartmanın adalet sistemi artık bendim. Hem kâptim hem jüri hem de yargıç. Biri bunu yapmak zorundaydı. Onu kırmak ya da üzmek istemiyordum, sadece bana yaşattığı o hayal kırıklığını ve kafa karışıklığını onun da yaşamasını istiyordum. Bunu hak ediyordu.

Ninova

Lola nihayet, *Ufak Mutfak*'ın lansmanından bir gün önce beni geri aradı ve partiden önce benimle bir şeyler içmek istediğini söyledi. Sırt dekolteli, krem rengi ipek bir bluz ve siyah pantolon giydim. Oysa vücuda oturan, bol paçalı, fuşya rengi, saten bir tulum giymişti. Yakası fırfırlıydı ve karpuz kolları VIII. Henry'yle yarışacak kadar kabarıktı. Başına aynı fuşya tonunda, Anne Boleyn'den çalınmış gibi görünen, dolgulu, kalın bir saç bandı takmıştı. Kulaklarında kocaman, sallantılı inci küpeler vardı. Bara girdiğinde ayağa kalktım.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "*Tudor Hanedanı Flört Peşinde.* Aşkı arayanlar için tarihi canlandırmalar içeren yepyeni bir *reality* programı, bu akşam saat 10.00'da E4'te."

"Senin kitap lansmanına senden daha çok süslenip gelmişim," dedi ve sarıldı. "İstersen üstümü değiştireyim. Hemen gidip sade bir siyah elbise alayım mı?"

Ağır parfümünü soluyarak sarılırken, "Lola, sen her zaman, her yerde, herkesten daha süslüsün," dedim. "Seni bu yüzden seviyoruz." Oturur oturmaz garson geldi.

Lola, "Bana bir *Moscow mule*,[1] ona da bir tane zeytinli sek votka martini," dedi.

Garson, "Hemen geliyor," diye cevapladı.

"Bu akşam kimler gelecek? Annen? Baban? Katherine? Joe?"

"Hiçbiri gelmiyor. Ufak bir etkinlik olacak."

Üzgün bir ifadeyle, "Yok artık, neden?" dedi. Lola "doğum günü ayını" ve ona eşlik eden çok sayıdaki töreni gayet ciddiye alan bir kadındı.

"Katherine bebeği bırakamıyor, Joe iş için şehir dışında ve..." Duraksadım. "Annemle babama da lansman yapılmayacağını söyledim."

"Neden?"

"Çünkü bu aralar babamın kafası çok karışık ve tuhaf şeyler söylediği için insanların ona acımasını istemedim. O yüzden bu kitaba parti yapmayacakmışız gibi davrandım. Sence çok kötü bir insan mıyım?"

"Hayır, tam tersi. Bu akşam annen de ben olurum, baban da. Kocan da olurum, eski sevgilin de."

1. Votka, zencefilli bira ve limon suyuyla yapılan bir kokteyl. (Y.N.)

Ninova

"Dört fetiş tek bedende. Gerçekten çok yönlü bir insansın." Güldü. "Evet, şimdi. Nerelerdesin sen?"

"Nasıl yani?"

"Neler oldu anlat. Joe'nun düğününden beri görüşmedik."

"Hiçbir şey olmadı, sadece odaklanmam gereken birkaç yeni şey çıktı."

"Ne gibi yeni şeyler?"

"Başka zaman anlatırım!"

"Hayır, şimdi anlat!"

"Hayır, bu gece senin gecen."

"Lola."

"Ne?"

"Anlat."

"Biriyle tanıştım."

"Ne! Ne zaman?"

"Joe ve Lucy'nin düğününden birkaç gün sonra."

"Nerede?"

"Bizim şirketin bir etkinliğinde. Orada sahne alıyordu."

"Müzisyen mi?"

"Sihirbaz."

"Adı ne?"

"Jethro."

"Kaç yaşında?"

"36."

Nutkum tutuldu. O gün nihayet gelmişti. Biliyordum. Birisi nihayet Lola'nın ne kadar sevilesi biri olduğunu fark etmişti. "Fotoğrafını göster," dedim. Çantasından telefonunu çıkarıp duvar kağıdı yaptığı fotoğrafı gösterdi. Yağmurdan ıslanmış saçları, aşktan ve heyecandan al al olmuş yanakları, soğuk hava ve sabah seksinin yarattığı etkiyle parlayan gözleriyle yan yana iki surat. Keskin yüz hatlarıyla Hollywood'dan fırlamış gibi yakışıklıydı ama çilleri tipini yumuşatıp biraz İngilizlik katıyordu. Burnu ince ve basıktı. Kızıl saçları, Instagram'daki bol takipçili bir Doğu Londra berberinin elinden çıkmış gibiydi.

"Lola, çok yakışıklı. Neredesiniz bu fotoğrafta?"

"Annemlerde. Geçen hafta sonu birlikte gittik."

"Tanrım."

Ninova

"Aynen."

"Annenler de sevdi mi?"

"Bayıldılar."

Garson içkileri getirdi; martiniyi masaya koymasına fırsat vermeden elinden kaptım.

"Yani... Pardon, şu anda idrak etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum."

"Neler oldu, anlat."

"Bir etkinlikte görevliydim. Büyük bir markanın yemekli ve DJ performanslı bir gecesi. Bitmesi için can atıyordum ki biri yanıma gelip, "Bir sihir numarası yapabilir miyim?" diye sordu. Eh, malum..."

"Sihre bayılırsın sen."

"Aynen."

Sihir gösterilerini sadece bağnazların sevdiğine dair argümanımı öne sürmenin vakti olmadığına karar verdim.

"Öyle bir kart numarası yaptı ki inanamazsın Nina. Seçtiğim kart koluma taktığım çantamın içinden çıktı! Adam bir metre uzağımdaydı! Oraya nasıl girdi o kart?"

"Bilemiyorum."

"Sonra, 'Buradan çıkınca bir şeyler içmeye gidelim mi?' diye sordu. İşimin gece birde biteceğini söyledim, o da bekleyeceğini söyledi. Bekledi de. *Tam üç saat bekledi!* İnanabiliyor musun? Kuliste oturup kitap okumuş. Sonra saat birde, 24 saat açık bir restorana gittik, bir dolu Sancerre şarabı içtik ve *eggs Benedict*[1] yedik. Tahmin et kaçta kalktık?"

"Bilmem."

"Sabah yedide! Durmadan konuştuk. Gerçekten Nina, sanki Fellini filminden fırlamış gibiydik." Lola ne zamandan beri Fellini filmi izliyordu? Ya da Sancerre içiyordu? "Sonra dışarıda bir bankta öpüştük ve ben oradan doğru işe gittim!"

Anca, "Çok yorulmuş olmalısın," diyebildim.

"Hayır, gayet ayıktım. Capcanlıydım! Sonra aynı gün öğlen ofisi arayıp ev adresimi istedi."

[1] Haşlanmış yumurta, pastırma veya jambon ve *hollandaise* sosuyla doldurulan İngiliz çöreğinden oluşan kahvaltı. (Ç.N.)

Ninova

"Bu... Bayağı hızlı."

"Akşam eve döndüğümde elinde lazanya malzemeleri ve bir demet inci çiçeğiyle kapıda bekliyordu çünkü lazanya..."

"Senin en sevdiğin yemek."

"İnci çiçeği de..."

"En sevdiğin çiçek."

Yeni mezun bir Yunan doktorun annesine yakışır bir gururla, "Üstelik mevsimi bile değildi," dedi. "Hollanda'dan aynı gün teslim etmeleri için fazladan para ödemiş."

"Sonra ne oldu?"

"İçeri girdi, lazanya yaptı. Bir ay önce oldu bu. O günden beri de neredeyse hiç gitmedi."

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Yani, resmî olarak değil. Kendi evi var. Zaten işi yüzünden sık seyahat ediyor. Dünyanın dört bir yanında şubeleri olan özel bir kulüp zincirinde kadrolu sihirbaz olarak çalışıyor. Ah Nina, o kadar yetenekli ki. Sen sihri pek sevmiyorsun biliyorum. Ona da söyledim zaten. 'En yakın arkadaşım sihri pek sevmez ama onu gösterilerinden birine getirmeyi çok istiyorum.' dedim." Telefonunu masaya koyup Instagram sayfasını gösterdi. Kullanıcı adı SİHİRBAZJETHRO'ydu, açıklama kısmında Manken/Sihirbaz/Rüya Bükücü yazıyordu ve 33.000 takipçisi vardı. "Bence sen daha akrobatik numaraları, acayip fiziksel güç gerektiren şeyleri seversin," dedi. Dramatik bir keman müziği eşliğinde kapkara bir stüdyoda tabancalarla jonglörlük yaptığı bir video açtı. Ekranı göstererek heyecanla, "Bak, şuna bak," dedi. Jethro tabancaları her tuttuğunda tetiği de çekiyordu. "Acayip, değil mi?"

"Çok acayip."

"Neyse. İşte böyle. O yüzden ortalarda yoktum."

"Gerçekten çok heyecan verici şeyler anlattın," dedim. "Sihirbaz. Jethro. Bir aydır birlikte yaşıyorsunuz."

"Evet ve bunu sen yapsaydın ben şüpheyle yaklaşırdım. Ama bana güven, bu sefer istediğimi buldum. Sezgilerimin doğru olduğunu biliyorum."

"Hiç şüphem yok. Çok mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi. "Hepsine değdi. Çıktığım bütün o tiplere. Saatlerce WhatsApp ekranına bakmama. Vajinamın asit düzeyine aler-

Ninova

jisi olduğunu iddia eden o adama. Eğer sonu Jethro'ya çıkacaksa hepsini yüz kez daha yaşamaya razıyım. Sanki gözümü açtım ve birden her şey renkleniverdi."

"Vay be."

"Tamam. Özür dilerim. Artık susuyorum."

"Hayır, susma. Bunların hepsini hak ediyorsun. Jethro'yla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim Nina. Hem ben biliyorum, sen de bulacaksın. Söz veriyorum, az kaldı."

Martinimden bir yudum daha alıp, "Bilmiyorum," dedim. "Hollanda'dan gelen çiçeklerle sabahları rengarenk bir hayata uyandıran bir aşkı tekrar ister miyim, bilmiyorum. Bir kez yaşamak yeterliydi sanki. Bir daha gücüm olur mu, emin değilim."

"Olur. Zamanı değil sadece."

Lansman Soho'daki bir kitabevinde yapıldı. Tam iki saatlik bir zaman aralığı verilmişti; yayıncım sınırlı miktarda kırmızı şarap, beyaz şarap ve bira ikram ediyordu. Misafirlerin sayısı 30'dan azdı. Ajanstan ve yayınevinden gelen insanlarla birkaç gazeteci vardı. Kitapları imzaladım, Vivien'ın talimatlarına uyarak etrafta dolaştım, gazetecilere *Ufak Mutfak*'ın hikâyesini anlattım ve kitabevinin işletmecisine olası etkinlikler için son derece müsait olduğumu belirttim. Vivien *Ufak Mutfak*'ın neden tam da zamanında çıkan bir kitap olduğunu anlatan kısa ama her zamanki gibi etkileyici bir konuşma yaptı. Ben de ayağa kalkıp sadece iki cümle kurdum: Bu kitabın gerçekleşmesini sağladığı için Vivien'a ve geldikleri için de konuklara teşekkür ettim.

Lezzet'in lansmanı bambaşkaydı. Bir dizi söyleşi karşılığında bir barın tüm katını bedavaya kapatmıştım. Lola etkinlik organizasyonu becerilerini kullanarak azıcık bir bütçeyle gerçek bir parti düzenlememe yardım etmişti. Tüm arkadaşlarım, ailem, öğretmenlik yaptığım okullardaki eski meslektaşlarım ve yöneticilerim, hepsi gelmişti. Uzun bir konuşma yapmış; yayınevinde birlikte çalıştığım herkesin adını tek tek sayarak dostlarıma, aileme, öğretmenlik yaptığım dönemde yazarlık hayalimi destekleyen bütün iş arkadaşlarıma teşekkür etmiştim. Annem ve sadık dostu Gloria üzerlerinde

Ninova

boncuklu *serape*'lerle gelmişlerdi. Pinner dışında hiçbir yerde adını duymadığım, akşamları kullanılan gereksiz bir abiye şal türüydü bu. Babam da gelmiş ve tüm gece elinde bir kadeh, cebinde de en iyi soruları ve anekdotlarıyla ortalıkta dolaşmıştı.

Kitabevi kapanırken herkesle vedalaşabilmek için dışarıya çıkıp bir sigara yaktım. Vivien giderken, belki de annemle babamın gelmediğini fark ettiği için, bana uzun uzun sarıldı ve gönderdiğim yeni bölümlerden ne kadar keyif aldığını söyledi. 10 dakika içinde herkes dağıldı. Saat sekiz buçuktu ve gökyüzü Soho'nun çatılarıyla bacalarının siluetini görebileceğiniz kadar aydınlıktı. Bahar kapılarını sonuna kadar açmıştı. Yakında yaz gelecekti. Uzun günler, uzun geceler, her daim ışık ve aydınlık olacaktı. Saklanacak hiçbir yer kalmayacaktı.

Kitapçıdan son çıkan kişi Lola'ydı. "Peki, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu. Elindeki poşette imzalı birkaç *Ufak Mutfak* ile *Belkinin Gücü* ve *Geldim, Gördüm, Kurabiye Söyledim* adında iki kişisel gelişim kitabı vardı.

"Eve," dedim.

"Ben de geliyorum."

"Hiç gerek yok."

"İkinci kitabın yayımlandı ya! Köşedeki marketten şampanya alıyorum."

"Gerçekten dünyanın en iyi kocasısın," deyip koluna girdim ve birlikte metroya doğru yürüdük.

"Bu gece sende kalıyorum. Aynı yatakta yatmaktan hoşlanmadığını da kalmama gerek olmadığını da biliyorum. Ama kalmak istiyorum." İtiraz etmedim. Lola'nın açık bir mesajı örtülü bir şekilde iletme biçimiydi bu: *Tanıdığımız son bekâr kadın sen kalmış olabilirsin ama yalnız değilsin. Ben hâlâ buradayım.*

Köşedeki marketten aldığımız bir şişe şampanya ve buzluğun derinliklerinden çıkardığımız yarım şişe karamelli votkadan sonra Jethro'nun en sevdiği yemek kitaplarını dinliyordum. Lola feci bir "zikretme hastalığı"ndan mustaripti. Yani sevgilisi aklına öyle bir nüfuz etmişti ki, her konunun içine sızıveriyordu. (Bir ara sanki büyükannelerimiz ortak çıkmışçasına bir coşkuyla, "Banyo paspasının grisinden Jethro'da da var!" demişti.) Kronik zikretme hastalığı, yani bir başka insanın ruhunuzun tam ortasından geçen bir yolda

Ninova

kendine ev alması durumu, gerçekten, geri dönülemez şekilde, feci biçimde âşık olduğunuz anlamına gelir.

Birlikte salon penceresinden sarkmış sigara içiyorduk ki apartmanın kapısı açıldı. Angelo sabahlığı ve terliğiyle, ayaklarını sürüye sürüye dışarı çıktı. Uzun saçlarını tıpkı liseli kızların yıpranmış bileklikleri gibi incecik örmüştü. İki elinde de ağzına kadar dolu birer siyah çöp torbası vardı. Yeşil geridönüşüm konteynerini açtı ve iki torbayı da içine tıktı.

"ŞEREFSİZ," diye bağırdım. "Böyle yaptığın için çöpümüzü almıyorlar! Çıkar onları!" Bu kez bana hareket bile çekmedi. Oysa yeni alışkanlığı buydu. Hiçbir tepki vermeden sigarasından derin bir nefes çekti ve yine ayaklarını sürüyerek eve girdi.

"Alma geçen gün çöpümüzden fare çıktığını görmüş çünkü çok uzun zamandır dolu ve kapağı da açık duruyor," dedim.

"Daha da mı kötüleşiyor sence?"

"Giderek daha da umursamaz oldu. Yaptıklarının bedelini ödetemiyorum. Hiçbir şey umurunda değil. Kimi rahatsız ettiğini, nasıl rezil olduğunu umursamıyor. Böyle bir şeyi idare etmek çok zor. Ergen erkek öğrencilerimde bile bu kadarını görmemiştim."

"Akıl sağlığını nasıl koruyorsun, bilmiyorum."

"Sanırım koruyamıyorum."

"Bence koruyorsun."

"Hayır Lola, koruyamıyorum." Sigaramı söndürdüm. Direkt şişesinden içtiğim karamelli votka boğazımdan aşağı sıcak bir şerbet gibi aktı. Mutfağa gitmek üzere kalktım, Lola'ya da gelmesini işaret ettim. Peşimden geldi.

Sandalyeye çıkıp ocağın üzerindeki dolabı açtım.

"Baksana," dedim. Lola parmak ucuna kalktı. "Paketlerini ben alıyorum artık. Kargo görevlisine onun burada oturduğunu söyledim."

"Neden?"

"Beni nasıl delirttiyse, kendi de öyle delirsin diye."

"Dâhisin sen. Kaçık, şeytani bir dâhi."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Kaç paket aldın?"

"Üç."

Ninova

"Anlarsa diye korkmuyor musun?"

"Anlayacağını sanmıyorum. Kargo takibinde teslim edildiği yazıyor. Henüz imza atmam gerekmedi. Paketlerin gelmediğini ispat etmeye çalışırken kafayı yiyecek."

"Çağrı merkeziyle saatlerce konuşacak," dedi Lola gülümseyerek.

"Evet, saatlerce. Ne konuşacaklarını bir hayal etsene."

"Teslim edilmiş görünüyor efendim."

"Hayır, edilmedi."

"Edilmiş efendim."

"O zaman neden burada değil?"

"Beyefendi, teslim edildiğine dair kanıtımız var." Lola'nın sesi heyecanla yükseliyordu.

Gülerek "Şişt!" dedim. "Dinliyordur belki. Bir keresinde sessizce kapımın önünde dikilmişti sapık."

Lola ani bir coşkuyla, "Açalım hadi," dedi.

"Hayır, olmaz."

"Hadi ama! İçinde ne olduğunu merak etmiyor musun?"

"Hayır, kesin sıkıcı bir şeydir. Adamın hayatı yok ki. Anca evden çıkıp işe gidiyor; sadece bir kere arkadaşıyla gördüm. Muhtemelen süpürge torbası falandır."

"Ben açacağım. Ver şunları."

Bağdaş kurup yere oturduk, elimizde iki makasla bantlı kutuları açmaya başladık. En ağırları olan ilk kutudan iki büyük metal kanca çıktı.

"Bunlar ne ki?" dedi Lola. "BDSM malzemesi mi?"

"Yok, o kadar eğlenceli biri olamaz," deyip kancalardan birini incelemeye başladım. "Hiçbir fikrim yok." Diğer paketi de açtım; içinden beyaz bir tozla dolu kocaman, ağır bir plastik kutu çıktı. Etiketi yüzüme yaklaştırdım. Tehlikeli madde sembolüne bakarak, "Potasyum nitrat," dedim. "Dikkat: Güçlü yakıcı madde. Alevden uzak tutunuz."

Lola da bu esnada üçüncü paketi açmıştı. "Çok garip," dedi. "Ne bu?" Kabarcıklı naylona sarılı uzun nesneyi açtı. Gümüş rengi bir nesne mutfak lambasının ışığında parladı. Lola paketi açtıkça yaklaşık 40 santim uzunluğunda, tabanca kabzasına benzeyen koyu renk ahşap bir sapı olan, ucu hafif kavisli, parlak bir bıçak çıktı.

Ninova

"Tanrım."

Lola, "Palayı ne yapacak bu herif ya?" dedi. Sapından tutup yüzüme yaklaştırdım ve incelemeye koyuldum. "Nina?"

"Bilmiyorum."

Lola paketten bir bıçak daha çıkardı. Bu seferkinin ucu daha uzun ve kalındı. Bıçağı yere koydu. Sapında küçük bir oyma vardı. "Sanırım Japonca," dedi. "Kesin Yakuza çetesinde bu adam. Yıllar önce belgeselini izlemiştim. Japonların suç örgütü. Saçlarını geriye doğru tarıyorlar ve kendi parmaklarını kesiyorlar. Onu ihbar etmen lazım."

"Olmaz," dedim. "Paketlerini çaldım."

"Pala satın alamaz."

"Sanırım alabilir. Galiba almak serbest, taşımak yasak."

"Nereden bulmuş ki bunları?"

"Bilmem. Şu yasadışı sitelerden falandır."

"Kesin birini öldürmeyi planlıyor. Ya da en azından ciddi zarar vermeyi."

"Bilemeyiz."

"Biliriz. Kopuk, tuhaf davranışlar. Zehir, bıçaklar, binadan hiç çıkmaması. Hazırlık yapıyor. Bildiğin *Taxi Driver* filmi bu."

Bıçakları uzatıp, "Geri koy," dedim. "Görmek istemiyorum. Atacağım bunları."

"Atamazsın, ileride delil olabilirler."

"Saçmalama."

Lola gerçekten saçmalıyor muydu, bilmiyordum. Alma'ya ya da polise ne bulduğumu söylemeli miydim, emin değildim. Nasıl bir sorumluluğum olduğunu bilemiyordum.

Ama artık evimde iki tane bıçak olduğu için, o adamın üst katında otururken kendimi daha güvende hissedeceğimi biliyordum. O gece yalnız uyumayacağım için minnettar olduğumu biliyordum. Artık geridönüşüm yüzünden ona bağırmamam gerektiğini de biliyordum. Sadece kâbus gibi bir komşuyla yaşamadığımı öğrenmiştim. Bir psikopatın üst katında yaşıyordum.

Ninova

15

Annem, "Sartre meseleleri," dedi. "Güzel değil mi? Yeni edebiyat buluşmamız için düşündüm."

"Tema ne peki?" diye sordum.

"Varoluşçuluk!" diye atladı Gloria. "Ben Nietzsche olarak geliyorum."

"Yeterince büyük bir bıyık bulabildin mi?"

Gloria beyaz şarap kadehini doldururken, "Sonunda buldum," dedi. "Brian'ın Freddie Mercury kostümünden kalma kocaman bir bıyığı vardı."

Annem de pastırmaya sarılı eriklerle dolu bir tabağı uzatarak, "Ne zaman Freddie Mercury kılığına girdin ki?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce bir yılbaşı partisinde," dedi Brian.

Beşimiz annemlerin bahçesindeki plastik sandalyelere oturmuş, babamın 77. yaşını kutluyorduk. Annem, gönülsüzce de olsa, kitabım için yaptığım araştırmanın parçası olarak menüyü benim belirlememe izin vermişti. Babamın çocukluğundan bahsederken hep andığı yemekleri seçmiştim. Ama babamın kafası dağınıktı. Konuşmaya çalıştığımızda neredeyse hiç tepki vermiyor, verdiğinde de huzursuz görünüyordu.

"Diğerleri ne kılığında geliyor?" diye sordu Gloria.

"Annie, Simone de Beauvoir olarak gelecek; Cathy sakal bulabilirse Dostoyevski olacak; Martin de 'varoluş' olarak gelecekmiş, bana çok komik geldi."

Babamla göz göze gelip birlikte gülmek için ona doğru baktım ama o sessizce boşluğa bakmaya devam etti. Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve gözlerini kırpmıyordu. Sanki onu dünyaya bağlayan fiş prizinden çekilmiş gibi duruyordu.

Ninova

Brian pastırmaya sarılı kuru eriklerden alıp, "Peki Mandy, sosyal etkinlik sekreteri olduğundan beri kilisede işler nasıl gidiyor?"

"Ah, bu işlerde hep olduğu gibi, bütün mevzu politika."

Gloria, "Önümüzdeki üç ay için neler planladınız?" diye sordu.

"Haftaya dul kadın ve erkekler buluşması var, bence çok eğlenceli olacak. Havalar biraz ısınınca da bir sürü açık hava etkinliği düzenlenecek. Petank ve pastacılık yarışı, voleybol ve volovan şöleni gibi şeyler. Etkinlik bol."

"Ne çok aliterasyon," dedim.

Babam birden, "Annem nerede?" diye sordu. "Nerede o? O gelmeden öğle yemeğine başlayamayız."

"Sanırım bugün gelmeyecek baba," dedim. Annem, Brian ile Gloria'ya endişeyle baktı.

"Tabii ki gelecek! Ben onun oğluyum, bugün benim doğum günüm."

"Ama annen hakkında konuşmayı çok isterim. Nelly'nin fotoğraflarına bakalım mı?"

"Neden fotoğraflarına bakalım ki? Birazdan göreceğiz zaten."

Annem sessiz kalıp şarabından bir yudum aldı. Brian masaya bakarken, Gloria da kolyesiyle oynuyordu.

"Ben onu bir arayayım." Babam masadan kalkıp eve doğru ilerledi. Ben de peşinden gittim.

Mutfağa girip ev telefonunun ahizesini kaldırdı.

"Şimdi," deyip tuşları görebilmek için telefonu uzaklaştırdı. "Sıfır, yedi, bir..."

"Baba..."

Eliyle kışkışlayarak "Şişt," dedi. Numaraları tuşlamaya devam etti, sonra bir eliyle telefonu kulağına götürüp diğer eliyle de masaya dayandı. "Hay aksi."

"Çalışmıyor mu?"

"Hayır."

"Dışarıdadır baba. Ya da yoldadır. Ona da yemek ayırınız." Telefonu kapatıp yerine koydu. "Onunla geçirdiğin son doğum gününü anlatsana." Tekrar bahçeye doğru yöneldim, o da yavaş yavaş peşimden geldi.

Ninova

Annemle beraber ana yemeği getirdik. Taze fasulye ve patates püresi eşliğinde domuz pirzolası. Babam pirzola tabağını yüzüne doğru yaklaştırıp dikkatle inceledi.

"Bu ne?" diye sordu.

"Domuz pirzolası. Çocukken yediğin gibi."

"Ben bunu hiç yemezdim."

"Yerdin Bill," dedi annem. "En sevdiğin yemekti bu."

"Hayır, değil. Domuz pirzolasının tadına tahammül edemem ben. Hiçbir zaman sevmedim."

Brian neşeyle, "Ben çok severim," dedi ve pirzolalardan birini kemiğinden tutarak aldı. "Hardalla çok güzel olur."

"Senin adına sevindim ama ben domuzdan nefret ederim."

"Ne yemek istersin peki baba? Bugün senin doğum günün, sen seç."

"Domuz pirzolası hariç her şey olur."

"Yumurta var mı anne? Ona hızlıca bir omlet yapabilirim."

"Hayır, uğraşma," dedi. "Biraz yerim artık."

Yemeklerimizi aldık ve sadece çatal bıçak sesleri, yemeğin beğenildiğine dair mırıltılar ve baharın ne kadar yumuşak geçtiğine dair en az pirzolalar kadar yavan birkaç söz dışında pek bir ses çıkmadı. Babam da pirzolaları suratsız bir şekilde, ağır ağır çiğneyerek yedi.

Gloria, "Nerede doğmuştun Bill? Hangi hastanede?" diye sordu.

Annem, "Homerton," diye cevapladı.

"Homerton muydu?"

"Evet, Nelly büyükannem bir keresinde doğum belgeni göstermişti. Homerton Hastanesi, 3 Mayıs 1942. William Percy Dean."

Gloria, "Percy mi?" dedi. "Ne güzel bir göbek adı. Benimki çok sıkıcı, Judith. Seninki neydi Nina? Hatırlayamadım."

"George."

"Ah evet, doğru ya."

"Çünkü doğduğum gün Wham! listelerde bir numaraymış."

Babam çatal bıçağını bırakıp, "Doğduğun gün Wham! bir numarada değildi," dedi.

"Evet öyleydi," dedi annem.

Ninova

"Senin doğduğun gün bir numara olan şarkı Chris de Burgh'ün The Lady in Red'iydi."

Annem güldü. "Çok komik Bill. Evet, herkesin içkisi var mı?"

"Doğru söylüyorum!" dedi babam.

"Hayır, o değildi, Wham!'in 'The Edge of Heaven' şarkısıydı. O yüzden göbek adını George koyduk. Ne diyordum? İçkiler."

Babam hiç alışılmadık bir öfkeyle yumruklarını masaya vurdu ve, "YOK ARTIK YA!" diye bağırdı. "Neden artık kimse beni DİNLEMİYOR ya?"

"Ben dinliyorum baba," dedim.

Gözlerini kapadı ve kendini yatıştırmak istercesine alçak bir sesle konuştu. "Doğduğun gün Chris de Burgh'ün 'The Lady in Red' şarkısı İngiltere listelerinde bir numaraydı; çok net hatırlıyorum çünkü seni Nissan Micra'mızla hastaneden eve götürürken o çalıyordu."

Gloria ağzı püreyle doluyken, "Ah, ben o Nissan Micra'yı çok severdim!" dedi. "Ne kadar da sevimliydi. İçinde çok komik görünürdün Bill. Çizgi film karakteri Noddy gibiydin."

Annem, babamın tabağına biraz daha taze fasulye koyup, "Yine karıştırıyorsun," dedi.

"HİÇ DE BİLE. Ayrıca BAŞKA taze fasulye istemiyorum, o yüzden KES ARTIK!"

Annem yalvarırcasına, "Bill," dedi.

"Tamam baba, ben kontrol ederim, merak etme." Çantamdan telefonumu çıkardım. "Bak, 1950'lerden itibaren Birleşik Krallık'ta bir numara olan tüm şarkıların listelendiği bir site var."

Gloria, "Bizimkine de bak sonra!" diye neşeyle atıldı.

3 Ağustos 1986'yı bulmak için listede 1980'lere indim. "Anne, babam haklıymış."

Babam zafer dolu bir edayla, "Teşekkür ederim!" dedi.

"Hayır, mümkün değil."

"Haklı. 2 Ağustos'la 23 Ağustos 1986 arasında Birleşik Krallık listelerinde bir numarada 'The Lady in Red' varmış."

Brian gözlerini kapayıp sallanarak, "*I've never seen you lookin' so lovely as you did tonight,*[1]" diye mırıldandı. "*I've never seen you shine*

[1] (İng.) Seni bu akşamki kadar güzel görmemiştim hiç. (Y.N.)

Ninova

so bright,[1] *mmm mmm hmmm.*" O anda, Brian'dan oldum olası nefret ettiğimi fark ettim.

Annem, "Peki 'The Edge of Heaven' ne zaman bir numaraymış? Bir önceki hafta mı?" diye sordu.

"Hayır, bayağı önce. 28 Haziran'dan 12 Temmuz'a kadar bir numaraymış."

"Çok da önce sayılmaz, aynı yaz işte."

"Ama neden bana hep doğduğum gün bir numara olduğunu söylediniz?"

"Bilmem, yanlış hatırlamışımdır herhalde."

"Neden Chris de Burgh'ün adını koymadınız ki?"

"'The Lady in Red' çok kötü bir şarkı. Adını o şarkıdan alsaydın sinir olurdun. Ben George Michael'ı, Wham!'i ve 'The Edge of Heaven'ı çok seviyorum."

Brian, "Düğünümüzde Mandy'nin o şarkıda nasıl dans ettiğini görmeliydin," dedi. "Öyle bir tekme savurmuştu ki, enişteının gözünü çıkarıyordu az daha!"

Babam, "Mandy kim?" diye sordu.

Annem de, "Benim," dedi.

"Mandy değil baba, Nancy."

Annem destek isteyen bakışlarla Gloria'ya dönüp, "Yine mi bu mevzu?" dedi.

"Kendi hikâyene uysun diye tarihi baştan yazamazsın," dedim.

Kahkaha atarak, "Tarihi baştan yazmak mı? Ağzından çıkanı kulağın duysun Nina, ne kadar da dramatiksin."

"Anne, 'The Edge of Heaven' şarkısının ne hakkında olduğunu biliyor musun? Sözlerini dinledin mi hiç?"

"Tabii ki dinledim."

"Pek sanmıyorum çünkü dinlemiş olsaydın küçük kızına bu şarkıdan yola çıkarak isim vermenin ne kadar uygunsuz olduğunu fark ederdin."

"Hayır, hiç de uygunsuz değil! Güzel, hareketli bir dans şarkısı." Annem konuyu kapatmak için tabakları toplamaya başladı.

1. (İng.) Böyle ışıldadığını görmemiştim hiç. (Y.N.)

Ninova

"Seni hapsederdim ama bırakmam için atacağın çığlıkları duymaya dayanamazdım; benden başka hiç kimseyi umursamadığına yemin etseydin, zincire vururdum seni."

"Gerçekten sözleri böyle mi?" dedi Gloria. "Ben incire boğardım seni dediğini sanıyordum. Ama şimdi düşününce anlamsız geldi tabii."

"Bağlardım seni," diye devam ettim. "Ama merak etme bebeğim, sen istemediğin sürece canını yakmazdım tabii ki."

"Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Şarkı BDSM hakkında, anne. Her yıl doğum günümün sabahında ailece dinlememiz de çok sapıkça."

Burnundaki tiki tetiklenen Gloria, "Sürücü kursu olan BDSM mi?" diye sordu.

"Hayır, sürücü kursu değil. Sadomazoşizm."

"Babanın önünde öyle şeyler deme."

Babam, "Benim hoşuma gidiyor!" diye araya girdi.

Annemse, "Bill, sen sus," dedi.

"Susmasını söyleme hiç, burada mantıklı konuşan tek kişi o."

"Gloria, Brian, ben deliriyor muyum? Neden bu kadar abarttığını anlamıyorum."

"Gloria, Brian, kusura bakmayın ama bu konu sizi hiç ilgilendirmiyor."

"Terbiyesizlik ediyorsun Nina."

"32 yıldır kim olduğum hakkında yalan söyledin bana."

"Kim olduğun hakkında değil, adının nereden geldiği hakkında."

"İkisi aynı şey."

"Saçmalama. Flört uygulamalarında profil yazmaktan kafan karışmış senin."

"Flört uygulamalarından çıktım ben."

"Peki, o zaman MyFace'te. İnsanların 'kim olduğu'nu' ve kendilerini insanlara nasıl anlatacağını takıntı haline getirdiği siteler işte. Herkese sürekli olarak kim olduğunu açıklamak zorunda değilsin! Bizim zamanımızda 'kim olduğun', yataktan kalkıp güne başladığında yaptıklarınla belirleniyordu."

Ninova

Gloria bilgece bir ifadeyle başını salladı.

Kalkıp, "Ben bir yürüyüşe çıkıyorum," dedim. "Dönünce toplamaya yardım ederim."

Annem de sakince, "Tamam tatlım!" dedi. "Pasta kesmeye gel ama."

Yarım saat sonra döndüm. Köşedeki dükkândan bir paket sigara ve bir paket de sakız alıp iki sigara içtikten sonra kokuyu bastıracak yarım paket sakızı çiğnemek için yeterli bir süreydi. Sakinleşip babamın keyifli, rahat bir doğum günü geçirmesi konusunda kararlı bir şekilde döndüğümde onu koltukta oturmuş, tek başına kitap okurken buldum.

"İyi misin?" dedim. "Diğerleri nerede?"

Kitabı bırakıp okuma gözlüğünü çıkarırken, "Dışarıdalar, şey..." dedi. "Şey..." Gözlerini kıstı. "Kusura bakma ama adın neydi?"

Boğazım düğümlendi, "Nina'yım ben baba," dedim.

"Tanışıyor muyuz?"

"Bızdığınım ben. Kızınım."

"Tabii ya!" dedi. "Elbette. Nasılsın?"

"Genel olarak mı?"

"Evet."

"İyiyim. Bu aralar çok işim var ama keyfim yerinde."

"Çok sevindim. Odanda sürekli çalışıp duruyorsun ya, sınav sonuçlarını aldığın gün karşılığını göreceksin, söz."

"Üniversite sınavına çalışmıyorum. Artık bir işim var. Senin gibi İngilizce öğretmenliği yapıyordum ama artık gazeteci ve yazarım. Yemek üzerine yazıyorum." Babam kaşlarını çatarak baktı. Daha ne diyebileceğimi bilemedim. Şöminenin üstündeki saatin ritmik tıkırtısı öyle gürültülüydü ki adeta yankılanıyordu. Babam gözlüğünü takıp kitabına döndü.

Sonra da nihayet, "Diğerleri dışarıda," dedi.

Bahçeye çıktığımda annemle Gloria, kullanılmış Noel hediye etiketlerini bir sonraki yılın el yapımı kartlarında tekrar kullanmanın avantajlarını tartışıyorlardı.

Ninova

"Babam içeride tek başına ne yapıyor?"

"Biraz kitap okumak istedi, artık bütün bir kitaba odaklanmakta çok zorlanıyor. Ona çocukmuş gibi davranmamalıyız Nina, hiç hoşuna gitmiyor."

"Haklısın, özür dilerim," deyip masaya oturdum. "Bugün çok gergin. Sence neden böyle oldu?"

"Gwen'in de dediği gibi; bazı günler iyi olacak, bazı günler olmayacak."

"Yemekle hafızayı canlandırma yöntemi işe yaramadı, değil mi?"

"Hayır ama ağız tadı değişiyor, o yüzden üzülme. Yaşla birlikte olur böyle şeyler."

"Yemekle hafızayı canlandırma yöntemi de ne?" diye sordu Gloria.

"Yemek ve hafıza üzerine yazıyorum da. Yeni kitabımda tat ve nostalji ilişkisini inceleyeceğim."

"Güzel fikirmiş. Mesela ben ne zaman Tunnock's Tea Cake yesem, aklıma hep izci kızlar gelir."

"İzcilik yaparken mi yerdin?"

"Hayır, hiç izcilik yapmadım. Ama nedense bana onları hatırlatır."

Evden yüksek, tiz bir ses geldi. Hepimiz kalkıp hızla içeri koştuk.

Babam mutfakta, evyenin önünde duruyordu ve elinden kan damlıyordu. Bize rahatsız edici derecede çocuksu bir şaşkınlıkla baktı.

Annem yanına koşarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Babam, "Fasulye konservesini açmaya çalışıyordum," dedi. Annem eline dokununca acıdan yüzünü buruşturdu. Tezgâha göz gezdirdim. Üzerinde küçük bir yarık açılmış bir konserve kutusu, yanında bir doğrama bıçağı ve lavaboya kadar uzanan kan damlalarının vardı.

"Neden bıçakla açmaya çalıştın ki?!"

"Konserveyi hep bıçakla açarım ben."

"Konserve açacağı kullanırsın baba. Bak, burada duruyor."

Annem, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Ne kadar derin olduğunu göremiyorum."

Ninova

Gloria, "Ben bakayım," diyerek eline doğru eğildi. "İlkyardım eğitimim var," diye böbürlendi.

"Hastaneye mi gitsek?" diye sordum.

Gloria, "Bence gerek yok," dedi.

Babam, annesinin kendisine sarılmasını isteyen küçük bir oğlan çocuğu gibi, "Çok acıyor!" diye haykırdı. Birden yedi yaşına dönmüştü. İçine kapanmıştı. Annesine tutunuyordu. Meraklı ve özgüvenli babam, okul müdürü babam. Onu hiç bu kadar ufacık görmemiştim.

"Bence temizleyip birkaç kendiliğinden eriyen dikiş atılsa yeterli," dedi Gloria. "Ben evden alıp geleyim. O zamana kadar mutfak havlusuyla üstüne bastırmanız yeterli."

Günün kalanında babam tek kelime etmedi. Gloria ilkyardım çantasını getirene kadar onu çay ve sohbetle oyalamaya çalışsak da sessiz kaldı. Gloria kesik yerine pansuman yaparken sessizce yüzünü buruşturdu. "İyi ki doğdun" şarkısını söylediğimizde tek kelime etmedi. Yoğunlaştırılmış süt soslu, muzlu pastadan yemedi. Giderken ona sarıldığımda hiç kıpırdamadan, öylece durdu.

Babamın zihninin dosya dolabına erişebilmenin bir yolu olsaydı da hangi anıların ne zaman kaybolduğunu takip edebilseydim keşke. Anılarını onun yerine saklayamayacağımı biliyordum ama en azından o an hangi dünyada yaşadığını anlayabilmek istiyordum. Eğer beni üniversite sınavına hazırlanan 15 yaşındaki kızı sanıyorsa, sonrasında geçirdiğimiz 17 yılın hangi kısımları silinmişti acaba? Birine duyulan sevgi çoğunlukla o kişinin yüzünü gördüğünüzde ya da sesini duyduğunuzda erişime açılan ortak anılar arşivine bağlı oluyor. Ben babamı gördüğümde sadece 77 yaşında kır saçlı bir adam görmüyordum mesela. İspanya'daki bir havuzda bana yüzme öğrettiği ânı da görüyordum, mezuniyet gününde kalabalıktan bana el sallayan halini de. İlkokulun ilk günü beni okula bırakışını ve Albyn Meydanı'ndaki evimizde, bir Noel arifesi partisinde salonda konga dansına başlamasını da. Peki o ortak arşive bir tek ben erişebildiğimde ne olacaktı? Aklındaki anılar silindikçe onun gözünde kim olacaktım ben? Ne hissedecekti bana karşı? Sadece evinde beliren, ona istemediği yemekler yedirmeye çalışan, hafiften tanıdık gelen, kahverengi saçlı, 32 yaşında bir kadın mı olacaktım?

Ninova

Pinner İstasyonu'na yürüdüm. Trenin gelmesine 15 dakika vardı. Londra'nın beşinci bölgesindeki metro istasyonları için gayet normal bir süreydi. Banka oturdum, çantamdan telefonumu çıkardım ve dikkatimi dağıtmak için Linx'i yeniden indirdim. İki boyutlu insanlardan oluşan bir katalogda gezinir gibi gezindim ve anlamsız kimlik beyanlarını okudum: "sosyalizmi severim, kişnişten nefret ederim", "BENİM DİNİM ALAYCILIKTIR", "uyurken arkadan sarılmayı severim ;)", "Manchester'lı bir Kova", "zeki kadınlara zaafım var", "dişlerimi duşta fırçalamam garip mi?!", "sıradaki hedef: Büyük Kanyon", "köpekler insanlardan iyidir!!", "atkuyruklu kızlara zaafım var", "hakkımda ilginç bir bilgi: hiç tramvaya binmedim", "YÜRÜ BE TOTTENHAM!!!!!!", "olayım pazar günleri barda takılmaktır", "mantar yiyeceğime ölürüm daha iyi", "10 ülkede ve 13 şehirde yaşadım", "bacak mı severim, meme mi diye sorulduğunda tek cevabım var: kuku severim!!!!", "acil serviste çalışıyorum ama aynı zamanda komedi dizisi yazıyorum", "hayat felsefem: Carpay Deium, öptüm", "ARIN Kİ YENİDEN ZEHİRLEN", "Kore sineması, yağmurlu günler, demli çay", "popon büyükse, memelerin küçük ama uçları pofuduksa yaz bana", "ananasın pizzada NE İŞİ var?", "çok eşli, panseksüel seks+", "AB'DE KALMAK İSTEYENLER MESAJ ATMASIN LÜTFEN."

İnsanı oluşturan temel bileşenler tüm bu hobiler, tercihler, politik görüşler ve geçmişler miydi? Egonun ve idin temelleri bunlar mıydı? Eğer bir benliği inşa eden şeyler bu beyanlarsa, babam yavaş yavaş benliğini söküp yok ediyor demekti. Nerede doğduğunu, en sevdiği yemeği, kızının adını ya da öğrencilerini hatırlayamıyordu. Bir ömür boyunca biriken o net ve detaylı bilgiler, tercihler ve anılar silindikçe ondan geriye ne kalacaktı? Annemin dediklerini düşündüm. İnsan her sabah kalkıp ne yapıyorsa odur demişti. Umarım haklıdır.

Akşam yemeği için Katherine'le buluşmak üzere banliyöden trene binip merkeze geldim. Onu en son bebeğini görmeye gittiğimde görmüştüm. O zamandan beri genelde mesajlarıma cevap vermiyor, telefonlarımı açmıyordu. Her 10 günde bir de noktalama işaretin-

Ninova

den yoksun, yazım hatalarıyla dolu, alelacele yazılmış gibi duran bir mesaj gönderiyordu; içten içe yaşadığı stres ve telaşı daha da vurgulamak için böyle stratejik bir yola başvurduğunu düşünüyordum. Hem ufak bir çocuk hem de bir yenidoğanla uğraştığı için hiç vaktinin olmadığını, mesaj atmasının "imkânsız" olduğunu iddia ediyordu. Ama Instagram hesabı her gün yeni paylaşımlarla doluyordu.

Geldiğimde masada oturmuş gergin bir ifadeyle telefonuna bakıyordu. Başını kaldırıp bana hafifçe gülümsedi.

"Merhaba, kusura bakma, geciktim," dedim ve eğilip yanağından öptüm.

"Yarım saat geciktin."

"Biliyorum, pardon. Mesaj attım ama. Annemlerden geliyorum, trenlerin durumu malum."

"Ben de Surrey'den geldim."

"Peki, tamam, dediğim gibi, özür dilerim. Beni tanıyorsun, normalde hiç geç kalmam."

"Ben de seninle buluşurken hiç geç kalmıyorum."

"Çünkü genelde senin evinde buluşuyoruz, senin bir yere gitmen gerekmiyor." Sanki ani ve soğuk bir rüzgâr yemiş gibi başını büktü. Bu kadar açıksözlü olmama alışkın değildi. "Bu da anlaşılır bir şey tabii, çünkü küçük çocukların var ama... Bu seferlik mazur gör lütfen. Bir daha olmayacak. Zaten berbat bir gün geçirdim."

"Ne oldu?"

"Sonra anlatırım, önce bir kadeh şarap içmem lazım. Şişe söyleyelim mi?"

"Ben içmiyorum."

"Peki."

"Sen iç ama."

"İçeceğim." Garsonu çağırıp büyük bir kadeh *Chenin blanc* söyledim. "İstemediğine emin misin?" dedim.

"Evet Nina, eminim."

"Tekrar bir sorayım dedim sadece."

"Emzirme döneminde pek önerilmiyor. Hem hamilelik boyunca vücudum temizlenmiş ve arınmış gibi geldi, ben de devam edeyim dedim."

Ninova

"Mark içiyor mu?"

"Tabii ki içiyor."

Uzunca bir sessizlik oldu. Panikle ne soracağımı düşünürken neyse ki o benden önce davrandı.

"Lansman nasıldı?"

"Güzeldi. Keşke gelebilseydin."

"Evet, gelemediğim için çok üzüldüm ama Anna'nın doğum günü vardı, çıkamadım."

"Anna kim?"

"Tanışmıştın. Mark'ın okuldan arkadaşı Ned'in eşi. Bizim buralı."

"Freddie bu kadar küçükken evden çıkamayacağını söylemiştin hani?"

"Birkaç saatliğine çıktım. Freddie'ye Mark'ın annesi baktı. Şehre inemezdim ama."

Garson şarabı önüme koydu.

"6 Temmuz'da ne yapıyorsun?" diye sordu.

Şarabımdan koca bir yudum içip o soğuk, bal gibi sıvının beni uyuşturmasına; o güvenli, sessiz, pasif-agresif halime döndürmesine izin vererek, "Bilmem," dedim.

"Tamam, takvimine bakınca haber ver çünkü Freddie ve Olive'in isim koyma törenini o tarihte yapmak istiyoruz."

"Seçmen şapka da olacak mı?"

"O ne demek?"

"Boş ver, şakaydı. *Harry Potter* dünyasından bir şeymiş gibi gelmişti de."

Boş boş baktı. "Sadece seküler bir vaftiz töreni."

"Peki."

"Bu akşam eve gider gitmez haber verir misin? Çünkü tüm vaftiz ebeveynlerinin gelebileceğinden emin olmadan mekânı rezerve etmek istemiyorum."

"Veririm."

Menüyü açarken, "Senin neyin var peki? Neden berbat bir gündü?" dedi.

"Öğle yemeğinde babamın doğum gününü kutladık ve durumu hiç iyi değil. Hatta bir ara beni tanımadı. 20 yıl önce ölen anne-

Ninova

sini sorup durdu. Sonra da bir konserveyi doğrama bıçağıyla açmaya çalışıp elini kesti, her yer kan revan içinde kaldı. Neyse ki hastaneye gitmek gerekmedi."

"Canım ya, bu aralar dram senden soruluyor, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle her buluştuğumuzda büyük bir olay yaşanmış oluyor." Menüsünden başını kaldırıp bana baktı.

"Katherine." Derin bir nefes aldım. Aylardır kendi kendime öfkeyle provasını yaptığım konuşmayı nihayet yapacağıma inanamıyordum. "Çocuğum olmayabilir. Ama benim de bir hayatım var."

"Bir hayatın olduğunu biliyorum elbette."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Hiç sormuyorsun, hiç ciddiye almıyorsun, evime gelmiyorsun, yaptığım işle ilgilenmiyorsun, ailemin gelmediğini bildiğin kitap lansmanıma bile gelmedin. En iyi ve en eski arkadaşım sensin ama orada olmak istemediğin gibi, istiyormuş gibi davranma zahmetine bile girmedin."

"Söyledim ya, akşam şehre kadar gelemezdim."

"Çünkü bebekler, düğünler ve evler hakkında konuşabileceğin bir partiye gitmeyi tercih ettin. Çünkü kitap lansmanındaki insanlar sürekli bebeklerden, düğünlerden ve evlerden bahsetmek istemiyor."

"Hiç de bile."

"Öyle. Bir geceliğine bile arkadaşım olarak yaptığım işi kutlamaya gelmedin. Benim seni sen mutfağının yer döşemelerini yenilediğinde bile kutlamam gerekiyor; ama ben bir ilişki içinde olmadığım ve çocuk sahibi olmadığım için, yaptığım her şey senin gözünde önemsiz ve anlamsız oluyor. Hayatı seninkine benzemeyen insanları ne ara bu kadar küçümsemeye başladın bilmiyorum; ama bu tavrını düzeltmen lazım." Kadehimi masaya biraz fazla sert koyduğum için şarabın birazı masaya döküldü.

"Hayatımdaki her şeyi kutlamanı istemiyorum ben!"

Garson otuz iki diş sırıtarak geldi. "Bu akşamın spesiyallerini saymamı ister misiniz?"

Ninova

Katherine, "Bize birkaç dakika verir misiniz?" dedi. Garson gönülsüzce başını sallayıp uzaklaştı.

"Ayrıca evet, bu aralar hayatımda dramatik şeyler oluyor. Hoşuna gitmiyorsa kusura bakma. Babamın ölümcül bir hastalığı olduğu ve annem de bununla baş edemediği için üzgünüm. Bir daha asla görüp konuşamayacağım bir adam kalbimi kırdığı için de üzgünüm. Bunlar kaşmir çoraplar ve pastel renkli seramiklerle dolu dünyana uymuyorsa kusura bakma. Ama şu andaki hayatının estetiğine kıyasla biraz dağılmış durumda olduğum için beni hayatından yavaşça silip atamazsın. Dostluk böyle bir şey değil."

"Senin dağıldığını düşünmüyorum, sadece şu anda çok fazla şey yaşıyorsun."

"Evet, yaşıyorum ve sen de bütün bu süreçte bana destek olmaya zahmet bile etmiyorsun."

Bir anda sesini yükseltip kaşlarını kaldırarak, "Anlamıyorsun Nina!" dedi. "Artık kafamda bunlara yer yok! Bu istediklerini sana veremem, bunları Lola'dan bekle. Çocuğun olunca anlarsın."

Ona baktım ama belleğimdeki Katherine arşivine bir türlü ulaşamıyor, 20 yıldır nasıl ve neden arkadaş olduğumuzu hatırlayamıyordum. Garsona hesabı getirmesini işaret ettim.

"Seninle akşam yemeği yemek istemiyorum. Belli ki sen de benimle yemek istemiyorsun. Neden hâlâ kendimize bunu yapıyoruz, bilmiyorum."

"Ta Surrey'den geldim buraya."

"EVET, BİLİYORUM," diye bağırdım. "Sana orada yaşamanı ben söylemedim Katherine. 70 yaşında değilsin. Kış bahçesi satmıyorsun. Artık bahçecilik köşesi yazmaya başlamış emekli bir yarışma sunucusu değilsin."

"Londra'dan taşınmak zorunda kalan çok insan var. Büyük bir ihanetmiş gibi davranmana gerek yok."

"Ancak evlenip çocuk yaptığımda ve büyük bir eve taşındığımda mı tekrar arkadaş olmak isteyeceksin? O zaman mı beni yine seveceksin? Senin yaptığın her şeyi yaptığım zaman, başından beri haklı olduğunu hissedebilesin diye mi?"

Katherine sandalyesinin arkasına astığı ceketini ve çantasını aldı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve hırsla üstdudağını kemiriyordu.

Ninova

"Ben gidiyorum. Beni arama, mesaj da atma," deyip ceketini omzuna aldı ve altında kalan saçlarını çıkardı. "Seninle konuşmak istemiyorum."

O kalkıp giderken, "Yıllardır istemiyordun zaten," dedim.

Şarabımın parasını ödeyip restorandan çıktım. Bir cumartesi akşamı erkenden eve dönüp hem kendi öfkemle hem de alt kattaki korkunç komşumun öfkesiyle baş başa kalmak istemiyordum. Nereye varacağımı düşünmeden doğuya doğru yürüdüm. Holborn'un sayısız sandviççiyle dolu, açıklanamaz derecedeki kalabalık sokaklarını geçtim. Gümüş kubbesiyle çelikten bir savaş miğferini andıran St Paul Katedrali'ni, ardından da görkemli Yunan sütunlarıyla Bank of England'ı geçtim. Aldgate'in bodrum kattaki barlarının önünde sigara içen, fazla göz kalemi sürüp *choker* kolye takan 20'lik kızların oluşturduğu kalabalıkları geçtim. Sonra da Stepney Green'deki barların önünde sigara içen ve *choker* takmış o 20'lik kızların Aldgate'te takılmak için neden bu kadar para harcadığını anlamaya çalışan yaşlıların yanından geçtim. Sonunda, neredeyse iki saat sonra, Mile End Metro İstasyonu'nun krem rengi seramikli girişini gördüm. Hatırladığım yolları takip ederek Albyn Meydanı'na ulaştım ve Max'le son görüştüğümüzde yaptığım gibi demir parmaklıkların üzerinden atlayarak bahçeye girdim. Banka oturup bağdaş kurdum, bez ayakkabılarımı bacaklarımın altına sıkıştırdım. Zemin kattaki eski dairemizin kapısını ve babamın eskiden mavi Nissan Micra'sını park ettiği yolu görebiliyordum.

Bir kitapta, "Sevgi, eve duyulan hasrettir," diye bir cümle okumuştum. Yazarın terapisti, yetişkinlikteki aşk arayışının aslında annemizle babamıza duyduğumuz özlemin bir yansıması olduğunu, ebeveynlerimizin verdiği güvenlik hissini ve ilgiyi istediğimiz için yakınlık ve aşk peşinde koştuğumuzu söylüyordu. Tek yaptığımız bu isteği başka yere yönlendirmekmiş. Babam neredeyse 80 yaşındaydı ve hâlâ annesini özlüyordu. Yetişkinliği boyunca bunu gizlemeyi başarmıştı ama artık onu bir arada tutan o maske farkında olmadan, yavaş yavaş dağılmaya başlamış ve gerçek ortaya çıkmıştı. Tek istediği annesiydi. Bu dünyadaki her yetişkinin farkında olmadan bir bankta oturup ebeveyninin gelmesini ve kendisini almasını

Ninova

beklediğini iddia edebilirim. Bence hepimiz ölünceye kadar bunu beklemeye devam ediyoruz.

Meydanda biraz daha takılıp birinin beni almaya gelmesini bekledim. Annemin beni içeri, çaya çağırmasını bekledim. Artık var olmayan, bir daha asla gelip beni almayacak olan Nissan Micra'yı bekledim. Zemin kattaki dairemizde artık kim oturuyordu acaba? Çocukluğumdaki güvenlik hissinin kaynağı olan o Nissan Micra acaba şimdi neredeydi? Muhtemelen bir yerlerde hurdaya çıkmıştı.

Albyn Meydanı'ndaki pencerelere baktım. Bazılarında ışık yanıyor, içeride gölge oyunlarını andıran ev sahneleri yaşanıyordu. Kadının biri masada çalışıyor, bir adam da mutfakta, caydanlığa su koyuyordu. Gece yarısına az kalmıştı. Hava soğuktu. Ben de konut kredisi ödeyen, kariyer ve sorumluluk sahibi, yetişkin bir kadındım. Babası ölmekte olan küçük bir kız çocuğuydum. Nereye gitmek istediğimi de bilmiyordum.

"Evimi özledim."

Evimi özledim.

Evimi özledim.

* * *

Son metroyla Archway'e döndüm. Sokaklar, sarhoş karga sürülerine benzer insan gruplarıyla doluydu. Kanat çırpıp birbirlerine gaklıyor, strafor kaplardan mayonezle birleştirilmiş grimsi kahverengi döner şeritleriyle patates kızartmalarını gagalıyorlardı. Yeni dikilmiş ve etrafı yuvarlak, siyah demirlerle çevrilmiş, minik yaprakları ve tomurcukları olan ince ağaçlarla süslü sokağımıza geldim. Ağaçlardan biri mutfak penceremden görünüyordu. Her sabah kahvemi içerken, ömrümün sonuna geldiğimde o ağacın ne kadar büyümüş olacağını hayal ediyordum.

Apartmana yaklaşırken evin önünde birinin oturduğunu gördüm. Kamburunu çıkararak yere oturmuş, uzun bacaklarını da uzatmıştı. Yüzünü seçemiyordum; ama uzun boylu bir erkekti ve ayağında da bot vardı. İçgüdüsel olarak Angelo olduğunu düşündüm ve kendimi tatsız bir konuşmaya hazırladım.

Ninova

Ama kapının önüne geldiğimde bambaşka birini gördüm. Gerçek olduğuna inanamayarak öylece kalakaldım. Karşımdaydı.

Max. Sarma sigarasını içiyordu. Kapımın önünde oturuyordu.

Ninova

16

"Merhaba," dedi. Bu anı beş aydır hayal ediyordum. Zil çaldığında kapıya giderken ya da sokağın köşesini dönerken onu karşımda göreceğimi düşünüyordum. Hayalimde de ilk kelimesi "merhaba"ydı. Romantik komedilerdeki diyalogların klasik ahengine sahipti. Basit ama alt metin yüklüydü. Her şeyin affedilip unutulacağını varsayan, soğukkanlı ve havalı bir edayla söylenmiş tek bir kelimeydi. Yeni ve sade bir başlangıcı temsil eden bir selamlaşmaydı. Hayalimde canlandırdığım onlarca versiyonda benim cevabımın ne olduğunu hatırlayamıyordum. Eğer bir romantik komedide olsaydım ona doğru koşar, sarılır, öper ve tek cümlelik bir minnet ifadesiyle yetinirdim: "Geri döneceğini biliyordum." Soru sormazdım, açıklama yapmasını istemezdim, ihanetiyle ilgili gerçekleri sıralayıp canını sıkmazdım, öfkemle onu korkutmazdım.

"Neredesin ya sen?"

Sigarasını yere atıp ayağa kalkarken, "Biliyorum," dedi. "Her şeyi açıklamak istiyorum." Bana doğru geldi.

Yaklaşmaması için kollarımı uzatarak, "Hayır, hayır," dedim. "Sadece nerede olduğunu söylemeni istiyorum." Durdu. Beni kışkırtmaktan korkuyor gibiydi. "Nerelerdeydin Max? Bunca zaman neredeydin ya?"

"Buradaydım."

"Öldüğünü sandım."

"Biliyorum, ne kadar stres yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Burada ne yapıyordun peki?"

Kafası karışmış gibiydi, disipline gönderilmiş de başını belaya sokmamak için her şeyi söylemeye hazır bir çocuk gibiydi. "Senin gelmeni bekliyordum."

Ninova

"Hayır, BURADA, ikimizin de yaşadığı bu şehirde, bunca zamandır ne yapıyordun da bir arayıp hayatta olduğunu söyleyemedin?"

"Seni aramayı o kadar çok istedim ki. Aramamam her gün aramayı düşünmediğim anlamına gelmez."

"Neden aramadın peki?"

"Korktum Nina. Gerçekten çok korktum ve kafam çok karıştı."

"*Korktun mu*?" dedim alaycı bir sesle. "*Kafan karıştı* öyle mi?"

"Evet."

"Sence ben ne hissettim? Aylarca neredeyse sürekli olarak hayatımı paylaştığım, güvendiğim, karşısında kendimi savunmasız bıraktığım adam beni sevdiğini söylüyor ve ortadan kayboluyor. Kendimi nasıl hissetmişimdir sence?"

Pişmanlıkla omuz silkti. Onu hiç bu kadar sessiz görmemiştim.

"Hayal bile edemiyorum."

"Birazcık korkmuş olabilir miyim? Ya da gerçekten ama gerçekten kafam karışmış olabilir mi?"

Başıyla onaylayıp bana doğru bir adım daha attı.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu. "Çok istiyorum."

"Hayır. Senin ne istediğin umurumda bile değil."

"İçeri gelebilir miyim? Konuşabilir miyiz?" Onu içeri alacağımı ve gece boyunca hararetle, derinlemesine konuşacağımızı biliyordum. Ama bütün o bilmiş kişisel gelişim kitaplarının ikinci elden duyduğum sloganları bir bir gözümün önünden geçti: *Kendini ağırdan sat, onu beklet, ne kaybettiğini görsün*. İkilemde kalmış gibi yaptım ve bir dakikalık, sessiz bir restleşme yaşadık. Sonra kapıya doğru yürüdüm, anahtarı kilide sokup çevirdim ve içeri girdim. Hemen arkamda olduğunu biliyordum.

Eve girince, onun yeniden evimde olmasının bana bu kadar tehlikeli gelmesine şaşırdım. Yaşadığım acının sorumlusu olan adamdı bu. Bense onu içeri almıştım ve şimdi salonumun ortasında, yemek masasının iki ucunda, sandalyelere yaslanmış halde duruyorduk.

Nihayet, "Sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm," dedi.

"Ne hissettiğimi anladığını sanmıyorum."

"Anlıyorum."

Ninova

"Hayır, anlamıyorsun. Anlasaydın bu kadar zalimce bir şey yapmazdın. Ne hissettiğimi ya da aynı şeyi ben yapsaydım nasıl hissedeceğini düşündüğünü hiç sanmıyorum."

"Sürekli düşünüyorum. Elbette mahvolurdum."

"Benimle konuşman için, hatta sadece görmezden gelmemen için beni yalvarttın resmen. Senin yüzünden kendimi çaresiz ve kalayı yemiş gibi hissettim. Sanki sen hiç var olmamışsın da her şeyi ben uydurmuşum gibi." Başını iki elinin arasına koydu. "Bir şey de diyemedim çünkü o soğuk tavırlarını her sorguladığımda bana deli muamelesi yaptın. Beni sevdiğini söyleyen bir adamla konuşmak istememin anormal olduğunu düşündürtmeye çalıştın bana. Beni deli olduğuma inandırdığına inanamıyorum. Derdim neymiş benim?"

"Her şey bir anda, çok hızlı gelişti. Ama aslında birbirimizi o kadar da iyi tanımıyorduk. O yüzden biraz yoldan çıktım."

"Hızlı giden sendin. Benimle evlenmek istediğini söyleyen sendin. Beni aklından çıkaramadığını söyleyen, günde iki kere arayan, her geceyi birlikte geçirmekte ısrar eden sendin. Ben sadece birlikte vakit geçirip birbirimizi daha yakından tanıyalım istedim. Bu ilişkinin hızını sen belirledin, sonra da işine gelmediği anda frene bastın. Sanki ben sadece tesadüfen yanında oturan bir yolcuymuşum gibi."

"Sana hemen âşık oldum, elimde değildi. Sürekli seninle olmak istedim ve öyle de yaptım. Daha yavaş ilerlemeliydim."

"Bana âşık değildin."

"Çok fena âşıktım."

"Âşık olmak bir kavram değildir. Bir teori hiç değildir. Birine duyduğun gerçek bir bağdır. Bana gerçekten âşık olsaydın, benden bu kadar kolay ayrı kalamazdın. Oha ya, hiç mi özlemedin beni? Derdin ne senin Max? Sürekli görüştük, her gün konuştuk, sonra bir anda kayboldun. Neden beni özlemedin?" Histerik bir tona kaydığının farkındaydım ama umurumda değildi.

"Seni özlemek çok acı veriyordu, o yüzden kendimi oyalamanın bir yolunu buldum."

"Neyle? Başka kadınlarla mı?"

Gözünü kaçırdı. "Beni biliyorsun, bazı şeyleri görmezden gelme konusunda korkutucu derecede iyiyim. Kendimi tamamen kapatıp, yüzleşmem gereken zor şeylerden kaçabiliyorum."

Ninova

"Yani demek istediğin şu: *Yalnızca kendimi düşünürüm.* Öylesi daha çok işime gelir."

"Hayır, öyle değil. Zaten bu yüzden nefret ettiğim bir işte çalışıyorum, bu yüzden ailem hakkında hiç konuşmuyorum. Gerçekleri inkâr ederek yaşamayı gayet rahat beceriyorum."

Bu konuşmayı onunla ilgili anlayış dolu bir psikanaliz seansına çevirmemeye kararlıydım. "Ne istiyorsun?" dedim.

"Seni seviyorum ve sensiz mutsuzum. Seninle olmam gerektiği gerçeğinden kaçmak için aylardır elimden geleni yaptım."

"Sana inanmıyorum," diyerek sandalyeye oturdum. "Hiç inanmıyorum. Bence beni hiç umursamıyorsun. Bence sadece sana iyi gelebilecek bir deneyimin bitmesine üzülüyorsun."

"Bana yeniden güvenmen çok zor, biliyorum; ama bir şans vermen için ne gerekiyorsa yaparım. Ne kadar yavaş ilerlersek ilerleyelim, ne kadar sürerse sürsün." Masaya boş boş baktım. "Bensiz mutlu muydun?" dedi.

"Elbette değildim. Korkunçtu."

Acı içinde yüzünü buruşturdu. "Çok kötü."

"İyi olacağımı biliyordum. 30'lu yaşlarda kalbinin kırılmasını daha kolay atlatıyorsun; çünkü ne kadar acı verse de geçeceğini biliyorsun. Artık hiçbir insanın hayatımı mahvetme gücüne sahip olduğunu sanmıyorum."

Yaklaşıp yanımdaki sandalyeye oturdu. "Hiç romantik değil," dedi.

"Çok gereksiz bir dramdı bu Max. Neden bu kadar abartılı bir şekilde bitirdiğini hiç anlayamıyorum. Bana emin olmadığını söyleyebilirdin, hatta dümdüz ayrılabilirdin bile."

"Yüzleşemedim. Aslında neler olup bittiğini görecek kadar cesur değildim, o yüzden de seni siliverdim."

Bu yüzden kaybolduğunu epeydir biliyordum ama bu zalimce itiraf beni yine de sarstı. "Sevdiğin birini öylece 'silemezsin' Max. Ben senin telefonundaki bir fotoğraf değilim." Arkama yaslanıp avuç içlerimle gözlerimi ovuşturdum. Çok yorgundum. "Ama belki de senin gözünde bir fotoğraftan ibaretimdir. Belki de flört uygulamalarında tanışınca böyle oluyordur."

"Seninle ilgisi yok. Bunu bilecek kadar zeki olduğunu biliyorum."

Ninova

Max'in zekâmla ilgili arada bir yaptığı bu övgü dolu, babacan iltifatlar karşısında vücudumun verdiği tepkiler beni sinir ediyordu. "Peki, o zaman neyle ilgisi var? Gerçekten anlamak istiyorum."

Masaya doğru eğildi, başını eline dayadı. "Seninle tanıştığımda ne kadar mutsuz olduğumu yeni fark ettim. Dağılmış haldeydim. Kimden nefret ediyorum ama ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Londra'da yaşamaktan nefret ediyorum ama nereye gitmek istediğimi bilmiyorum. Ailemle neredeyse hiç bağım yok. Bütün arkadaşlarım kendi düzgün, yetişkince hayatlarıyla meşgul. Benim hiçbir düzenim yok. Sonra hayatını yoluna koymuş, ne yaptığını bilen bir kadına âşık oldum. Başarılı, mutlu, anlamlı ilişkiler kurmuş birine. Eski sevgilisiyle bile arası iyiydi. Seninle ciddi bir ilişki yaşayacaksam, yıllardır olmaktan kaçtığım adama dönüşmem gerekecekti. Ama hazır değildim. Büyümeye hazır değildim."

"Senden değişmeni istemedim ki."

"Biliyorum."

"Ayrıca ben de hayatımı yoluna koymuş falan değilim. Her şey darmadağın. Babam çok kötüleşti. Sürekli birtakım kazalar yaşıyor ve kim olduğumu unutuyor. Annemle sürekli tartışıyoruz. Yardımcı olsun diye bir hemşireyle anlaştık. Ne zaman daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak ve nasıl bulacağız, bilmiyorum. Babam dışında hiçbir konuda yazamıyorum. Katherine'le feci bir kavga ettik. Kendi evimde kalmaktan korkuyorum çünkü komşumun gerçekten tehlikeli biri olduğundan eminim. Ayrıca yalnızım." Sesim titredi. Max, masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Gerçekten çok yalnızım."

Önüme gelip dizlerinin üzerine çöktü, çenemi nazikçe tutup temkinli bir şekilde öptü beni. Tütün, odun ve kuru üzüm gibi kokuyordu. Avucuyla başımı arkadan kavradı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. Ben de sandalyemden kayarak indim ve onun gibi diz çöktüm. Birbirimizi soyduk. Üzerime uzandı, sıcak ve ağır bedenini benimkine doğru bastırdı ve yavaşça ama kararlılıkla içime girdi. Sonrası çok ateşliydi; sanki ikimiz de diğerinin tekrar yok olacağından korkuyorduk. Yalnızca bir yanım bedenimin içindeydi artık; diğer Nina'lar benden kopup odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. Max'in evimde ve içimde olduğuna, yüzünü görmekle kalmayıp bedeninin sıcaklığını içimde hissedebildiğime inanamayan bir Nina, tırnakları-

Ninova

mızı birbirimizin tenine geçirmemizi, kucaklaşmalarımızı izliyordu. Bir Nina sevinçten uçarken diğeri korkuyordu. Bir başka Nina ise Max'in her bir hareketini, çıkardığı her bir sesi gözlemliyor; son görüşmemizden bu yana nerede olduğuna dair kanıt arıyordu. Nefes nefese bir haldeyken bana, *Seni çok özledim*, dedi. *O kadar özledim ki.*

Salondaki halının üstünde sırtüstü ve çırılçıplak yatıyorduk; sadece parmak uçlarımız birbirine değiyordu. Tavandaki sıvada, kurumuş topraktaki çatlaklar gibi uzanan ince çizgiye baktım.

"Çay içeceğim," dedim. Ayağa kalkmak üzereydim ki elimi tuttu.

"Biraz daha kal benimle." Beni yana çevirip sarıldı. Tenindeki teri sırtımda hissettim. "Ben birazdan yaparım."

"Benden sonra kaç kadınla birlikte oldun?"

Yüzünü saçlarımın arasına gömdü, derin bir nefes aldı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü tekrar birlikte olacaksak, ayrı kaldığımız dönemle ilgili tüm gerçekleri bilmem gerek."

"Sonra bunu kafana takıp kendine işkence etmez misin?"

"Hayır tabii ki, kıskançlık meselesi değil bu. Başka kadınlarla olduğunu tahmin ediyordum zaten."

"Peki," dedi. "Bir."

"Bir mi? Sana inanmıyorum."

"Sadece bir."

"Benden sonra tek bir gece bir kadınla mı birlikte oldun yani?"

"Hayır, tek gece değil."

"Kaç gece?"

"Bilmiyorum, saymadım."

Ona doğru döndüm. "İlişki mi yaşadınız?"

"Hayır, yani..." Gözlerini kaçırıp tavana baktı, "Görüşüyorduk ama birlikte değildik."

"Ne zaman görüşmeye başladınız?"

"Tam bilmiyorum."

"Max."

"Biz ayrıldıktan bir ay sonra falan."

Ninova

"Biz ayrıldıktan sonra" ifadesi son derece aldatıcı bir tanımdı, bu ilişkiyi karşılıklı konuşup anlaşarak bitirdiğimizi ima ediyordu; ama şimdi bunun tartışmasını yapmanın sırası değildi.

"Nereden tanıştınız?"

"Linx'ten."

"Bizim eşleşmemizi kaldırdın mı? Uygulamayı tekrar indirdiğimde seni göremedim."

"Bilmiyorum. Olabilir. Muhtemelen senin birileriyle görüşmeye başladığını düşünmek istemediğim için en son ne zaman çevrimiçi olduğunu görmek istememişimdir."

"Kimdi bu kadın?"

"Adı Amy'ydi."

"Ne iş yapıyor?"

"Şu an geçici bir işte çalışıyor."

"Kaç yaşında?"

Duraksadı.

"23."

Zamanı geldiğinde silah olarak kullanmak üzere içimden hesapladım. Aralarında 14 yaş vardı.

"Kızın seninle işi bitince güvenli liman niyetine bana mı döndün? Dinlenme tesisi gibi yani."

"Nina," dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Hayır. Çok yanılıyorsun."

"Madem ciddi bir ilişkiden korkuyordun, neden benden hemen sonra biriyle çıkmaya başladın? Önüne gelenle yatsaydın ortadan kaybolmanın bir mantığı olurdu."

"Seni düşünmemek için kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Ama öyle sürekli farklı insanlarla olabilecek biri değilim, o yüzden de yanlışlıkla bir ilişkiye sürüklendim."

"Nasıl bitti?"

"Ben bitirdim."

"Yani onu da mı 'sildin'?"

Hafiften sinirlenerek, "Hayır," dedi. "Anlaşarak ayrıldık. Kafamın çok karışık olduğunu söyledim, o da anladı."

"Senin kafa karışıklığına kurban giden ne çok kadın var Max. Kafanı bu kadar karıştıran şey ne?"

Ninova

Bana daha da sıkı sarılarak, "Artık karışık değil," dedi.

Gökyüzü, gün doğumundan önceki eflatun-mavi rengine dönerken yatağa geçtik.

Başımızı yastığa koymuş, birbirimize doğru dönmüş yatarken "Benimle konuşmayı neden kestiğini bir daha anlatsana," dedim. Sanki birilerini uyandırmak istemiyormuşuz gibi fısıltıyla konuşuyorduk. "Ama soyut ya da felsefi laflar etme. Açık açık söyle."

"Seninle ciddi bir ilişki istediğimi biliyordum ama korktum. Çünkü o zaman, aslında nasıl bir hayat istediğimi düşünmem gerekecekti. Buna hazır değildim. Korkağın teklydim."

"Peki aynı şeyi bir daha yapmayacağını nereden bileceğim?"

"Çünkü artık sensiz olmak istemediğimi biliyorum."

"Bir daha asla ama asla ortadan kaybolmayacağına söz ver."

Elinin tersiyle yanağımı okşayarak, "Söz veriyorum," dedi. "O hatayı bir kere yaptım ve dersimi aldım. Güvenini tekrar kazanmak ne kadar sürerse sürsün, umurumda değil."

Uyumayı başaramasam da gözlerimi kapadım. "Arada bir seninle konuşmayı denedim. Geceleri, yatağa girdiğimde. Çok çaresizce, değil mi? Aklını yitirmiş biri yapar anca. Konsantre olup sana mesaj göndermeye çalışırdım. Ama sanırım hiçbirini almadın."

"Şimdi buradayım ama," dedi. "Nina, buradayım artık."

Nefes alışlarımız eşzamanlı olarak yavaşladı. Karatavuklar pencerenin önünde ötüyor, sabahın geldiğini haber veriyordu.

"Gerçekten beni mi özledin, yoksa sana hissettirdiklerimi mi?" Vücudum soğumuş, başım hafiflemeye başlamıştı. Uykuya geçişin habercisiydi bu. Uyuşukça mırıldadı.

"İkisi aynı şey."

Max bir hafta boyunca her gece bende kaldı. Birlikteyken ve ayrıldıktan sonra nasıl olduğumuzu konuştuk. Konuşmalar duygusal değil, mantıklıydı. Bir tür güvenlik önlemine benziyordu. Küresel bir felaket sonrası buluşan iki devlet görevlisi gibi, kaosu ve sonuçlarını analiz ediyor, önleyici adımları tartışıyorduk. Konuşmalarımızda yeni bir samimiyet havası vardı ve bu samimiyet beni biraz yormuştu; ama ona yeniden güvenebilmem için şarttı. Birbirimize

Ninova

ne kadar zorlanırsak zorlanalım, mümkün olduğunca dürüst olma sözü verdik. Ben ona davranışlarının beni alışılmadık şekilde kaygılı birine dönüştürdüğünü, onu acı ve güvensizlikle ilişkilendirdiğimi, rahatlamam için zamana ihtiyacım olduğunu anlattım. Koşulsuz bir şekilde içimi rahatlatmasını, gereken zamanı vermesini ve öfkelenip sorgulama hakkımın saklı kalmasını talep ettim. O da beni anladığını, onun da böyle bir durumda aynı şeyi hissedeceğini, hepsine hakkım olduğunu söyledi. Tek istediği, ona yeniden güvenmeye çalışmamdı.

Sonra biraz daha Amy'den bahsetti. Aralarındaki bağın ne kadar yüzeysel ve zayıf olduğunu anlattı; bu kıyaslamanın beni çok rahatlattığını fark edince kendimden nefret ettim. Sanki bir yarışma programındaydık da bekâr bir erkeğin kalbini kazanmaya çalışıyorduk. Amy'nin başka biriyle paylaştığı pis eviyle, limitsiz Buck's fizz *brunch*'larını sevmesiyle ve John Major'ın kim olduğunu bilmemesiyle dalga geçip gülüştüğümüzde kendimden daha da nefret ettim. Ona asıl utanç verici şeyin Amy'nin 70'lerde milletvekili olmuş bir adamı tanımaması değil, kendisinin Spice Girls'ün ilk hit şarkısının çıktığı yıl doğmuş biriyle romantik bir ilişkiye girmesi olduğunu söyledim.

Ona Angelo'nun bıçak koleksiyonunu, Joe'nun düğününü, Lola'nın ilk aşkını, Katherine'le aramın nasıl açıldığını anlattım. Kitabımın yeni bölümlerini okudu. Babamın kötüleşen sağlığıyla ilgili bilgi de verdim ama sadece gerekli olan kısımları anlatıp detaylardan kaçındım. Babamla ilgili hâlâ kimseyle derinlemesine konuşamıyor, duygusal tarafına değinmeden, gündelik şeylerden bahsedebiliyordum. Gwen bu konudaki en yakın sırdaşım sayılırdı ama telefon görüşmelerimizde ne zaman, "Nasılsın?" diye sorsa, anca, "Biraz üzülüyorum," diyebiliyordum. Max'e açılmak istiyordum. Tesellisine ve fikirlerine ihtiyacım vardı; ama annemlere her gittiğimde biraz daha sarsılmaya başlamıştım ve bu ziyaretleri hayatımın geri kalanından ayrı tutmak istiyordum. Sürekli olarak babamı ve o muhteşem, kocaman beynini demonte mobilya kutuları gibi parçalara ayrılmış şekilde hayal etmekten beni alıkoyan tek şey, kanserin ayrıntıları bilmemesiydi. Bu sayede kimse bana bir şey sormuyordu.

Ninova

Max'in kapımda belirdiği o geceden sonraki haftalarda daha önce hiç konuşmadığımız şeyleri konuştuk. Daha nazik ve ilgiliydik. Birbirimizi güldürme hevesimiz azalmıştı; Max'in gösterişli hali geçmiş, havası yumuşamıştı. Ben tamamen olduğum gibi davranıyordum. Onun ilgisini sürdürmeye çalışmıyordum artık. Düşünceli davrandığını kanıtlamak istercesine, yine kendi aşırılıklarından korkup kaçmamak için, belirli aralıklarla, temkinli bir şekilde beni sevdiğini söylüyordu. Ben de söylediği zamanların çetelesini tutuyordum. Bir keresinde metroda, sabah kalabalığının içinde, etrafımız koltukaltı ve kasık kokularıyla çevriliyken, metronun parlak ışıklarına boğulmuşken kulağıma fısıldamıştı. Bir keresinde feci şekilde akşamdan kalma bir halde, yatakta kızarmış tavuk yerken söylemişti. Bir kere de barda içki sırasındayken kızarmış domuz derisi isteyip istemediğini sorduğumda söylemişti. Çoğu zaman ben de karşılık veriyordum ama ilk söyleyen ben olmuyordum hiç. O odadan çıktığında telefonunun ana ekran tuşuna basıp Linx'ten ya da başka kızlardan gelen bildirim var mı diye bakıyordum. Hâlâ sürdürdüğünden şüphelendiğim gizli bir hayatın izlerini arıyordum. Ama ekranda hep arabasının fotoğrafının olduğu duvar kağıdı beliriyordu.

Varlığına alışkın değildim; güven verici olduğu kadar istila gibi de geliyordu hâlâ. Her sabah uyanıp mesaj atmışsın umuduyla telefonuma bakıyordum. Tıpkı aylar boyunca, uyur uyanık halde bakıp hayal kırıklığına uğradığım zamanlardaki gibi. Sonra arkama dönüyor, kaslı kolları ve altın rengi kıvırcık saçlarıyla yanımda uyurken buluyordum onu. Max kanlı canlı haliyle karşımdaydı; ama sanki sanal versiyonu hâlâ bana musallat oluyordu.

Aşk diyarına göç edip kalıcı oturum izni aldığından beri pek görmediğim Lola benim adıma mutluydu. Artık tekeşliliğin en büyük savunucusuydu, adeta bir ilişki elçisiydi. Elinden gelse işini bırakıp bu uğurda misyoner olur, kapı kapı gezip doğru partnerin sizi nasıl kurtarabileceğini anlatan broşürler dağıtırdı. Sürekli olarak dördümüzün ne zaman buluşacağını soruyordu; ben de her defasında kaçamak bir bahane uydurarak geçiştiriyordum. Max'le aramızda yeniden alevlenen bu ilişki henüz çok hassasmış gibi geliyordu ve onu bir süreliğine dış etkenlerden korumak istiyordum. Joe belli ki Max'le barışmamızın feci bir fikir olduğunu düşünüyordu;

Ninova

yine de diplomatik davranıp içgüdülerime güvenmemi ama temkinli olmamı söylemişti. Annemse sevinçten havalara uçmuştu ve Max'le tanışmayı çok istiyordu. Yeni öğrendiği havuçtan spagetti tarifini bizim üzerimizde denemek istiyordu. Katherine'e söyleyememiştim çünkü hâlâ konuşmuyorduk.

Barışmamızın öncesindeki karanlık, zamanla dağılmaya başladı ve geriye, onunla ve bizimle ilgili sevdiğim ne varsa o kaldı. Açık ve yoğun bir şekilde konuştuk, güldük, dinledik, sarhoş olduk; spontaneydik, edepsizdik, evcimendik ve huzurluyduk. Max'le birlikte olmanın konsantrasyonumu ve enerjimi nasıl da artırdığını hatırladım. Her gün bir şey yapmak, görmek, öğrenmek ve başarmak istiyordum ki sonra ona anlatabileyim. Çoğu akşam da yaptım bunu. Ya onun evinde ya benimkinde. Ona evimin anahtarını verdim.

* * *

Tekrar görüşmeye başladıktan bir ay sonra, ilk kez birlikte tatile çıktık. Haziran sonunda, sıcak geçeceği söylenen bir hafta sonu, üç geceliğine kartpostallardakine aşırı benzeyen bir kır evi kiraladık. Etrafında midilliler koşturuyor, bahçesinin arkasından bir dere geçiyordu. Şehir dışında birlikte vakit geçirince "tekrar görüşmeye başlamaktan" çıkıp gerçek bir çifte dönüşeceğimizi hissediyordum.

Onun arabasıyla gittik, cuma öğleden sonra vardık. İki geceliğine bile olsa ne onun ne de benim değil de bizim olan bir yerde uyuyunca, evcilik oynuyormuşuz gibi geldi. Çantalarımızı açarken ve buzdolabına yiyecekleri yerleştirirken yetişkin taklidi yapan iki çocuk gibiydik. Katherine'le okuldan mezun olduktan sonra tuttuğumuz evde geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlattı bu bana. Mobilyasız bir salonda, kirli halının üzerine oturup fasulye ve kızarmış ekmek yerken gülümseyerek, "Artık yetişkiniz," demişti.

Cumartesi öğleden sonra Max koşuya çıktı. Yüzü kızarmış, saçları ıslanmış bir halde döndüğünde ben de akşam yemeği için hamur yoğuruyordum. Mutfak kapısında durup nefes nefese bana baktı.

"Siktir."

"Ne oldu?"

"Hayattan tek istediğim bu."

Ninova

"Ne yani?"

"Bir odaya girip seni un ve tereyağıyla bir şey yaparken bulmak."

Güldüm. "Gerçekten mi?"

"Evet." Şehvetle inledi. "Tam olarak bunu istiyorum. Ama yüzüne, mesela yanağına çizgi şeklinde un bulaşmış olsaydı, o zaman mükemmel olurdu."

"Anca filmlerdeki kadınlar yüzlerinde mükemmel bir un iziyle hamur açarlar. Filmlerdeki evlerle ilgili fantezilerin hepsi yalan. Sabahları üstümüze çarşaf sarıp falan kalkmıyoruz. Ayrıca üstümüzde sadece sevgilimizin gömleğiyle tamirat da yapmıyoruz."

"Hadi ama, biraz un sür yüzüne," diye yalvardı. İsteksizce yanağıma azıcık sürdüm. "Mükemmel. Ayrıca seni dev bir mutfakta hayal ediyorum, böyle ahır mutfağı falan gibi."

"Tamam, buna varım."

Yanıma geldi, arkamdan sarıldı. Saçlarımın arasından konuşmaya başladı. "Üstünde de sadece bir mutfak önlüğü olacak." Boynumu öptü. "Eh, tabii ki poponu da çimdiklemem gerekecek." Ona doğru döndüm. "Sen de, 'Çocukların önünde olmaz,' diyeceksin."

Kalbim pırpır etti. Biyolojim adeta mantığın işlemediği, sinsice ve hızlı hareket eden bir *bandersnatch*[1] gibiydi ve beni yarı yolda bırakıyordu. Max'ten yakın zamanda çocuk yapmak korkunç bir fikir olurdu; bunu konuşmak bile saçmaydı. Ama bedenim bu fikre, sanki tek çözümmüş gibi tepki verdi. Esprisi, içimde doymak bilmez bir arzu uyandırmıştı. Benim iznim olmadan içime yerleştirilmiş, derin bir arzuydu bu. Kim koymuştu onu oraya? Miras mı almıştım? Annem mi koymuştu? Büyükannem mi? Bu kararı ben vermemiştim. Kahvemde kaç *shot* espresso olacağına, ışık düğmelerimin rengine, navigasyon uygulamasının kadın sesiyle mi yoksa erkek sesiyle mi konuşacağına ben karar veriyordum. Her gün verdiğim en ufak kararlarda bile kontrol bendeydi. Peki, bir çocuğumun olmasını her şeyden çok istediğime kim karar vermişti?

1. Bandersnatch, Lewis Carroll'un *Aynanın İçinden* adlı eserinde geçen, hızlı ve tehlikeli bir yaratık olarak tasvir edilir. Aynı zamanda "Jabberwocky" şiirinde de geçen bu hayali yaratık, zamanla edebiyat ve popüler kültürde kaotik, kontrol edilemeyen varlıkları simgelemeye başlamıştır. (Ç.N.)

Ninova

"Çocukların önünde niye çıplak yemek yapayım ki zaten?"

"Şişt."

"Tamamen ayrı tutulması gereken iki fanteziyi birbirine karıştırıyorsun."

"Peki."

Bu oyunu oynamak ona ne kadar da kolay geliyordu. 30'unu geçmiş bir kadında ilkel bir panik yaratabileceğini bile bile konuşmanın arasına böyle farazi senaryolar sokuşturmak kim bilir ne kadar eğlenceliydi. Kendini çok güçlü hissetmişti kesin. Bu tür masum rol yapma numaralarını daha önce de yapmıştık ve o her seferinde işi biraz daha ileri götürmüş, fantezinin ne kadar derinine inebileceğimizi görmeye çalışmıştı. Son 10 yılın edepsiz konuşmaları böyleydi. Eskiden çiftler birbirlerinin kulağına bir kızı ayartıp eve götürme ve üçlü ilişki yaşama fantezilerini fısıldarken artık çocuk isimlerinden bahsediyor, oğlumuz mu yoksa kızımız mı olur diye konuşuyordu. Gerçek olup olmayacağının ne önemi vardı? Oyunun amacı o değildi. O kelimeleri yüksek sesle duymak bile yeterince heyecan vericiydi.

Azarlayıcı bir ses tonuyla, "Ayrıca Max," dedim. "Dikkatli ol. Bunları söyleyen ben değilim, sensin. Tekrar kafanın karışmasını, korkmanı istemeyiz." Artık aynı şeyin tekrar yaşanabileceğini düşünmediğimiz için olanlara gülebileceğimiz bir noktaya gelmiştik.

"Biliyorum, biliyorum," dedi ve popoma oyunbazca bir şaplak atıp mutfaktan çıktı. Bu konuyu bir daha açmadık.

Ertesi gün öğleden sonra yakındaki bir bara gittik. Üçüncü kadehlerimizi almak için bara gidip dönerken dişlerinin arasına bir paket tuzlu-sirkeli cips sıkıştırmış, eline de bir gazete ve eklerini almıştı. Hepsini masaya bıraktı.

"Bugünkünde senin yazın var, değil mi?" dedi.

"Evet," dedim. "Raventle ilgili köşe yazısı. Bir de bir şefle röportaj."

Max dergiyi açıp sayfamı buldu. Son derece ciddi durduğum fotoğrafımı gösterdi. "Bak!" dedi.

"Evet."

"İnanamıyorum."

"Gerçekten mi? O kadar da önemli bir şey değil. Yazılarımı daha önce de okudun."

Ninova

"Evet ama şu an yanındayken, bu sözlerin bugün birasını içen ya da kahvaltısını eden binlerce insana ulaştığını bilmek çok daha gerçek ve yakın geliyor.

"Sanırım..."

Eliyle ağzını kapattı ve gözlerini sayfadan ayırmadan, "Şişt," dedi. "Okuyorum."

Daha önce Max'in yazdıklarını okuyuşunu izlememiştim hiç. Arada bir başını sallıyordu, bazen gülüyordu. Olumsuz yorumlar da yapacağını biliyordum. Hep gözlemlerdi, hep analiz ederdi. Ama bunun ilişkimizdeki dönüm noktası olduğunu da görebiliyordum. Sevdiğiniz kişiye ilk kez yabancıların gözünden baktığınız o anı yaşıyordu. Yazdıklarımı okurken başkalarının da okuduğunu hayal edebiliyor; tanıştığımız gece beni görmenin, benimle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu.

Eki masaya bıraktı.

"Sana ne kadar imrendiğimi bilemezsin Nina," dedi ve kalan birasını tek dikişte bitirdi. "Bu yazı senin ev kredini ödüyor. İlgi alanların ev kredini ödüyor. İnanılmaz bir şey."

"Yani, bir kahramanla röportaj yapmak özel bir durum ve çok sık başıma gelmiyor. Hep böyle değil. Geçen hafta bir tarifte malzemeyi yanlış hesaplayıp 100 gram cheddar yerine 10 kilo yazınca Twitter'da binlerce kişi beni linç etti."

Bira bardağının içine doğru güldü.

"Ayrıca günümün büyük kısmı muhasebe departmanlarını arayıp aylar önce tamamladığım işlerin ödemesini istemekle geçiyor. Geçen hafta da bir çekimde çok zor bir yemek stilistiyle tartıştım."

"Ama işini seviyorsun."

"Çok şanslıyım. Genel olarak işimi seviyorum."

"Şans meselesi değil sadece, bunun için çok çalıştığını biliyorum."

"Çok çalışan ama işinden nefret eden bir sürü insan var."

"Benim gibi," dedi, bardak altlığını çevirerek.

"Gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun işinden?"

"Ediyorum."

"Yeteneklerini kullanıp iyi para kazanabileceğin ve sabahları zorla gitmeyeceğin başka bir iş vardır illa." Başıyla onayladı. "Eski-

Ninova

ve kıvrakla çok daha uzun yaşayacağız ve bu da hayatımızın büyük kısmını çalışarak geçireceğimiz anlamına geliyor. Hayatımızın büyük kısmından nefret edemeyiz."

"Biliyorum," diye iç çekti. "İnan bana, bunu çok düşünüyorum."

Sarhoşça bir coşkuyla, "Bir fikrim var!" dedim. "Yapmayı sevdiğin her şeyi listeleyelim. Kalemin var mı?" Garsonlardan biri yanımızdan geçerken seslendim. "Affedersiniz, kaleminizi ödünç alabilir miyim?" Cebinden bir tükenmez kalem çıkarıp uzattı. "Teşekkür ederim."

"Nina..." diye itiraz etti Max.

Çantamdan küçük bir not defteri çıkardım.

"Tamam. Şimdi sevdiğin ve nefret ettiğin her şeyi yazalım. Büyük ya da küçük, profesyonel ya da tamamen rasgele, ne varsa. Alakasız gibi gelse bile yazmalıyız. Hadi bakalım. Seni en çok ne mutlu eder?"

"Bilmem."

"Ben biliyorum. Dışarıda olmak. Seni en çok mutlu eden şey o."

"Yapmasak olmaz mı?"

"Hadi ama, aramızda kalacak."

"Okuldaki kariyer danışmanı gibi davranmayı bırakır mısın lütfen?" dedi. "Pardon, yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum. Ama çocukmuşum gibi hissediyorum."

"Tamam, boş ver," dedim. Şarabımı bitirdim ve mekândan çıktık.

Kır evine dönerken Max neredeyse hiç konuşmadı; bense öğleden sonra yakaladığımız o keyifli ruh halini korumak için zorlama, sarhoşça bir neşeyle konuşup durdum. Onu hiç bu kadar düşünceli ve tepkisiz görmemiştim. Sonunda ben de muhabbet açmaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Yoğunlaştırılmış süt markasıyla yaptığın işi neden kabul ettin?" diye sordu.

"Neden olduğunu biliyorsun. Daha önce anlatmıştım. O tür işler sayesinde faturalarımı ödeyebiliyorum."

"Artık öyle işler yapma bence. Gerçekten inandığın şeyleri çok daha iyi yazdığın ortada."

Ninova

"Her zaman inandığım şeyleri yazıyorum ben, yoksa yazmazdım zaten. O kadar da ruhumu satmış değilim."

"Benim gibi mi?"

Çançiçekleriyle kaplı, kıvrımlı ve ıssız yolda durup, "Max," dedim. O da durdu. "Bu konuyu konuşmak istiyor musun, istemiyor musun? İşini konuşmak istersen konuşalım; ama lütfen konuşmak istemediğini söyleyip sonra bana pasif-agresif bir şekilde laf sokma."

"Pasif-agresif davranmıyorum. Yapıcı eleştirilerde bulunuyorum."

Onda ilk kez bir özgüvensizlik belirtisi görüyordum. O havalı erkeklik zırhı bir anlığına çatlamıştı. Onu ilk kez çıplak görmüştüm. Yüksek maaşı, spor arabası, Amerikan müziği plaklarıyla torpido gözündeki Bob Dylan CD'leri, eskimiş kazakları, çamura bulanmış çöl botları olmadan. Kimliğini oluşturan tuğlalar birkaç dakikalığına dökülmüştü ve altından gergin bir oğlan çocuğu çıkmıştı. Bu agresifliğini, bir defaya mahsus, affedebilirdim.

O gece yatakta uzanırken, "Bu burun," dedim ve parmağımı burnunun kemerinde gezdirdim. "Gördüğüm en kendinden emin burun bu. Bu burun bugüne kadar hiç yanılmamış."

"Burnumu babamdan almışım."

"Babana mı benziyorsun? Evindeki dışında hiç fotoğrafını görmedim."

"Bende başka fotoğrafı yok sanırım. Ama evet, ona çok benziyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Freud'un bir sözünü okumuştum. İki kişi seks yaparken, odada en az altı kişi olurmuş. Çiftin kendileri ve ikisinin de anne babaları."

"Ne kadar tatsız bir grup seks."

"Aynen."

"Sence de öyle mi peki?"

"Sanırım babam her koşulda benim eksik parçam olacak. Onun hakkında ne kadar konuşsam, onu ne kadar düşünsem, ne kadar analiz etsem de öyle. Her daim içten içe ızdırap çektirecek bana."

"Erkekler ve babaları. Bence daha güçlü bir ebeveyn-çocuk ilişkisi yok."

Ninova

Sanki düşüncelerindeki rahatsız edici kırışıkları düzeltmeye çalışıyormuş gibi başım ovuşturarak, "Evet," dedi.

"Anneni neden terk etti? İstersen konuşmayabiliriz tabii."

"Başka biriyle tanıştı."

"Sen kaç yaşındayken?"

"İki."

"Üzüldüm."

"Sorun değil."

"Annen nasıl başa çıktı bu durumla?"

"Duygusal olarak hiç belli etmedi. Hayatına devam etti. Ama maddi olarak zorlandı. Sekiz yaşımdayken bir gün bana köydeki dükkândan süt almam için beş sterlin verdi. Ben de diğer annelerinki gibi bir kocası olmadığını bildiğim için, ona hediye olarak bir kutu çikolata aldım. Eve gelip çikolatayı ona verince ağlamaya başladı. O gün neden ağladığını bana daha yeni anlattı. O beş sterlin elindeki son paraymış ve onunla bir hafta geçinmemiz gerekiyormuş."

"Of, Max. Korkunç bir anı. Üzgünüm."

"Sanırım bu yüzden nefret ettiğim bir işe kendimi bu kadar adamış durumdayım. Para konusunda bir daha asla böyle endişelenmek istemiyorum."

"Babanla sonra bir daha ne zaman görüştün peki?"

"Dokuz yaşındaydım. Eve geldiğimde annem salonda beni beklediğini söyledi. Konuşacak hiçbir şeyimiz yoktu, benimle nasıl konuşacağını bilmiyordu."

"Şimdi aranız nasıl?"

"Konuşmuyoruz. Hâlâ benimle nasıl konuşacağını bilmiyor. Geçen yıl doğum günümden iki ay sonra e-posta gönderip 30. yaşımı kutladı."

"İnanılmaz."

"Hayal kırıklığı yaşamamak için ona beni hayal kırıklığına uğratma fırsatı vermemem gerektiğini uzun zaman önce öğrendim."

"Anneni terk ettiği kadınla birlikte mi peki hâlâ?"

"Hayır. Kadın hamileyken onu da terk etmiş."

"Peki sonra başka sevgilisi oldu mu?"

"Evet."

Ninova

"Kaç tane?"

"Sayısını unuttum."

"Başka çocuğu olmuş mu peki?"

"Evet."

"Kaç tane?"

"Onun da sayısını unuttum," dedi ve acı bir kahkaha attı.

"Babana benzemekten korkuyor musun?" Sorar sormaz pişman oldum. İğneleyici bir soruydu ve konuyu kendime çevirmiş gibi oluyordum.

"Hepimiz babamıza benziyoruz," dedi. "Peki sen bu grup seksse hangi hayaletleri getiriyorsun bakalım?"

"Bilmiyorum açıkçası. Annemle babamın ilişkisi çok sıkıcı. Ruh eşi olduklarını düşünmüyorum, birçok açıdan kopuklar ama birbirlerini tamamlıyorlar. Çok da iyi arkadaşlar, birlikte gerçekten iyi vakit geçiriyorlar. Yani, geçirirlerdi. Babam hastalanmadan önce ilişkileri nasıldı, hatırlamakta zorlanıyorum artık. Babamın davranışları tabii ki çok değişti; ama anneminkiler de öyle. Bu kadar benmerkezci biri değildi bence mesela. Bir sebebi olmalı ama ne olduğunu bulamıyorum. Sanırım olup biteni yok saymaya çalışıyor. Ya da belki artık babama bakmak istemiyor, ne kadar üzücü olduğunu biliyorum sonuçta. Belki de gerçekten zorlanıyordur." Ben anlattıkça Max tamamen susmuştu. Daha önce ailelerimiz hakkında hiç böyle konuşmamıştık. "Ergenken babamla çok yakındık, en çok onunla konuşurdum. Bana araba kullanmayı o öğretti. Her şeyi o öğretti. Annemle hiç öyle dost gibi olan anne-kızlardan olamadık; ama ona hiç bu denli uzak da hissetmemiştim kendimi. Bu beni biraz korkutuyor çünkü babam yakında burada olmayacak. Ne zaman gideceğini bilmiyorum, yıllar da sürebilir ama beklediğimden daha çabuk olacağı kesin. O zaman sadece annem kalacak. Bütün ailem o olacak. Babam yokken onunla nasıl ilişki kuracağımı da bilmiyorum. Sanırım babam aramızdaki tek ortak nokta çünkü." Sözlerim havada asılı kaldı. Hiçbir şey demedi. Ne ara uykuya daldığını fark etmemiştim.

Pazartesi sabahı Londra'ya huzurlu bir sessizlik içinde döndük. Her yolculuğu sohbetle doldurmak zorunda olmadığımız, san-

Ninova

ki ilişkimizin son kullanma tarihi gelecekmiş gibi birbirimizi tüketmeye çalışmadığımız bir aşamadaydık artık. Vaktimiz olduğunu biliyorduk. Zaman da tıpkı otoyol gibi, önümüzde uzanıp gidiyordu. Arabayı o kullanıyordu ve ben de elimi bacağına koymuştum. Güneşin sıcaklığı üzerimize akıyor, arabanın deri koltuklarını ısıtıyordu.

Beni evimin önünde bıraktı. Yola devam ederken arabasının motoru aslan gibi kükredi. Kapının önünde dikilip el salladım. Romantik ve biraz da klişe bir şeydi ama bu tür jestlerden hoşlanıyordu. Uzaktan öpücük gönderdim. O da arkasına bakmadan el salladı. Sonra da sola dönüp gözden kayboldu.

Ninova

17

Jethro ve Lola'yla barda buluşmayı kabul ettiğimde, epey yorucu bir günün beni beklediğini biliyordum. Aşklarını uzun uzadıya ilan ettikleri, kendi aralarındaki şakalarla bezeli bitmek bilmez sosyal medya paylaşımları bu öğle yemeğinde yaşanacakların habercisi olmuştu. Oksitosin salgılamaktan ulaştıkları sarhoşluk seviyesinin yüksekliğini yine de tahmin edememiştim. Jethro beni görür görmez kollarını iki yana açtı ve rahatsız edecek kadar uzun bir süre sarıldı. Derin bir nefes vererek, "Nina," dedi. "Nina, Nina. Sonunda tanıştık. Çok uzun zamandır bunu bekliyordum." Fazla merasim havasındaydık. Sanki ben kabilenin yaşlı ve bilge lideriydim de Lola sevgilisini onaylatmaya gelmişti. Lola da ondan geri kalmıyordu. Jethro ne zaman bir şey dese, "Clerkenwell'de yaşıyorum," gibi masum bir cümle bile kursa, Lola bana *Harika biri değil mi?!* anlamında, beklenti dolu bir gülümsemeyle bakıyor; ben gerçekten de harika olduğunu belirten bir gülümseme ya da baş hareketiyle karşılık verene kadar da gözümün içine bakıyordu. Birbirlerinin cümlelerini öyle rahatça tamamlıyorlardı ki, sanki bunu önceden prova etmişlerdi. Nadiren de olsa birbirlerinin sözünü kesince hemen el ele tutuşup, "Hayır, sen söyle tatlım, çok özür dilerim, lafını böldüm. Hayır, lütfen önce sen söyle aşkım," diyorlardı.

Bana birbirleriyle ilgili açıklamalar yapmaya da bayılıyorlardı: "Jethro uykuya çok düşkün değil ama bildiğin gibi, ben dokuz saat uyumazsam olmaz", "Lola başkalarının duygularını çok üstüne alıyor", "México'ya taşınmayı giderek ciddi düşünmeye başladık." Lola zorlama da olsa ortak bir noktamızı bulmaya çalışıyordu. Sipariş ettiğimiz yemeklerden tutun da güldüğümüz şeylere kadar, herhangi bir benzerlik bulduğu anda Jethro'ya dönüp, "Gördün mü?

Ninova

Ne demiştim? İkiz gibisiniz," diyordu ve Jethro da bilgece bir ifadeyle başını sallıyordu.

Ayrıca ne kadar sık seks yaptıklarını açıkça belirten ya da ima eden hikâyeler anlatmaya bayılıyorlardı. Jethro belli ki kadın bedenini kadınlardan daha iyi tanıdığına inanan bir adamdı ve bu konuda bize eğitim vermeyi görev bilmekle kalmıyor, bu eğitimin dünyaya bir armağanı olduğunu düşünüyordu.

Çoban böreğini yerken, "G noktası doğru şekilde uyarılırsa her kadın içsel bir orgazm yaşayabilir," dedi.

Lola da heyecanla, "Gerçekten öyle Nina," dedi. Aklını yitirmekle kalmamış, nerede nasıl konuşulacağını da unutmuştu.

"Çok ilginç," dedim. Lola yaşadığı cinsel uyarışa gönderme yapmadığı zamanlarda birlikte yaşamanın gündelik detaylarını anlatmaktan büyük keyif alıyordu. Jethro'nun banyoya koyduğu şaşırtıcı miktardaki kişisel bakım ürünlerini anlattı; buzdolabını yeşil sebze sularıyla doldurmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu söyledi. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Ev yaşantısıyla ilgili espriler yapacak kadar yakınlaştığı başka bir erkek olmamıştı. Hem âşık olma hissinin kendisine hem de nihayet birinden şikâyet edebilecek noktaya gelebilmeye âşık olmuştu. İzin vermesem ayıp olurdu.

"Max'le hafta sonun nasıl geçti?" diye sordu.

"Ya evet, şu muhteşem, taş gibi Max!" dedi Jethro. "Adını çok duydum!"

"Çok güzeldi," dedim. "Birlikte vakit geçirdikçe, pek çok açıdan hayatından ne kadar mutsuz olduğunu görüyorum. Ona yardım etmek istiyorum ama boğmak da istemiyorum. Şu anda o dengeyi kurmaya çalışıyorum."

Lola, "Evet, yani, bilemedim. Hayatım, erkek bakış açısıyla yorum yapmak ister misin?" diyerek Jethro'ya döndü ve Jethro ânında erkek psikolojisiyle ilgili bilinen yanlışlar üzerine nutuk atmaya başladı. Ben de ilgileniyormuş gibi bir ifade takındım (doğum günü partilerinde sıklıkla kullandığım bir ifadeydi bu); ama aslında tek bir kelimesini bile dinlemiyor, onun yerine Londra'ya döndüğümüzden beri Max'ten haber almadığım gerçeğini düşünüyordum. Dört gün olmuştu. Beni bıraktığının ertesi günü mesaj atıp hatrını

Ninova

sormuştum ama cevap vermemişti. Bu sabah aradığımda da açmamıştı. Eski yara tekrar açılmış, içime bir korku çöreklenmişti.

Jethro tuvalete gittiğinde Lola, "Nasıl, sevdin mi onu?" diye sordu.

"Çok sevdim," dedim ve birtakım detaylar bulmak için zihnimi taradım çünkü detay vermezsem peşimi bırakmayacağını biliyordum. "Çok açık biri, çok güzel bir özellik bu. Saçları çok güzel. Kızıl erkekleri severim. Özgüvenli. Çok sıcakkanlı."

"Başka?" diye neşeyle üsteledi.

"Belli ki sana çok âşık."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Birlikte yaşamaya karar verdik."

"Zaten birlikte yaşamıyor muydunuz?"

"Yani, yaşıyoruz denebilir ama şimdi beraber ev alacağız."

"Ev almak mı? Neden?"

"Çünkü ikimize ait yeni bir yerimiz olsun istiyoruz."

"Önce kiraya çıkın, sakın hemen satın almayın."

"Kira boşa harcanan bir para."

"Hayır, değil. Anne babalarımızın lafı o. Kira çok mantıklı bir harcama, karşılığında bir evin oluyor."

"Jethro kirada oturmak istemiyor."

"Yeterince paranız var mı peki?"

Bu sorumdan rahatsız oldu. "Evi o alacak, krediyi birlikte ödeyeceğiz."

"Ama o zaman birlikte ev almış olmuyorsunuz."

"Artık daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Hayatım boyunca sevdiğim adamla yaşamanın hayalini kurdum. Artık bu hayalimi gerçekleştirmek istiyorum."

"Peki, anlıyorum," dedim. Anlamıyordum.

Jethro onayımı almayı çok istediğini gösteren şık bir hareket yapmış, tuvaletten dönerken çaktırmadan hesabı ödemişti. Ona teşekkür ettim, sarılıp vedalaştık; bana artık aile olduğumuzu söyledi, bu ifadesi bana bir tür tehdit gibi gelse de karşılığında ben de onunla daha çok vakit geçirmek için sabırsızlandığımı söyledim. Lola da sarılıp o hafta bir akşam yemeği organize etmek için arayacağını

Ninova

söyledi. Aramayacağını biliyordum. Lola'yı Jethro'yla yan yana gördükten sonra onun da artık süresiz bir tatile çıktığı benim için aşikâr hale gelmişti ve önceki deneyimlerimden bildiğim üzere, söz konusu tatil beldesine giriş yapan insanlara bir daha ulaşmak çok zor oluyordu. Sorun değildi. Aradığı şeyi bulduğu için mutluydum.

Eve kadar üç kilometre yürüdüm ve Max'i aradım. Açmadı. Tekrar aradım, yine açmadı. Dışarıda sahaları olan bir spor salonunun önünden geçtim. Bir grup genç kız netbol oynuyordu. Netbolu görünce aklıma Katherine geldi. İkimiz de okulun netbol takımındaydık. O çok başarılıydı, vücudu adeta netbol için özel üretilmiş gibiydi. Uzun boyluydu, hızlı ve çevikti. O kale savunmada oynardı, ben kanat hücumda. Yetişkinlikte bile, bir kadına yapılabilecek en büyük hakaret olarak "tam bir orta saha oyuncusu enerjisi" lafını kullanıyorduk. Sahanın kenarında durup tel örgülerin ardından bakarken, babamın izlemeye geldiği maçlar aklıma geldi. Normalde son derece sakin biri olmasına rağmen saha kenarında ne kadar coştuğunu düşündüm. Acaba Katherine de hatırlıyor muydu? Çocukluğumdan kalma tek yakın arkadaşım oydu. Bir gün üç kişilik ailemden geriye sadece ben kaldığımda, benimle beraber anılara yolculuk edebilecek tek kişi o olacaktı. Onu daha önce hiç bu kadar çok özlememiştim.

Kızlardan biri zıplayıp topu yakaladı ve iki kontrollü adımda yere indi. Ne kadar da kılı kırk yaran bir spordu. Temas yasaktı, bir ayağın yerde kalması kuralı vardı, engelleme yoktu, topu birkaç saniyeden fazla tutamıyordun. Kızların balerin gibi dönüp kollarını arabesk bir figür gibi savurmasını izlerken, tüm beden derslerimizi bölgedeki bir erkek okuluyla değiştirdiğimiz o günü hatırladım. Erkekler netbol oynarken çok sıkılmıştı. Bizim gayet iyi becerdiğimiz bu sporun gerektirdiği o duygusuz, temassız kontrolü bir türlü sağlayamamışlardı. Ama biz onların futbol ve ragbi sahalarında hayatlanmızın en güzel gününü geçirmiştik. Ayağımızla toplara vuruyor, birbirimizi yere savuruyor, çimene ve çamura bulanıyorduk. Şimdi, ciddi yelekler içindeki genç kızların böyle hassas ve kusursuz bir şekilde netbol oynamasını izlerken, içimden onlar adına çığlık atmak geldi. Hepimiz adına çığlık atmak istedim.

Max'e bir mesaj attım.

Ninova

"Sanırım yine aynı şeyi yapıyorsun."
10 dakika sonra bir tane daha attım.
"Bunu bir daha yapmayacağına söz vermiştin."

Eve yaklaşırken birilerinin bağrıştığını duyuyordum. Koridorda durup kulağımı Angelo'nun kapısına dayadım. Önce onun, sonra da bir kadının İtalyanca tartışma sesleri geldi. Aynı anda konuşuyorlar, sanki bitmek bilmez bir savaşta kazanmak için seslerini giderek daha da yükseltiyorlardı. Kadın önce bir çığlık attı, ardından da bir şeyler kırıldı. Kısa bir sessizliğin ardından bağrışmalar tekrar başladı. Bu kez Angelo yavaş ve tehditkâr bir tonla girip öyle yükseldi ki nihayetinde sesi çatlamaya başladı. Kapıyı yumrukladım.

"Merhaba?" diye seslendim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sadece kadının iyi olduğundan emin olmalıydım. Kapıya vurarak, "MERHABA?" dedim. "İYİ MİSİNİZ?" Kadın yeniden bağırmaya başladı, ben de kapıya daha sert vurdum. "Polisi arayacağım Angelo!" diye bağırdım. "Eğer kapıyı açmazsan POLİSİ ARAYACAĞIM!" Kapı aniden açıldı. Karşımda sert yüz hatlarına sahip, koyu renk gözlü, kısa boylu bir kadın belirdi. Tüy gibi kaşlarını aşırı inceltmişti. İncecik dudakları öfkeyle titriyordu. Omuz hizasında kesilmiş, düzleştirmekten sertleşmiş gür saçları, 2000'lerin ortasında sıkça görülen o bordomsu renkteydi.

Tükürüklerini saçarak, "NE VAR?" diye bağırdı. Septumuna gümüş bir halka takmıştı.

"İyi misiniz? İyi olduğunuzu söylerseniz sizi rahat bırakacağım. İsterseniz benim daireme geçebilirsiniz." Arkasına doğru bakınca Angelo'yu gördüm. Üzerinde sabahlığı vardı ve kollarını iki yana sarkıtmış, boş bakışlarla dikiliyordu. Kadın dönüp ona İtalyanca bir şey sordu. Angelo da omuz silkip bir şeyler mırıldandı. Ardından kadın alaycı bir kahkaha atıp kapıyı suratıma çarptı. Üst kata çıkınca, bir gün işe yarar diye bir kâğıda olan biteni ve tarihle saati yazdım.

Bir hafta boyunca Max'ten hiç ses çıkmayınca artık çıkarken telefonumu evde bırakmaya karar verdim. Zaten geçen yılın büyük bir kısmını telefonuma bakıp adını görmeyi bekleyerek geçirmiştim.

Ninova

Eğer yine ortadan kaybolduysa, bu kez ondan en kısa sürede ve en acısız şekilde kurtulmak istiyordum. Bir gün eve dönüp telefonumu elime aldığımda, annemin beş kez aradığını gördüm. Bunun ancak iki anlamı olabilirdi: Ya kraliyet ailesinden biri boşanıyordu ya da babamın başı dertteydi.

Telefon çalar çalmaz açıp, "Nina?" dedi.

"Evet. Selam. Her şey yolunda mı?"

"Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Pardon, dışarı çıkarken telefonu evde bırakmaya çalışıyorum."

"Niye böyle bir şey yapıyorsun ki?"

"Çünkü..." Max'in beni yine görmezden geldiğini söylemeye cesaret edemedim. "Ruh sağlığım... için," dedim cılız bir sesle. Bu tanımı asla kullanmayacağımı bilirdi. *Ruh sağlığım*. Sanki evde beslediğim sosis köpeğimmiş gibi.

"Tanrı aşkına," dedi.

"Ne oldu?"

"Baban bir düşme olayı yaşadı."

Düşme olayı. İnsanlar için klinik olarak kırılgan bir hale geldiklerinde artık "düştü" denmiyor da "düşme olayı yaşadı" deniyor. "Babam yere kapaklandı," cümlesi 10 yıl önce ne kadar masum bir cümle olurdu. Birkaç morluk oluşur, sonrasında da komik bir anekdota dönüşürdü. Ama, "Babam bir düşme olayı yaşadı," cümlesi, içimdeki panik düğmesini tıpkı floresan bir lamba gibi titreştirmişti.

Babamın acile kaldırıldığı banliyö hastanesine doğru metroyla uzun bir yolculuk yaptım. Hayatımda yalnızca iki kez hastaneye gitmiştim: Albyn Meydanı'ndaki dut ağacından düşüp dizime dikiş atılması gerektiğinde ve babaannem Nelly'ye veda etmek için. Hastanelerin ne kadar devasa olduğunu unutmuştum. Aradığınız yeri bulmak çok zordu; tabelalarda hem çok fazla bilgi vardı hem de yeterince bilgi yoktu. Annemi bulana dek, yarım saat boyunca, çeşitli renklerle adlandırılmış ama birbirinden ayırt edilemeyen alanlarda dolaşıp durdum ve yardımcı olabilecek birini aradım. Etrafta hiç çalışan yoktu çünkü hastanelerin doğası buydu. Otel değildi burası.

Sonunda koca binadaki iki asansörden birine ulaştım ve acil servis bankosunu bulup babamın yattığı bölmeye götürüldüm. An-

Ninova

nem de yanında duruyordu. Huysuzluk edip anneme sarılmadım, neden böyle yaptığımı bilmiyorum.

"Muayene ettiler mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Sanırım biraz bekleyeceğiz."

"Neye bakacaklar?"

"Bilmiyorum."

"Durumunu biliyorlar mı?"

"Evet," dedi sabırsızca. "Ben bir kahve alacağım. Bill, ben kahve almaya gidiyorum. Sen de ister misin?" Babam cevap vermedi. Annemin başından öpmesine de hiç tepki vermeyince annem çıktı. Yatağa yaklaştım. Fonda konuşmalar ve emirler duyuluyordu; bunların babamı huzursuz ettiği belliydi. Şeker, dezenfektan ve okul yemekhanesindeki patates kokusunun karışımına benzer, mide bulandırıcı bir koku vardı. Hem kurumsallığın hem de ihmalkârlığın kokusuydu bu.

"Annem burada olduğumu biliyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedim ve yanındaki sandalyeye oturup elini tuttum. Tepkisiz kaldı.

"Ne zaman gelecekmiş?"

"Bilmiyorum baba. Ama nasıl olduğunu çok merak ettiğini biliyorum."

"Git annemi bul da nasıl olduğumu görsün."

Ağlamak istedim. "Son zamanlarda en çok nelerden keyif aldığını anlatsana baba. Ne dinliyorsun? Gazetede ilgini çeken bir şey gördün mü?"

"Annemle konuşmak istiyorum." Artık tükürür gibi konuşuyordu. Sinirlenmişti. Sinirlenmekte hakkıydı da. Sorularını geçiştiriyor, dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Ben olsam ben de çileden çıkardım. Birden elimi itip, "ANNEMİ İSTİYORUM!" diye bağırdı. Aklıma Olive'in son gördüğüm zamanki hali geldi. Ne kadar kaygılı ve öfkeli olduğunu, Mark'ın onu uzaktan nasıl sakinleştirdiğini hatırladım.

"Sorun yok baba," dedim. Elimi temkinli bir şekilde koluna doğru uzattım ve nazikçe gömleğinin üzerine koydum. "Tamam. Buradayım, geçti."

"Artık kimse beni dinlemiyor."

Ninova

"Ben seni her zaman dinleyeceğim. Her zaman dinleyeceğim ve söylediklerini hep ciddiye alacağım. Söz veriyorum."

Daha alçak bir sesle, "Sadece annemle konuşmak istiyorum, hepsi bu," dedi. "Annemi istiyorum." Nefes alıp verişi yavaşlayana dek kolunu okşamaya devam ettim. Gözlerini kapattı ve sonunda uykuya daldı.

Annem elinde iki sade kahveyle dönünce, babamın dinlenebilmesi için dışarı çıkmasını işaret ettim. Bankonun ilerisindeki koridora doğru gittik.

"Bize bir bakıcı lazım," dedim.

"Abartma. Onun yaşındakiler sık sık düşme olayları yaşıyor."

"Bu yaşlanmakla veya kazayla açıklanacak bir şey değil. Giderek ilerleyecek bir hastalığı var ve daha da kötüleşecek."

"Onu daha yakından takip ederim."

"Yeterli olmaz. İhtiyaç duyduğu desteği ve ilgiyi sen tek başına veremezsin."

"Yani yeterince iyi bakamıyor muyum ona? Onu mu diyorsun? Fırsatını bulduğun anda üstüme geliyorsun. Buyur, yanımıza taşın da gör bakalım nasıl olduğunu."

"Durumu ciddiye almadığından korkuyorum."

"Ciddiye alıyorum!"

"Almıyorsun, neden almadığını bilmiyorum da. Anlamaya çalıştım, elimden geldiğince anlayışlı davrandım. Ama kocanın bu kadar kafası karışık, öfkeli ve savunmasız olması karşısında nasıl bu kadar kayıtsız..."

Dişlerini sıkarak, "Bunu bana nasıl söylersin?" dedi ve duvara dayalı duran metal sandalyelerden birine tutundu. "Kayıtsız falan değilim."

"O zaman neden yardım almak istemiyorsun? Başvurulara birlikte bakarız. Gwen'le konuşurum. Paraya ihtiyaç olursa evimi kiraya veririm, gerekirse yanınıza taşınırım.

"Mesele para değil," dedi usulca.

"Teslim olduğumuz anlamına gelmiyor bu. Trajedi demek değil."

"EVET, ÖYLE DEMEK!" diye bağırdı ve eliyle sandalyenin arkasına vurdu. Sandalyenin ön ayakları havalandı ve sonra tangır tungur yere çarptı. İrkildim.

Ninova

"Neden?"

"Çünkü yaşlandığımız anlamına geliyor. Ama ben yaşlanmak istemiyorum, buna hazır değilim."

"*Yaşlanmak* istemiyor musun?"

"Senin için kolay tabii. 30'larındasın, bunları düşünmek zorunda değilsin. İnsanlarla buluşup sadece diz ağrılarından ve melanoma riskli benlerden bahsetmenin ne kadar dehşet verici bir şey olduğunu bilmiyorsun. Babanla artık yaş günlerinden çok cenazelere gidiyoruz ve hayatımı böyle geçirmek istemiyorum." Ona ne söyleyeceğimi ya da nasıl teselli edeceğimi bilemiyordum. "Şanslı olduğumu, diğer seçeneğin çok daha kötü olduğunu biliyorum ama ben o seçeneği de istemiyorum. Ölmek de istemiyorum, ölüme yaklaşmak da. Hepsi boktan, çok BOKTAN," diye bağırdı ve sandalyenin ayaklarını yine yer karolarına doğru çarptı.

"Ama anne..."

"Bunları söylememem gerekiyor. Buna hakkım yok. Özellikle de çocuğuma söylememeliyim ama..." Sesi titredi. Dudaklarını sıktı. "Babanla birlikte yapmak istediğim, onunla görmek istediğim o kadar çok şey var ki. Yolun sonuna gelmek istemiyorum. Ölmekte olan bir koca istemiyorum. Ölmesini istemiyorum." Benden saklanmaya çalışıyormuş gibi, elleriyle gözlerini kapadı. Ağlamamaya çalışırken nefesi kesildi ve sonra da kendini tutamadı. "Kocamın ölmesini istemiyorum." Yanına gidip onu sandalyeye oturttum. Başını eğdi, öne doğru eğildi ve dizlerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Ben de bağdaş kurup yere, hemen yanına oturdum ve sırtını sıvazladım. Birkaç dakika sonra doğruldu, dudaklarını büzerek oluşturduğu küçük dairenin içinden kontrollü nefesler verdi. Fazla fazla sürdüğü rimeli, yanaklarını griye boyamıştı.

"Babam ölecek anne," dedim. Gözlerini kapayıp hızla başını salladı. "Ama ne zaman olacağını bilmiyoruz. Yıllar da sürebilir. O yüzden durumu mümkün olduğunca kolaylaştırmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

İncecik, kısık bir sesle, "Onsuz kim olacağımı bile bilmiyorum," dedi.

Bencilceydi ama keşke yine çocuk olabilseydim diye düşündüm. Böylece sert mizacıyla tanıdığım annemin içindeki insanca

Ninova

duyguların gayzer gibi patladığını görmek zorunda kalmazdım. Keşke bu hastane ziyareti de büyükanne Nelly'yi son görüşüm gibi olsaydı; keşke gelip ona bir şiir okusaydım, pudra kokulu kadife yanağına bir öpücük kondursaydım ve hastalığın tüm travma ve bürokrasisinden uzak kalsaydım diye düşündüm.

"Biliyorum anne. Senin için çok korkutucu olmalı."

"Genç kızlığımdan beri onunlayım ben Nina. Tek erkek arkadaşım oydu benim." *Tek erkek arkadaşım.* Bu sözler, şimdiye dek kaçtığım bir dizi düşüncenin kapağını açtı. "Onsuz kim olacağımı bilmiyorum."

"Kilisenin sosyal etkinlik sekreteri olacaksın ve o edebiyat buluşmalarını düzenleyip yeni kelime oyunları bulacaksın."

"Bütün bunları sadece babanın başına gelecekleri düşünmemek için yapıyorum. O gittikten sonra bunların hiçbiriyle uğraşmak istemeyebilirim."

"Harika bir arkadaş olacaksın. Neşe kaynağı olacaksın. Herkesin annesi gibi olacaksın, yine bütün sorunları çözeceksin." Omuz silkerek bu gerçeği kabul etti. "Bir de tabii ki benim annem olacaksın."

"Evet," dedi ve sarılıp dudaklarını sertçe alnına bastırdı. Sevgisini gösteren biri değildi pek. Kıpırdamadan durup bu birkaç saniyelik fiziksel yakınlığın tadını çıkardım. "Bu durumu düzelteceğim."

"Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum."

"Beraber yapacağız. Travmatik olacak, stresli olacak ve bazen çok tuhaf ve komik olacak." Yanaklarına akan rimeli silerek güldü. "Ama ne yaşadığımızı bizden başka kimse anlamayacak. O yüzden aynı takımda olmamız gerek."

"Biliyorum," dedi ve meydan okuyan bir edayla gülümsedi.

Telefonumda Gwen'in adı belirdi. Ona ulaşmaya çalışıyorduk.

Telefonu açıp "Alo?" dedim ve anneme bu görüşmeyi halledebileceğimi işaret ettim.

"Merhaba. Ancak şimdi dönebildim, çok üzgünüm. Öğleden sonra bir hastamın yanındaydım."

"Önemli değil. Babam bir düşme olayı yaşadı, acile geldik."

Gözlüğünü arıyormuş da kanepenin minderinin altında bulmuş gibi, "Hah," dedi. Kolay kolay şaşırmıyor ya da paniğe kapılmıyordu; bu da insana çok güven veriyordu. "Muayene ettiler mi?"

Ninova

"Hayır, bazı şeylere bakacaklarmış ama neye bakacaklarını bilmiyoruz."

"Fiziksel muayene yapıp tansiyonunu ölçeceklerdir. Düşüp de kafasını mı çarptı, yoksa ufak bir inme geçirdiği için mi düştü, onu anlamaya çalışıyorlardır."

"Tamamdır."

"Bu gece taburcu edilir. Sabah erkenden eve gelirim, her şeyi konuşuruz."

"Teşekkürler Gwen. Bir de... daha fazla yardıma ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Bir bakıcı tutmayı düşünüyoruz."

"Elbette," dedi. "Bölgenizdeki bakıcı ajanslarına birlikte bakarız, hangisi ihtiyaçlarınıza daha uygun olur konuşuruz."

"Harika."

"Annenle aranız iyi mi?" diye sordu.

"Değildi," dedim ve o sırada gözaltına kapatıcı süren anneme baktım. "Ama artık iyi."

"Tamam, güzel. Biliyor musun Nina, bu işi uzun süredir yapıyorum ve şunu öğrendim: İnsan 27 yaşındayken nikâh masasında tüm kalbiyle 'hastalıkta ve sağlıkta' derken böyle olacağını hayal edemiyor."

"Haklısın," dedim.

"Ona çok yüklenme."

"Olur." Annem Gwen'le konuşmak istediğini işaret etti. "Telefonu anneme veriyorum. Sabah görüşürüz."

Bölmeye döndüğümde babam yatakta doğrulmuş oturuyordu. Daha canlı bakıyordu.

Yatağın kenarına oturup karton bardaktaki suyu uzatırken, "Nasılsın?" diye sordum. "Biraz kestirmek iyi geldi mi?"

"Evet. Sen nasılsın?"

Soğumuş acı kahvenin kapağını açıp bir yudum aldım ve, "İyiyim," dedim.

"Hayır, her şeyi anlat, her şeyi dinlemek istiyorum," diye devam etti. "Çünkü seni son gördüğümde Peter Pan'din." Güldüm. Şaşırmış gibiydi. Sonra o da gülmeye başladı. Kocaman kahkahalar atmaktan nefesi kesildi. Kahkahaları tam bitecek gibiyken göz göze geliyor, yeniden gülmeye başlıyorduk. Öyle çok güldü ki, sonunda

Ninova

Muttley[1] gibi tıslayarak gülmeye başladı. Ben neden güldüğümü biliyordum. Kendimizi içinde bulduğumuz bu saçma, öngörülemez kaosa gülüyordum. O neden güldüğünü söylemedi ama onun da bu yüzden güldüğüne emindim.

Histerik kahkahaların o saçma, çılgın neşesine teslim oluşunu izlerken fark ettim ki, gelecekte kimliğinden yoksun kalsa dahi, daha güçlü bir şey varlığını sürdürecekti. Ruhu her zaman ayrı ve güvenli bir yerde kalacaktı. Hiç kimse ve hiçbir şey; ne bir hastalık ne de yaşlılık bunu elinden alamazdı. Onun ruhu yok edilemezdi.

Kahkahalarımız nihayet dindikten sonra, "Of yahu," dedi. "Suratın asık gibi. Niye asık bakayım?"

"Dürüst olabilir miyim?"

"Evet, lütfen dürüst ol."

"Son zamanlarda her şey beni çok zorluyor. Zor bir dönemden mi geçiyorum, yoksa yetişkinlik böyle hayal kırıklığı ve endişeden ibaret bir şey mi, anlayamıyorum."

"Neden endişelisin?"

"Hayal ettiğim hayatı yaşayamayacağım diye korkuyorum. Yeni bir plan yapmam gerekebilir."

Başını sertçe sallayarak, "Plan yapmanın anlamı yok," dedi. "Hayat sen plan yaparken..."

"Biliyorum, biliyorum," dedim, Lennon'ın en sevdiğimiz sözünü hatırlayarak. Hem klişeydi hem de derinlikli. "Zeki kadınların aile kurma konusunda endişelenmemesi gerektiğini biliyorum. Daha vaktim olduğunu da biliyorum. Ama eğer planlamazsam, hiç gerçekleşmeyecek diye korkuyorum."

Omuz silkti. "Belki de gerçekleşmez."

Bu çıplak gerçeği duymak ilginç bir biçimde rahatlattı beni. Daha önce kimse bana böyle bir şey dememişti. Herkes bir şekilde, istediğim her şeyi elde edebileceğimi söylemişti.

"Bak şimdi," dedi. "Yedinci seviye keman sınavından üstün başarıyla geçmişsin."

1 *Wacky Races* (1968) adlı çizgi filmde yer alan, tıslayarak gülen ünlü köpek karakterdir. (Y.N.)

Ninova

"Evet, doğru," dedim ama bu bilginin bizi nereye götüreceğini bilmiyordum.

"Ama her şeyde yedinci seviyeye kadar gelemezsin," dedi. Yıllar içinde bilmece gibi konuşmasına alışmıştım. Yeterince düşünürsem mantığını çözebileceğimi biliyordum. Hep çözmüştüm. Yavaşça, "Beni dinle. Hayattaki her şeyi üstün başarıyla geçemezsin," dedi. "Deneyimin yarısı bu zaten. Yani, her şey yolunda. Anlıyor musun?"

"Evet baba," dedim. "Anlıyorum."

Ninova

18

Cuma gecesi saat 10.00'da kapı çaldı. Üç haftadır Max'ten haber alamıyordum ve tıpkı önceki kayboluşunda olduğu gibi, ne zaman kapı çalsa içimden dua ederek açıyordum: *Lütfen o olsun. Lütfen o olsun. Başına korkunç bir şey gelmiş ve bana ulaşamamış olsun. Ama artık burada olsun. Lütfen o olsun.*

Kapıyı açtığımda karşımda Katherine'i buldum. Duvara yaslanmıştı ve bir tuhaf görünüyordu. Gözleri hafiften kanlanmış, saçları kirden tel tel olmuştu. Elinde mavi bir bakkal torbası vardı.

Neşeyle, "Nina!" diye bağırdı.

Tartışmaya mı, barışmaya mı geldiğini anlamaya çalışarak, "Merhaba," dedim. "Londra'da ne işin var?"

"Seni görmeye geldim! Çok özledim!" dedi ve bana doğru atılıp sımsıkı sarıldı. Davet etmeme fırsat kalmadan içeri girip elindeki poşeti sallayarak merdivenleri çıkmaya başladı. "Bu gece çocuklar yok, ben de, 'Nereye gitmek istiyorum? Kiminle görüşmek istiyorum?' diye düşündüm. En yakın ve en eski arkadaşımla içip sarhoş olmak istiyorum, istediğim şey bu." Tıpkı Olive'in oyuncaklarıyla oynarken yaptığı gibi kendi kendine konuşuyordu. Ya sinir krizi geçiriyordu ya da inanılmaz sarhoştu. "Çünkü en son ne zaman sarhoş oldum dersin? Sanırım 100 yıl önce falan! Peki, en iyi arkadaşımla en son ne zaman görüştüm?"

Onu içeri alırken ciddi bir ses tonuyla, "İki ay kadar önce," dedim.

"Tanrım, bu evi aşırı seviyorum!" dedi ve naylon torbayla birlikte kendini de kanepenin üstüne bırakıverdi. Katherine'i yıllardır böyle sarhoş ve coşkulu görmemiştim. Nadiren sarhoş olurdu çün-

Ninova

kü kontrolü kaybetmeyi sevmezdi; ama *bu kadar* sarhoş olduğunu neredeyse hiç görmemiştim.

"Çantan nerede?" diye sordum.

"Çantaya ihtiyacım yok, SİKTİR ET çantaları! Zaten hayatımız boyunca... Sürekli bir şeyler taşıyoruz. Kadınlar olarak yani. Değil mi? Aslında hiç gerek yok."

"Çocuklar nerede?"

Başını arkaya yaslayarak, "Uf," dedi. "Mark'ın yanındalar."

"Onlara bakabiliyor mu?" Soruyu daha sorarken ne kadar saçma olduğunu fark ettim.

"Elbette bakabiliyor, adam babaları yahu, abileri değil ya? Gerçi sen anlayamazsın tabii." Naylon torbadan iki kutu cin tonik çıkardı ve birini bana fırlattı. Diğerini de açıp bir yudum aldı. "Biliyor musun? Olive bir yaşındayken... BİR yaşındayken, ilk kez gece çıkıp arkadaşımın bekârlığa veda partisine gittim. Mark çocukla yalnız kalacağı için o kadar gerildi ki, ona kendi kızını nasıl idare edeceğini anlatan uzun bir kullanım kılavuzu yazmak zorunda kaldım. Çocuk değil de yeni iPhone sanki. Neyse, o gece hiç aramadı, ben de her şey yolunda diye sevindim. Ertesi gün öğrendim ki bebek bakıcısı tutmuş."

"Dışarı mı çıkmış?"

"Hayır. Yan odada oturup *A Question of Sport* izlemiş." İçkisinden biraz daha içmek için başını geriye doğru atınca bütün içki çenesinden aktı. Hiç üzerinde durmadan, bluzunun koluyla sildi. Kanepeye daha da gömüldü, bacaklarını da daracık kot pantolonunun müsaade ettiği ölçüde açtı. "Ot var mı?"

"Tabii ki yok."

"O zaman alalım! Hadi biraz ot içelim!"

"Katherine, seninle en son 'ot içtiğimizde' ikimiz de kusmuştuk. Biz parti kızı değiliz, hiçbir zaman da olmayacağız."

"Kendi adına konuş maestro!" diye bağırdı. *Maestro* mu? "Tamam, dans etmeye gidiyoruz o zaman." Kararlılıkla ayağa kalkıp salondan çıktı. Bütün bunlara ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Arkadaşlığımızla ilgili anlamlı bir konuşma yapamayacak kadar sarhoştu; ama ben de daha önceki tartışmamızın üzerine hiçbir şey yokmuş gibi davranıp dışarı çıkamayacak kadar huzursuzdum.

Ninova

Peşinden yatak odama gittim, boy aynamın önünde duruyordu.

"Bütün giysilerimden nefret ediyorum," dedi. "Emeklilik yaşı gelmiş bir öğrenci işleri çalışanı gibi görünüyorum. Senden giyecek bir şey ödünç alabilir miyim?"

"Tabii," deyip yatağa oturdum ve onu seyrettim. Şeftali rengi bluzunu kafasından zar zor geçirerek çıkardı. Yatağa fırlatmaya çalışırken abajura attı ve bu olayı aşırı komik buldu. Ben de gerektiği kadar güldüm; ama o çok daha uzun süre, çok daha yüksek bir sesle gülmeye devam etti. Benimle göz göze gelince suratı asıldı.

Bitkin bir ses tonuyla, "Hadi ama Nina, GÜL BİRAZ!" diye bağırdı. Ayakta duramayacak kadar sarhoş birinin size neyin komik olduğunu söylemesi kadar gıcık bir şey var mıydı?

Pek de inandırıcı olmayan bir ifadeyle, "Gülüyorum *ya işte*," dedim.

"Bir içki daha içmen lazım!" diyerek gardırobumu açtı ve askıdaki giysileri dergi sayfası çevirir gibi taradı. Haklı olduğuna karar verip kendime viski koymak üzere mutfağa gittim. Bu sert karşılaşmayı biraz yumuşatmam gerekiyordu.

Döndüğümde yanları açık siyah mayomu giydiğini gördüm.

Kot pantolonunu yukarı çekmek için zıplayarak, "Bu bluza bayıldım," dedi.

"Mayo o," dedim.

"Şahane."

"Mayoyla mı çıkacaksın dışarı?"

"Evet, hadi ama. İleri dönüşümü duymadın mı hiç? Hızlı modanın sonu! Tasarruf dönemi Britanya'sı!" Espri kisvesi altındaki bu mantıksız sözlerine kendi kendine güldü. "Gördün mü? *The Guardian* okumayan, taşralı bir patates kafa olduğumu sanıyorsun ama ben de okuyorum sıçtığımın *The Guardian*'ını."

Viskimden koca bir yudum daha aldım, boğazım tatlı tatlı yandı.

Onu The Institution'a götürdüm. Buraya en son geçen yazın sonlarında Max'le ilk buluşmamız için gelmiştim. Bu yazın başında tekrar buradaydım işte. Bir sonraki yazın hayaleti olarak kendimin yanına gidip, internetten bulduğu bir adamla ilk buluşmasının nelere yol açacağını o topuklu ve kot pantolon gitmiş kıza anlattığımı

Ninova

hayal ettim. Acaba orada ne kadar kalırdı? Bu gözlemimi Katherine'e anlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. O kadar sarhoştu ki, ne diyeceğimi iyi hesaplamam; dediklerimi anlar mı, yoksa uğraştığıma değmez mi diye düşünmem gerekiyordu. Kalabalık bar sırasında beklerken Katherine'in çıplak omuzları müziğin ritmine uyumlu olarak kalkıp iniyordu.

Kulağına, "Max'le ilk buluşmamızda buraya gelmiştik," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet. Bu arada barıştık biz."

Dönüp bana baktı. "Ne? Ne zaman?"

"Seninle son görüştüğümüz gece aslında." Kavga ettiğimiz geceyi hatırladığında yüzünde oluşacak ifadeyi bekledim ama hiç tepki vermedi.

"Ee?" dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel gidiyordu ama yine ortadan kayboldu."

"Olamaz!" diye haykırdı. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Tamamen benim suçum. Onu tekrar hayatıma kabul etmem büyük aptallıktı."

Kollarımdan tutarak, "Bana bak," dedi. "Aptal falan değilsin." Birazdan ne kadar harika biri olduğuma dair bir dizi anlamsız söz yağdıracağını biliyordum. Bu sarhoşça iltifatlar, eskiden sağlam olup giderek zayıflayan kadın dostluklarının temel taşıydı. Kopmamamızı sağlayan bağ gibilerdi; ama diş ipi kadar da inceydiler. "Sen harika bir kadınsın Nina. Cidden. Kariyerinde çok başarılısın, bir sürü arkadaşın var, evin var ve çok güzelsin. O adam bırak seninle birlikte olmayı, seninle tanıştığı için bile çok şanslıydı."

"Sağ ol."

"Tamam, ne içiyoruz? Teklik içer miyiz? Teklik!" Bara abanıp barmenin kulağına bağırdı. "İKİ VOTKA TONİK LÜTFEN. DUBLE. İKİ DE TEKİLA." Sonra bana dönüp göz kırptı ve tekrar kadın barmene döndü. "DÖRT! DÖRT TEKİLA OLSUN. YOK, BEŞ! BİRİ DE SENİN TATLIM." Teklikler, yanında limon dilimleri ve bir tuzlukla birlikte bara dizildi. Katherine minik bardağını benimkiyle ve yorgun görünen barmeninkiyle tokuştururken, "ERKEKLERİN GERZEKLİĞİNE!" diye bağırdı.

Ninova

Barın yanındaki bir bölmeye oturduk. Hızlıca içerek Katherine'in sarhoşluk düzeyine yetişmeye çalıştım.

"Mark'la ne oldu peki?" dedim. "Sinirli gibisin."

"Sinirliyim. Büyük bir kavga ettik."

"Ne zaman?"

"Bu akşam."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra seni görmeye geldim."

"Nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hayır!" dedi, "r" harfini coşkuyla vurgulayarak.

"Haber vereyim mi?

"Kesinlikle olmaz. Ben hiç yaramazlık yapmıyorum. Hep onun istediklerini yapıyorum. Aptal soyadını aldım, aptal Surrey'ye taşındım, aptal arkadaşları ve onların aptal karıları ve çocuklarıyla her şey dahil tatillere gittim. Bu sefer de o BENİM istediğimi yapsın. ÖLDÜĞÜMÜ sanıp korkmasını İSTİYORUM! İstediğim şey bu! Yeni hobim bu artık!" Delice bir kahkaha attı. "Eskiden *spinning* dersine katılmaktı, şimdiyse kocamın ÖLDÜĞÜMÜ düşünüp endişelenmesini sağlamak."

"Katherine," diye söze başladım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Onun yanında sarhoş olmak imkânsızdı. Söylediği her şey beni ayıltıp endişelendiriyordu.

"İnanmıyorum Nina, dinle! Dinle!" The Edge of Heaven'ın baslan yeri titretiyordu. "SENİN ŞARKIN!" Tam itiraz edecektim ki elimden tuttuğu gibi alt kattaki dans pistine sürükledi beni.

Katherine'in ne kadar kötü dans ettiğini unutmuştum. Çok güzel ve zarif kadınların dans edememesi bana hep çok sevimli gelirdi. Belki de en çekici yanı buydu; çünkü tek tuhaf fiziksel kusuru buydu. Hiç ritim duygusu yoktu. Çılgınca, kontrolsüz hareketler yapıyordu. Gövdesi hiç kıpırdamıyor, uzun ince kolları ve bacaklarıysa süzgeçteki haşlanmış spagettiler gibi sallanıyordu. Altdudağını ısırıyor, ağzını açtığı anlarda da şarkı sözlerini yanlış söylüyordu.

Dans ederken, "ASLINDA BENİM ŞARKIM BU DEĞİLMİŞ," diye bağırdım.

"NE?"

"BENİM ŞARKIM BU DEĞİLMİŞ."

Ninova

"HAYIR, BU! DOĞDUĞUNDA LİSTELERDE BİR NUMARAYMIŞ."

"HAYIR, DEĞİLMİŞ," dedim. Bağırmaktan boğazım acıyordu artık. "ANNEM YALAN SÖYLEMİŞ. DOĞDUĞUM GÜN BİR NUMARADA CHRIS DE BURGH'ÜN 'THE LADY IN RED' ŞARKISI VARMIŞ."

Katherine dans etmeyi bırakıp dehşet içinde baktı.

Eliyle ağzını kapatarak, "Siktir," dedi.

Bense dans etmeye devam ederek, "AYNEN," dedim. "BEN DE İNANAMADIM."

"GALİBA KUSACAĞIM."

Elini tutup onu dans pistinden olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardım. Merdivenleri koşarak çıkarken öğürüyor, eliyle ağzını kapatıyordu. Dışarı çıkıp serin havaya kavuşur kavuşmaz iki büklüm olup kustu. Ben saçlarını tuttum, o da koluma sıkı sıkı tutundu. The Institution'ın önünde, içeri girmeyi bekleyen insanların oluşturduğu uzun sıranın dibindeydik. Herkes ya gülüyor ya da yüzünü buruşturuyordu.

Kapıdaki koruma, "Hey!" dedi. Başımı kaldırıp adama baktım.

"Kusura bakmayın," dedim. "Yeni bebeği oldu da. Doğumdan sonra ilk kez dışarı çıktı." Katherine'i nazikçe binanın yanındaki boş sokağa yönlendirdim.

Öğürmelerinin arasında, "Seni seviyorum Nina," diye geveledi.

"Biliyorum," dedim.

"Çok seviyorum."

Bulantısı geçene kadar kaldırımda sessizce oturduk. Sonra bulantı yerini hıçkırığa bıraktı. Bir taksi çağırdım ve benim eve döndük.

Evin merdivenlerini çıkmasına yardım etmem gerekti. Koridorun duvarına yaslanarak yürüyordu.

"Ne istersin?" diye sordum.

"Su."

"Tamam, sana bir bardak su getireyim."

"Hayır, üzerime!" diye itiraz etti. "Vücuduma su dök!"

Bu kadar sarhoş insanların ne kadar melodram meraklısı olabildiğini unutmuştum.

Ninova

Banyoda yere yattı, ben de üzerindekileri çıkardım. Tavandaki spot lambalarının ışığı bütün asaletini elinden alırken bilinçsizce debeleniyordu. Onu dikkatlice soktuğum küvete yarı baygın bir halde uzandı. Duş başlığını alıp elimle suyun sıcaklığını kontrol ettim. Yeterince ısınınca başından başlayıp ayaklarına doğru ıslattım onu. Gözlerini kapayıp memnuniyetle tatlı tatlı gülümsedi. Islanan saçları arkaya doğru yapışınca küçük bir susamuruna benzemişti. Çocuk doğurduktan sonra ilk kez çıplak görüyordum onu. Giysilerin ardından asla fark edemeyeceğim değişiklikler gördüm. Kalçaları suyla temas edince şişen süngerler gibi sihirli bir biçimde genişlemişti. Daha önce sıkı ve düz olan karnı yumuşamış, yer yer buruşmuştu. Meme uçları daha pembe ve şişti. Memeleri göğüskafesinin üzerine yayılacak kadar büyümüştü; oysa eskiden değmezlerdi bile. O bedenle iki hayat yaratmıştı. Geçirdiği değişimlerin, benim belki de sonsuza kadar yabancı kalacağım o değişimlerin bir anımsatıcısıydı bunlar. Aniden bir suçluluk duygusu kapladı içimi.

Ona pamuklu bir şort ve bir kupa sade kahve verdim. Yatağa girip yatak başlığına yaslanarak oturdu. Duş ve kafein sayesinde biraz toparlamıştı. Ben de yanına, yorganın üzerine tünedim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım değilim."

"Konuş benimle. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Kupayı komodinin üzerine koydu. "Bu sefer çok yoruldum," dedi. "O kadar yoruldum ki kafayı yiyormuşum gibi hissediyorum. Hatırladığım şeyler gerçek miydi, rüya mıydı, karıştırıyorum. İnsanlarla konuştuğum şeyleri tamamen unutuyorum. Hem Olive'i mutlu etmeye hem de Freddie'ye bakmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Olive bu durumu çok kötü karşıladı. Güvende olduğunu ve sevildiğini düşünmüyor diye korkuyorum."

"Tabii ki kötü karşılayacak, daha küçücük çocuk. Kardeşi olan her çocuk delirir."

Gözleri yaşararak, "Kötü bir anneyim ben Nina," dedi. "Beceremiyorum bu işi." Gözlerinden süzülen yaşlar, her zaman olduğu gibi yanaklarını pembeye boyuyordu.

"Hayır, kötü bir anne değilsin. Ne tür bir anne olduğunu biliyorum ben. Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın."

Ninova

"Geçen gün o kadar delirdim ki Olive'i eve kilitleyip dışarı çıktım, kaldırıma oturdum ve 15 dakika orada kaldım. Geri döndüğümde tuvalette, klozet fırçalığında biriken suyu içiyordu." Gözümün önüne gelen görüntüye gülmemek için kendimi tuttum. "Şanslıydım. Her şey olabilirdi."

"Tamam, bir yerine bir şey olmamış."

"Geçen hafta da Freddie beşiğinde uyurken Olive'e çay yapıyordum. Onunla yeterince ilgilenmedim diye gidip kardeşine vurmaya kalktı."

"Sen ne yaptın?"

"Asla yapmam dediğim şeyi yaptım ve onu tutup sarstım. Çok sinirlenmiştim."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Hayır, değil. Ben yetişkinim. Daha düzgün davranmam gerekirdi. Küçük çocuklar gibi öfkeme yenik düşemem." Tavana baktı, gözlerinden yine yaşlar aktı. "Şu an sadece bir anneyim. Çok sıkıcıyım, dünyayla alakam yok. Bütün hayatım çocukları beslemek, uyutmak ve altlarını değiştirmekten ibaret. Bunu bile düzgün yapamıyorsam bir boka yaramıyorum demektir."

"Katherine, beni dinle. Kızını çok seviyorum, onun için her şeyi yaparım. Ama açık söyleyeyim, Olive şu anda resmen adilik yapıyor." Katherine tiz bir kahkaha attı. "Adi bir çocuk değil, çok tatlı. Ama şu anda adilik yapıyor. Bu da herkesin sabrını taşıracak bir şey."

Katherine gözyaşlarını silerek, "Evet," dedi. "Kızım resmen adilik yapıyor."

"Bravo."

"Kızım şu anda büyük adilik yapıyor."

"İşte bu."

Kahve kupasını aldı ve yüzüne yaklaştırıp sıcak buharını içine çekti.

"Bu tür şeyleri benimle konuşabilirsin Katherine. Mükemmel anne rolünü bırak artık, bunun kimseye faydası yok. Hem beni gıcık ediyor hem de seni yalnızlaştırıyor."

"Biliyorum."

"Eğer birbirimize de herkese yaptığımız gibi rol yapacaksak, arkadaşlık için verdiğimiz emeğin ne anlamı kalıyor?

Ninova

"Biliyorum," dedi. "Üzgünüm. Çok saçma davrandım."

"Davrandın, evet."

"Hiç yanında olamadım."

"Olmadın, evet."

"İyi misin peki?"

Yorganın altına girdim ve aynı çocukken birbirimizin evinde kalırken yaptığımız gibi, bütün gece laflamak üzere ona doğru dönerek yattım.

"Sanırım olacağım," dedim. "Annemle bir dönüm noktası yaşamış olabiliriz, bundan sonra umarım her şey daha kolay olacak. Max'in hayatımdan sonsuza dek çıkmasıyla birlikte böyle tehlikeli birine âşık olmamın tek sebebinin, yaşadığım esas trajediden kaçmak olduğunu da anladım."

"Neymiş o trajedi?"

"Babamla vedalaşmak."

Elimi tuttu. "Sence Max'e gerçekten âşık mıydın?"

"Evet, gerçekten âşıktım. O bana âşık mıydı, bilmiyorum. Sanırım âşık olduğunu zannetti; ama aslında beni hayal ediyordu. Yani hoşuna giden bir his verdim ona; gerçekte kim olduğumu göremedi. Benim hislerim gerçekken o sadece hayal ettiyse, bunun adına aşk denir mi, bilmiyorum."

"Ama..." Sustu.

"Söyle," dedim.

"Yani, Max'i bana anlatırken sanki sen de biraz hayal kuruyor gibiydin. Kulağa seksi ve ilginç biri gibi geliyordu. Ama onun dışında duygusuz ve bencil biri gibiydi."

"Evet. Sanırım olanlarda benim de biraz payım var. Gerçekten onu tanımak mı istiyordum, yoksa sadece bir masal kahramanı mı istiyordum, bilmiyorum."

"Olanlar senin suçun değil."

"Ama haklı olabilirsin. Belki ben de kafamda onun bir versiyonunu yarattım. Belki aşk dediğimiz şey zaten budur. Sevdiğimiz kişinin gerçek kişiliğinden ziyade onu nasıl algıladığımız, onunla ilgili anılarımızdır. Belki de *Seni seviyorum* yerine *Seni hayal ediyorum* demeliyiz."

Kıvrılarak yatağın içine doğru kaydı ve yorganı boynuna kadar çekti.

Ninova

"Sence şu an tanışsaydık arkadaş olur muyduk?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Ben de."

"Bunda bir sihir var, değil mi? Dünyanın en heyecan verici insanı bile seninle olan geçmişimizi yeniden yaratamaz. Birbirimize karşı eşsiz bir süper gücümüz var."

"Gerçekten öyle," deyip başucu lambasını söndürdü.

"Mark'la ilgili de böyle mi hissediyorsun?" diye sordum.

Başını bana doğru çevirip, "Bilmiyorum," dedi. "Şu an Mark hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanki sadece aynı evi ve aynı takvimi paylaşıyoruz. Belki de çocuk sahibi olmak böyle bir şey. Ama zaten başından beri büyük bir romantik aşk hikâyesi değildi bizimkisi. O tip insanlar değiliz biz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence diğer insanların ihtiyaç duyduğu türden bir tutkuya ihtiyaç duymuyorum ben. Bana nasıl birlikte yaşamayı teklif ettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet, işyerinin e-posta adresine, 'Sıradaki Adımlar' başlığıyla bir e-posta atmıştı. Haftada en az bir kez aklıma geliyor." İkimiz de başımızı yastıklarımıza gömüp güldük.

"Biliyorum, bazen saçmalıyor ama iyi bir baba," dedi. "Hem de her zaman arkamı kollar."

"Siz tam anlamıyla aynı takımdasınız."

"Öyleyiz," dedi gözlerini kapatarak.

Ben de başucu lambamı söndürdüm. "Bana kalırsa gayet de romantik."

"Öyle," diye mırıldandı ve ânında uykuya daldı.

Mark'a mesaj attım.

"Kat bende. Gayet iyi, her şey yolunda. Konuşmak istersen ara, öptüm."

Ertesi sabah geç kalktık. Mark'ın mesajıyla uyandığımda dilim damağım kurumuştu; başımın içinde yapışkan bir bardak izi bırakmış gibi gelen içkiler yüzünden midem bulanıyordu. Mesajı Katherine'e yüksek sesle okudum: "Haber verdiğin için teşekkürler. Ona söyle, eve dönmek için acele etmesin. Ben hallediyorum. Gelecek hafta iş-

Ninova

ten bir gün izin alıp çocuklarla ilgilenebilirim. Bir molayı hak ediyor. Öptüm, Mark."

Katherine'in dört yıl aranın ardından ilk kez akşamdan kalma oluşunu 20'li yaşlarımızın başlarında her hafta sonu yaptığımız gibi kutladık. Eşofmanlarımızı giydik, ben bezelye ve patates püresiyle *toad in the hole*[1] yaptım, yorganı kanepeye getirdik ve arka arkaya üç müzikal izledik. *Batı Yakası Hikâyesi*'ni de bitirdiğimiz sırada Katherine üç tabak patates püresi yemiş, iki kadeh kırmızı şarap içmiş ve banyo yapmıştı. Saat 10.00'da Surrey trenine yetişmek üzere çıktı. Giderken sarılıp teşekkür etti, beni sevdiğini ve haftaya arayacağını söyledi.

Ben de mutfağa gidip lavaboyu su, sabun ve bulaşıkla doldurdum. Saçımı atkuyruğu yaptım, cumartesi akşamları sevdiğim radyocunun sunduğu o huzur verici klasik müzik programını açtım. Bir opera parçası, tenorun gür sesi ve yaylıların huzurlu tınısıyla finalini yaptı. Kısa bir sessizlik oldu. Ta yedinci sınıfta okula gidip gelirken dinlemeye başladığım o ses, "Pek bilinmeyen kantat 'The Spectre's Bride'dan bir kesit dinledik," dedi. "Biz hanımlara bir hatırlatma mahiyetinde de değerlendirebileceğimiz bu eser, sizinle tekrar temas kurmaya çalışan eski erkek arkadaşınızın aslında sizi mezara kadar peşinden sürüklemek istiyor olabileceğini söylüyor. Bu hepimizin başına gelmiştir, değil mi hanımlar?" Kendi kendine güldü. "Dvořák hayranları için küçük bir espri. Sırada, biraz daha yumuşak bir eser var. Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'inden... mevsime gayet de uygun bir parça." Bulaşık eldivenlerimi şaklatarak elime geçirip sıcak suya daldırdım ve sunucunun bu işinden sonra hangi kanala geçeceğini merak ettim. Gece yayınlanan bir klasik müzik programından sonra ne yapar insan? Denizcilik bülteni mi? Nerede dinlerim acaba onu? Bu dairede mi? Bir aile evinde mi? Yoksa emeklilik evimde mi?

Kapı çaldı. Katherine'in koridordayken bir şey unuttuğunu fark edip geri döndüğünü düşündüm.

Koridora doğru, "Girebilirsin!" diye bağırdım. "Kapı açık Kat, kusura bakma. Bulaşık yıkıyorum da." Yaklaşan ayak seslerini duydum.

1. Sosislerin Yorkshire puding hamuruyla birlikte fırında pişirilmesiyle yapılan geleneksel bir İngiliz yemeği. (Ç.N.)

Ninova

"Paketlerim nerede?"

Arkamı döndüğümde Angelo'yla karşılaştım. Alışılmadık şekilde tamamen giyinikti; üzerinde tişört ve kot pantolon vardı. Evyeye sırtımı döndüm.

"Evime böyle dalamazsın."

"Paketlerim nerede?" Kapının eşiğinde durdu; sakin görünüyordu, sesi de öyle çıkıyordu.

"Bende değil."

"Hayır, sende," diyerek yaklaştı ve ocağa bir metre kadar kala durdu. "Bugün pencereden bakarken kargocuyu gördüm, koşa koşa gidip Angelo Ferretti'nin paketlerini nereye bıraktığını sordum. "Birinci kattaki karısına bırakıyorum," dedi.

Kafamdan hızlıca birkaç bahane geçirdim ama hiçbiri olmazdı. Mazeret bulmak hiç aklıma gelmemişti. Lakayt bir tavırla, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim ve ellerimde bulaşık eldiveni olduğu için kâkülümü dirseğimle yüzümden çektim.

"PAKETLERİM NEREDE?" diye bağırdı.

"Angelo, evimden çıkarsan paketlerini kapının önüne bırakırım. Hemen bırakacağım."

"Hayır. Neredeler göster."

Fırının oradaki dolabı işaret ettim. O kadar uzun boyluydu ki dolabı parmak uçlarına kalkarak açabildi. Üç paketi de çıkarıp yere koydu. Şaşkın bir ifadeyle, tükürükler saçarak İtalyanca bir şeyler söyledi. Savunulamaz bir şeyi savunmaya çalışan huysuz bir ergen gibi "Sadece üç tanesini aldım," dedim.

"Açtın mı bir de?!"

"Evet."

"Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Şu anda bir dizi bıçağa doğrudan erişimi olan bir psikopatı sinirlendirmiştim. Gözlerim bir anlığına mutfak tezgâhındaki bıçaklara kaydı; tek hamlede ulaşabilir miyim diye düşündüm.

"Başka çarem kalmamıştı. Hayatımı o kadar zorlaştırdın ki, ben de sana zorluk çıkarmak istedim."

"Senin derdin ne ya?"

"SENİN derdin ne asıl?"

"İnsanların eşyalarını çalamazsın!"

Ninova

"Sen kaşındın."

"NE?!" Şaşkınlıkla kükredi.

"Evet. Sen kaşındın, kafayı yememi istedin. Yedim de, buyur. Sen kazandın."

"Öyle bir şey yapmadım."

Ellerimi savurarak, "Hepsi senin yüzünden!" dedim; eldivenlerdeki bütün su yanlışlıkla üzerine sıçradı. "HEPSİ senin suçun. Neden senin üst katına taşınmadan önce hiçbir komşumla sorun yaşamadım ben? Eskiden bu evde yaşamaya bayılırken, neden ayaklarım geri geri gidiyor artık?

Gözlerini kısarak, "Sen," dedi. "Delisin sen."

"Hayır, değilim."

"Evet, delisin."

"Artık bir erkeğin bana deli demesi hiçbir şey ifade etmiyor çünkü ben gerçeği biliyorum. İstediğin kadar söyle, bana koymaz."

"Delisin sen."

"Boşuna konuşuyorsun Angelo. Gerçeği biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Nasıl davrandığını biliyorum. Sen deli olduğumu söyledikçe, daha da aklı başında hissediyorum." Bulaşık eldivenlerini çıkardım.

"Gerçekten delinin tekisin."

"Sana inanmıyorum," diyerek ona yaklaştım. Korkmuş bir hayvan gibi geri çekildi.

"DELİNİN TEKİSİN!"

"NE OLDUĞUNU BİLİYORUM. GERÇEĞİ BİLİYORUM. O KELİMEDEN ARTIK KORKMUYORUM."

"SEN DELİ KALTAĞIN TEKİSİN!" diye bağırdı.

Ben de onu ittim; sendeleyerek buzdolabına çarptı. Çarpma anında içindeki turşu kavanozları şıngırdadı. Doğruldu. Artık neredeyse burun burunaydık ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yeni duş almış ve oğlan çocuklarına verilen yılbaşı hediyesi kutularından çıkan bakım ürünlerinden kullanmış gibi kokuyordu. Yüzünü inceleyip bir kötülük emaresi, şiddete ve duygusuz bir soğukkanlılığa dair izler aradım. İtmek iyi gelmişti ama yetmemişti. Öfkemi, fiziktel gücümü daha da yansıtmak; beni korkutamayacağını göstermek istiyordum. Bu apartmanın onun olduğu kadar benim de evim ol-

Ninova

duğunu, beni buradan atamayacağını göstermek istiyordum. Ona vurmak, yanağına şak diye bir tokat indirmek, hem bir iz bırakmak hem de ondan bir şey alıp götürmek istiyordum; ama daha önce kimseye vurmamıştım.

Dudaklarımı dudaklarına öyle şiddetle bastırdım ki, dolgun dudaklarının ardındaki dişetlerinin sertliğini hissettim. Dehşetle geri çekilip, yüzünü bir bıçak yarasını incelermiş gibi inceledim.

Beni evyeye doğru iterken dudaklarıma yapıştı. Ellerini yanaklarıma koydu, sonra parmaklarını saçlarımda gezdirip atkuyruğu yaptığım saçlarımı açtı. Şehvetle çenemi ve boynumu öpmeye başladı. Askılı tişörtümü çıkarıp bulaşıklığın üzerine attı, beni kendine doğru çekti ve ellerini çıplak omuzlarımla sırtımın kıvrımlarında gezdirmeye başladı. Yavaşladığında tatmin dolu inlemeleri ağzımdan kulağıma doğru yankılandı. Sıcaktı, canlıydı, hareket ediyordu. Etten kemikten biriydi. Nefes alıyordu. İstikrarlıydı. Alt katımda yaşıyordu. Hiç gitmemişti. Buradaydı. Ortadan kaybolmazdı. Kaybolamazdı.

Onu daha da yakından hissetmek istedim. Tişörtünü aceleyle çıkardım – göğsü taş gibiydi, teniyse badem rengi. Tişörtü dinç ve formdaki omuzlarıyla kollarının şaşırtıcı derecede kaslı kıvrımlarını sarmalıyordu; bu, solgun ve yorgun suratıyla ters düşüyordu. Dizlerinin üstüne çöküp eşofman altını ayak bileklerime kadar indirdi. Gülünç bir şekilde çocuksu görünüyordum. Kalçalarımdan tutup beni arkama döndürdü. Kalçamı ısırdığı sırada kotunun düğmelerini telaşla açtığını duydum. Mutfak tezgâhına tutunarak kalktı ve içime girdi. Öne doğru eğildim. Vücudum ona alışana dek hiç kıpırdamadan yavaşça nefes alıp verdik. Hareket etmeye başladığı sırada lavabodan yükselen buhar yüzüme çarpıyordu. Ellerim kayıp suyun içine daldı, üzerime sabun köpükleri sıçradı. Kahkahası içimde yankılanınca ben de gülmeye başladım. Üzerime doğru abandı, karnı sırtıma dayandı, boynundaki ince gümüş zincir omurgamı gıdıkladı. Saçlarımı önüme doğru atmasıyla saçlarımın uçları suya girdi.

Dantel eldiven takmışım gibi görünen köpüklü ellerimi arkaya doğru uzatarak kollarını tuttum; hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordum sanki. Parmaklarımı tenine bastırdım ve içimden derin, boğuk bir rahatlama sesi çıktı. Parçalara bölünüp odada dolaşma-

Ninova

dım, her bir parçam bedenimde kaldı. Gözlerim açıktı; suyun içinde birbirine çarpan kırmızı şarap lekeli kadehlere ve kurumuş çatallara baktım. Angelo'nun yavaşladığını, durduğunu ve titrediğini hissettim. Derin bir nefes aldı. Yeniden hareketsiz kaldık. Kısa ve basitti. Plansız ve acemiceydi. Ama gerçekti. Köpüklü, kirli, gürültülü, tuhaf. Gerçek.

Yarı giyinik halde yere oturduk. O sırtını fırına, bense evyenin altındaki dolaba dayanmıştım.

"Birbirimizden nefret ettiğimizi sanıyordum," dedim.

Sesli harflerini öfkeyle yaya yaya, "Ne?" dedi. "Hayır!"

"Neden bu kadar kaba davrandın o zaman bana?"

"Seninle ilgili değildi... Siktir." Gözünü yere dikti. "Su var mı?"

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Üzerimde sadece eşofman altı olduğu için sıcak bir günde üstünü çıkarıp çalışan bir inşaat işçisi gibi görünüyordum. Dolaptan bir bardak alıp musluğun altına tutarken bir anda utanıp kollarımla memelerimi kapamaya çalıştım.

Yavaşça, "Beni çok zorladı. Bu yıl," diyerek düşüncelerini Scrabble taşları gibi önüme dizdi.

"Ne zorladı?" dedim.

"Yaşamak."

"Üzgünüm," dedim ve bardağı uzatıp tekrar yere oturdum. Aklıma sabahlığı geldi. Atletleri. Beni nasıl yok saydığı. Her şeyi, bütün kuralları, ışığı, zamanı, çöp toplama kurallarını, görgü kurallarını, evinin dışındaki dünyayı nasıl da yok sayıyor gibi göründüğünü düşündüm. "Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Kız arkadaşım, burada yaşıyordu."

"Geçenlerde kavga ettiğin kadın o muydu?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Geçen yıl beni aldattı. Onu affettim, bir süre daha kaldı, sonra yine gitti."

Bir kez daha, "Üzüldüm" dedim.

Omuz silkip suyundan bir yudum aldı. "Toparlamaya çalışıyorum ama artık şeyim yok..." Göz göze gelmemek için bardağını yere koydu.

"Anlıyorum," dedim. "Amacın yok. Keyfin yok. Hayatının anlamı yok."

"Sen de mi ayrılığı yaşadın?"

Ninova

"Evet, ortadan kaybolduk. Bennie kanıtımızı kesti."

Sanki aynı destek grubundaki iki yabancıymışız gibi anlayışla başını salladı. Belki de gerçekten öyleydik. Üst üste dizilmiş iki, dört teyit düşündüm. Her birinde bir kırık kalp barınıyordu. İhanet, terk edilme, yas. Zemin katta aldatılmış, birinci katta terk edilmiş, üst katta da dul kalmış bir kalp. "İyi olacaksın Angelo," dedim. "Bekliyorum da iyiydik, gelecekte de iyi olacağız."

Elimin yan tarafını, sanki yerdeki kırıntıları temizliyormuş gibi yere sürtmeye başladı. Tepeden gelen ışık, saçlarının seyreldiği yerlerden tenine vuruyordu.

Zorlanarak da olsa, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle, "Özür dilerim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ben de paketlerini aldığım için özür dilerim. Kesinlikle kabul edilemez bir şeydi. Bu kadar acı çektiğini fark etmemiştim, sadece kötü biri olduğunu düşünmüştüm."

"Sorun değil," dedi yumuşakça. Kapanış havasında, kalan suyu kafaya dikti. İkimizi işaret ederek, "Belki bir daha yapmasak..." dedi.

"Tamam, tamam," dedim. "Bence de bir daha yapmamalıyız."

"Neden karım olduğunu söyledin?"

"Paketlerini çalabilmek için. Başka hiçbir sebebi yok, merak etme."

"Ha."

"Ama bence arkadaş olmalıyız," dedim. "Biraz huzuru hak ediyoruz."

İç çekerek, "*Si*[1], huzur," dedi. "Huzur. Çocuk oyuncağı."

"Güzel deyim."

"Deyim derken?"

"Bir dilde bir ifadenin gerçek anlamından farklı bir anlam taşıması."

"Anladım."

"Bana İtalyanca bir deyim söyle."

Başını buzdolabına yaslayıp düşündü. "*Hai voluto la bicicletta, e mo' pedala.*"

1. (It.) Evet. (Y.N.)

Ninova

"Düz çevirisi ne?"

"Bisikleti sen istedin, şimdi sür bakalım."

"Anlamı ne peki?"

"İsteklerinin sonuçlarına katlanman gerekir."

"Anladım. 'Kendi düşen ağlamaz' lafına benziyor."

"Evet," dedi. "Siz düşüyorsunuz, biz bisiklete biniyoruz."

"Nerelisin? 'Baldracca' diye bir yer olmadığını biliyorum, seni pislik."

"Şakamı beğenmişsin ama!"

Kaşlarımı çattım.

"Parma'lıyım."

"Birkaç yıl önce iş için gitmiştim oraya."

"Öyle mi?" Gözleri sevinçle parladı.

"Evet, yemekle ilgili yazılar yazıyorum. Emilia-Romagna'daki koruma altına alınmış gıda ürünleriyle ilgili bir yazıydı. Modena'nın sirkesi, Parmesan peyniri ve Parma jambonu üzerineydi."

"Yok artık!" dedi. Karton kutulardan birini heyecanla açıp uzun bıçaklardan birini çıkardı. "Annem gönderdi."

"Neden?"

"*Prosciutto* yapmak için."

"Ha."

"Ne oldu?"

"Şey sanmıştım..." Başımı dizlerime yaslayıp eşofman altımın yumuşak kumaşına doğru nefes verdim.

Yüzümü görmek için başını uzattı. "Ne?"

Başımı hızla kaldırıp, "Birini öldüreceğini sandım," dedim ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış, duru, kehribar rengi gözleriyle karşılaştım. "Özür dilerim."

"Ne?" Sanki esas tehdit benmişim gibi hafifçe geri çekildi.

Paketlere bakarak, "Psikopat olduğunu düşünüyordum. Birine zarar vermek istediğini sandım," dedim.

"Hayır! Annem *prosciutto* yapayım diye gönderdi. Bahçemize asıp kurutur. Burada da bahçeye asacağım," dedi ve kutuyu açıp bana kancaları gösterdi.

"Peki ya zehir?"

Gözlerini devirdi. "*Zehir*. Ete yardımcı olsun diye. Ütülemek için?"

Ninova

"Tütsülemek," dedim. "Tabii ya."

"Zehir mi?"

"Bir siktir git ya," dedim ve ikimiz de gülmeye başladık. "*Prosciutto*'nun tadını veren şeyin Parma'nın havası olduğunu söylemişlerdi. Archway'de aynı olmayabilir."

"Evet," dedi omuz silkerek. "Belki."

"Kasap lazımsa iyi bir kasap biliyorum. Domuz budu için."

"Öyle mi?"

"Evet. Ne kadar süre asılı kalması gerek?"

"Belki bir yıl?" dedi. "Annem iki yıl asar. Çok özlüyorum."

"Jambonu mu?"

"Evimi."

Biraz sonra gitti. Vedalaşırken iki yanağımdan kibarca öptü ve birbirimize telefon numaralarımızı verdik. Alt kattaki dairesinin kapısının açıldığını, mutfağına giderken ıslık çaldığını duydum. Ben onun bir metre üstünde duş alırken, onun da kendine yiyecek bir şeyler hazırladığını duydum. Ben dişlerimi fırçalarken o radyo dinleyerek bulaşıkları yıkadı. O televizyon izlerken ben uyuyakaldım. Sabaha kadar deliksiz bir uyku çektim.

Ninova

19

Lola'yla acil durumlarda kullandığımız bir parolamız vardı: Penguen. 15 yıllık arkadaşlığımız boyunca sadece iki kez kullanmıştık. İlki: Lola, Bertram adlı bir bebeğin tüm vaftiz ebeveynlerinin, bebeğin fotoğraflarını yükleyeceği ortak bir albüme yanlışlıkla çıplak bir fotoğrafını yüklediğindeydi. İkincisi: Bir telefon mağazasında Bruce Willis'i gördüğümü sandığım gündü; sadece onu andıran kel biri çıkmıştı. O gün mesaj kutuma bir penguen emojisi, bir bar konumu ve bir tarihle saat geldiğinde bana ne söyleyeceğini anlamıştım: Nişanlanmıştı.

Önden bir şişe şampanya söyleyip masada onu beklemeye koyuldum. Sarı puantiyeli, boyundan bağlı bir bluz; siyah beyaz çizgili bir şort; gümüş rengi, topuklu sabolar ve hiç de güneşli olmayan güne rağmen kocaman bir hasır şapka. Beni öpmeden yuvarlak masaya oturdu ve Jackie O tarzı büyük güneş gözlüğüyle şapkasını çıkardı.

"Jethro," dedi.

"Evlenme teklif etti!"

"Gitti."

Garson gelip şampanyayı bir tören havasında patlattı. Lola irkildi.

Nihayet bir müşteri şampanya sipariş etti diye heyecandan uçarcasına, "Alır mısınız?" dedi.

"Evet," diye yanıtladım.

"Muhteşem. Peki, bu iki güzel hanım özel bir olayı mı kutluyor?"

Lola alnını ellerinin ayasına dayadı.

Ninova

Şişeyi nazikçe garsonun elinden alırken, "Hayır, merak etmeyin" dedim. "Bundan sonrasını... Biz hallederiz. Çok teşekkürler." Şampanyayı buz kovasına koydum, garson da gitti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Birkaç hafta öncesine kadar her şey gayet normaldi. Çok eğleniyorduk, bu hafta birkaç eve bakacaktık, birlikte yeni bir eve taşınacağımız için çok heyecanlıydık. Evlenmekten bahsetmeye başlamıştı." Yüzümdeki yargılayıcı ifadeyi fark etti. "Biliyorum, evet. Şu anda kulağa çılgınca geliyor. Pazar akşamı evine gidip birkaç eşya alması gerektiğini, sonra tekrar bana geleceğini söyledi. Aradan birkaç saat geçince merak edip mesaj attım. Kendi evinde kalacağını söyledi. Fazla hızlı gittiğimizi fark ettiğini ve 'frene basması gerektiğini' söyledi. Ben de 'Evden ayrılırken bana bunu söyleyeceğini bilmene rağmen her şey normalmiş gibi mi davrandın?' diye sordum. 'Hayır,' dedi. Ama elbette ki biliyordu. Sadece bu zor konuşmadan kaçmak istedi."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordum ve artık bizimle dalga geçiyormuş gibi gelen şampanyayı kadehlere doldurdum.

"Birkaç gün konuşmama kararı aldık. Biraz yalnız kalıp ne istediğimizi düşünecektik, sonra da tekrar buluşup konuşacaktık."

"Sonra haberleştiniz mi peki?"

"Hayır. Bir haftayı geçti. Başta sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardır diye düşünüp sorun etmedim ama mesajlarıma bile yanıt vermiyor." Husky'lerinkine benzeyen mavilikteki gözleri doldu ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Birini sevmeyi ne kadar çok istiyordu. Hayattan istediği şey öyle basit ve yalındı ki.

İçimde uzun zamandır bastırdığım bir his kabardı. Max ortadan ilk kaybolduğunda özgürce ifade etmem gereken ama uslu bir kız olacağım diye bastırıp sakladığım bir hisli bu. Sonra da bu hissi kendime yöneltip bütün olası kusurlarımı didik didik etmeye başlamıştım. Sıcak hava gibi yükselip beynime girmesine, sürekli analizler yapıp teşhisler koymasına izin vermiştim. Kalbime sızmasına, orada eriyip sabır ve hoşgörüye dönüşmesine izin vermiştim. Sırf ağzımdan kaçmasın diye vücudumun her köşesine yaymıştım. Böylece kimse beni aşırı, hayalperest ya da deli olmakla suçlayamayacaktı. Ama artık vakti gelmişti. Bu hissi bir ateş gibi dışarı salmalıy-

Ninova

dım. İntikam peşinde değildim, sadece hak ettiğim cevabı almak istiyordum.

"Nerede oturuyor?" dedim.

"Clerkenwell."

"Güzel," dedim ve kadehimdeki şampanyayı kafama diktim. "Şunu da yanına al," yarısı dolu şişeyi işaret ederek ayağa kalktım.

"Evine gidemeyiz."

"Sen gitmiyorsun, ben gidiyorum."

"Olmaz Nina."

"Olur. Gerçek insanlar silinemez. Distopik bir bilimkurguda yaşamıyoruz."

"Ne diyeceksin ki?"

"Ona duyması gereken her şeyi söyleyeceğim."

Lola, "Peki," diyerek şampanyayı kaptı ve kapıya doğru yürürken bir fırt aldı. "Zaten artık kaybedecek bir şeyim yok."

Jethro'nun evi, dışarıdan bakıldığında bile dönüşümünden fazlasıyla memnun görünen bir depodaydı. Crittall tarzı[1] çelik doğramalı pencereleri, sırıtarak birbirini tebrik eden koca dişli ağızlar gibi görünüyordu. Zili çaldım.

"Kim o?" dedi.

İfadesiz bir ses tonuyla, "Nina," dedim. "Nina Dean, Lola'nın arkadaşı."

"Ha." Hışırtıdan anlaşılacağı üzere hâlâ oradaydı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sadece 10 dakikanı alacağım." Kısa bir beklemenin ardından içeri alındığımı işaret eden düz ve kulak tırmalayıcı bir bip sesi geldi. Kabul edeceğini biliyordum çünkü bu tür adamlar incittikleri kadınlara yaptıklarını hiç umursamaz, ama bu davranışları bilenlerin onlar hakkında ne düşüneceğine fazlasıyla önem verirlerdi. Şampanya şişesiyle biraz ilerideki bir binanın girişinde oturan Lola'ya dönüp başparmağımı kaldırdım.

1. İngiltere'de 20. yüzyıl başlarında ortaya çıkan, ince çelik çerçeveli cam kapı ve pencere tasarımlarına verilen ad. (Y.N.)

Ninova

Jethro kapıyı açtı. "Nina, selam, içeri gelsene," derkenki aşırı rahat tavrı ne kadar gerildiğini gösteriyordu. Evine şöyle bir baktım. Entelektüel görünmeye çalışan bir adamın evinde olması gereken her şey vardı. Tarihe ilgi duyan ama bu ilgisi sadece yaşadığı binanın tarihiyle sınırlı insanların favorisi tuğla duvarlar ve eski karo zeminler. Çerçevelenmiş Pink Floyd albüm kapakları, bir makarna makinesi, keten kırlent kılıfları, muntazam sıralanmış turuncu sırtlı Penguin klasikleri, eski eczanelerdekine benzer bir şişedeki 38 sterlinlik bitkisel el sabunu. Duvarda göğüsleri hafiften sarkmış, balıketi, çıplak bir kadının resmedildiği yağlıboya bir tablo vardı ve muhtemelen bu tabloyu astığı için feminist olduğunu zannediyordu. Tüm kişiliğini Shoreditch'in arnavutkaldırımlı sokaklarındaki butiklerden satın almış gibiydi.

"Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Demek hayattasın."

"Evet."

"Önemli olan hayatta ve afiyette olman tabii."

Bu konuşmayı dostane ve rahat bir sohbete çevirme umuduyla mutfak dolabına yaslandı. "Bak Nina, Lola'nın arkadaşı olduğunu, onu sevdiğin için geldiğini biliyorum. Ama Lola'yla yaşadıklarımız sadece ikimizi ilgilendirir."

"Ama ikinizi ilgilendiremiyor çünkü sen onunla konuşmuyorsun. O yüzden şu aşamada olanlar sadece Jethro'yla Jethro'yu ilgilendiriyor. Yani ilişkinin en önemli iki kişisini."

Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra sustu. Onu böyle hazırlıksız yakalamak iyi gelmişti. Jethro gibilerin bir konuşmada üstünlüğün kadında olduğunu hissettikleri nadir olur.

"Biraz zamana ihtiyacım vardı, yanlış bir şey yapmadım. İlişkiyi ne kadar yoğun yaşadığımızı bilmiyorsun. Bir gün bile ayrılmadık, bir an bile yalnız kalıp düşünme fırsatım olmadı."

"Bu ilişkide kim diğerinin peşinden koştu?"

Homurdandı. "Ben onun peşinden koştum."

"İlk kim, 'Seni seviyorum,' dedi?"

"Ben."

"Birlikte ev almayı kim önerdi?"

Ninova

"Benimle ilgili neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

"Bir meydan okumadan mı ibaretti her şey?"

"Nasıl yani?"

"Kazanmak istediğin bir oyun muydu? Hayatını oturtmuş bir kadınla tanıştın ve onu parçalarına ayırıp ayıramayacağını mı görmek istedin? Onu kendine âşık edebileceğini, duymak istediğin her şeyi ona söyletebileceğini, istediğin her şeyi yaptırabileceğini mi görmek istedin? Oyun bitince de kapatıp çıktın mı?"

"Tabii ki öyle bir şey yapmadım. Sadece fikrimi değiştirdim. İnsanlar bazen fikirlerini değiştirebilirler."

"Fikrini bu kadar ekstrem bir şekilde her değiştirdiğinde bir kadından bir şeyler çalıyorsun. Bir tür hırsızlık bu. Sadece güvenini değil, zamanını da çalıyorsun. Sırf birkaç ay eğlenebilmek için ondan bir şeyler çaldın. Bunun ne kadar bencilce olduğunu göremiyor musun?"

"Haklısın," dedi.

"Birine güvenebilmek için ne kadar çok çaba harcaması gerekiyor, biliyor musun? Artık sayende daha da zor güvenecek. Al işte, ilişkilerde kadınların yüklenmek zorunda kaldığı, erkeklerinse hiç düşünmek zorunda kalmadığı şeylerden biri daha."

"Tamam," diye yumuşatmaya çalıştı. "Durumu çok kötü yönettim."

"Ona evlenmek istediğini söylemişsin. Bunun ne kadar manyakça bir şey olduğunun farkında mısın Jethro? Evlenmek istesen bile, bunu ilişkinin bu kadar başında dile getirmek ne kadar yersiz. Üstelik sen ciddi de değilmişsin."

"O sırada ciddiydim."

"Evliliğin, çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Oralara varmadan önce biriyle çıkman gerekiyor."

"Biliyorum. Ona çok âşığım. Sadece henüz bağlanmaya hazır değilim."

"36 yaşındasın."

"Yaşın önemi yok."

"Aşk böyle bir şey değil. 30'larının sonlarındaki bir adama bunları açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyorum."

Ninova

"30'larının ortasındaki."

"Bu fırsatı değerlendirmen gerek, insan her hafta birine âşık olmuyor. Kendini hazır hissettiğine kanaat getirdiğin anda başka birine karşı yine böyle şeyler hissedeceğini düşünecek kadar kendini beğenmiş olman çok anormal değil mi?"

"Sorun onda değil, zamanlamada."

"Peki, ne zaman bir anda bağlanmaya hazır olursun sence?"

Omuz silkti ve ne cevap vereceğini düşünürken anlamsız sesler çıkardı. "Bilmiyorum. Dört yıl sonra olabilir. Ya da beş yıl. Bilmiyorum."

"O sırada Lola 40'ına yaklaşmış olacak. 40 yaşında seninle ciddi bir ilişkiye başlamak için beklesin mi yani?" Jethro'yu 40'lı yaşlarında, kızıl saçlarına aklar düşmüş, göz çevresinde zarif çizgiler belirmiş, şimdikinden iki kat büyük bir evde iki kat fazla döküntüyle yaşayan, zengin ama özgüvensiz bir bekâr olarak hayal ettim. Umutsuz ya da hüzünlü görünmedi gözüme. Jethro gibi adamlar hep cesur ve korkusuz kâşifler olarak görülüyordu çünkü.

O an fark ettim; âşık olmak ve aile kurmak istediğine karar verdiği an gerçekten de yapabilecekti bunu. Her zaman onu sevmeye hazır bir kadın bulabilecekti. Bu fırsatı değerlendirmesine hiç de gerek yoktu çünkü önüne mutlaka başka bir fırsat çıkacaktı. Hatta sonra bir fırsat daha... Onun açısından kadın nüfusu sonsuz bir fırsat kaynağıydı ve istediği kadar bekleyebilirdi. Kimi nasıl seveceğiyle ilgili neredeyse hiçbir risk almıyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu onun gözünde.

Yüksek sesle, "Sen kendi yaşındaki bir kadınla evlenmeyeceksin ki," derken bir yandan da bu gerçeği idrak etmekle meşguldüm. "Senden 10 yaş küçük biriyle evleneceksin. Öyle olacak. Haklısın, yaşın önemi yok. Senin için yani." Ağzını sımsıkı kapamış, bana meydan okurcasına bakıyordu ama hiçbir şey demedi. "Lola'nın hiç eşyası var mı burada?"

"Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

"Ne bok yiyeceğine karar vermeden kimseyle çıkma," dedim. Kalkıp kapıya yöneldim. "Bir daha da sakın Lola'yı arama."

Ninova

Jethro'nun yine birileriyle çıkacağını biliyordum. Büyük ihtimalle birkaç hafta içinde, tıpkı Max'in yaptığı gibi. Jethro ve Max'in, "kafaları karışıkken" ve "henüz hazır değilken" çıkacakları kadınları uzun bir üretim hattında, yan yana dizilmiş halde hayal ettim. Her biri bu iki adama bir şey verecekti: Bir hikâye, bir hafta sonu kaçamağı, ilgi, tavsiye, zaman, cinsel bir macera, gerçek bir macera... Sonra da adamı sıradaki ilişkiye devredeceklerdi. Bu adamlar bir noktada, yıllar boyunca kendilerine sunulan tüm o sevgi, ilgi ve özgüvenle dolmuş şekilde belirecek ve belki de biriyle ciddi bir ilişki yaşayacaklardı. Sonra illa bir başkasıyla daha yaşayacaklardı. O ilişki sıkıcı hale geldiğinde yine başka bir tanesine geçeceklerdi. Bu adamların açgözlülüğü tek bir kadınla, tek bir hayatla tatmin olmayacaktı. Pek çok görkemli hayat yaşayacaklardı. Hayat üstüne hayat, hayat üstüne hayat.

Çünkü bu adamlar bir şeye sahip olmak değil, bir şeyi istemek istiyorlardı. Max acı çekmek istiyordu; hasret çekmeyi, kovalamayı, hayal kurmayı seviyordu. Her şeyin daha yeni başlamak üzere olduğu o eşikte yaşamak istiyordu. İlişkimizin nasıl olabileceğini hayal etmeyi seviyordu ama bu ilişkiye zaman ya da emek harcamak istemiyordu. Jethro, Lola'yla alacakları ev hakkında konuşmayı seviyordu ama ev bakmaya gitmek istemiyordu. Odalarında oturup defterlerine yazacak şarkı sözleri uydurmaya çalışan ergen oğlanlar gibilerdi. Henüz yetişkin olmaya söz vermeyi bırakın, seçim yapmaya bile hazır değillerdi. Sanal ve varsayımsal ilişkileri tercih ediyorlardı çünkü ilişki sanal ve varsayımsal olduğunda mükemmel olabiliyordu. Kız arkadaşlarının insan olmasına gerek yoktu. Plan yapmaları, gündelik şeyleri düşünmeleri gerekmiyordu; başka birinin mutluluğunun sorumluluğunu almaları gerekmiyordu. Üstelik kahraman olabiliyorlardı. Tanrı olabiliyorlardı.

Çok acınasıydı.

Lola, tozlu bir Tia Maria şişesini açarken dili dolanarak, "Kim bu adamlar ya?" dedi. Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu, şarabımız bitmişti ve dolap diplerinde kalan likörlere geçmiştik. "Bizimle seks yapma hakkını nasıl elde ediyorlar? Bizimle seks yapabildikleri için

Ninova

ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mı? Bizimle seks yapabilecek kadar şanslı olup olmadıklarını DEĞERLENDİRMEMİZ için bile bir yıl boyunca, tam BİR YIL boyunca, dergiden kupon toplayıp bir posta kutusuna yollamaları gerekirdi aslında." Titrek eliyle Tia Maria'yı alıp şarap kadehlerimize koydu.

"Posta kutusu mu? Dostum, yaşını belli ediyorsun."

"Yaşımı belli etmek istiyorum. 33 yaşındayım ben ulan. Yaşım bir birikim, bir değer benim. Bir donanım. Kayıp değil. Bulunmaz Hint kumaşıyım BEN. Neden anlamıyorlar bunu?"

"Bilmiyorum."

"Erkek olsaydım herkes benimle olmak isterdi. Şahane bir kariyerim var, dişlerim çok düzgün," dedi bana dişetlerini göstererek. "Kalp sağlığım yerinde. Yıllarca para biriktirip aldığım, iç çamaşırı ve kişisel bakım ürünleri için ayrı ayrı gözleri olan bir valiz setim var. Hatta bir valizimde telefon şarj etmek için USB girişi bile var. Bunlar anca etkileyici bir insanda olur. Neden herkes benimle olmak istemiyor?"

Sigaramızın ikinci paketini de açıp içinden bir tane çektim.

"Hiçbir fikrim yok."

"Linx'i yükleyelim yine."

"Olmaz," deyip sigaramı yaktım. "İmkânı yok. Ben o işleri bıraktım artık."

"Aile kurmak istiyorsan bırakamazsın."

"Geçtiğimiz yıllarda çok daha mutluydum. Artık bu konuyu düşünmek ya da birini aramak istemiyorum. Olursa olur."

"Birini sevmek istemekte yanlış bir şey yok Nina."

"Biliyorum."

"Birini sevmek istemen zayıf olduğunu göstermez. Umudunu kaybetmeni istemiyorum."

"Sanırım kaybettim bile." İkimiz de pencereden dışarı sarkıp dumanı gökyüzüne doğru üfledik. Yeni dikilmiş ağaç, taze dallarını bize doğru sallıyordu.

"Biliyorum," dedi. "Umudunu bana emanet et."

"Nasıl yani?"

Ninova

"Joe'nun düğün konuşmasında dediği gibi: Aşk, başka birinin yalnızlığının koruyucusu olmaktır. Belki arkadaşlık da başka birinin umudunun koruyucusu olmaktır. Eğer şu anda sana ağır geliyorsa bana bırak, bir süre ben taşıyayım."

"Olmaz, sen zaten kendi umudunu taşıyorsun."

"10 yıldır taşıyorum ben onu. Biraz daha ekleniversin, ne olacak?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Şu anda ilişkilere hiç sıcak bakmıyorum, evet. Ama yine de seni büyük bir aşkın beklediğini biliyorum Lola. Hayal edebileceğimizden çok daha görkemli bir aşk hem de. Ünlü bir sihirbaz olmayabilir. Düşündüğümüz türden bir adam da olmayabilir. Ama yolda."

"Biliyorum Nina," dedi. "Oldum olası biliyordum."

"Gerçekten de biliyordun, değil mi?"

"Artık senin için de bilebilirim. Böylece senin bunu düşünmen gerekmez. Sen kitaplarını yazmaya devam et, babanla ilgilen. Sen hazır olana dek umudunu senin yerine saklarım."

Angelo apartmanın kapısına doğru gelirken pencereden sarktığımızı gördü.

"Selam!" diye bağırdı.

"Selam!" dedim. "Jambonlar nasıl?"

"İyiler," dedi. "Kancayla çamaşır ipine astım; ama sineklerle başım belada."

"Bisikleti sen istedin," dedim.

"Ya, evet," dedi.

"Üzerlerine örtebileceğin ama havayı da geçirecek bir şeyim var."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsedi ve anahtarıyla kapıyı açtı. Lola'ya döndüm; dehşet içindeydi.

"Neydi bu böyle?"

"İyi biri."

"Muhtemel katilden mi bahsediyorsun?"

Ninova

"Katil değilmiş; kalp kırıklığını unuttursun ve evini hatırlatsın diye şarküteri sanatını öğrenmeye karar vermiş, bunun için de bıçak satın almış. Depresif bir adammış."

"Nereden biliyorsun?"

"Konuştuk, her şeyi ortaya döktük ve ateşkes yaptık."

"Nasıl?"

"Seviştik."

"Çok komiksin."

"Gayet de ciddiyim." Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı, fıldır fıldır dönen gözleri yüzümde sabitlendi. "Çaldığım paketlerin hesabını sormaya geldi, ben de itiraf ettim ve mutfakta seviştik." Ağzı daha da açıldı. "Aynen."

"Yine sevişecek misiniz?"

"Hayır, hayır. Bir kerelik bir şeydi."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Bilmem. Sevişirken hoşlanıyor gibiydim, hem de çok. Sanırım ortadan kaybolamayacak biriyle sevişmeye ihtiyacım vardı. Aynı binada yaşıyoruz. Elektrik sayacımız ortak. Oturduğum yerden kalp atışlarını bile duyuyorum neredeyse."

Lola bir sigara daha çıkarırken sessizce düşündü. Hüzünlü bir ses tonuyla, "Hoşmuş," dedi.

Sarhoşluktan tükenmiş bir halde oturduk. Sessiz bir içki koyma, içme ve sigara tüttürme döngüsündeydik.

"*Schadenfreude* rafına koyacak yeni bir şeyim var," dedi Lola. "Hem de şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Her seferinde öyle diyorsun."

"Hayır, inan bana. Bu seferki gerçekten en iyisi. Duyalı epey oldu ama en kötü zamanımız için sakladım."

"Bence başkalarının mutsuzluğu şu anda beni anca daha da mutsuz eder."

"Bir dene bence."

"Peki."

"Şimdi," diyerek ayaklarını topladı, sırlarını paylaşan heyecanlı bir ergen gibi bağdaş kurdu. "Arkadaşım Camille'i hatırlıyor musun?"

Ninova

"Evet."

"Yani, Camille değil de..."

"Yok artık, kaynağın güvenilirliği baştan sarsıldı."

"İstersen hemen arayıp doğrulatabiliriz."

"Arkadaşın Camille'i aramayacağım."

"Camille'in arkadaşı Emma, California'ya taşınıyor. Birinci ayı dolmadan da *ayahuasca* denemek istiyor."

"*Ayahuasca* ne?"

"Bir şamanın içirdiği psikoaktif bir madde. Söylenene göre bir gecede 10 yıllık terapi etkisi yapıyormuş."

"Peki." Lola'cayı bu denli çözmek beni korkutuyordu.

"Neyse, tanımadığı insanlarla birlikte Joshua Tree'deki bir ayine katılıyor ve hep birlikte *ayahuasca* içiyorlar. Emma çılgın bir duygusal yolculuğa çıkıyor, zaman yolculuğu gibi bir şey yaşıyor ve annesiyle arasındaki korkunç anlaşmazlıkları düzeltiyor. Bütün bunları aşıp bitiriyor ve çölün ortasında, ayağının altında kum, başının üstünde yıldızlarla dikiliyor."

"Tamam, sadede gel."

"O an hayatında ilk kez gerçekten huzurlu olduğunu hissediyor. Sonra yanında bir adam beliriyor. Ayine katılan adamlardan biri. Adam ona elini uzatıyor, o da tutuyor. Hiç konuşmuyorlar ama Emma onun hayatının aşkı olduğunu biliyor."

"Lola, bu hikâye gerçek olamaz."

"Sonra... *Dur bir dakika.* Sonra Los Angeles'a dönüyorlar. Adam da orada yaşıyor. Hafta sonunu birlikte geçiriyorlar. Emma hiç olmadığı kadar mutlu, ilk defa birinin onu anladığını hissediyor. Adam onun evine taşınıyor. Üç ay boyunca tarifsiz bir mutluluk yaşıyorlar."

"Peki."

"Sonra bir şey oluyor. Adam Emma'yı feci sinir etmeye başlıyor. Sürekli tartışıyorlar. Emma adama, 'Bu işte bir terslik var,' diyor. Adam da, 'Tekrar çöle dönüp biraz daha *ayahuasca* içmeliyiz,' diyor."

"Yani üç aydır hafif hafif halüsinasyon görmeye devam mı ediyorlarmış?"

Ninova

"Aynen. Emma da, 'Olmaz, eşyalarını topla ve git,' diyor. Adam da gidiyor. Ama bir hafta kadar sonra evden feci bir koku yükselmeye başlıyor. Her odada aynı koku var, Emma kokudan bir türlü kurtulamıyor."

"Yok artık."

"Temizlikçi çağırıyor. Evi dip köşe temizliyorlar ama koku bir türlü gitmiyor. Bir ay boyunca cehennem hayatı yaşadıktan sonra nihayet kokunun nereden geldiğini buluyor."

"Nereden geliyormuş?"

"Adam klima ünitesini söküp içine çiğ karides doldurmuş, sonra da tekrar yerine monte etmiş. Koku klimadan geliyormuş."

"Tanrım." Hikâyenin bu şoke edici finali içime oturmuştu. "*Schadenfreude* rafına gerçekten çok sağlam bir katkı oldu Lola. En kötü ayrılığımız bile bunun kadar korkunç olamaz."

"Emma'nın yerinde olsaydın sen ne yapardın?"

Aşırı şekerli kahve likörünün son yudumunu da içtim. "Sanırım çöle geri dönerdim," dedim. "Biraz daha *ayahuasca* içerdim."

"Ama o zaman her şey yalan olurdu."

"Demetrius'la Helena'yı düşün."

"Üniversiteden mi tanıyorduk onları?"

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan. Hayatlarının aşkını bulan iki çiftin hikâyesi mutlu sonla bitiyor. Ama Demetrius'un Helena'ya âşık olmasının tek sebebi, daha önce kendisine büyü yapılmasıydı."

"Gerçekten böyle mi bitiyor?"

"Evet."

"Neden?"

"Farklı teoriler var. Muhtemelen Shakespeare'in komedinin kurallarına uymak için her şeyi çözüme ulaştırması gerekiyordu. Öğretmenlik yaptığım dönemde bunu öğrencilere anlatmak gerçekten zor oluyordu. Bir yanılsamayı mutlu son olarak kabul edemiyorlardı bir türlü. Oyun bittikten sonra da Demetrius'un Helena'yı sevmeye devam edip etmediğini soruyorlardı sürekli."

"Sence etmiş midir?"

"Mesele sevmeye devam edip etmediği değil, uyanıp uyanmadığı."

Ninova

Lola sokağıma doğru baktı; yüzü, sokak lambasının kehribar rengi ışığıyla aydınlanmıştı. Yıllardır dostluğumuzun gece sahnelerini aydınlatan ışıktı bu. Telefonumu aldı, kilidini açtı ve uygulama mağazasına girdi. İndirme seçeneğiyle birlikte Linx logosu belirdi.

"Umarım uyanmamıştır," dedi. Telefonu avucumun içine koydu ve ekran parlak bir bilinmezlikle aydınlandı.

Ninova

Sonsöz

3 Ağustos sabahı uyandığımda hava açıktı. Bu hava bana çocukluğumu hatırlatıyor. Çilli kollarımdaki uğur böceklerini, parkta yediğim çilekli dondurmaları... Çocukluğumda mutlaka kasvetli, yağmurlu günler de olmuştur ama hiçbiri aklımda kalmamış. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkıyorum ve tarihsel doğruluğuna pek takılmadan, sırf geleneği sürdürmek adına, salondaki hoparlörlerden "The Edge of Heaven"ı çalıyorum. Gerçekten de tam dans etmelik şarkı.

Mahallede yürüyüşe çıkıyorum, gecenin geç saatlerindeki ayaküstü ziyafetlerden kalan kebapçı artıklarının üzerinden atlıyorum. Dökülen kırmızı boyalarıyla gün ışığında kostümsüz bir palyaçoya benzeyen The Institution'ın önünden geçiyorum. Hampstead Heath'teki favori yürüyüş rotamı tamamlayıp eve dönerken bir *flat white* (çift *shot* tam yağlı sütle) alıyorum.

Ben gelirken Angelo çıkıyor. Ayaküstü hal hatır sorup güneşin altında bir sigara içiyoruz; bugünün 33. yaş günüm olduğunu söylüyorum. O da bana İsa'nın öldüğü yaşta olduğumu hatırlatıp, onun başarılarıyla boy ölçüşebilmek için ne yapmayı planladığımı soruyor. Önümüzdeki yıl insanlığı kurtaracağımdan emin olduğumu söylüyorum. Olmazsa da aşevlerine daha fazla bağış yapacağımı.

Öğleden sonra Albyn Meydanı'na gidiyorum. Bu yıl yaş günümü küçük bir piknikle kutlamak istemiş; ilk evimin sokağından daha güzel bir yer olamayacağına karar vermiştim. Yanıma bir kilim, birkaç katlanır sandalye ve içinde yiyecekle şarap olan bir soğutucu alıyorum. Misafir listesi yedi kişiden oluşuyor: Katherine, Mark, Lola, Joe, Lucy, annem ve babam.

İlk olarak Katherine ile Mark geliyor. Freddie Katherine'in kucağında; Olive de Mark'ın elinden tutmuş. Hiçbiri Doğu Londra'ya

Ninova

gelmenin ne kadar uzun sürdüğünden şikâyet etmiyor ama tren yolculuğu boyunca bunu konuştuklarını biliyorum. Yeni kitabımın son bölümü için yaptığım araştırma kapsamında, herkesten çocukken en sevdikleri atıştırmalığı getirmelerini istemiştim. Kat, tuzlu ve sirkeli patates cipsi, Mark ise İskoç yumurtası getirmiş.

Hemen arkalarından, ellerinde Babybel[1] ve Jammie Dodger[2] paketleriyle Joe ve Lucy geliyor. Lucy bütün gün peynirden kurabiyeye, kurabiyeden peynire geçiyor. Bir ara iki bisküvinin arasına Babybel sıkıştırıp tek lokmada yediğini görüyorum. Karnı belli olmaya başlamış, Joe'nun eli hep üzerinde. Hamilelikle ilgili her sorunun cevabını bilen, doğumu "ortak bir macera" olarak tanımlayan türden bir baba adayı. Yeni lacivert arabalarıyla geliyorlar, Joe park ederken Lucy ona bağırıyor. Arabaya çoktan bebek koltuğu takılmış. O bebek de bir gün, bir bankta otururken o lacivert arabanın hurdaya verilip verilmediğini merak edecek, gelip onu oradan almasını dileyecek.

Lola elinde tozşeker kaplı çilekli şerit meyankökü şekerlemeleriyle geliyor. Üzerinde mavi pötikareli uzun bir elbise ve elinde de buna uyan bir güneş şemsiyesi var. Bu akşam biriyle buluşacak. Onunla insanları sevdikleri şeyler üzerinden değil de nefret ettikleri şeyler üzerinden eşleştiren yeni bir uygulamada tanışmış. Beş gündür country müziğinden ve *panini*'lerdeki[3] domatesten ne kadar nefret ettiklerini konuşuyorlar. Adam İkizler burcu olsa da Lola onun aradığı kişi olabileceğini düşünüyor. (Şemsiyeyi buluşmaya götürmemesi için onu ikna ediyoruz.)

Babam gelir gelmez Albyn Meydanı'nı hatırlıyor. Bana bisikletle daireler çizmeyi öğrettiği günü, dut ağacından düşüp dizime dikiş attırdığımız günü, doğumumdan birkaç gün sonra benimle beraber oturdukları bankı hatırlıyor. Artık anılarının zaman çizelgesini elemeye çalışmaktan, hangisinin kalıcı olacağını anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Bazı günler beni hatırlamıyor, bazı günlerse tüm keman sınavlarımın notlarını ezbere sayıyor. Sevdiği herkesi zih-

1. Küçük, yuvarlak paketli peynir markası.
2. İngiltere'de çok bilinen reçelli bisküvi markası.
3. İtalyan ekmeğiyle yapılan sandviç. (Y.N.)

Ninova

rinde asılı duran Picasso tabloları gibi hayal ediyorum. Silinmekten ziyade, sıraları sürekli değişiyormuş gibi.

Bankta oturup Joe'yla kriket muhabbeti yapıyor. Annem çimenlere oturuyor, Lola ona kendi saçını balıksırtı örmeyi nasıl öğrendiğini gösteriyor. Olive çaktırmadan tüm şekerlemeleri yiyor.

Katherine bana pasta yapmış. Banka, babamın yanına oturmamı istiyor ve çaktırmadan Mark'ın arkasındaki kutudan pastayı çıkarıyor. Üç katlı, yumuk yumuk, sarı kremayla kaplı bir pasta.

Herkes "İyi ki Doğdun" şarkısını söylüyor. Lola detone oluyor, Freddie kucağımda kıkırdıyor, annem bir fotoğraf çekiyor. Olive dut ağacının altına giriyor. İçimde yaşayan, yok edilmesi imkânsız, sadece arada bir sisin arasında kaybolup beliren ağaç.

İçimde büyüyen, gövdesiyle omurgamı oluşturan o ağaç. Katherine pastayı önüme getiriyor ve mumlar durgun gündüz sıcağında hafifçe titreşiyor. "Dilek tut," diyor. Gözlerimi kapayıp önümde uzanan yolları düşünüyorum. Henüz göremediğim, planlayamadığım, sadece inançla ilerleyebileceğim yolları düşünüyorum. 33. kez pastamın mumlarını üflüyorum. Yeni bir yıl başlıyor.

Ninova

Teşekkürler

Juliet Annan'a 10 sayfalık bir teşekkür yazabilirim. Sezgileri, bilgeliği, mizah anlayışı, içgörüsü ve açıksözlülüğü için. Ama son yıllarda gevezeliğimi yeterince düzeltmek zorunda kaldığından sadece şunu söyleyeceğim: Bu kitabı yazma sürecimin her ânından büyük keyif aldım. Bunun tamamını Juliet'e borçluyum ve memnuniyetle söyleyebilirim ki, kendisi her konuda haklı.

Sarsılmaz rehberliği, tutkusu ve nezaketi için Clare Conville'e teşekkür ederim. Senin gibi bir kadının desteğini almak büyük bir ayrıcalık.

Çalışmalarımı ve akıl sağlığımı koruyan, aynı zamanda bu yolculuğun katılımcısı ve stratejistleri Jane Gentle, Poppy North, Rose Poole ve Assallah Tahir'e teşekkür ederim.

Emekleri, azimleri ve şahane kadınlar oldukları için Ruth Johnstone, Tineke Mollemans ve Kyla Dean'e teşekkür ederim.

Bu hikâyenin bir bölümü için araştırma yapmam gerekti; benimle deneyimlerini, uzmanlıklarını ve bilgilerini cömertçe paylaşan herkese minnettarım. Julian Linley, Hannah Mackay, Hilda Hayo, Holly Bainbridge, Howard Masters ve Dementia UK'ye teşekkür ederim.

İlk okuyucularım Farly Kleiner, India Masters ve Edward Bluemel'e beni yüreklendirdikleri için teşekkür ederim.

Kitaptaki bölümlerin birçoğuna arkadaşlarımla yaptığım sohbetler ilham oldu. Özellikle Tom Bird, Sarah Spencer-Ashworth, Monica Heisey, Caroline O'Donoghue, Eddie Cumming, Octavia Bright, Helen Nianias, India Masters, Laura Jane Williams, Farly Kleiner, Will Heald, Max Pritchard, Ed Cripps, Sabrina Bell, Sarah Dillistone ve Sophie Wilkinson'a teşekkür ederim.

Ninova

Bu kitabı yazarken verdikleri destek için Lorraine Candy, Laura Adamson ve *The Sunday Times* Stil ekibine teşekkür ederim.

Ayrıca 15 yaşımızdan beri bitmeyen bir sohbeti paylaştığım Lauren Bernstein'e de ömür boyu minnettarım. Her yazar, seninki gibi bir zihne erişebilmek ister. Ben dolaylı yoldan erişebildiğim için çok şanslıyım. Burda söylediğin her şey için (saçmalıklar da dahil), hepsini yazmama izin verdiğin için teşekkürler.

Son olarak Sabrina Bell'e, pek çok şeyin yanı sıra, bilmenin imkânsız görünmediği anlarda bile, hep bildiği için teşekkürler.

Ninova